

Колекция

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР

Калишанов

ИЗПЪЛЪЗВАЩИ СЕ ОБРАЗИ

ЕЛИЗАБЕТ АДЛЪР ИЗПЛЪЗВАЩИ СЕ ОБРАЗИ

Превод: Силвия Вангелова

chitanka.info

Елизабет Адлър е родена в Йоркшир, Англия.

Омъжена е за американец, адвокат. Имат само една дъщеря. Живели са в Бразилия, Съединените щати, Англия и Франция. Елизабет Адлър е световноизвестна авторка на бестселъри, някои от които са издадени у нас: „Собственост на една дама“, „Богатите ще наследят“, „Наследнички“, „Съдбата е жена“, „Сбъднати мечти“, „Наследство от тайни“, „Всичко или нищо“, „Дъщери на греха.“

ПРОЛОГ

Телевизионният екран проблясваше ярко в затъмнената стая на Лоринда, а на него се виждаше Джеси-Ан Паркър, с падаща свободно царевичноруса коса и крака, които сякаш нямаха край. Тя спираше за секунда-две, усмихваше се очарователно пред камерите, а после продължаваше да полюшва ханш и бедра, на които моделите от модните парижки колекции стояха безупречно.

Никой никога не би се досетил какво се крие зад тази лъчезарна усмивка, помисли си Лоринда и се приближи до екрана, за да види отблизо жертвата си; никой никога няма да повярва, че този невинен на пръв поглед символ на успеха е всъщност олицетворение на злото. Но тя, Лоринда, знаеше какво е да страдаш заради поквареността на Джеси-Ан Паркър... Макар че тогава двете бяха още деца, които ходят на училище.

„Не е ли великолепно, каза водещият на станция Спринг Фолс, да видим как момичето, родено в нашия град, е успяло да си пробие път на международната модна сцена? Джеси-Ан е на върха вече от няколко години, а ние все още не сме успели да вземем интервю от нея. Предполагам, че ѝ е забавно неспирно да пътува по света и да облича тези прекрасни модни дрехи, за които вие и аз можем само да мечтаем. На никого не стоят по-добре, отколкото на нашата Джеси-Ан. Сигурно и самият Ив Сен Лоран мисли така, както и Карл Лагерфелд и Унгаро. Джеси-Ан може да накара дори чувал да изглежда сексапилно. Но местните хора, тези от Спринг Фолс, твърдят, че Джеси-Ан си е все същото сладко момиче от Монтана, каквото винаги е било...“

Лоринда Мендоса изключи телевизора и остана сама в мълчаливия и безцветен свят. Стаята ѝ беше гола като лаборатория. Подът, покрит с теракота, беше излъскан до блясък и миришеше на дезинфектант. Върху евтиното дървено бюро стоеше много стара пишеща машина, а до нея — стъклен буркан, пълен с химикалки. Лист хартия беше поставен в машината — прецизно, точно по средата.

Нямаше пъстра възглавничка на кафявия дървен стол с права облегалка, нито пък мек килим, макар Лоринда да ходеше из стаята боса. Леглото беше същото, двуетажно, което беше използвала и като дете. Беше го купила, защото отначало мислеше, че той ще ѝ позволи да кани други деца да преспиват в къщата ѝ. Но нито едно дете не беше поканено да преспи в къщата на семейство Мендоса през всичките тези години.

Лоринда отпусна глава на възглавниците и затвори очи, замислена за Джеси-Ан. Можеше да си спомни много случки. Те минаваха пред очите ѝ като кадри от филм... Джеси-Ан беше най-популярното момиче и в основното училище, и в гимназията. Разбира се, Джеси-Ан непрекъснато организираше партита с преспиване за приятелите си, но Лоринда никога не беше поканена в тяхната просторна слънчева къща, разположена в единия ъгъл на двора, където двете кучета на семейство Паркър лаеха радостно. Особено ако успееш да прескочат оградата и да се разходят по моравата на съседите. Лоринда и сега виждаше тримата по-големи братя, които се отнасяха със сестра си като с принцеса. И усмихнатата майка, която приготвяше огромни торти, грижеше се зъбите на дъщеря ѝ да израснат в права редица, тя да е винаги красиво и спретнато облечена. Първокласните дънки винаги идеално ѝ прилягаха. Джеси-Ан също така имаше прекрасен баща — висок, рус гигант, който я обожаваше.

Лоринда отвори очи, когато слаб шум наруши тишината. Загледа злобно към заключената врата на спалнята, заслушана в приближаващите стъпки на майка си.

— Лоринда? — Шумното затруднено дишане се чуваше дори през вратата. После бравата се разтърси гневно. — Лоринда? Знам, че си там. Защо не ми отговаряш? — Гласът на майка ѝ се повиши с една октава, но въпреки това вече звучеше несигурно. Лоринда се усмихна. Когато се върна от офиса, остави обичайния пакет, увит в кафява хартия, на масата в кухнята и чудото, каквото и да беше, вече се случваше. Мисис Мендоса щеше да потъне в забравата, за която жадуваше всяка нощ.

Като изръмжа недоволено, майка ѝ се отдалечи по коридора и Лоринда я чу как изпсува, когато се препъна по стълбите. Един ден тя просто ще се претърколи през глава до подножието им и ще потъне във

вечна забрава. Но този ден нямаше да настъпи толкова скоро, колкото искаше Лоринда.

Тя никога не пускаше майка си в своята стая. Никой не влизаше в нея вече от години. Понякога ѝ се струваше, че стаята ѝ винаги е била такава — сива, мрачна и самотна, но после се връщаха спомените и започваха отново да я измъчват. Мислеше, че отдавна е намерила начин да се отърве от тях. Старата пишеща машина, винаги чакаща на бюрото, досега беше изпълнявала целта си. Но напоследък миналото се промъкваше неканено в мислите ѝ — дори когато беше на работа — и пречеше на единственото нещо, което ѝ доставяше удоволствие — единственото, което можеше да върши добре. Да бъдеш продавачка в книжарница не беше точно представата за забавление, но след като „болестта“ на майка ѝ я беше накарала да промени плановете си за постъпване в колеж, Лоринда беше намерила в книгите чистата страст на живота си. В математиката имаше студена логика, а такава липсваше в обръкания всекидневен живот. Тя беше сигурна, че може да се превърне в един от математическите гении в света, ако беше успяла да продължи образованието си. Но не успя. И то заради Джеси-Ан.

Беше правила плановете си извънредно внимателно през изминалите години, подготвяйки почвата. Не че беше сигурна как ще стане всичко, но поне беше положила началото, като беше приела да работи заедно с бащата на Джеси-Ан в „Газет“, който се отпечатваше в Спринг Фолс. И беше станала незаменима, защото наистина беше добра в работата си. И когато мисис Паркър я беше поканила на кафе, тя беше успяла да се представи като „самотната и героична Лоринда, която се бори и страда, за да издържа бедната си майка“. Това беше постигнало целта си, защото сега мисис Паркър ѝ помагаше и ѝ съчувстваше. И често я канеше на кафе. Лоринда мислеше, че мисис Паркър е истински ангел... Чудеше се колко ли различен щеше да е животът ѝ, ако имаше майка и баща като Паркъррови. Но нямаше. А онази кучка, Джеси-Ан, имаше! И точно Джеси-Ан беше тази, която накара света на Лоринда да се срути в краката ѝ.

Седна в леглото и огледа сивата стая, в която започваше да се настанява здрачът. В нея имаше само най-необходимото. Липсваше каквато и да е утеха за окото, за болката. Стаята не предлагаше никакво развлечение, което да излекува раните ѝ. Старият нож на баща ѝ,

наточен и излъскан до блясък, чакаше на лавицата, напомняйки целта ѝ... Единствено този нож можеше да удовлетвори жаждата ѝ за отмъщение.

Лоринда се усмихна, защото си представи как телевизионният водещ говори за нея, вместо за Джеси-Ан, като за „местната героиня“ — тя, която ще стане известна. Лоринда също ще стигне до върха. А Джеси-Ан ще бъде мъртва. И всички ужасни спомени ще изчезнат като с магическа пръчка.

ГЛАВА 1

Джеси-Ан Паркър се спря в покритото с огледала фоайе на блока, в който живееше, за да се огледа за последен път, преди да тръгне към „Мадисън Авеню“, където се намираха офисите на рекламната агенция „Николс Маршъл“. Външността ѝ беше изключително важна, защото работата при „Ройл Гъл“ беше като доходна мина — нещо, което много рядко се пада на един модел. А тя отчаяно искаше тази работа.

Агентът ѝ се беше обадил вчера, за да ѝ каже, че Харисън Ройл, собственик и президент на международна верига магазини, бил убеден, че единственият им шанс да пробият на пазара за тийнейджърски стоки, е да създадат дрехи специално за тази възрастова група, и то при запазена марка. Били решили да атакуват масово и неудържимо пазара. Харисън сам предположил, че Джеси-Ан ще бъде идеалният модел за запазената марка „Ройл“. Всички я познавали и ѝ се възхищавали... Щом Джеси-Ан обличала техните дрехи, щяла да ги облече и цялата страна!

Джеси-Ан откъсна една маргаритка от саксиите във фоайето и я забодде в бижутото във формата на карфица, която служеше за най-горно копче на вълнената ѝ блуза в цвят охра. Усмихна се, когато листенцата ѝ едновременно накараха цвета на блузата да изпъкне и хвърлиха жълтеникава сянка под брадичката ѝ. Джеси-Ан беше на двацет и четири години, висока шест фута и един инч и имаше копчиненомека пшениченоруса коса, дълга до раменете. Беше облечена с дънкова пола „Ралф Лорън“, стегната в талията със скъп кожен колан със сребърна тока. Носеше червено-кафяви каубойски ботуши и доста голямо за нея палто от боброва кожа, боядисано в сапфиреносиньо.

Доволна, че изглежда точно както трябва, тя прекоси бързо фоайето, взе пощата си в движение и я разгледа, докато портиерът ходеше нагоре-надолу по тротоара, за да ѝ намери такси. Обичайните сметки... Господи, наистина ли беше похарчила толкова много в „Блумингсдейл“ миналия месец?! Писмо от майка ѝ и баща ѝ от

Спринг Фолс, Монтана... чудесно, ще го прочете в таксито. И познат квадратен бял плик с нейното име, напечатано с малки червени букви.

Докато го гледаше, сърцето на Джеси-Ан се сви. Бяха минали месеци, откакто за последен път получи такова анонимно писмо, и се надяваше, че който и да ги пишеше, вече е забравил за нея или, след осем години, вече се е уморил от нея и сега излива злъчта си върху някоя друга знаменитост. Нямаше нужда да го отваря, прекрасно знаеше какво пише в него... Но беше дразнещо и тревожно — защо именно днес трябваше да получи това мръсно писмо? Сега, като се замислеше, писмата май винаги пристигаха в ключов момент от живота ѝ, като че ли човекът знаеше какво имаше да се случва... Все още помнеше добре първото. Беше пристигнало точно след като тя спечели състезанието за модели и снимката ѝ се появи в пресата и по телевизията. Местните вестници писаха дори че „е поела по пътя към славата и богатството“. Разбира се, публикуваха нейни снимки по бански костюм, макар и доста невинни. Но те, изглежда, не бяха такива за този извратен мозък. Скот Паркър беше изпитал безсилен гняв към, както той го нарече, този „страхлив, невеж, зъл, полудял човек, който заплашва неговата дъщеря ученичка“. Извика полицията, но му казаха, че не било необичайно подобни неща да се случват в такъв момент. Било най-добре да го забрави, защото едва ли щяло да се случи отново. Но пристигнаха още три писма, във всяко от които заплахите бяха изразени по-грубо. Три седмици не позволяваха на Джеси-Ан да излиза сама. Братята ѝ я придружаваха до училище. По обратния път я пазеха приятелите ѝ. Дори момичетата от училище, с които не беше близка, които тя и приятелките ѝ наричаха „външните“, кръжаха около нея. Някои от тях ѝ казваха, изпълнени със съчувствие, за колко ужасно смятат станалото, и предлагаха да останат с нея, когато ѝ се налагаше да стои до късно в училище, за да довърши някой проект. „Те просто се къпят в отразяваната от теб светлина“, казваше гаджето ѝ, футболната звезда на гимназията Ейс Макларън. Джеси-Ан му отговаряше, че говори глупости, но имаше неприятното чувство, че е прав. Някои хора, изглежда, се възхищаваха на вниманието, което получаваша край нея, на загадката, която представляваха анонимните заплашителни писма, на полицейските коли, които се стараеха да останат в сянка, на полицаите, които обикаляха около гимназията —

просто, за да наглеждат нещата. Всичко това им се струваше безкрайно вълнуващо.

Тя беше в центъра на вниманието в продължение на няколко месеца, после писмата престанаха да пристигат и кризата, изглежда, отмина. Дори забрави за това, докато не получи първата си работа в Ню Йорк година по-късно и нейни снимки изпълниха страниците на априлското издание на „Глемър“ („Блясък“), а тя самата беше следвана навсякъде от фотографи, кино и рок звезди. Писмото, напечатано с червени букви, беше изпълнено с най-вулгарни изрази. Този път то гласеше: „Ти си покварена. Наблюдавам те, с твоето лице на доячка и твоето мръсно подсъзнание, как използваш секса, за да манипулираш мъжете, как караш другите да страдат, за да изпиташ удоволствие, как разпространяваш злото...“. Останалото беше прочела със замъглени от сълзи очи. То беше описание на полов акт с някакъв непознат за нея мъж. Думите бяха мръсни, изпълнени с поквара, така обезпокояващи и тревожни, че ѝ прилоша. Писмото беше подписано: „Приятел.“

Този път баща ѝ нае частни детективи, но отново без успех. След няколко месеца писмата престанаха. През годините те се появяваха спорадично, понякога по три-четири на седмица, понякога през няколко месеца. Джеси-Ан се отвращаваше още когато видеше квадратния бял плик в пощенската кутия.

Според детективите и полицаите, това беше просто някакъв маниак. „Случва се с повечето знаменитости, *казаха ѝ*. Тези смахнати си набелязват някого и го засипват с извратените си мисли. Той вероятно е уважаван семеен човек, със съпруга и деца, който работи от девет до пет всеки ден. А теб тормози с фантазиите си. Рано или късно ще загуби интерес.“ Но Джеси-Ан с тревога мислеше, че той все още се интересуваше от нея.

Е, добре, по дяволите, няма да позволи на това писмо да я обезкуражава! Работата за Ройл означаваше толкова много за нея... Тя щеше да бъде ключът, от финансова гледна точка, към всичките ѝ мечти.

Хвърли неотворения плик в кошчето за отпадъци и посрещна с изправени рамене студения вятър, който върлуваше в Сентръл парк, загледана в първите снежинки, които приличаха на бели цветчета върху сивия тротоар. Те я накараха да изпита носталгия по зимите на своето детство в Средния запад, когато навън всичко беше отрупано

със сняг; а тя стоеше на топло в уютния си дом, и мъка по тримата си високи руси братя, по къщата, винаги пълна с приятели, по тиквените фенерчета, които си правеха на празника на Все светии, по пуйката с горещи сладки картофи в Деня на благодарността, по новите ски, които получаваше в Коледната утрин и изпитваше по заснежените хълмове зад къщата. Спомни си с каква тържественост баща ѝ донасяше специалната бутилка бордо и я държеше над пламъка на свещта, за да се насладят на тъмnochервения цвят. Дори на нея позволяваше да изпие една чаша на Коледа. За баща ѝ всичко, свързано с Коледата, беше специално. Но Джеси-Ан предполагаше, че за хора като Харисън Ройл то просто се подразбира. Защото мистър Ройл е свикнал винаги да получава само най-доброто.

— Съжалявам, мис Паркър — каза ѝ портиерът, — но, изглежда, с първия сняг шофьорите на таксите са решили да заспят зимния си сън.

— Няма нищо, Майкъл, ще тръгна пеш. Ще хвана някое по пътя.

Разходката щеше да ѝ се отрази добре, да усили кръвообращението, да ѝ даде време да размисли за работата при Ройл. Досега тя вече беше „тийнейджърският модел на годината“ и „лицето на годината“, беше позирала за лъскавите корици на „Глемър“ и „Мадмоазел“, беше обиколила света в търсене на идеалния фон, на който да бъде показвана модата за младите американци. Джеси-Ан копнееше за две неща: първо, за голямо ранчо сред зелената природа, където да избяга от напрежението на големия град, отново да диша чист въздух и да отглежда арабски коне и, второ, да има собствена агенция за модели, която да бъде управлявана с точността и прецизността, характерни за часовниковите механизми, и да пълни с пари банковата ѝ сметка, без да се налага тя дори да се усмихва, по дяволите!

Спря се на светофарите, вдигна ръка, за да спре минаващото такси, и се намръщи ядосано, когато то отмина. Като избягваше внимателно колите, пресече Шейсет и шеста улица и тръгна към Кълъмбъс Съркъл.

Да, беше спечелила доста пари като тийнейджърски модел. Годините бяха добри, а тя беше инвестирала разумно парите. Но блясъкът беше нещо преходно, а работата на модел — доста тежка — както и неспирните усилия да изглеждаш възможно най-добре.

Особено за човек, мързелив по природа, като нея. Щеше да бъде различно, ако имаше подходящата структура — дългото стройно тяло, наложено от „Вог“. Но тя беше мис Америка, типично американско момиче с гъста руса коса, която пада тежка и права до раменете и се развява примамливо, когато върви. Имаше дългите стройни крака, широките рамене и малките гърди на атлетично момиче, което прекарва голяма част от времето си навън, широка усмивка и тен през цялата година. И лунички, разбира се! Джеси-Ан се усмихваше на Америка от хиляди рекламни плакати. Но дори с най-големия тийнейджърски модел беше свършено, когато навърши дваайсет и четири. Шестнайсетгодишните щяха да заемат мястото ѝ.

Успя да скочи в едно празно такси, като избута с лакти изпълнителен директор, облечен в черно палто с двуредно закопчаване. Усмихна му се извинително, когато таксито потегли.

— „Мадисън“ и Петдесет и седма — каза тя на шофьора, настани се удобно на пропуканата тук-там кожена седалка и сбърчи нос, като усети миризмата на цигари, с която кожата беше пропита.

Работата за „Ройл Гълс“ щеше да бъде нейната възможност да преговаря за всичко онова, за което работеше, още откакто навърши петнайсет години и спечели конкурса в Монтана за национален модел за списанията. Това, най-после, щеше да се окаже начинът да спечели онези допълнителни пари, с които щеше да си купи ранчо за коне и собствена агенция. Агентът ѝ беше казал, че ако я изберат, Ройл щели с охота да платят цяло състояние, и то не само защото щяла да направи рекламата, а защото щели да използват нейното име върху дрехите. Щяла да получи хонорар, комисионни, процент от парите за рекламата, а разноските ѝ по пътуванията щели да бъдат покрити изцяло. Джеси-Ан щеше да се превърне в истинска индустрия! И тогава, след две години, когато всичко приключи, тя ще отвори „Имиджис“.

Джеси-Ан искаше да постигне успех в област, която познаваше от най-долното до най-горното стъпало. Искаше още да получи признание и за нещо друго, не само за красивото си лице. Искаше за нейната агенция „Имиджис“ да се говори в модния свят на Ню Йорк. Та не познаваше ли тя всеки един модел, фотограф, гримьор, стилист и дизайнер в бизнеса? Ако получи работата при Ройл, за нея тя ще бъде попътен вятър.

Плати на таксиметровия шофьор, пресече огледалното фоайе на елегантната офис сграда и взе асансьора за тринайсетия етаж. Усмивната тъмнокоса секретарка я поздрави с „добро утро“ и я придружи до мястото, където я чакаха мистър Ройл и изпълнителните директори. Като изправи рамене, за да изглежда по-висока, и вирна брадичка, Джеси-Ан си пое дълбоко дъх и влезе.

Харисън Ройл седеше начело на огромна полирана заседателна маса, от двете страни на която седеше пълният състав на ешелона на „Николс Маршъл Адвъртисинг Ейджънси“. Пред него беше поставена недокосната табла с кафе. Докато Джеси-Ан прекосяваше стаята, той продължи да говори по телефона, като хвърли само един кратък поглед в нейната посока. Стю Стансфийлд, който се грижеше за счетоводството на „Ройл“, я поздрави и я настани на подобен на трон стол от лявата страна на масата, където светлината, проникваща от „Мадисън авеню“ през високите прозорци, падаше право върху лицето ѝ. Харисън остави слушалката и блъсна стола си назад. Отиде до нея и протегна ръка.

— Мис Паркър — каза той, без да се усмихва, — радвам се, че намерихте време да се срещнете с нас. Знам колко сте заета.

Харисън Ройл беше на четирийсет и една, висок, с побелели вече слепоочия, безупречен в тъмния си делови костюм. Цялата му външност притежаваше онзи неуловим, но характерен за много богатите, блясък. Имаше тъмни очи и проницателен поглед, който, както се стори на Джеси-Ан, проникна до дълбините на душата ѝ. Тя също го погледна. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се уплаши да не би той да го чуе. Не беше се чувствала по този начин от онзи ден, когато беше на шестнайсет години и Ейс Макларън разкопча копчетата на блузата ѝ на задната седалка на „Мустанга“ след големия мач на гимназията, в която беше успял да спечели три точки. Четири, ако се броеше и самата тя. Така беше заявил той, макар това да не беше вярно.

Харисън се върна на мястото си начело на масата.

— Моля, донесете кафе за мис Паркър — нареди той. — Или може би предпочитате чай?

Секретарката забърза да изпълни нареждането му.

— Мисля, че бих предпочела кафе без кофеин, ако имате — отговори тя, а погледът му отново се насочи към страниците с

бележки, които лежаха пред него.

Джеси-Ан седя мълчаливо и скромно в продължение на половин час, в който Стю Стансфийлд и неговите изпълнителни директори обсъждаха снимките ѝ, достойнствата ѝ, външния ѝ вид, стила ѝ, като че ли тя не беше там. Харисън Ройл слушаше, без да показва интерес.

После, като погледна часовника си, той се изправи.

— Благодаря ви, господа — каза. — Мисля, че чух достатъчно. — Те прибраха бележките и снимките и го погледнаха с очакване, готови да чуят одобрението му. — Джеси-Ан — каза той и името ѝ прозвуча някак по-нежно от неговите уста. — Джеси-Ан, всички тук обсъждаха вашата работа и говореха за таланта ви. Моля ви, ще обядвате ли с мен? Така може би поне един от нас ще успее да ви опознае.

Усмивката ѝ озари цялата стая. Само след секунда вече беше станала от стола, пригладила полата над стилните си бедра и взела чантичката си под мишница. Водена от Харисън Ройл, тя излезе от стаята, като остави най-влиятелните хора в рекламата слисано да възкликват от изумление.

Обядваха на Двайсет и първа улица. Погледът му не слизаше от лицето ѝ, докато тя се хранеше. Обичайното за нея меню беше салата и пилешко месо. Нищо не можеше да смути апетита ѝ, дори втрещеният поглед на кафявите очи на Харисън. Неговите въпроси нямаха нищо общо с евентуалната работа на Джеси-Ан за „Ройл“. Той искаше да знае повече неща за нея самата — откъде е, как е успяла да се справи с натовареността и напрежението да бъде тийнейджърски модел, как се е справила със славата, подробности за живота ѝ далеч от семейството. Сега, като се замислеше, виждаше, че всъщност много малко хора се интересуваха от нея. Те просто искаха да платят и да получат външния ѝ вид. Дори любовниците ѝ се интересуваха само от външността ѝ. Понякога Джеси-Ан подозираше, че те се радват повече на възможността да се покажат с нея на публично място, отколкото да бъдат сами с нея в леглото. И тогава тя се превръщаше в нещастната Джеси-Ан, която за пореден път търси любов.

След обяда се разходиха по студените сиви улици на Манхатън, които изведнъж ѝ се видяха златисти и топли. Пред „Плаца“ Харисън спря до редицата чакащи файтони. Погали по врата един спокоен черен кон и протегна ръка към нея.

— Ще се повозим ли? — запита със смях.

Завити топло и удобно в кожени наметки, те поеха по същия стар маршрут из Сентръл парк, по който поемаха и влюбените двойки. Само че те не бяха влюбени, въпреки че той държеше ръката ѝ. Джеси-Ан не можеше да реши дали просто изразява приятелските си чувства или мисли, че това е правото на шефа — ако наистина щеше да ѝ възложи работата за „Ройл Гълс“. А моментът не ѝ се струваше подходящ да повдига този въпрос.

Същата вечер отидоха заедно на театър, а после — на вечеря в прекрасен, слабо осветен и изискан френски ресторант. Този път Джеси-Ан задаваше въпросите. Също като нея, Харисън май не беше свикнал да говори за себе си, но ѝ каза, че е внук на основателя на „Ройлс“. Че сега имат трийсет магазина в цялата страна, както и каталог, който се разпространява по пощата и който има по-големи заслуги за бизнеса им от всичките им магазини, взети заедно.

— Спомням си, че веднъж мама поръча завеси за кухнята по вашия каталог — каза му тя с усмивка. — Наричаха се „кафе-завеси“. Бяха на червени и бели карета и се окачваха на специални релси, за да образуват къдри в горната си част. Мама е отлична готвачка — добави тя. — Все още си спомням приятния аромат в кухнята ни, който ме посрещаше, когато се върнех от училище. Домашни сладки и хляб, и винаги нещо вкусно за вечеря. И вашите завеси.

Тъмните очи на Харисън срещнаха нейните с малко тъга.

— Нашата кухня никога не е била такава — каза той. — Беше много голяма, покрита с теракота и бяла, винаги чиста. Имахме готвач от Франция, който приготвяше чудесна храна за вечерните гости на родителите ми, но нямаше време да изпече сладки за малкото момче.

Джеси-Ан се опита да си представи спокойния и властен мистър Ройл като малко момче, но не успя.

— Това нямаше чак толкова голямо значение — призна той, когато тя му се усмихна съчувствено. — През повечето време бях на училище, не вкъщи. Летата прекарвахме в Кейп, а по-късно — в чужбина.

Образованието си получил първо в обикновено основно училище, а после в гимназия и накрая — бизнес степен в Харвард. Каза ѝ, че е еврейин, че се е женил веднъж, но съпругата му умряла млада и че има син почти на възрастта на Джеси-Ан (всъщност

Маркърс беше още едва на осемнайсет). От време на време имал и други връзки, но нито една толкова сериозна, че да замести Мишел, негова любима още от детството и майка на сина му. Сега живеел в огромен мансарден апартамент на Парк авеню с майка си и със сина си Маркърс.

— Ето — каза най-накрая, — сега знаеш всичко.

— Всичко? — запита Джеси-Ан изненадана.

— Всичко за мен — миналото ми, кой съм...

— О, не. Едва ли — каза тя замислено, — но аз може би сама ще открия. — Отпивайки от превъзходното шампанско, което беше поръчал, тя се проклрнаше, че е така привлечена от него. Той беше наистина много богат, беше еврейн и живееше с майка си! Какъв шанс, въобще, имаше тя? Трябва да се концентрира върху това да получи работата, а не да гледа като хипнотизирана топлиите му кафяви очи, гладко избърснатите бузи, арогантната извивка на устните му. — Мистър Ройл — каза твърдо, макар дотогава да го беше наричала Харисън, — трябва да говорим за работа. Все пак, дойдох на рекламно прослушване за „Ройл Гърлс“. Мисля, че трябва да ви запитам дали има шанс да получа работата. Тя е много важна за мен. Много, много важна.

— Джеси-Ан — каза тихо Харисън, като хвана ръката й, — не би ли обмислила възможността да се омържиш за мен, вместо да работиш?

Тя така се стресна, че изля шампанското върху полата си и той се наведе усмихнат към нея, за да попие течността от бедрото й с носната си кърпичка.

— Разбира се, няма защо да бързаш с отговора — увери я. — Имаме време. Много време, през което ще можеш да ме опознаеш по-добре и да решиш. — Стискаше здраво ръката й в своите. Тя се изчерви силно, когато срещна погледа му. — И знаеш ли какво, Джеси-Ан, ти ще получиш работата за „Ройл Гърлс“, дори да откажеш да станеш мисис Ройл.

— А ако кажа „да“? — запита тя, замаяна от предложението му.

— Няма да работиш повече като модел, ще бъдеш моя съпруга.

Виждаха се всяка вечер в продължение на две седмици. Само лекото докосване на ръката му, мълчаливото му присъствие до нея в колата с шофьор, само косите му погледи в тъмнината на театъра бяха достатъчни, за да омекнат коленете й. Нежната му целувка за „лека

нощ“, когато я оставяше пред вратата ѝ — целувка, която гореше от едва сдържана страст — я оставяше без дъх. Тя се питаше какво ли щеше да бъде, ако той я целунеше истински и дори... ако отиде по-далеч... ако той я любеше.

Харисън Ройл не беше човек, който по правило се ръководи от инстинкта си, но когато Джеси-Ан беше влязла през вратата на заседателната зала с развяваща се руса коса, която приличаше на слънчева светлина в мрачния следобед, той се почувства странно откъснат от ежедневните си навици и занимания. Пламъкът на младостта ѝ докосна сърцето му. Да, младостта ѝ беше заразителна. Само да я гледа, да бъде с нея, да чува говора и смеха ѝ беше достатъчно, за да се чувства така, както не беше се чувствал от смъртта на Мишел. През последните десет години живееше и дишаше единствено заради работата си. Джеси-Ан беше самият живот — тя беше земна, олицетворение на домашния уют. Той дори ѝ каза, че въпреки блясъка си, тя все още е така свежа и невинна, като че ли никога не е напускала Монтана, и точно затова я обича.

Харисън ѝ разказа всичко за живота си, за бизнеса си, за домовете си на Парк авеню, в Кейп Код и на Бахамите. Разказа ѝ за майка си и за сина си, но нито веднъж не спомена мъртвата си съпруга, Мишел. Каза ѝ, че я желае, че я обича, че я обожава, че никога вече няма да ѝ се наложи да работи, защото той ще се грижи за нея. И че, разбира се, ще имат деца, за които тя ще трябва да се грижи.

Всяка сутрин се обаждат от агенцията на Джеси-Ан и оставяха съобщения на телефонния ѝ секретар. Съобщения, на които тя не отговаряше. За първи път в живота си Джеси-Ан забрави работата си. В края на третата седмица, когато трябваше да е в Париж и да показва последната модна колекция, тя отиде с него до Флорида с частния му самолет. Венчаха се в малко градче, където никой не ги познаваше и на никого не му пукаше за тях, с изключение на приятния човечец от службата и усмихнатата му секретарка, която беше единственият им свидетел. После отидоха в дома на Харисън на остров Елутера за медения си месец.

Голямата бяла хасиенда до морето беше идеалното място за двама влюбени — дълга и ниска бяла къща, разположена на педя от мекия пясък, с безкраен изглед към синьо-зеленото море и безоблачното небе. Градините бяха пълни с цветове, прилични на

малки бижута — олеандър, хибискус, бугенвилия и ароматен жасмин. Високите палми хвърляха прохладни сенки. Имаха бърза моторна лодка, с която ходеха до клуба „Уиндмиър Айлънд“, за да обядват пресни раци и пържени картофи и да пият бяло вино или просто да карат водни ски и да изследват малките ненаселени пещери. Имаха и дълга четирийсет фута моторница, оборудвана за подводен риболов, където Харисън прекарваше дълги часове, отпивайки от скоча си, докато чака някоя голяма плячка да ухапе стръвта. Облечена в карираната риза на Харисън и бял каскет, който да предпазва очите ѝ от слънцето, Джеси-Ан се учеше да хвърля въдица и да се бори, за да издърпа плячката — макар и някоя малка риба тон. Имаха и яхта, където Харисън я учеше да разпознава оборудването за плаване, а тя се стряскаше всеки път, когато платното беше издувано от вятъра. Все се страхуваше, че ще се нарани, макар Харисън непрекъснато да ѝ повтаряше, че трябва да бъде внимателна. Три коли, излъскани до блясък, стояха в гаража — бял „Астън Мартин“ с меки сини кожени седалки, яркочервено „Порше 928S“ и дълъг сребрист микробус „Мерцедес“. Лъскав жълт хеликоптер стоеше на поставки пред къщата и частен осемместен самолет чакаше нарежданията на Харисън на летище „Гавърнърс Харбър“. „Играчките на богатия човек“, беше обяснил той с намигване и момчешка усмивка.

Нощите на остров Елутера бяха топли и меки. Двамата седяха на верандата, а вентилаторът на тавана рошеше косите им. Пиеха разхладителните напитки в рубиненочервените отблясъци на залязващото слънце. Иконом, облечен в бяло сако, им сервираше вечерята, а после се разхождаха боси по вече хладния сребрист пясък, хвърляха камъчета в океанските вълни и на всеки няколко метра спираха, за да се целунат. По-късно, голи в огромното и отрупано с възглавници легло, те удовлетворяваха страстта си един към друг. Джеси-Ан мислеше, че Харисън е идеалният любовник — нежен, страстен и с твърд и подвижен член, който той контролираше до мига, в който тя отчаяно желаше да почувства страстта му да избликва в нея. Молеше за това... И тогава, в един чудесен и незабравим миг, те бяха едно цяло. Заспиваха прегърнати и оставаха така, докато студената зора не нахлуеше през отворените прозорци.

Харисън искаше да знае всичко за нея и тя с охота му разказваше за детството си, за училището и приятелите си. Не му каза обаче за

изпълнените с омраза мръсни анонимни писма, на чийто тормоз беше подложена през всичките тези години, защото, потънала в сегашното щастие, дори не се сети за тях. Но му разказа за любовниците си.

Джеси-Ан постъпи абсолютно глупаво, като не скри нищо. Призна момичешкото си увлечение по Ейс Макларън, както и други, много по-сериозни връзки, завършили или с обикновено приятелство, или със сълзи. Когато Харисън извърна глава, с потъмняло от гняв лице, тя го загледа втренчено, озадачена.

— Но тогава аз не те познавах! — възкликна тя. А той побърза да се отдалечи по пътеката към плажа.

Не очакваше, че ще прояви ревност. Та нали той я беше помолил да му разкаже! Загледа го с тревога, застанала на бялата веранда, как се разхожда напред-назад по белия пясък долу. Гледаше право напред, без да забелязва красотата около себе си. А когато най-после се върна, тя се спусна по пътеката да го посрещне. Страхуваше се, че вече не я обича. Но той я притисна до себе си, а топлите му кафяви очи сякаш я пронизваха.

— Обичам те, Джеси-Ан — каза с чувство. — Пет пари не давам за който и да било друг. Просто те обичам.

— И аз те обичам! — извика тя, почувствала как изведнъж отмалява от облекчение. — Точно затова се омъжих за теб, а не за някой от другите.

Харисън я вдигна на ръце и я понесе към стаята им, където нежно я положи върху голямото легло. Мускулестото му загоряло тяло трепереше от страст, докато я галеше. Но съдържаше желанието си, за да удовлетвори нейното. Малките ѝ коралови на цвят зърна се втвърдяваха под допира на дланите му, стомахът ѝ тръпнеше под ласките на устните му. Целувките му се спускаха още по-надолу — към дългите и нежни бедра, а после и към гладките ѝ розови пръсти на краката. До този момент тя вече го молеше отчаяно, закопняла да докосне и топлото ѝ влажно местенце. Изви гръб, за да го посрещне, когато той най-после се насочи към нея. Извика страстно името му, когато любовта му се изля в тялото ѝ.

— Ти си моя, Джеси-Ан — прошепна Харисън, когато най-после се отделиха един от друг. — Сега ти ми принадлежиш.

Той не ѝ разказа много за първата си съпруга и това я тревожеше. Като че ли Мишел беше някаква тъмна тайна. Неспособна повече да

сдържа въпросите си, тя каза:

— Моля те, разкажи ми нещо за Мишел!

Харисън не беше говорил с никого за случилото се, дори със сина си. Държеше спомените си заключени, защото бяха много болезнени. В началото говореше за Мишел непрекъснато и дори с времето тя стана единственият му критерий за жена. Но бяха минали вече осемнайсет години и той с облекчение разбра, че може да говори за нея без болка.

Джеси-Ан слушаше, завладяна от разказа му, докато Харисън ѝ разказваше, че Мишел му била приятелка още от детството. Родителите им били съседи и добри приятели. Той я обожавал още от първия миг, в който я зърнал. Тогава тя била още новородено в прегръдките на майка си, а той бил на четири години, но вече ходел на училище. Мишел израснала като сладко, усмихнато и скромно дете. Станало така, че Харисън непрекъснато се грижел за нея. Той ѝ помагал при детските свадни и с домашната работа. Той ходел на нейния рожден ден, а тя идвала на неговия. Родителите им често прекарвали ваканцията си заедно. Тя му липсвала мъчително, когато не били заедно — когато заминал да учи в подготовителния клас и покъсно в колежа. Пишели си през цялото време.

Лятото, в което навършил деветнайсет години и се върнал от „Принстън“ у дома, открил, че Мишел има приятел. Поболял се от ревност. Тя била още в първия клас на гимназията, но момчето било по-голямо — на седемнайсет години, здраво като скала. Било в отбора по бейзбол и по лека атлетика и шампион по плуване — въобще, с каквото се захванело, вършело го добре. Единственото преимущество на Харисън пред него било, че е с две години по-голям и учи в „Принстън“.

Той поканил Мишел на футболния мач в колежа, с което успял да надхитри нейния атлет от гимназията. Същата година на коледното парти в „Принстън“ намерил в кутията си малък златен пръстен с фалшив смарагд, обграден от двете страни с два малки фалшиви диаманта. Когато поставил пръстена на пръста на Мишел, тя погледнала сериозно. Очите ѝ били потъмнели от любов също като неговите.

— Винаги ще го пазя — обещала тя.

Харисън поръчал копие на този пръстен в „Тифани“. С нетърпение зачакал тя да навърши седемнайсет, за да може да заяви на света за любовта си и да ѝ предложи истинския, стойностен пръстен.

— Сега мога да нося и двата — казала Мишел със смях. — По един на всяка ръка.

Родителите им били очаровани. Не можели да искат нищо повече от това техните деца да се влюбят и да се оженят. Сватбата се състояла в деня, в който Мишел навършила осемнайсет години. Харисън бил на двайсет и две, току-що завършил „Принстън“ и мислел да запише бизнес курс в „Харвард“. Наели малък апартамент с изглед към река Чарлс и започнали щастлив семеен живот. Тя била това, което той винаги желал — приятелка, любима, добра компания, а скоро щяла да бъде и майка на детето му.

Бременната Мишел притежавала почти неземна красота. Тънкото и стройно тяло носело тежестта на плода с гордост. Бледата ѝ кожа придобила нова, свежа розовина, а в очите ѝ се появили пламъчета на задоволство. Синът им Маркъс тежал цели девет паунда и две унции. Сякаш цялата сила на Мишел преминала у него. Тя била много щастлива с бебето си, но изтощена и безжизнена. Преместили се в къща в провинцията с голяма ливада пред нея, където детето им можело да играе в сянката на дърветата. Наели сестра, която да се грижи за него, защото Мишел все така се оплаквала от огромно изтощение.

— Предполагам, че съм просто мързелива — протестирала тя, когато Харисън настоявал да отиде на лекар.

Но не било мързел. Било левкемия. Мишел била мъртва само след година. Погребали я и с двата пръстена — онзи без стойност и другия от „Тифани“.

В началото Харисън обвинявал себе си. Той би трябвало да се грижи по-добре за нея, да я пази от забременяване, тъй като била прекалено млада и прекалено нежна... После започнал да обвинява Маркъс, че е изцедил силите на майка си, че я е довел до изнемога, изсмуквайки млякото ѝ. Но накрая осъзнал, че смъртта ѝ няма нищо общо с тях двамата. Мишел умряла, защото била болна. Същото се случвало всеки ден и с други хора... Но защо трябвало да се случи и с Мишел? Защо с Мишел и... с него?

Оставил момчето при майка си, Рахел Ройл, и заминал за Европа, за да избяга от нещастieto си. Отначало се разхождал безцелно из Лондон и Париж, но след няколко месеца открил спокоен френски замък, разположен на сред гора, където, за негова върховна изненада, се водели курсове по европейски и международен бизнес. Спокойствието на околната природа и стимулт, който курсовете му дали, го върнали към реалността и той отново можел да води нормален живот. Най-после се върнал у дома и се захванал за работа. Открил, че може да зарови чувствата си в студената реалност на фактите и чертежите. Открил отново и сина си.

Като малко момче, Маркър бил пренебрегван от Харисън, защото му напомнял за болестта и смъртта на Мишел. След завръщането си от Европа Харисън не можел да понася присъствието му. На три години Маркър бил високо момче със спокоен поглед на възрастен и с гъста руса коса, макар да било загадка от кого я е наследил, след като и Харисън, и Мишел, били тъмнокоси. Непрекъснато се мотаел около баща си, когато той имал работа. Отначало стоял до прозореца, а после малко по малко приближавал към бюрото. И когато Харисън вдигнал внезапно поглед, го зървал застанал до лакътя му. Синът му го поглеждал с доверчивите си тъмни очи и му се усмихвал широко с недетската си усмивка — като че ли били връстници и Маркър просто се опитвал да му помогне в работата и да сподели живота му. И студеното сърце на Харисън бавно започнало да се топи. Станали приятели, каквито трябва да бъдат баща и син.

Джеси-Ан си помисли, че ръцете на Харисън са ужасно студени, макар нощта да беше влажна и топла. Стана и отиде гола от леглото до всекидневната, наля му бренди и подържа чашата в ръцете си, за да я стопли, преди да му я подаде. Тъмните очи на Харисън бяха все още замъглени от спомените, когато погледът му срещна нейния.

— С никого досега не съм говорил за Мишел — призна той. — Особено по този начин. Цялата болезнена истина.

— Радвам се, че сподели точно с мен — каза шепнешком тя. Тази вечер, докато се любиха, тя почувства по-особена близост с него. Той й беше позволил да надникне в душата му, да види уязвимия мъж, скрит зад външността на авторитетен бизнес ръководител. Мъжът, който, макар че имаше всичко, знаеше какво е да загубиш нещо, което

особено цениш. Харисън беше преживял болка, каквато на нея още не ѝ се беше наложило да изпита, и тя страдаше за него.

Коленичила до леглото, хвана ръката му и целуна връхчетата на пръстите му, а той ѝ се усмихна и разроши копринената ѝ руса коса.

— Това беше преди доста време. Мишел и аз бяхме още почти деца. Сега е много по-различно. Ние сме заедно, аз и ти, Джеси-Ан. И искам да знаеш, че никога в живота си не съм бил по-щастлив.

На следващата сутрин, докато се къпеха голи на частния си плаж, Харисън я притисна до себе си, целуна усмихнатото ѝ мокро лице, а вълните се пенеха около тях.

— Толкова си красива — каза той. — Не мога да откъсна очи от теб, не мога да ти се нагледам — как се движиш, извивката на бузата ти, усмивката ти... Ти си като оживяла любима картина.

— Трябваше да ме видиш, когато бях дете — засмя се тя. — Чак до четиринайсетата си година бях високо кльощаво момиче със скоби на зъбите. Дори не ми хрумваше, че бих могла да стана красива. Освен това, бях много заета да се забавлявам. Приятелките ми бяха красиви. Те бяха по-ниски и по-хубавки, имаха извивки там, където аз имах ъгловати кости. Техните зъби нямаха нужди от скоби, косите им падаха на красиви вълни чак до раменете. Господи, как се забавлявахме заедно! Момчетата ни наричаха „център на внимание“, въпреки че аз не попадах в това определение. Но предполагам, че бяхме нещо като елитна група в гимназията. Бяхме винаги душата на компанията, организирахме танците и обществените изяви. Ние решавахме кой ще бъде поканен. Не че имаше значение, защото ние си бяхме затворен кръг и за нас само той беше важен. Всичко вършехме като група — спяхме в къщата на някоя от нас, заедно излизахме на срещи в събота вечер. И винаги с най-красивите момчета. През лятото заедно ходехме да плуваме, заедно карахме ски през зимата. Имахме си свой собствен, топъл и удобен свят. Но знаеш ли какво? Винаги изпитвах леко съжаление към останалите — децата, които, изглежда, нямаха приятели и като че ли не живееха истински, аутсайдерите.

— Като мен — каза той. — Щеше да изпиташ съжаление и към мен, защото аз щях да бъда вън от вълшебния кръг.

— Но ние живеехме в малък градец — надсмя се тя над себе си и останалите от групата. — Дори на седемнайсет ти сигурно си бил изискан, момче с опит в сравнение с онези момчета, които аз познавах.

— Погледна го внимателно. — Не мога да си представя теб като аутсайдер, Харисън. Ти си роден ръководител, водач, винаги владееш положението...

— Не е вярно — каза той шепнешком и отново целуна мокрото ѝ лице. — Не е вярно, мила моя Джес. Копнея да мога да споделя с теб спомените за малкия градец. Много бих искал да се запозная със семейството ти, с приятелите ти... Завиждам ти за детството, което си имала.

— Завиждаш ми? Но ти имаш всичко! — възкликна тя.

— Моето семейство имаше пари, но не всичко, Джес. Никога не съм имал това, което си имала ти.

— Разбира се, аз ще те заведа у дома — обеща тя. — Но знаеш ли какво? Всеки път, като се връщам, разстоянието ми се струва малко по-голямо. Различно е и все пак всичко изглежда същото. — Тя смръщи вежди. Спомни си как се беше чувствала при последното си гостуване у дома. Нима не ѝ беше трудно отново да влезе в ритъма на всекидневния живот на семейството и приятелите си? Нима сега тя не живееше на по-висока скорост? Нима не беше свикнала с по-труден живот? Беше приела неприятната реалност в Ню Йорк, да. Но сега беше омъжена и всичко щеше да се промени. Тя щеше да е точно такава съпруга, каквато Харисън искаше да бъде.

Два месеца по-късно Джеси-Ан крачеше из безупречната гостна на триетажната мансардна надстройка, която имаше дващест и осем стаи и която тя наричаше свой дом. Домът ѝ имаше десет камини, стени, облицовани с дъбово дърво и коприна, гимнастически салон и плувен басейн и несравнима с нищо колекция картини на стари майстори. Джеси-Ан тревожно се питаше дали с Харисън не бяха говорили толкова много през първия месец след женитбата си, че сега нямаше какво повече да си кажат. Сега Харисън ставаше сутрин в шест и изпиваше кафето си още преди тя да е отворила очи. Целуваше я набързо по челото и облечен в черния си анцуг, отиваше да тича. После половин час в гимнастическия салон и тръгваше за офиса. Обаждаше ѝ се по телефона веднъж сутринта и веднъж през следобед, а по-късно от колата, за да ѝ каже, че е на път за вкъщи. Отначало тя беше доволна, че той мисли за нея, но по-късно това започна да я дразни.

Започна да се пита дали не я проверява. Дали не иска да се увери, че е там, където се предполага, че трябва да е. Дали не прави нещо, което не би трябвало да прави. Като например какво, запита се тя мрачно. Да работи като модел? Да приема любовници? Но тя нямаше нужда от любовник и Харисън трябваше да е сигурен в това. Техните нощи все още бяха изпълнени със страст... Само дето дните ѝ бяха празни. Незапълнени с нищо друго, освен със скука. Сега разбираше думите на Харисън: *„Имахме пари, но не всичко“*.

С копнеж и тъга се замисли какъв можеше да бъде денят ѝ, ако беше момичето на Ройл — пълен с действие, пътувания, набиране на личен опит, нови лица. С хора! По дяволите, точно там беше бедата. Харисън смяташе нейните приятели за лекомислени, а тя намираще неговите за скучни. Когато той се върнеше у дома късно и уморен, жадуващ за тиха и спокойна вечер, тя силно искаше да излезе навън, из града. Компромисът, който правеха, винаги беше един и същ — обикновено излизаха да вечерят в някой първокласен ресторант.

У нея се прокрадваше подозрението, че Харисън я вижда по начин, различен от този, по който се възприема тя самата. Разбира се, тя беше мисис Харисън Ройл, но се обличаше като Джеси-Ан — комбинираше дрехи, които ѝ се харесват, без да обръща никакво внимание на перлите и кожените палта, които той ѝ купуваше. Мислеше, че Харисън намира това за забавно, но той беше силно смутен, когато тя се появи на партито, давано за шефовете на компанията „Ройл“, облечена в бяло кожено сако с широки рамене и червени сатенени панталони, с огромно, яркочервено фалшиво бижу, забодено на деколтето ѝ. Да, тя изглеждаше ужасно и го знаеше. Всички останали съпруги бяха облечени в скъпи и традиционни рокли. И всички носеха перли.

Напоследък не срещаше нито един интересен човек. Рядко идваха гости, защото Харисън предпочиташе да е насаме с нея, което си беше окей. Само дето неговите дни бяха заети и оживени, а нейните — самотни. Често ходеха на театър, но отново сами. Понякога вечеряха в компанията на майка му.

Рейчъл Ройл беше дребна, прилична на птиче, жена. Джеси-Ан обаче мислеше, че тя наподобява по-скоро гарван, отколкото врабче. Рейчъл имаше черна коса, прошарена само с два бели кичура на слепоочията. Носеше я прибрана на кок, обикновено украсен с

копринена или кадифена панделка от „Шанел“. Около прекрасните ѝ тъмни очи, толкова прилични на тези на Харисън, личаха бръчките на нейните шейсет години, но тя се гордееше с тях. Останалата част от кожата на лицето ѝ беше гладка като кожата на тийнейджърка и бръчките ѝ придаваха мъдър вид. Джеси-Ан беше сигурна, че по младежки свежата кожа на Рейчъл е съвсем естествена, че не е резултат от намесата на пластичен хирург, но разликата между мъдрите, видели толкова много неща, очи на възрастна жена и младото лице беше зловеща.

Рейчъл Ройл носеше дрехите на „Шанел“ като своя втора кожа. Те прилягаха на дребничката ѝ фигура и отговаряха на изискания ѝ стил. Все още можеше да носи костюмите, които си беше купила преди трийсет години. Беше приела схващането на Лагерфелд за „новата линия“ на Шанел и беше нагодила към него и походката си, така че да отговаря на по-широките подплатени рамене на новите сака. Тя беше, без съмнение, най-сдържаната и най-уравновесената жена, която Джеси-Ан беше виждала. Не бе възможно да се отбиеш просто ей така при Рейчъл и да я завариш да се излежава пред камината по стар пуловер, да яде шоколадови сладки и да чете списание. Рейчъл винаги беше безупречно облечена в спретната пола от туид и копринена блуза, обута с ниските удобни обувки на „Шанел“, които предпочиташе. Във външния вид на възрастната мисис Ройл липсваше каквато и да било небрежност. След първата мъчителна и за двете среща, Джеси-Ан каза мрачно на Харисън:

— Бих се обзаложила, че ако има пожар и всички трябва да излезем бързо от сградата, тя ще носи перлите и панделката в косите си, а сакото ѝ ще бъде безупречно закопчано!

Харисън просто се засмя.

— Нека това не те тревожи — отговори той. — Майка ми винаги си е била такава. Тя е изключителен организатор. Работи за половин дузина благотворителни дружества и успява да поддържа ред във всичките.

— Да, готова съм да се обзаложа! — беше коментарът на Джеси-Ан, която още не можеше да забрави на какво изпитание беше подложена от Рейчъл.

Първата им среща беше изключително любезна. Рейчъл не би проявила грубост към никого, но зад очарователния ѝ поздрав се

криеше острога.

— Значи — каза тя, като ѝ подаде ръка (Никаква целувка, помисли си Джеси-Ан, за младоженката?), — ти си тази, за която Харисън се е оженил! (Не „момичето“ или дори „прекрасното момиче“, за което той се е оженил.). Джеси-Ан веднага разбра, че е стъпила върху подвижни пясъци. Дланта на Рейчъл беше студена и твърди, а пронизващите ѝ тъмни очи изгледаха снахата от главата до петите. Със златиста кожа, с грейнали от любов очи, стоплена от слънцето и страстта, облечена небрежно в черни ленени панталони с дължина до глезена и дълга свободна бяла тениска, Джеси-Ан изведнъж се почувства не лошо облечена, а направо разсъблечена, за случая.

— Е, ти със сигурност заемаш много място — беше коментарът, който Рейчъл направи с леденостудена усмивка. — Много си висока, мила моя. — Обърна ѝ гръб и целуна сина си. — Каква изненада, Харисън, да се отбиееш при старата си майка.

Харисън се усмихна.

— Откога се смяташ за стара?

— Изненади като тази ме карат да се чувствам стара — отговори тя, седна на дивана, тапициран със синя коприна, и започна да налива чая от голям сребърен чайник. — С лимон или с мляко? — запита, като подаде чашката на Джеси-Ан, която не се осмели да спомене, че никога не пие каквото и да било, което съдържа кофеин, а я прие заедно с парченце лимон.

— Е, хайде, Джеси-Ан, разкажи ми за себе си.

Зоркият като на гарван поглед на Рейчъл беше прикован в нея и Джеси-Ан остави непохватно чашката в чинийката. Чувстваше се като братовчедката от забутаната провинция Монтана, която гостува на кралицата. По дяволите, каза си тя, като хвърли бърз поглед на Харисън, ти си на двайсет и четири години, обиколила си света и си се грижила повече от успешно за себе си. Дори си се срещала с истинската кралица на прием в Лондон. Тогава защо трябва да се страхуваш от тази жена? Какво е направила Рейчъл в живота си с изключение на това, че се е омъжила за бащата на Харисън? Остави чая си настрана и каза:

— Мисля, че е по-добре да прескочим това, мисис Ройл, защото прекрасно разбирам какво си мислите. Не съм се омъжила за сина ви

заради парите му. Имах огромен успех в работата си, а и Харисън не е единственият богат мъж, който ме е молил за ръката ми. Нямам нужда от пари. Нито дори от толкова пари, колкото има семейство Ройл. Освен това — добави тя, като се обърна към Харисън, — не съм от жените, които биха били доволни да бъдат играчка за богати мъже.

Харисън се засмя и тя му се усмихна благодарно.

Мисис Ройл леко порозовя — единственият знак за нарастващия ѝ гняв.

— Господи! — възкликна тя. — Със сигурност си откровена, макар че, разбира се, думите ти трябва да се проверят. Мога да те уверя, че много момичета са преследвали Харисън, откакто неговата красива Мишел умря, но досега той оставаше верен на паметта ѝ. Само се надявам — заради теб — че ще можеш да живееш с това.

— Глупости, мамо — възрази Харисън. — От думите ти излиза, че съм нещо като Макс де Уайнтър от „Ребека“! — Аз обичам Джес и тя ме обича — всичко е толкова просто. Време е вече да зарежеш старите си предразсъдъци и тревоги. Когато я опознаеш по-добре, ще разбереш защо съм се оженил за нея. — Погледна с обич съпругата си, която се извисяваше над Рейчъл дори и както бяха седнали на дивана. — Освен това, не бих могъл да живея без нея — добави той простичко.

Рейчъл разбра, че е победена. Временно, реши тя.

— Тогава, радвам се за станалото — каза тя с усмивка. — Джеси-Ан, мила, седни още по-близо до мен и ми разкажи всичко за работата си. Ще ми бъде много интересно.

Джеси-Ан не можеше да каже, че оттогава насам връзката между двете беше претърпяла сериозен прогрес. Рейчъл Ройл си запази правото да не одобрява женитбата на сина си, въпреки че изразяваше недоволството си учтиво и любезно, с усмивка. По твърдото настояване на Харисън тя се премести в отделен апартамент на по-ниските етажи на същата сграда, който също беше притежание на Харисън. Маркът Ройл обаче беше нещо различно.

— Със сигурност не мога да те наричам „мамо“ — каза той още когато се видяха за първи път, но ѝ се усмихни широко. — Признавам си, плакат с твоя образ в къси панталонки украсяваше стената ми през цялото време, докато бях в подготвителното училище. Господи! — възкликна той и я прегърна, лъчезарно усмихнат. — Не мога да изразя с думи колко се радвам, че татко най-после е щастлив. Винаги съм се

тревожил, че е самотен. По мое мнение, богатите мъже са по-самотни от другите.

Джеси-Ан мислеше, че за своите деветнайсет години Маркърс е най-проницателният и най-чувствителният младеж, който е срещала. Беше висок колкото нея, имаше гъста, права руса коса, арогантния нос и и твърдо очертаните устни на баща си. Очите му също биха кафяви като на баща му, само че малко по-светли. Беше облечен с карирана риза „Леви 501“, носеше бели маратонки „Рийбок“. Беше шампион по гребане, тялото му беше мускулесто като на атлет. Беше толкова открит, пряк и лъчезарен, че те веднага станаха приятели.

След първата им среща Маркърс ѝ се обаждаше често от колежа просто за да я чуе, да се осведоми за здравето ѝ или да попита дали наскоро „е влизала в битка с врага“ — баба му. Веселото му бърбрене оживяваше самотните ѝ следобеди. Искаше ѝ съвети за приятелките си, говореше ѝ за училището си, споделяше с нея колко му е трудно да е първенец в учението и да намира достатъчно време за тренировки и по гребане, и по атлетика. Обичаше всички спортове, включително и футбола. Обичаше и партитата, както и периодичните любовни връзки. Струваше ѝ се, че са приятели от години. Понякога откриваше, че заради близостта във възрастта ѝ е по-лесно да разговаря с Маркърс, отколкото с Харисън.

Изящният апартамент, многобройните стаи, пълни с предмети на изкуството и цветя, все повече и повече ѝ се струваха като позлатена, луксозна клетка, уловила в коприненокадифени окови нейната младост и жизнеността ѝ. На Джеси-Ан се струваше, че ще полудее. Всяка сутрин се събуждаше все по-късно, за да убие още няколко часа в прегръдките на съня. Позвъняваше на камериерката си да ѝ донесе чая и препечените филийки в леглото, където убиваше още няколко часа в четене на вестници и списания. Нарочно се бавеше в банята и прекарваше цял час в обличане. Тогава излизаше. Понякога ходеше на фризьор, друг път се срещаше с приятелка за обяд и двете си разменяха клюки, но всичките ѝ приятелки работеха и почивката им беше кратка. Те хукваха отново на работа, като я оставяха над поредната чаша безкофеиново кафе да се пита тъжно какво да прави през останалата част от следобеда.

Най-щастливият миг от деня беше този, в който чуваше стъпките на Харисън по мрамора в преддверието. Съпругът ѝ казваше „добър

вечер“ на Уорън, иконома, докато му подаваше куфарчето си, после леко вземаше по две наведнъж стъпалата. Тя отваряше широко вратата и се втурваше да го посрещне. Прегръщаха се и в този миг животът ставаше отново вълнуващ и прекрасен.

Маркъс беше този, който я посъветва да каже на Харисън, че се отегчава и че има нужда да работи, за да занимава с нещо както ума, така и тялото си. Тя притежаваше находчивост и талант, и отчаяно искаше да им намери приложение.

— Татко е голям ревнивец — предупреди я той. — Иска да те пази само за себе си. Не мога да го обвинявам, но просто не е честно. Ти не си от онези жени, които с удоволствие прекарват деня във фризьорския салон или в пазаруване.

Най-после тя събра кураж да каже на Харисън, че иска да работи.

— Но ти ми обеща, че няма да работиш като модел! — възкликна разтревожено той. — Освен това, работата като момиче на Ройл вече е дадена на Мередит Маккол.

Джеси-Ан беше прободена от остра ревност. Мери Маккол беше по-млада от нея, висока, с дълги крайници и блестяща кестенява коса.

— Изборът е добър — призна тя, опитвайки се да запази спокойствие, да не мисли за удоволствието от работата, което Мери щеше да изпита вместо нея. — Но онова, което исках да ти кажа, е, че искам да отворя малка, с ограничен достъп, агенция за модели — само няколко, но наистина добри, момичета и момчета... Познавам всички в този бизнес, защото съм работила за тях! — В сините ѝ очи гореше нетърпение. Сърцето на Харисън се сви. — И съм приятелка с всички топмодели. Те все се оплакват, че агентите им не ги разбират. Но, нали ти е ясно, аз съм една от тях. Знам какво искат да кажат. Ще бъде различно, когато моята агенция се грижи за тях. Не разбираш ли? Аз ще съчувствам на всичките им проблеми, ще им помагам, защото знам от какво имат нужда! Разбира се, знам също така колко алчни са счетоводителите и списанията за нещо различно, затова ще намеря и няколко нови лица.

Като гледаше оживеното ѝ от нетърпение лице, Харисън разбра, че не може да ѝ откаже.

— Предполагам, че не мога да те пазя само за себе си — прекалено е хубаво, за да бъде реалност — каза той с лека тъга. — Защо да не поговорим за това, докато вечеряме?

Джеси-Ан грабна палтото си и тръгна към вратата.

— Готова съм! — извика тя.

— Чакай, чакай, къде отиваш? — запротестира той.

— На вечеря. Направих резервация в „21“...

— Но, Джес, мислех, че можем да вечеряме тук, у дома... Навън вали. А в кабинета ми гори приятен огън, който разпръсква галеца топлина. Не може ли да вечеряме там само двамата, сами?

Тя го погледна, изпълнена с разкаяние. Беше толкова невнимателна, егоистична... Харисън беше работил цял ден... Тя пък беше така развълнувана заради новите си планове...

По време на вечерята му обясни подробно от какво ще има нужда.

— Агенцията ми ще се казва „Имиджис“ („Образи“) — завърши тя, — защото, всъщност точно за това става въпрос.

— А готова ли си да тръгнеш от дъното, Джес? — запита той. — Или очакваш, че ще започнеш бизнеса си от върха и веднага ще разполагаш с луксозно студио на „Мадисън“?

Тя знаеше — ако му каже, че иска точно това, той ще ѝ го даде.

— Винаги съм работила много и упорито — каза гордо. — „Имиджис“ няма нужда от такова студио, за да пожъне успех. Има нужда от лица! Но ти пак си оставаш най-милият и най-щедрият човек на света! — извика тя, скочи на крака и го прегърна. — Ти си още най-красивият и най-сексапилният съпруг!

За Джес любовта, която правиха онази нощ, беше придобила съвсем нова нежност и страст. Струваше ѝ се, че никога няма да може да му се насити, искаше непрекъснато да го докосва, да слее тялото си с неговото. Никога нямаше да го пусне да си отиде.

След два дни тя замина заедно с Харисън на едно от неговите служебни пътувания в студения Далечен изток, а когато се върнаха, разбра, че е бременна. „Имиджис“ трябваше да почака.

ГЛАВА 2

Полетът в девет часа от Лос Анджелис до Ню Йорк все още беше обявен на таблото с час 9:20, а Дейна Лорънс гризеше нервно ноктите си и се питаше защо винаги има толкова много закъснения при самолетите. Втора класа беше претъпкана и беше принудена да седне в отделението за пушачи. Беше сигурна, че мъжът, който седеше до нея, щеше да запали веднага щом излетят и надписът *„Пушенето забранено“* изгасне. Мрачно си помисли, че така ѝ се пада, като оставя решенията винаги за последната минута. Дори и сега не беше абсолютно сигурна, че е готова да се върне в Ню Йорк. Но ако не се върнеш, можеше да загуби всичко, за което е работила. И всичко, което беше научила, щеше да отиде по дяволите. Нещата стояха така — сега или никога.

Когато самолетът най-после потегли по пистата, тя погледна купа списания в скута си — *„Харпърс“*, *„Вог“* и *„Таун&кънтри“*, всичките излезли днес. Джеси-Ан Паркър украсяваше корицата на *„Таун енд кънтри“*, а под снимката пишеше: *„Еlegantната и красива мисис Харисън Ройл, снимана в огромния си апартамент на Парк авеню“*... Дейна разгледа снимката внимателно. Със сигурност не беше правена от Брахман. Тогава от кого? От нито един от американските фотографи, това беше сигурно, защото те не можеха да придадат на образа тази специфична мекота и нежна привлекателност. Сигурно е Сноудън! Тя винаги разпознаваше дребните детайли, които придаваха на всеки един от големите фотографии личен стил. На корицата на *„Вог“* се виждаше снимката на онова момиче с азиатските черти. Беше направена от Брахман. Знаеше го, защото беше там по време на снимането. Още си спомняше сцената, която той беше направил, защото стилистката беше загубила обувките на модела по пътя към мястото на снимките. Брахман беше изпаднал в едно от ужасните си настроения, прекарваше ръце през и без това рошавата си коса и обиждаше грубо и невъздържано стилистката, модела и Дейна. А накрая липсата на обувките се оказа без значение, защото беше заснел

момичето седнало в огромен шезлонг, подвило крака под себе си и повдигнало роклята си от изящна коприна над коленете. Тя изглеждаше като красавица, уморена след бала. И само Дейна знаеше, че чувството, стаено в погледа ѝ, не е сексапил, а омраза.

Дейна се интересуваше повече от онова, което беше на страниците на списанието, а не на корицата. Тоест от снимките, представящи новите модни колекции. Ако Брахман беше показал на редакторите снимките, които ѝ беше направил в Лондон и ако тя имаше късмет и от „Вог“ ги бяха харесали, сега и нейни снимки щяха да украсяват страниците на списанието. А ако това се беше случило, по-нататъшният ѝ живот щеше да бъде съвсем различен. Гледаше втренчено корицата, защото нямаше желание да разтвори списанието и да разбие илюзията. Нямаше да види свои снимки, знаеше го. В същото време мислеше за Брахман, за това, как беше започнало всичко и как беше свършило.

Преобразяването на Дейна от главен модел и секретарка на Брахман, фотографа с международна известност, в Дейна Лорънс, втори помощник на Брахман, стана съвсем неочаквано, въпреки че тя работеше за него от девет месеца. В известен смисъл, помисли си, беше нещо като прераждане.

Студиото на Брахман в елегантно възстановена къща от кафяв камък на Източна Двайсет и шеста улица беше кръстопът на бляскави международни знаменитости, на известни модели и на такива, които скоро щяха да станат известни, на рокпевци, далечни роднини на кралското семейство, на дизайнери и артисти. Дейна познаваше всички, макар че те вероятно нямаше да познаят високото стройно червенокосо момиче, ако го срещнеха на улицата. Но тя ги познаваше. Безкрайно дълги часове им приготвяше чаши чай „Ърл грей“, към който Брахман беше направо пристрастен, тичаше да им донесе книжни кърпички, с които да почистят грима си или чая, който несръчно бяха разлели. Отваряше безкраен брой бутилки от евтиното бяло вино, за което Брахман твърдеше, че произлиза от древната му родина Унгария и за което всички се кълняха, че е толкова кисело, та дори може да разруши емайла на зъбите. Дейна осигуряваше на известните клиенти помещения, откъдето да се обадят по телефона, и долари за такси, но отказваше да осребрява чекове (освен по нареждане на Брахман). В края на всеки работен ден Дейна беше тази,

която почистваше студиото, хвърляше в кошчето за отпадъци хартиените кърпички, изцапани с петна от грим, прибираще забравени пудри и сенки за очи, поставяше красивите дрехи на металните закачалки, с които ги вземаха стилистите от списанията и модните къщи. Въпреки че беше уморена в края на дългия за нея ден, тя с любов се спираше пред скъпото фотографско оборудване, поставяше изящните лещи в техните кадифени калъфчета, прибираще по местата им прекрасните „Хаселблад“, страшно бързите „Никон“, чудесните „Ролеи“. Тя самата не би могла да си позволи нито един от тези фотоапарати.

Едва преди два месеца Брахман беше започнал да забелязва, че тя е там. Огнените тъмни очи на унгарския фотограф, които сякаш винаги излъчваха единствено нетърпение и гняв, така принуждавайки хората, които позират, да му се подчиняват на секундата, се бяха спрели за миг на нея, когато тя му подаде порцелановата чашка „Лимож“ и чинийката. Тънко резенче лимон украсяваше кехлибарената повърхност на ароматния чай и докато отпиваше, Брахман кимаше одобрително с глава, а очите му този път изразяваха нов интерес към нея.

— Как се казваш? — запита той, макар че тя работеше тук от няколко месеца. Кимна, когато тя му каза името си. — Дейна — повтори. — Хубаво име.

Погледът ѝ проследи известния фотограф, който прекоси студиото, за да се върне в ъгъла, където работеше. Брахман беше висок и слаб, с бледо и изпито лице на гладуващ художник. Макар че нищо не би могло да бъде по-далеч от истината. Имаше дълбоки бръчки, които водеха от носа към устата, а дълбоко поставените му очи бяха неспокойни, непрекъснато търсещи най-добрия ъгъл, улавящи играта на светлината със сянката дори когато не беше на работа. Гъстата му тъмна коса беше винаги разрошена, защото имаше навик да прокарва длани през нея, докато убеждаваше хората да правят точно онова, което той иска. Брахман имаше лошата слава на егоист и егоцентрик. Гневните му изблици приличаха на тези на разглезено дете, но винаги му биваше простено, защото работата му беше брилянтна. Снимките му на различните знаменитости бяха понякога нежни, друг път — жестоки. Години преди това той беше осъществил революция във фотографията на модата. Беше започнал да снима моделите не в

напълно статично положение. Беше успял да запечата движението на тялото и дрехата, и по този начин да разкрие колко добре приляга тя към тялото на модела. Снимките му притежаваха нова, още по-силна реалистичност. Брахман често пътуваше, познаваше всички, които имаха значение, и притежаваше репутацията на неуморим любовник. За Дейна той беше идол.

След като веднъж я забеляза, той започна да ѝ позволява да помага повече.

— Къде е Дейна? — питаше почти всяка минута. — Тя ще намери каквото ми трябва. Тя е единствената, която знае местата на всички неща...

Или:

— Дейна ще свърши това.

И тогава, в един прекрасен ден, извика, изпълнен, както винаги, с гневно нетърпение:

— Нека Дейна държи тази проклета лампа светкавица! Само на нея мога да имам доверие тук!

И изведнъж Дейна откри, че е незаменима. Тя винаги пристигаше първа сутрин и си отиваше последна вечер. Весело и с любов подреждаше лампите според инструкциите на Брахман и се усмихваше, като видеше изненадата, изписана на лицето му и дължаща се на това, че тя много точно е схванала какво има предвид той. Да, всяка негова дума ѝ беше от ясна по-ясна. Освен това, тя знаеше какво иска. И обикновено държеше чашата чай на Брахман, докато той работеше с фотоапарата.

След дълги снимки, продължили и част от нощта, когато в студиото бяха останали само те двамата, Брахман я покани на вечеря в съседния ресторант. Той имаше и лошата слава на скъперник, затова поръча само една малка пица за двамата. Тя му каза колко е щастлива да работи за него, но притежаваше достатъчно здрав разум, за да не му каже за амбициите си.

В тъмните очи на Брахман се забелязваше интерес, който караше Дейна да се чувства така като че ли тя единствена съществуваше на тази планета. По гърба ѝ пролазваша ту студени, ту горещи тръпки. Той щедро ѝ наля червено вино и погали със съчувствие пръстите ѝ, докато тя говореше.

— Каква бяла кожа! — беше прошепнал с одобрение. — Без слънчев загар, който кара телата на момичетата да изглеждат така, като че ли имат само едно измерение. Най-известните любовници в историята са имали кожа, бяла като твоята, Дейна.

Дейна го погледна право в очите и се почувства като зайче, застанало на сред пътя и хипнотизирано от светлината на фаровете.

— Ами... Червенкосите обикновено имат бяла кожа — каза тихо и се изчерви.

— Разкажи ми повече за себе си — настоя той. — Нека да съпреживея твоята весела младост. Моята беше толкова тъжна, дори трагична... — Брахман имаше няколко версии на младостта си, прекарана в Унгария, които варираха от „незаконен син на граф в изгнание и принцеса от рода на Хабсбургите“ до „баща, който работел упорито, но така и не спечелил достатъчно пари, за да даде образование на сина си“. Коя версия ще използва, зависеше от компанията, в която се намираше, и от настроението му. Но чувството му винаги беше едно и също. И сега в погледа му като че ли заискриха сълзи. Дейна си пое дълбоко дъх и се огледа нервно из ресторанта. Какво щеше да прави, ако Брахман избухнеше в ридания? — Продължавай, Дейна! — заповяда ѝ той, като си отрязва голяма хапка от общата им пица, вероятно забравил за уж трагичното си детство.

— Сега съм на двайсет и две — поде тя.

— Двайсет и две! О, Господи! — извика високо той и вдигна очи към небето. — Защо всички са толкова млади в наше време!? А на колко години съм аз според теб? — запита, загледал я втренчено.

Дейна прекрасно знаеше, че е на петдесет и една.

— Предполагам, около четирийсетте — отговори предпазливо, забила поглед в чинията си.

— Хм... Приблизително — каза той тихо, доволно. — Добре, продължавай.

След глътка червено вино, тя му каза, че като дете искала да бъде художничка, но в първите си години в училище, след дълги борби с линията и формата, тя с отчаяние разбрала, че никога няма да бъде нещо повече от аматьор. Тогава, на петнайсетия ѝ рожден ден, баща ѝ подарил 35-милиметров фотоапарат. Неочаквано и за самата себе си, открила, че има и друго средство да изразиш себе си и онова, което

виждаш. С фотоапарата можела да улови всички цветове, линии и движения, които не успявала да пресъздаде с четката или молива.

Каза му още, че домът ѝ е в Сан Фернандо Вели, Лос Анджелис, че баща ѝ работи като счетоводител в телевизия CBS, а майка ѝ запълва дните си с изработки на макраме и посещава курсове по творческо, съзидателно писане в колежа „Вели“.

— Майка ми беше вечно заета — каза тя с нескрита горчивина и отпи още една голяма глътка от червеното вино. — Винаги даваше изискани партита по случай рождените ни дни, моя и на брат ми. Но канеше деца и родители, на които тя искаше да направи впечатление.

Организираше празнуване и на Великден, което не беше нищо друго, освен пореден опит да се изкачи по социалната стълбица. А на празника на Все светии все измисляше някакъв номер, така че да не ни се налага да обикаляме квартала заедно с другите деца... Обикаляхме къщите с нея! А тя чукаше само на вратата на хора, с които искаше да се срещне!

Докато Брахман унищожаваше и второто парче пица, тя му разказа още и това, че мисис Лорънс винаги последна вземала децата си от училище. Майка ѝ имала лошата слава, че винаги закъснява, но понякога въобще не идвала и до дома им трябвало да я заведе нечия друга майка. Брахман протегна ръка и стисна съчувствено нейната, когато му призна, че точно тогава се научила да не плаче — преглъщала тайно сълзите, докато чакала в безлюдния училищен двор майка си.

— Винаги изпитвах ужасното чувство, че съм изоставена — каза му с глас, който трепереше само при спомена за онези безкрайни минути. — А през това време тя обикновено пробваше кожени палта, които и без това не би могла да си позволи. Или пък си купуваше рокли за специални случаи, които така и никога не настъпваха. Животът на майка ми като че ли се състоеше от едно безкрайно пазаруване, безкрайни уроци по тенис, безкрайни обяди...

Дейна завършила гимназията и била приета в националното училище по киноизкуство, където направо попивала всичко, на което можели да я научат за тайните в кинематографията и на техниките за снимане. Но онова, към което изпитвала още по-силно влечение, било фотографията — изкуството да уловиш един-единствен изплъзващ се образ върху миниатюрното парченце лента, а после да му прибавиш

нови измерения в тъмната стаичка, като наслагваш образ върху образ. А най-много от всичко тя обичаше възможността да нахлува с фотоапарата си в живота на хората и да запечатва техните чувства.

Брахман я гледаше с явно одобрение. Погледът му оценяваше безупречността на бялата ѝ кожа, контраста ѝ с медночервената коса и огромните ѝ светлосиви очи с тъмнобронзовите мигли. Той забеляза, че фигурата ѝ е тънка и стройна, че дланите ѝ с дългите пръсти излъчват сигурност, дееспособност и талант дори както си лежат кротко в неговите. Отбеляза още, че памучният ѝ сив блузон е доста стар, че дънките ѝ са избелели, че кожените ѝ маратонки са износени, че тя въобще не слага грим.

— Лицето ти е голо като душата ти — каза ѝ с усмивка. — Ти си призна всичко, Дейна.

Едва тогава откъсна поглед от нея, извърна се и извика да донесат сметката, а Дейна изпита вина, защото, разбира се, не беше разказала на Брахман всичко. Не му призна, че иска да бъде дори по-добър и по-известен фотограф от него. Не му каза, че я изгаря силна, неустойма амбиция... Че е решена на всяка цена да успее. Не призна, че когато гледа някоя особено успешна снимка, на която е уловила нечие издайническо изражение, стаило се в очите, момент на уязвимост, понякога говорещ за страха, който хората изпитват от фотоапарата, за страха, че той може да разруши дори представата, която те самите имат за себе си, изпитва чувство за превъзходство и власт над тях. И че това чувство ѝ доставя безкрайна радост.

Брахман я прегърна приятелски през раменете, докато вървяха обратно към студиото в студената нощ.

— И така, какво се случи, след като завърши училището по киноизкуство? — запита той. — Как ме откри?

Пъхнала ръце дълбоко в джобовете на избелелите си дънки, Дейна нагоди стъпката си към неговите дълги крачки. Струваше ѝ се, че макар и будна, сънува. Брахман я беше прегърнал... наистина се интересуваше от нея — Брахман, който познаваше всички и можеше да отиде навсякъде, беше избрал да прекара вечерта с нея! Струваше ѝ се, че лети, че износените ѝ кожени маратонки стъпват по райската пътека, а не по мръсните манхатънски улици. Но в същото време изведнъж ѝ се прииска да бъде по-красива, да изглежда по-добре за него... Искаше ѝ се да беше имала време да се преоблече, страхуваше

се, че косата ѝ може да се заплете заради влажния нощен въздух. Но продължи да говори и го накара да се смее със своето описание на застаряващия, някога известен, холивудски фотограф, при когото получила работа като помощник-фотограф.

Той се бил специализирал в гланцови снимки с размери 8x10 на красиви бъдещи филмови звезди, защото настоящите звезди отдавна го били изоставили заради фотографи като Брахман и Аведон. Месеци наред Дейна влачела тежкото оборудване насам-натам из студиото, защото се страхувала, че шефът ѝ може да се разпадне дори само като вдигне фотоапарата — толкова крехък бил. Понякога ѝ разрешавал да прояви предварителните снимки. Главното ѝ задължение било по обяд да изтича до „Маи-Линг“ на „Сънсет“, за да вземе китайска храна. Държала огледалото пред красавиците, за да сложат още един пласт червило на пълните си устни, правела още и още чаши кафе и предавала безкрайните поръчки до лабораториите. Попълвала стотици фактури и тичала до пощата, за да ги изпрати. И се учела!

След година разбрала, че в тази работа няма бъдеще и че онова, от което има нужда, не може да бъде намерено в Холивуд. Решила да замине за Ню Йорк.

— Не е лесно да си намериш работа при водещ фотограф — призна тя с усмивка. — А аз исках да работя при най-добрия. Което означаваше — при теб. Познавах всяка една твоя снимка, но главна роля изиграха онези снимки на Джеси-Ан Паркър, на които тя е снимана върху гърба на коня си край дома си в Монтана. Те ме накараха да искам да работя при теб. Успял си да уловиш чистия и ясен поглед на истинската Джеси-Ан Паркър — момичето от малкия провинциален градец, което се радва, че си е у дома за уикенда, сред приятелите си. Уловил си и посланието в погледа на Джеси-Ан — че човек никога „не може да се върне у дома“, че никога няма да е така, както е било преди. Придал си патос на русокосото американско момиче мечта, Брахман. Когато видях снимките, реших, че ще е по-добре да заемам най-ниската длъжност в твоето студио, отколкото да бъда помощник-фотограф при когото и да било друго. И така, дойдох при теб, за да приготвям чая „Ърл Грей“. Както виждаш — добави тя с усмивка, — вече съм експерт в тази област. Със сигурност имам достатъчно практика.

Той отметна глава назад и с наслада се отдаде на смеха.

— Ти си най-добрата — каза и стисна малко по-силно крехкото ѝ рамо. — Винаги отрязваш парчето лимон толкова голямо, колкото трябва да бъде. Ти ме разбираш. — Той се спря пред високата тясна сграда от кафяви тухли, в която се помещаваше студиото му. Реши да се поизправи и нададе стон. — По дяволите, гърбът отново ме боли, а утре трябва да замина за Лондон. Оттам пък — за Париж. Трябва малко да поспя с надеждата, че сънят ще свърши своята работа... Лека нощ, Дейна. — Като я целуна нежно по косата, той изкачи, сковано и накуцвайки, стъпалата и изчезна през голямата двойна врата.

Дейна остана известно време да крачи несигурно напред-назад по тротоара. Не знаеше какво точно беше очаквала, но не беше това. Бяха в такова особено настроение, чувстваха се като близки приятели, само те двамата в целия свят, разговаряйки за живота... Или, по-точно, за нейния живот. И тогава той просто си тръгна, без да каже нищо...

Дейна махна на едно такси и се качи, останала съвсем без настроение. Брахман просто я беше използвал, за да запълни свободните си два часа... Щеше да лети по света в продължение на една седмица и щеше напълно да е забравил вечерта, прекарана с нея, когато се върнеше. Или поне така предполагаше тя.

Грешеше. Когато се върна, Брахман взе друго момиче на нейното място, за да освободи Дейна от досадните задължения, и ѝ позволи да му помага все повече и повече в работата му. Дори ѝ позволяваше да стои близо до него, за да наблюдава как той подхожда към снимките. Но никога не спомена вечерта, която бяха прекарвали заедно.

Когато вторият помощник на Брахман напусна след дълга поредица от кавги, Дейна зае мястото му. Точно тогава реши, че е време да предприеме нещо и по отношение на външността си.

След като дълго и критично се оглежда в огледалото, видя уморено двайсет и две годишно момиче, прекалено слабо за ръста си от пет фута и седем инча, с бледа, почти прозрачна, кожа, която ярко контрастираше с огненочервената коса. „Червена“ не беше обаче точната дума, която описваше косата ѝ. Може би „медночервена“ беше по-близо до истината? Както и да е, цветът не беше съвсем чист... А и беше прекадено къдрава. Когато, по-късно през деня, я боядиса кестенява, цветът вече беше с по-приглушени и по-приятни медни отблясъци. А когато работеше, тя поставяше на челото си лента като тази на тенисистките, която пречеше на бретона да влиза в очите ѝ. Не

беше се въртяла напразно цели две години около всички онези модели и красиви начинаещи актриси. Беше научила някои от номерата на занаята. Сега поставяше на клепачите си жълтокехлибарени сенки, които прикриваха тъмните кръгове на умората. На скулите си поставяше дискретен руж, а на устните — само гланц.

Досега винаги обличаше просто дънки и блузон или тениска, защото знаеше, че няма да ѝ е лесно да привлече вниманието покрай всичките модели и знаменитости, облечени в скъпи и шикозни дрехи. Прекара седмици в обикаляне на малките манхатънски бутици, преди да реши, че е най-добре да заложи на дискретността. Щеше да носи нова „униформа“ — черни панталони, бяла блуза, черен пуловер и голямо, меко, черно кожено яке за студените дни, в които снимат навън. Позволи си само едно изкушение, което да подчертава женствеността — белите ѝ блузи щяха да са всичките от сатен.

Огледа със задоволство новия си образ в огледалото. Този път то отразяваше сякаш по-високо и по-стройно момиче. Изглеждаше по-висока заради изключителната си слабост и дългите крака. Бялата блуза караше кожата ѝ да изглежда по-бяла и по-прозрачна, а очите ѝ приличаха на сиви буреносни облаци под кехлибарените сенки. По ясно очертания прав нос се виждаха няколко лунички. Дейна се усмихна, доволна от себе си. Почувства, че се е справила чудесно, че е уцелила десетката. Това беше Дейна Лорънс, фотограф. Дейна Лорънс такава, каквато всъщност беше.

Макар Брахман да не направи никакъв коментар по отношение на новата ѝ външност, Дейна знаеше, че е забелязал. В следващите месеци той ѝ възлагаше все повече работа и клиентите му вече я познаваха. Поздравяваха я приятелски още с влизането си в студиото.

Рик Валмон, първият помощник на Брахман, наблюдаваше всяко движение на Дейна зорко и ревниво като ястреб, готов всеки момент да се спусне над плячката си. Не му се нравеше напредъкът ѝ и одобрението на Брахман, на което тя се радваше. И правеше всичко възможно, за да направи живота ѝ неприятен. Втурваше се да поздрави първи клиентите, които влизаха в студиото, и ги отвеждаше по-далеч от Дейна, чието задължение беше да ги заведе да се срещнат с Брахман. Рик ги въвеждаше в гримьорната, където ги чакаха гримьорката и фризьорката. Валмон не позволяваше на клиентите да се срещнат с Дейна и тя разбра, че неговата цел е те да запомнят

именно него. Валмон трупаше точки, гаранции за бъдещето. А когато му се удадеше възможност, щеше да саботира връзката ѝ с Брахман.

Катастрофата с Валмон стана ден преди онзи, в който той трябваше да замине с Брахман за Европа, за да снимат представянето на новите модни колекции. Той карал като бесен през града към магазина за фотографски стоки, когато колата му се блъснала в друга на пресечката между Пето авеню и Четиринайсета улица. Новите двуволтови лампи били счупени, както и носът и дясната ръка на Валмон. Дейна не беше съвсем сигурна кое от всичките счупвания ядоса най-много Брахман, но подозираше, че това на лампите. Можеше да го разбере, защото Брахман беше перфекционист и зависеше от оборудването си. То му осигуряваше високи технически резултати.

Брахман изпрати новото момиче за всичко да изпълни безброй поръчки и започна бясно да крачи из студиото, като в същото време крещеше на Дейна да свърши това и онова. Тя трябваше да се обади няколко пъти да им изпратят ново оборудване и да се погрижи за хиляди подробности, които иначе бяха задължение на Валмон. А Брахман беше направо невъзможен!

— Обади се в Париж! — викаше той. — Погрижи се да ми запазят обичайния апартамент в „Крилон“. И ги накарай да направят резервация за шест във вторник вечер за маса във „Волтер“. И, като си се заела с това, провери и резервациите ни за хотел в Милано. Никога не съм имал доверие на туристическите агенции, откакто един техен служител обърка часовата разлика и ми запази стая за нощта преди онази, в която пристигнах, и така ме остави мен, Брахман, на улицата в седмицата на модата в град, пълен с журналисти, купувачи и знаменитости! И, Дейна, обади се на шивача ми в Париж, номерът е в тефтера от дясната ти страна, и му кажи, че ще се отбия при него на десети, за да избира платове... Може също така да се обадиш в Лондон на Лобс, който ми прави обувките... Обади се и ми уреди спешна среща и с личния ми терапевт. Трябва да го видя веднага! Гърбът ужасно ме боли!

До четири и трийсет този следобед ушите на Дейна вече бучаха от многобройните телефонни обаждания, а тя беше изтощена от усилията да изрази точно исканията ту на френски, ту на италиански на нетърпеливите телефонни оператори и чуждестранни агенти. И тогава Брахман изрева откъм вътрешността на студиото:

— Къде е чайт ми, Дейна... Часът за чай отдавна мина!

Никаква благодарност за многото работа, която беше свършила. Дори не спомена за това. Кипяща от гняв, тя приготви чая и внимателно занесе подноса нагоре по стълбите до втория етаж, където се помещаваше студиото.

— Какво прави през всичкото това време!?

Дейна го изглежда втренчено, като с усилие устоя на желанието да плисне чая в лицето му. Просто остави подноса на масата и тръгна обратно към вратата.

— А сега къде отиваш? — изрева той.

— Всъщност мисля да си направя един сандвич — отговори не по-малко гневно Дейна. — Нямах време да обядвам, защото трябваше да свърша и цялата работа на Валмон. А ти не ми даде да мръдна от телефона.

Той я изглежда втренчено и слабото му привлекателно лице неочаквано разцъфна в усмивка.

— Защо не почакаш малко — предложи той. — Изпий чаша чай и се отпусни. После може би ще отидем да похапнем пица. Аз също съм гладен.

Тя беше толкова изтощена, че не знаеше дали да се разплаче, или да се разсмее... Брахман беше наистина невъзможен. Правеше я на глупачка, отнасяше се с нея като с робиня, а после, от звяр, изведнъж се превръщаше отново в човек и показваше, че я смята за приятел. Ако не беше гений, тя нямаше да се примирява с това... Да, но трябваше също така да си признае, че беше луда по него.

Брахман се беше изтегнал в голямото черно кожено кресло, забравил чая си, смръщил замислено вежди. Дълбоки бръчки прорязваха широкото му чело.

— Обади се на „Бритиш Еървейс“ — заповяда той и гласът му отново прозвуча като лай. — Кажи им да сменят името на Валмон на билета с твоето.

Горещият чай болезнено изгори гърлото на Дейна, когато тя възкликна:

— Аз? Но как бих могла аз... Искам да кажа, става въпрос за утре... Защо аз?

— Кой друг знае как се работи с мен? Можеш да свършиш тази работа, нали? По-добре ми кажи още сега, ако смяташ, че не си

подготвена, Дейна. Всички влизат свободно на онези шоуа. Очаквам от теб да се буташ, блъскаш, да си проправяш път с лакти напред през тълпата, за да вземеш онова, което аз искам. А може да не получим моделите и дрехите от всички дизайнери, които се представят в залата, чак до два сутринта. Работата е тежка, истинска лудост... Имам нужда от теб.

Тъмните му очи като че ли я предизвикваха да го разочарова, докато тя трескаво си мислеше за паспорти и опаковане на багаж. Това беше шансът на живота ѝ — да отиде на модните шоуа в Европа като първи помощник на Брахман! Кое то още означаваше, че ще бъде съвсем сама с него в най-романтичния град на света — Париж. Тя май не беше сигурна кое от двете иска повече.

— Е — запита той, — какво ще кажеш — да или не?

— О, да! — каза шепнешком тя. — Да, разбира се!

Естествено, въображението ѝ рисуваше как те двамата седят един до друг в самолета за Милано, погълнати в жив разговор с чаши шампанско в ръце. Но когато влязоха в първа класа, Брахман просто се опъна на две седалки, закри очите си с черна копринена кърпа и заспа. Тя изпи две чаши шампанско, без да откъсва поглед от бледото му безстрастно лице. Така силно желаше той да се събуди. Но той не отвори очи и шампанското в устата ѝ придоби вкуса на отвратителна блудкава смес. Когато самолетът се приземи на летище „Малпенса“ в Милано и се отправи към терминала, Брахман прокара длани през рошавата си коса, свали от очите си черната кърпа и каза:

— Отивам направо в хотела. Погрижи се за всичко тук, и то възможно най-бързо.

Цял час, изключително напрегнат, ѝ беше необходим, за да открие тяхното оборудване, което някак си бяха успели да изпратят на друг изход. Още два часа изминаха, докато убеди разгорещения, усилено жестикулиращ италиански митничар, че това е нейният багаж. Най-после премина през митницата.

— По дяволите. Дейна, къде беше през цялото това време?! — посрещна я гръмовният глас на Брахман, когато тя най-после пристигна в хотел „Принсипе е Савоя“. Черните му очи мятаха гневни мълнии. — Ти, глупаво момиче такова, трябваше да им предложиш пари — продължи да се гневи той. — И щеше да получиш оборудването само за десет минути.

Дейна го погледна, без да каже нищо, с очи, пълни със сълзи и със съмнение. Беше сигурна, че ако беше постъпила така, сега щеше да се намира в италианския затвор!

— Хайде да се поразмърдаме — каза той, взе фотоапарата „Никон“ и тръгна към вратата.

Мечтите ѝ за романтика бързо се разпръскваха... Нямаше да има време дори да си поеме дъх, камо ли да отиде в стаята си и поне да си измие ръцете.

— Къде отиваме? — запита тя.

Той вече вървеше по покрития с червен килим коридор към асансьора.

— Вземи „Полароида“! — извика ѝ през рамо. — Отивам на репетицията на Армани.

Джорджо Армани беше един от най-големите италиански дизайнери и името му беше достатъчно да прогони от главата на Дейна такива несъществени неща като опънати нерви и умора, копнеж по гореща отпускаща вана и меко легло. Грабна бързо фотоапарата и се затича. Радостно вълнение беше изместило напълно умората. Кой би имал нужда от почивка, когато може да отиде на репетицията за шоуто на Армани?

Цялата седмица се мъкна след Брахман, натоварена с фотоапарати и други, по-леки уреди, винаги момичето, което оставаше в сянка, на заден план, посред бясната подготовка и радостната хистерия на шоуто, губещо се сред всичките онези ярки проявления на италианския темперамент. Заедно с дългокраките елегантни модели, те се движеха от студиото на един дизайнер до това на друг, за да подготвят и до най-дребната подробност всяко едно шоу. Освен че носеше оборудването, тя прекарваше дълги часове на телефона, за да организира всичко — студиото, лимузините, резервации за обяд във вече претъпканите ресторанти, защото всички важни международни купувачи, всички важни модни редактори, всички изтъкнати журналисти и всички добре известни фотографи бяха в града. Милано беше направо наводнен от тях.

Сънят стана част от безвъзвратно отлетялото минало. Ранните сутрешни и късните нощни часове тя прекарваше в кафетерията в

Галерията или в тази на Виа Монтенаполеоне, като жадно изпиваше гъстото черно еспресо, в което слагаше три лъжички захар, за да засилят донякъде енергията ѝ, която бързо се изчерпваше. А едновременно с това също толкова жадно поглъщаше клюките от модния свят, които биваха разменяни на съседните маси. Работеше до късно през нощта в задушните студии, опитваше се да успокоява Брахман, когато той крачеше нервно напред-назад, прокарваше често-често ръка през косата си и крещеше по дизайнера, който беше обещал да изпрати първо на него дрехите, а вместо това ги беше изпратил на някой от фотографите съперници. Или това, или пък дрехите закъсняваха, или въобще не идваха, а уморените модели се цупеха и пушеха в ъгъла, вече изтощени от шоуто, което току-що бяха изнесли. И в предчувствие за идващия ден.

Разбира се, пак тя, Дейна, трябваше да успокоява опънатите нерви на моделите в студентите и завладени от мъглата помещения, докато те трепереха в леките вечерни рокли от шифон, пак тя попиваше сълзите им, като внимаваше да не размазва грима, който бяха полагали повече от час, за да бъде съвършен. Понякога, докато позираха по покритите с павета улици, обути в сандали с предателски високи токчета, те изкълчваха глезените си и заплакваха открито от болка. Тогава вече гримът се размазваше и красивото лице трябваше отново да бъде гримирано от не по-малко уморения гримьор, който просто знаеше, че отново ще закъснее за следобедното шоу.

Но Дейна в същото време виждаше света на модата отблизо — нещо, за което дори не беше мечтала. Виждаше живителната сила, която струи от дизайнера към модела, възбудата и радостта, която всички изпитваха от представянето на дрехите на живо. Магията на подиума и салонът, пълен със стотици преситени модни редактори и суперкритични купувачи, готови да признаят учудващия успех на дизайнера или да обявят колекцията за „скучна“ или „обикновена“, музиката и сблъсъкът на личности, силната светлина, горещината на телата и избухването на темперамента бяха далеч по-възбуждащи от каквато и да било репетиция.

Тя никога нямаше да забрави деня, в който Брахман ѝ подаде фотоапарата и каза:

— Окей, всичко сега е в твоите ръце. Хайде да видим какво ще заснемеш, Дейна.

И изведнъж тя се оказа човекът, който трябва да заснеме шоуто на Кризия, да се опита да улови ритъма, движението, струящата енергия и да ги запечата върху лентата. Когато по-късно вечерта им върнаха негативите от лабораторията (с тази работа се занимаваше специален куриер, който се движеше през града с мотоциклет), Дейна огледа внимателно и критично първо снимките на Брахман, а после и своите собствени. Съвсем честно пред себе си призна, че едва ли някой би видял разликата. И точно една от нейните снимки се появи същата седмица в „Уименс Уеър Дейли“ с името на Брахман под нея, разбира се. Но вълнението не изчезна дълго след това.

Отлетяха за Рим за честването на модата, на което присъстваха всички италиански топдизайнери, както и над петстотин знаменитости от целия свят. Дейна се разхождаше из хотелската си стая и се чувстваше като Пепеляшка, която не бяха поканили на бала. И все пак се надяваше, че Брахман може би ще я помоли да отиде с него. За първи път от много време не ѝ се налагаше да се справя с някаква критично положение — нямаше забравени в таксито обувки, объркани резервации и нервни италианци. И тя се чувстваше странно разочарована, липсваше ѝ действието. Утре щяха да отлетят за Париж и всичко щеше да започне отначало. Но в момента тя беше сама в хотелската си стая, докато цял Рим беше на партито.

— Дейна! — изрева Брахман и гласът му прогърмя като истинска гръмотевица. — Дейна, готова ли си?

Сърцето ѝ прескочи един удар. Тя изтича бързо до вратата. Брахман беше много красив в бялото си вечерно сако. На лицето му беше изписано отегчение от целия този светски шум, което, странно, също беше привлекателно. Усмихна ѝ се, когато мина покрай нея и влезе в стаята.

— Нали не си си помислила, че ще оставя моята бедна, работлива малка Дейна? — каза той и ѝ подаде бяла картичка. — Ще има повече известни личности, събрани в една стая, отколкото можеш да си представиш. Ето ти пропуск. Вземи фотоапарата си, Дейна, и идвай...

— Но, Брахман... Нямам какво да облека — запротестира тя.

— Облечи дрехите, които обикновено носиш! — извика той, вече от коридора. — Според мен ти винаги изглеждаш добре.

Замаяна от щастие при този неочакван комплимент, тя се втурна към гардероба. Новата бяла блуза от чиста коприна, купена от онзи божествен бутик на „Виа Монтенаполеоне“ и струваща заплатата ѝ за три седмици, щеше да бъде облечена за първи път тази вечер, както и черните панталони от мек велур, които беше купила от невероятно евтин бутик и които ѝ прилягаха като втора кожа.

След час беше готова. Беше вчесала косата си назад още от челото, но дори и така, тя пак започваше да се накъдря. Тъй като деколтето на блузата беше доста дълбоко изрязано, тя сложи на шията си златна огърлица, както и подходящи обеци на малките си уши. Обу черни велурени обувки с нисък ток, взе черното си кожено яке и фотоапарата и тръгна към вратата. Дейна Лорънс, фотожурналист, щеше да присъства на първия си бал.

В огромната и висока четирийсет и четири фута зала, чийто таван беше украсен с фрески, бляскавата интернационална тълпа изглеждаше малобройна и нищожна. Тези хора бяха все от отбраното общество, което пътуваше с частни реактивни самолети от бреговете на Сардиния до склоновете на Гщаад, от Рим до Париж, от Лондон до Ню Йорк — както пожелаеха или както им диктуваха поканите. С фотоапарат на шията, Дейна гледаше с възхита, през дима от цигарите и свещите, дузината маси, искрящи от кристал и сребро и украсени с множество букети. Стълбището също беше украсено с цветя и гирлянди. Залата беше пълна с красиви, елегантни жени и загорели от слънцето красиви мъже. Келнерите, облечени в тъмносини ливреи, разнасяха чаши с розово шампанско, което сякаш нямаше край. Дейна се чувстваше така, сякаш беше влязла в оживяла картина на венециански прием или пък присъстваше на филмова сцена! Разпозна привлекателните сестри Фенди, очарователни в червените си рокли, които бърбяха приятелски с Карл Лагерфелд. А това не беше ли Палома Пикасо, толкова елегантна в тъмносиньо!? А онова със сигурност беше Катрин Денъв, облечена в рокля от Ив Сен Лоран... Американците също бяха тук... Даян фон Фюрстенберг изглеждаше много секси в черно, а Лин Уайът изглеждаше прелестно в романтичната си жълта бална рокля с волани. Стиснала здраво фотоапарата, Дейна започна да си пробива път през тълпата и трескаво

да снима. Нищо от това не беше за изпускане... Но къде беше Брахман?

Томазо Алиери се облегна на стената, скръсти ръце на гърди и се закашля, когато лек полъх подухна дима от горящите свещи към него. Въобще не слушаше разговорите, които се водеха. На трийсет, Томазо беше един от най-обещаващите италиански дизайнери. Името му вече беше добре известно на международната сцена, както и стилът му — едновременно младежки и шик. Неспokoйните му светлокафяви очи се спряха непреднамерено на Дейна, която сновеше из тълпата с винаги готов фотоапарат... И без да иска, той забеляза как меката копринена блуза прилепва към гърдите ѝ, как руменината на вълнението обагря бузите ѝ, как буйната ѝ коса се съпротивлява на консервативната прическа...

Дейна най-после забеляза Брахман. Момичето, което беше с него, беше около деветнайсетгодишно и много красиво, с дълга черна коса и очи, тъмни колкото тези на самия Брахман. Носеше кадифено потниче без презрамки и бухнала пола от органза — тоалет, който Дейна разпозна като „Валентино“. Носеше бижута от „Булгари“, достатъчни да украсят цяла витрина — рубинена огърлица, рубинени обеци, рубинени гривни на добре оформените ръце.

Когато Брахман прегърна момичето през крехките рамене, Дейна вдигна фотоапарата и направи няколко бързи снимки. Изгаряща от ревност, тя отново изчезна в тълпата, като много ѝ се искаше да не беше ги виждала. Казваше си, че няма право да изпитва подобни чувства, че не е дошла тук като любовница на Брахман, че е просто негов помощник... И, вярно, докато бяха в Италия, той не ѝ беше дал нито един повод да мисли другояче. Беше се надявала, че е така, защото са извънредно заети и нямат време за малки жестове на внимание, интимни разговори, романтика. Но, о, да върви по дяволите Брахман! Като се оттегли до неговата маса, тя се скри в сянката на стълбите и засне още няколко пъти Брахман и момичето.

— Извинете ме, мила, но съм сигурен, че след това усилено снимане имате нужда от малко шампанско. Така ли е? — Тя вдигна поглед към стройния мургав млад мъж, който ѝ се усмихваше. — Томазо Алиери — каза той. Светлокафявите му очи се усмихваха изпод гъстите вежди. Тя автоматично пое предложената чаша от ръцете му. С опитното око на фотограф, свикнал да забелязва и най-дребните

подробности, тя огледа високото му чело, ясно очертания нос и чувствените устни, твърдата брадичка и правата черна коса. Това лице Дейна познаваше от „Оджи“, „Пари Мач“ и „Пийпъл“. То вечно присъстваше в клюкарските рубрики на списанията!

— Вие сте твърде различна — каза тихо Томазо, без да обръща внимание на шумната тълпа. — Рядка и тиха птица всред това множество от врякащи папагали... Ах, да, разбира се! Сега се сетих коя сте. Хората говорят, че сте малкият домашен любимец на Брахман. — Той се подпря на стената с ръка, която постави точно над едното ѝ рамо. Наклони леко глава към нейната. — Кажете ми, *carina* — прошепна той, — вярно ли е това?

„Малкият домашен любимец?“, помисли си ужасена и отвратена. Какво ли е говорил той за нея?

— Аз съм помощник на Брахман. Работя за него вече почти две години — отговори студено. — Казвам се Дейна Лорънс.

— Разбирам. Е, ако това, което хората говорят, не е вярно, аз съм късметлия. Кажете ми и нещо друго, *carina* — каза той, като я поведе към голямата двойна врата за облицованото с мрамор фоайе. — Чувствали ли сте се някога ужасно самотна сред огромна тълпа от хора?

Тя го погледна озадачена — да не би да я беше наблюдавал, докато тя гледаше Брахман? Да не би да беше прочел мислите ѝ? Или може би истинските ѝ чувства просто се бяха изписали на лицето ѝ?

— Някога не сте ли чувствали внезапна умора от всичко това? От блясъка и клюките, от шампанското и прекалено богатата храна?

С крайчеца на окото си Дейна забеляза Брахман и момичето в червено. Той се обърна към нея и я изгледа гневно. Тя отвърна на погледа му. Помисли си, че неговата игра може да се играе и от двама и ако на него не му се нравеше разговорът ѝ с красивия млад италиански дизайнер, чиято репутация сред жените беше също толкова впечатляваща, колкото и талантът му, толкова по-зле! „*Върви по дяволите, Брахман, помисли си тя, ядосана. Ти не ме притежаваш.*“

— Не сте ли копнели някога за макарони и студено вино? — продължаваше да говори Томазо. — Не сте ли искали да хапнете в обикновена закусвалня, където жената, която работи в кухнята, знае, че храната е предназначена да ви засити, а не за развлечение?

Той направи пауза, взе и двете ѝ ръце в своите, а тя го погледна с нескрито изумление, питайки се какви ли ще бъдат следващите му думи.

— Ако някога сте желали това, Дейна, ще ме съжалите и ще избягате с мен от тази прекалено топла, задушна и задимена стая и от тези прекалено бърбиви и заети хора. Далеч от този свят на мода и фалш. Дватама заедно ще се върнем там, където са моите корени — едно място в този град, което познавам повече от добре. Обещавам ви вечеря, която никога няма да забравите.

Дейна с удоволствие обърна гръб на втренчения в нея Брахман и хвана под ръка Томазо.

— О, да — каза тихо. — Да, бих искала да вечерям с вас. Звучи просто чудесно.

— Но защо? — запита го тя, объркана, докато се носеха по ярко осветените римски улици в неговото бяло „Ферари“. — Защо искате да напуснете партито? И защо с мен?

— Просто осъзнах, че умирам от глад — призна Томазо, хвърли ѝ кос поглед и ѝ се усмихна. — Не си спомням да съм ял тази седмица нещо друго, освен храната, която обикновено поднасят на партитата... Бях много зает. А аз, Дейна, обожавам храната — добрата здравословна и питателна храна на италианския север. И също така мразя да ям сам — добрата храна трябва непременно да бъде споделена с някого. Тя трябва да бъде избрана внимателно, хората от компанията трябва да кажат какви са вкусовете им... Добрата храна е чувствено преживяване. Освен това, коя друга жена бих могъл да убедя да зарече партито, за да отиде на ресторант с мен, облечена в рокля от десет хиляди долара и накичена с диаманти като коледно дръвче?

Въпреки че беше без настроение заради ревността, която изпитваше по отношение на Брахман, Дейна се засмя.

— Ако не бях свършила работата си за тази вечер, и аз щях да ви разочаровам — каза тя.

— Вие работите?

— Снимките ми. — Тя вдигна фотоапарата и го засне на волана на колата му.

— Сигурен съм, Дейна, че разполагате с достатъчно снимки на Брахман.

Дейна се сгуши на кожената седалка на ферарито, опитвайки се да скрие червенината, заляла бузите ѝ. Наистина я беше наблюдавал!

— Значи вие работите за Брахман?

— Аз работя с Брахман — поправи го тя. — В момента. Но ви предупреждавам, Томазо Алиери, че много скоро ще бъде една от онези дами, които не можете да водите на ресторант — не защото ще нося огромно количество диаманти, а защото ще бъде ужасно търсена като фотограф и ще бъде много заета. Но може би ще бъде облечена в прекрасните дрехи, които вие творите — добави тя, вече с повишено настроение. Странно, но изпитваше облекчение, че е далеч от Брахман, от гневния поглед на тъмните му очи и непрекъснатите му искания, изразявани като команди.

— Е, тогава. Дейна, нека извлечем колкото можем повече от нашата вечер...

Томазо паркира толкова рязко ферарито, че около него се разлетя чакъл, и я поведе през древен четвъртит вътрешен двор към малък провинциален ресторант. В голямата тухлена камина горяха едри пънове, а от кухнята долитаха приказни аромати. Двамата седнаха в тиха усамотена ниша. Усмивнатият съдържател тръгна към тях в ръка с бутилка от любимото вино на Томазо.

— Трябва да седнеш тук — каза Томазо, като постави стола за Дейна до себе си. — Така светлината от лампата ще пада върху косата ти и ще подчертава цвета ѝ. Косата ти е толкова красива... Тъмномедночервена, прекрасна...

Тя извърна поглед, смутена от комплиментите му.

— Знаеш ли защо те забелязах на партито, Дейна? Защото беше различна. Не, не заради дрехите ти. Забелязах нещо различно да проблясва в погледа ти. Ти не завиждаше на жените за бижутата им, докато ги снимаше. Не им завиждаше за кожените палта и богатите съпрузи. Подозирам, че онова, което искаш, Дейна, е техният успех. Забелязах у теб пламъчетата на изгарящата те амбиция, *carina*. Каж ми, прав ли съм? Искам само да те предупредя — каза той, като взе ръката ѝ в своята гладка загоряла длан — никога да не позволяваш на Брахман да разбере за амбицията ти. Той е егоманиак. — Томазо смръщи вежди, опитвайки се да се сети за точния превод на тази дума на английски. — Само за секунда ще те изхвърли, Дейна!

Те се засмяха весело, като че ли представата за изхвърлената от работа Дейна беше най-забавното нещо на света. Но тя знаеше, че думите на Томазо са самата истина.

— И все пак — продължи той — ти не трябва да позволяваш да те тъпчат. — Дейна се изкикоти и се задави с прекрасното кехлибарено на цвят вино. — И трябва да започнеш веднага, ако искаш още следващата година да пожънеш успех. Извади фотоапарата си още сега, мила, и започни да ме снимаш... Томазо Алиери се храни, Томазо пие, Томазо разговаря с привилегированите, с които е в любимия си ресторант, Томазо с младата фотографка Дейна Лорънс — дали във въздуха не се усеща нещо романтично? — Той се засмя и отново започна да изрежда заглавия, подходящи за вестниците. — Знаеш ли какво, Дейна, ще можеш да продадеш тези снимки още утре на „Оджи“ или „Пийпъл“, или „Пари Мач“. И този път славата ще бъде за теб.

— Искрено ли говориш? — ахна тя. — Наистина ли би ми позволил да те снимам, за да продам снимките?

— Папараците и без това го правят през цялото време — сви рамене той. — Защо този път да не си ти — моята нова приятелка?

Той затвори очи и въздъхна от удоволствие, когато сервитьорът постави пред него поредното блюдо, от което се вдигаше ароматна пара, а Дейна грабна фотоапарата, като едва вярваше на късмета си.

— По-късно можем да отидем в моя апартамент — каза той. — Ще си първата, която ще разполага със снимка на младия италиански дизайнер „у дома му“? А това със сигурност ще ти отреди доста място в италианските списания.

Тя отново остави фотоапарата, разочарована. Нима през цялото време той се беше стремил единствено към това?

— Твоят апартамент? — запита едва чуто.

— Защо не, мила? — Той се засмя така, като че ли това беше най-естественото предложение на света.

Дейна обмисляше предложението. Тъй като Томазо беше на върха и в устата на всички, тази възможност не беше за изпускане... Макар че, разбира се, нямаше да каже на Брахман за нея. Но ако нищо не се получи... Е, щеше да се справи с положението, когато му дойдеше времето. И пак нямаше да каже на Брахман.

Апартаментът на Томазо заемаше двата най-горни етажа на стар замък, разположен на хълм, гледащ към светлините на Рим. Струваше й се, че има само една малка крачка от това да се възхити на гледката от терасата с чаша шампанско в ръка до дивана, тапициран с кадифе, в прегръдките на Томазо. Когато устните му се сляха с нейните, тя се запита дали Брахман целуваше момичето в червено и дали то споделя огромното му двойно легло в апартамента му в грандхотел „Хаслер“.

— Не съм те довел тук под фалшив предлог, мила — прошепна Томазо. — Трябва първо да направиш снимките.

Като успя да сложи в ред обърканите си чувства и взе своя „Никон“, Дейна започна да обикаля апартамента, за да заснеме Томазо в профил пред стенните фрески в помпейски стил, които, информира я той гордо, сам бил нарисувал. Тя засне и малкото му легло от бронзова стомана, покрито, по войнишки, само с едно одеяло — само дето одеялото беше от ръждивочервен кашмир.

— В тон с косата ти — прошепна Томазо и я целуна по врата, когато тя се наведе напред, за да направи снимката. — Ти си създадена за тази стая, а цветът на косата ти — за моето легло. Тя трябва да е разпиляна по него...

Без да обръща внимание на страстта, стаена в погледа му, тя го накара да застане пред модерното кухненско оборудване, а после — в библиотеката, чиито стени бяха облицовани с дъбова ламперия. Засне и кабинета му, работната му маса, по която бяха пръснати множество мостри, модни скици и бележки. Ателието му и изложбената му зала бяха в града, но той й каза, че повечето му добри идеи го спхождали през нощта и често работел тук до късно — чак докато красивата римска зора се роди над покривите на града.

Облегнаха се един до друг на перилата на терасата, за да гледат как небето постепенно променя цвета си от розово към златно и как първите слънчеви лъчи позлатяват заострените върхове на кулите и пъстроцветните кубета.

— Е, мила — каза той и целуна връхчетата на пръстите й, — направи ли вече достатъчно снимки?

— Ти много щедро ми предостави времето си — каза тихо Дейна, като се питаше как по-тактично да се измъкне от положението. Целувките му снощи бяха прекрасни, но на дневна светлина идеята не

й се струваше толкова добра. — Имам полет за Париж в осем часа... Трябва да се върна в хотела и да си опаковам багажа...

— Разбира се — съгласи се той с въздишка, — момичета като теб винаги се връщат към задълженията си, нали така? — Целуна я нежно по устните и добави: — Беше ми приятно, Дейна Лорънс, много по-приятно, отколкото на онова парти... Е, можеше да бъде и по-добре — сви рамене той, — но може би следващия път?

Бялото „Ферари“ без никакво усилие се носеше плавно и бързо по тихите в ранната утрин римски улици. Томазо я остави пред хотела, след като дълго я целува за довиждане. Тя гледа как колата му изчезва зад ъгъла с чувството, че всичко е било просто сън. Но после си спомни, че разполага със снимки на Томазо, а те доказваха, че случилото се е истина.

Докато самолетът кръжеше над Париж, Дейна се бореше с обзелата я силна умора. Брахман я викаше. Тя отвори очи и го погледна безизразно.

— Само се погледни! — възкликна той. — Толкова си уморена, че дори не знаеш къде си! Така става, като се напругаш цяла нощ. И то с Томазо Алиери!

— С кого съм била, си е моя работа — срязва го тя и забелязва втренчените погледи на останалите пътници. Как се осмеляваше Брахман да ѝ крещи пред толкова много хора! Нейният личен живот не засягаше никого друго. — Освен това — добави тя и облече черното си кожено яке, тъй като самолетът вече се носеше по пистата, — ти самият беше много зает.

— Достатъчно! — извика Брахман студено. — И двамата ще бъдем много заети и ще ти бъда задължен, ако успееш да задържиш вниманието си върху работата.

Дейна беше за първи път в Париж и тъй като Брахман много обичаше да снима в ранните утринни часове, тя се запозна с града в момент, когато той беше тих и спокоен, току-що пробуждащ се от сън и забравил нощните оргии и изстъпления. Придружавани от таксите и каравани, в 4:00 те вече бяха на брега на Сена и чакаха да се вдигне мъглата и да изгрее сивата зора, така обожавана от Брахман. В друга ранна утрин се разхождаха в мъглата по „Плас дьо ла Конкорд“. Брахман умееше така да разположи моделите си, че мъглата да покрива лицата на момичетата като воал. Снимаха пред „Бо Артс“ и на

терасата на кафе „Фльор“ в Боа, на „Жир дю Норд“. И присъстваха на представянето на всички колекции.

Дейна ставаше още по тъмно, за да стигне до мястото на снимките, а когато свършеха, вече беше време за поредното представяне. Понякога имаше по две на ден. Брахман никога не се задоволяваше със снимки от самите представяния. Той обожаваше да снима на открито, казваше, че чистият въздух го вдъхновява. Докато Дейна свършеше с всичките си задължения, обикновено минаваше полунощ или ставаше дори още по-късно. А като знаеше, че трябва да стане от сън преди изгрева на зората, тя намираще някое кафе и бързаше да хапне. После се прибираше и направо заспиваше, за да не губи нито секунда от съня си. Радостната възбуда и многото вълнения ѝ помогнаха да преживее седмицата и дори раздражителността на Брахман като че ли не беше толкова силна в неговия любим град.

— Хайде, Дейна — каза ѝ той мило късно една вечер, след като моделите си бяха отишли у дома и тя беше прибрала фотоапаратите в калъфите им, — да идем да хапнем. Направо умирам от глад.

До малка маса в любимия му ресторант, на площада пред Бастилията, Брахман най-после ѝ се извини.

— Ти работи много и упорито тази седмица, Дейна — каза ѝ. — Искам да знаеш, че оценявам това.

— Нали затова съм тук. Както ми напомни много високо и на всеослушание в самолета — отговори тя изненадана.

Той отметна глава назад и избухна в гръмогласен смях.

— Бях полудял, защото ти ми избяга. И то с Томазо Алиери. Не обичам моите момичета да бягат с други мъже.

Тя го погледна с известна досада. Трудно беше човек да понася внезапните смени в настроението на Брахман.

— Аз не съм твоето момиче, Брахман. Нима не помниш? Аз съм Дейна Лорънс и работя за теб.

— Така дори е по-добре — отговори той, извика келнера и поръча бутилка „Дом Периньон“, — защото, както знаеш, моята работа означава всичко за мен. Клиентите — сви рамене той — не разбират нищо. За тях аз съм човек, който снима и ги кара да изглеждат по-добре от всякога в живота си. По-красиви, отколкото са! Аз им давам нов дори за тях самите имидж и те винаги предпочитат него. Но ти

знаеш как постигам тази магия и виждаш какво взема тя от мен. В края на деня аз съм изцеден — като стар изхабен парцал!

Е, това не беше съвсем вярно, но тя му се усмихна съчувствено, защото Брахман беше велик артист, човек на изкуството.

— Ще вземем омари, специалитета на заведението — каза той и отпи от шампанското, — а после малко лангуста и накрая — калкан. Трябва да поддържаме силите си — добави сериозно. — Следващата седмица ще завладеем и Лондон!

Омарите бяха солени и много вкусни, а лангустата — твърда и сладка. Брахман поръча втора бутилка „Дом Периньон“, а Дейна го гледаше изумено, спомняйки си малката пица, която си бяха поделили в Ню Йорк. Накрая се сети, че може би всичко е включено в разноските му и ще бъде платено от клиента.

— Харесвам блузата ти — каза той и посочи с чашата към нея.

— „Виа Монтенаполеоне“, Милано — отговори тя. — Струваше ми цялата месечна заплата!

— Струва си. Напомни ми да ти дам увеличение, когато се върнем. Заслужила си го. Добра си колкото и Валмон. — Наведе се към нея и прокара пръст по очертанията на брадичката ѝ. — Косите ти отразяват светлината тук и тук... и карат кожата ти да изглежда прекрасна, почти прозрачна...

Тя го гледаше напрегнато, като едва се осмеляваше да диша, докато дългите му чувствителни пръсти изучаваха овала на лицето ѝ. Онова, за което отдавна мечтаеше, най-после се сбъдваше... Брахман я виждаше като жена, не просто като Дейна Лорънс, негов помощник, чието единствено задължение е да изпълнява неговите заповеди...

— Трябва да тръгваме — каза той изведнъж, остави рязко чашата си на масата и направи знак на келнера да донесе сметката.

Брахман се сви в своя ъгъл в таксито, без да я докосне нито веднъж. Гледаше през прозореца, очевидно потънал в мислите си. Тя се питаше, объркана, какво се бе случило. Докато се наслаждаваха на споделения обилен обяд, Брахман внезапно бе обзет от поредния пристъп на лошо настроение.

Оказа се обаче, че не е в лошо настроение, а просто е планирал снимките за следващия ден.

— Ти ме вдъхнови, Дейна — каза ѝ, когато се върнаха в хотелския му апартамент. — Искам да пробвам някои от идеите си с

теб. Тази вечер ти ще бъдеш моят модел!

Но тя беше скована и тремава от другата страна на обектива, а той все ѝ викаше да се отпусне, за бога!

— Наддала си на тегло! — извика укорително, докато я гледаше през обектива.

— Сега мога да си позволя да ям всеки ден — усмихна се тя. — Всъщност, откакто ме издигна до твой помощник. — Но главата ѝ направо клюмаше от умора и тя не успя да потисне широката си прозявка.

— По дяволите, Дейна — оплака се той, — как мога да те снимам с толкова широко отворена уста! Не можеш ли да се контролираш поне за няколко секунди?

— Брахман, часът е 4:30, не сме мигнали от двайсет и четири часа — отговори умолително тя. — А следобед пак сме на снимки.

Той хвърли фотоапарата на масата, пъкна ръце в джобовете си и загледа как тя уморено се отдалечава по посока на вратата.

— Валмон нямаше да избяга! — извика той, когато тя затвори вратата. — Щеше да е с мен дотогава, докато ми е необходим.

Тя отвори със замах вратата и го изгледа бясно.

— Тогава, следващия път снимай Валмон в бяла блуза от сатен! — извика му. — Да видим как това ще ти помогне! Мразя те, Брахман!

Веселият му смях я следва по коридора чак до асансьора, който щеше да я отведе до стаята ѝ и до така жадуваното забвение в прегръдките на съня.

Когато на следващата сутрин пристигна в студиото за финалните снимки, ахна удивено при вида на ярдовете бял сатен, който покриваше стените. Брахман се суетеше и викаше, защото гънките не падаха точно така, както искаше той.

— На теб дължа вдъхновението — обясни той. — Белият сатен придава точното ледено отражение за вечерните рокли на „Шанел“, които ще снимаме днес... Съвсем като в трийсетте години... — Обикаляше в кръг и се наслаждаваше на работата си. — Брилянтно! — шепнеше щастливо. — Просто брилянтно! И забележи, Дейна, всичко съм изработил съвсем сам. Не наруших ценния ти сън, за да ми помогнеш. Като син на фермер, земен човек, който цял живот е работил, за да даде образование на сина си, аз знам какво значи да се трудиш упорито.

Заедно с доста шумна тълпа, те отидоха да вечерят в „Бразерие Лип“, за да отпразнуват последните снимки в Париж. Дадоха им почетно място, защото всички познаваха и уважаваха известния фотограф, който идваше тук от години. Брахман не позволяваше на Дейна да се отделя от него, говореше колко е доволен от снимките и че тя е неговото вдъхновение. От време на време хващаше ръката ѝ и шепнеше в ухото ѝ странни забележки по отношение на хората и сцените, които бяха пред очите им. После, останали сами, те отидоха с кола до Сена и видяха Нотр Дам на лунна светлина, разходиха се по моста Мари и откриха уютен бар, където пиха още шампанско и Брахман започна да ѝ разказва за живота си в Париж по времето, когато още бил начинаещ фотограф и се борел за място. Тя слушаше, хипнотизирана от неговите анекдоти за художници и писатели, модели и дизайнери, които като него упорито се опитвали да „пробият“ в града на светлината, любовта и вдъхновението. А после Брахман неочаквано я целуна по бузата и Дейна го целуна в отговор, след което хванаха такси и се върнаха право в хотела, като през цялото време се държаха здраво за ръце.

Просторният апартамент на Брахман в „Жорж осми“ беше, както обикновено, разхвърлян, защото той забраняваше на камериерките да местят каквото и да било и дори да докосват внимателно наслаганите един върху друг негативи. Когато можеше, Дейна сама прибираше фотографските принадлежности в единия ъгъл на стаята. Като махна множеството снимки на красиви лица на модели от леглото си, той я взе в прегръдките си и ѝ каза, че Париж бил създаден само за тези неща. И тя, разбира се, му повярва. Нима хората не говореха непрекъснато, че Париж бил рай за влюбените?

Устните му похитиха нейните и той я притисна толкова силно към себе си, че тя едва успяваше да си поеме дъх.

— Свали си дрехите! — нареди ѝ, като я пусна рязко и съблече ризата си. Дейна го гледаше в почуда. Нима нямаше да ѝ помогне със събличането? Нима не се правеше така в началото на една любовна връзка? Брахман вече беше събул и панталоните си. Захвърли ги на пода и смръщи недоволено вежди, като видя, че тя дори не се е помръднала. — Побързай, Дейна! — извика. — Какво чакаш?

Дейна започна да разкопчава блузата си, като го наблюдаваше изпод полуспуснатите си мигли, изненадана колко слаб и блед е

Брахман. Тялото му със сигурност никога не беше виждало слънчева светлина. Сега тя си спомни думите му, че мрази топлия климат. Пък и той никога не излизаше в отпуск, защото можеше само да работи. Брахман легна на леглото, подложи ръце под главата си и затвори очи. Дори в този момент бръчката между веждите му не беше изчезнала, а все същият израз на измъчена нетърпеливост караше устните му да бъдат твърдо стиснати. Вече гола, тя се приближи нервно.

— За Бога, Дейна, хайде лягай! — извика той. А после се усмихна и в тъмните му очи заблестя възхищение. — Прекрасна си — прошепна, — направо прекрасна. Дейна, нежна като балерина и с кожа, блестяща и прозрачна като перла. Ела тук, мое красиво момиче.

Той протегна ръка към нея и тя се плъзна в леглото до него, сгуши се в топлото му тяло, а той я прегърна здраво. Брахман я целуна и Дейна затвори очи, като в същото време почти не вярваше, че това се случва с нея. Погали гърба по цялата му дължина и преброи ребрата му. Господи, толкова слаб беше... Но това не беше слабостта на немощните хора, тялото на Брахман беше стегнато и живо като това на гладуваща пантера...

— Красива си — шепнесе ѝ Брахман помежду целувките. — Каж ми, че и аз съм красив, Дейна...

Дейна се изкикоти, отначало едва чуто, но после вече не можеше да се сдържа.

— Красив си, Брахман! — каза на пресекулки.

— Исусе! — Брахман беше озадачен. — Какво е толкова смешно?

— Хо, хо... Ха... — пищеше Дейна. — Ох, Брахман, нищо, просто моето глупаво чувство за хумор, о, Господи, ха, ха, ха...

— По дяволите, престани! — изгърмя гласът му. — Предполага се, че ще правим любов. Нали няма да гледаме „Събота вечер“?! — Качи се върху нея и запуши устата ѝ с ръка, но това само я накара да се смее още по-силно. Страстта му започна да намалява и той я загледа с неудобство. — Какво има? — запита я объркан. — Какво е толкова смешно, Дейна?

— Ами... когато ме помоли да ти кажа, че си красив — задъхваше се тя от пристъпите на смеха, — ми стана смешно, това е...

— Нима не съм красив? — запита я той смутен. — Други жени са ми го казвали. И никога досега някоя не се е смяла на Брахман!

— Аз не се смея на теб — отговори тя. — А на начина, по който го каза.

— Добре, тогава, кажи ми, че съм красив, Дейна. Ще ми достави удоволствие да го чуя от твоята уста. — Той се наведе над нея, а тя, вече сериозно, повтори думите. Доволен, той я притисна към себе си.

— Ааа! — изкрещя внезапно. — О, мили Боже!

Притисната под него. Дейна лежеше неподвижно и се питаше дали тези тарзански викове са някаква нова форма за изразяване на унгарската му страст.

— Ааа! — изстена Брахман отново. — Помогни ми, Дейна, помогни ми...

— Какво има? — извика разтревожено тя.

— Гърбът ми! Реброто пак се е разместило и притиска нерва. Исусе, Дейна, стани, моля те! Направи нещо! Извикай лекар!

Като се измъкна тромаво изпод него, тя го загледа с тревога. Лицето на Брахман беше дори по-бледо от обикновено. Тъмните му очи блестяха, а по челото му бяха избили капчици пот. Нямаше съмнение, че изпитва силна болка.

— Лекар... — простена той. — Извикай лекар.

Дейна отиде бързо до телефона и помоли незабавно да изпратят лекар в апартамента на Брахман. Върна се при него и попи потта от челото му с крайчеца на чаршафа.

— Вината е твоя — каза тихо той, гледайки я гневно. — Ако не се беше смяла, това нямаше да се случи! Е? Къде е лекарят?

— Ще дойде до петнайсет минути, Брахман.

— Петнайсет минути?! Ще имам късмет, ако изтрия толкова дълго! — Затвори очи, а тя започна несигурно да обикаля около леглото. — Е, какво чакаш? Не стой просто така — каза той внезапно, — опаковай си багажа и организирай нещата си. По-добре ще е да вземеш ранния полет — този в 6:30. Ще отидеш в Лондон без мен. Ще трябва ти да направиш снимките.

— Аз? — От вълнение гласът ѝ беше съвсем изтънял и прозвуча като писък.

— Хайде да не се впускаме в излишни приказки отново — каза уморено Брахман. — Ти си мой помощник, нали така? Е, тогава, замъкни си задника до Лондон.

Дейна беше готова да заплаче. Преди малко я обвиняваше, че му е причинила болка, а сега ѝ предоставяше шанса на живота ѝ. Тя — Дейна Лорънс — щеше да заснеме представянето на лондонските колекции! Жалко, че романтичното ѝ преживяване с Брахман беше толкова кратко, но щеше да има и друг път! Едва когато тръгна към вратата, видя дрехите си на пода и осъзна, че е съвсем гола.

— И, Дейна — извика ѝ Брахман от леглото, — задникът ти е много красив!

Всичко беше толкова различно в Лондон — дрехите, цветовете, моделите, дизайнерите. Всички бяха млади и малко смахнати. Шевовите на дрехите не бяха стриктни като на тези в Милано, те не притежаваха и елегантността на Париж. Тук всичко беше предназначено за младите и смелите, за тези, които искаха да се наложат и да направят впечатление по по-различен начин. Това бяха дрехи за рокзвезди, за пънкарите от „Кингс Роуд“, за младите влюбени. И Дейна толкова лесно се вписа в тази обстановка, като че ли само това беше чакала цял живот.

Реши, че ще има нужда от помощник, някой, който познава атмосферата и може да я въведе в тънкостите, защото, като ново за града момиче, натоварено за първи път с голяма отговорност, тя знаеше, че не може да си позволи да се провали. Брахман ѝ беше дал дълъг списък с телефонни номера и при първото си обаждане — до Дино Марли, един от водещите фотографи — тя имаше късмет, защото той ѝ даде назаем един от чираците си, Камерон Мейс, за една седмица.

Камерон бликаше от енергия и Дейна се поотпусна и с наслада се вживя в ролята на Брахман, развеселена от факта, че сега тя беше тази, която дава нареждания, а някой друг трябва да се подчинява на мига. Но с това вървеше и отговорността, защото Брахман очакваше от нея само най-доброто.

Тя и Камерон тичаха като луди от шоу на шоу и кръстосваха цял Лондон, защото някои от дизайнерите предпочитаха да правят представянията на колекциите си само за тесен кръг и наемаха малки помещения, пръснати в различни квартали.

Тя избра млади модели с класически пропорции за скандално новите дрехи; снимаше на гърба на кон тези, които демонстрираха ленените панталони, прилични на дълги бричове за езда, на Катрин Хамнет, други модели заснемаше сред парите и горещината на сауна, голи, с изключение на различните модели прилепнали по тялото бюстиета, чорапи и впити миниполи на „Боди Мапс“, засне и главозамайващите вечерни рокли на секси момичетата, докато те слизаха от таксите и така показваха дългите си крака, облегнаха се на ръката на много по-млади и извънредно красиви момчета, наети от гимназиите на Лондон.

Дейна отлетя обратно за Ню Йорк със скъпоценните първи снимки и негативи, поставени в голям кафяв плик, който тя здраво стискаше в ръка и не оставяше нито за секунда. Надничаше нервно над рамото на Брахман, докато той внимателно разглеждаше работата ѝ.

— Ммм — прошепна неангажиращо той, — ммм, тази тук не е лоша...

Дейна прехапа нервно устни, като се питаше коя ли е снимката, която той хареса. Според нея те всички бяха великолепни. Но може би всъщност бяха ужасни? По дяволите, добри бяха и тя го знаеше. Сигурно и Брахман го виждаше. Просто си играе с нея...

Брахман трепна, когато се изправи и притиснатият нерв на гърба му се изопна болезнено.

— Ще си помисля — каза. — Може би ще публикуваме тези на „Боди Мап“ и на Хамнет. Ще видя какво ще кажат от „Вог“. Справила си се добре, Дейна. Радвам се, че ти направи снимките вместо мен. Преминал съм през тази „младежка революция“ и други подобни глупости веднъж през шейсетте и нямам желание да преживявам всичко отново. Добра работа, Дейна, наистина добра работа.

Дейна най-после си позволи да въздъхне облекчено.

— Наистина ли? — извика радостно. — Наистина ли ги харесваш, Брахман?

— Снимките са окей — призна предпазливо той и прокара длани през косата си, — но да не говорим повече за тях. Имаме работа!

— Работохолик! — извика щастливо тя и побърза да събере пръснатите негативи. Едва тогава си спомни за снимките, които беше направила на Томазо Алиери — разбира се, щеше да ги прояви заедно с тези.

След няколко дни в студиото ѝ се обадиха от Калифорния.

— Дейна — каза майка ѝ, — ти ли си?

Гласът на Джулия Лорънс звучеше глухо, като че ли плачеше, и Дейна смръщи вежди. Майка ѝ никога не ѝ се обаждаше, докато е на работа.

— Мамо? Какво има?

— Дейна... Баща ти... Получи инфаркт, докато бягаше... О, Дейна, винаги съм му повтаряла, че се претоварва, но той настояваше...

— Мамо! — извика Дейна разтревожена. — Как е той? Добре ли е?

— Добре? — Майка ѝ като че ли беше озадачена. — О, не, Дейна, не. Баща ти е мъртъв.

Погребението в горещия калифорнийски следобед беше особено мъчително, а майка ѝ беше наистина сломена от скръб. Дейна и брат ѝ Рик, който беше невролог с огромна практика в центъра „Вели Медикъл“, трябваше да се погрижат за земните неща. Финансовото състояние на баща им бе добро и парите нямаше да са проблем. Дейна и Рик знаеха, че след като веднъж преживее шока, Джулия Лорънс, облечена очарователно в черно, ще се върне към задълженията си, заета отново с прекрасната си работа. Франк Лорънс беше оставил на Дейна и брат ѝ по двайсет и пет хиляди долара.

Тя гледаше все още със сълзи на очи чека, подаден ѝ от адвоката в строгия сив костюм и жълтата вратовръзка, като от все сърце искаше баща ѝ да е още жив. Когато се върна у дома, в безупречната къща в Енкино, в дневната, издържана в прасковено, розово и пастелнозелено, с етажерките от хром и стъкло и с красивите везани килими, на масичката я чакаше писмо от Брахман, който я уведомяваше, че същата седмица видял снимките ѝ на Томазо Алиери в списанието „Пийпъл“, както и в „Оджи“ — според него щяло да има и други — защото, както му се струвало, тя била направила няколко хиляди и успяла да ги пръсне по целия свят! И че след като това е станало в период, когато е трябвало да работи за него, а нелоялността не била сред толерираните

от него качества, нямало начин да не осъди действията ѝ. Следователно той вече не се нуждаел от услугите ѝ като помощник.

Дейна гледаше невярващо писмото. Брахман я беше уволнил! Как се осмеляваше? Как можеше?

— Забрави го — посъветва я брат ѝ Рик. — Научи много от него, нали? Защо не започнеш самостоятелно? „Дейна Лорънс, известен фотограф“ — не си ли копняла винаги за това?

Да, наистина, беше научила много от Брахман, как иначе щеше да заснеме всички онези снимки в Лондон? Не че дължеше всичко изцяло на него, но със сигурност това можеше да се каже за техниката и за някои от ъглите на заснемане. Но пък жизнеността, изборът на моделите и младежкият вид си бяха нейни, защото тя беше млада и в крак със смахнатостта на Лондон. Затова и беше успяла да я улови съвсем точно.

— Вземи петдесетте хиляди, оставени от татко — посъветва я Рик. — Купи собствен „Никон“, „Ролей“ или „Хаселблад“. Това е твоят шанс, Дейна. Не се отказвай от него!

Бъдещето ѝ се струваше черно и несигурно без сигурността, предлагана ѝ от работата като помощник на Брахман — все пак беше с него в продължение на две години. Но знаеше, че брат ѝ е прав. Време беше да предприеме нещо сама.

— Окей — каза накрая, като си пое дълбоко дъх, за да подсили решимостта си, — предполагам, че това е единственият изход за мен. Дейна Лорънс — първокласен фотограф — е готова да влезе в действие.

И ето я в самолета, на път обратно за Ню Йорк. А една заслужена похвала от „Вог“ щеше да бъде златното ключе към нейното бъдеще, щеше да ѝ отвори хиляди врати. Тя отново взе списанието и разлисти страниците му в търсене на познатите снимки. И ахна, когато най-сетне ги видя. Да, о, да... Ето ги! Нейните момичета заемаха цели четири страници от списанието — слизаци с усмивка от такситата, отпуснати в сауната, яздеци аристократични коне... Снимките бяха великолепни, по-добри, отколкото въобще можеше да се надява... А над нейната работа беше написано със смели бели букви: „Как Брахман вижда младия нов Лондон“. Дейна заразглежда с невярващи

очи и предходните страници. На всички тях бяха изписани подобни заглавия: „Брахман обожжава Милано“, „Брахман е доловил уханието на Рим...“, „Париж на Брахман“. Съобщаваше се още за новите открития на Брахман в Лондон, коментираха се чудесните му снимки, направени в сауната, и леко присмехулният му подход към британската елегантност, говореше се за способността му да се нагоди към ритъма на всеки град. „Вог“ превъзнасяше брилянтната работа на Брахман, а той беше използвал нейните снимки!

Като остави списанието, Дейна мина тромаво покрай мъжа, разположил се на съседната седалка, и забърза по пътеката към тоалетната. Заклучи се в малкото задушно пространство и изплака болката, с която се сбогуваше с илюзиите си. Най-последно, когато гневът измести другите чувства, тя изми лицето си, сложи студени компреси на подутите си очи и се закле никога вече да не позволява това да се случи. Вече беше сигурна, че е достатъчно добра, за да успее сама и да се изкачи чак на върха — снимките във „Вог“ го доказваха, макар никой да не знаеше, че са нейни. Сега разбираше още, че трябва да е също толкова безмилостна, колкото беше и Брахман, за да си пробие път в този свят. Загледана внимателно в набразденото си от сълзите лице в малкото огледало, се закле — тя, Дейна Лорънс, ще успее, без значение какво или кого ще трябва да жертва по пътя си.

ГЛАВА 3

Когато и да се погледнеш в огледалото, Карълайн Къртни откриваше у себе си дузина недостатъци — формата на късия ѝ, но откровено арогантен нос, наситенокафявия цвят на косата, която тя предпочиташе да бъде зашеметяващо руса, цвета на кожата, който би трябвало да е по британски розово-бял, за да отива на русата коса, но... Всъщност кожата ѝ беше леко мургава и единственото ѝ преимущество беше, че винаги има златист тен, без да трябва да се пече с часове на вредните слънчеви лъчи. Щеше също така да бъде хубаво, ако беше висока и имаше властен вид, помисли си с въздишка тя, вместо да е само пет фута и четири инча. Но пък жълтият ѝ тоалет от Соня Рашел беше така умело скроен, че прибавяше инчове към нейните стройни, но не много дълги крака, а яркият цвят отиваше на тъмната ѝ коса и зелено-кафявите ѝ очи. Тя се запита дали изражението на тези очи не трябва да е малко по-трагично — като се имаше предвид, че наскоро е зарязана от любовника си.

Извърна се унило от малкото огледало в тоалетната на самолета, полет 747 на „Бритиш Еървейс“ от Лондон за Ню Йорк, и се върна на мястото си. Перикъл можеше поне да не я изпраща в трета класа. Да, и сега ѝ беше удобно, макар че щеше да бъде много по-изискано в първа класа. Но Перикъл беше мъж, който извънредно много внимава с парите си. И особено когато работата се свежда до раздяла с бившата любовница!

Хайде да погледнем истината, помисли си мрачно тя. Внезапната му идея да я изпрати в Ню Йорк „по работа“ за неговата галерия беше просто претекст да я отстрани от пътя си, за да може да закърпи нещата с Евита. Тя обаче не приемаше разумно развоя на събитията, а се опитваше да намери извинение за Перикъл и да продължава да се заблуждава, че всичко отново ще се оправи. От друга страна, сега виждаше, че нещата са били обречени още от самото начало.

Докато гледаше към яносиньото безоблачно небе над Атлантическия океан, на височина 35 000 фута над него, Карълайн

мислеше, че ако въобще някой е виновен, то това е леля й Катриона.

Денят, в който леля й беше телефонирала, беше дъждовен и ветровит. Като избягваше първите тежки дъждовни капки, които вещаеха истински порой, Карълайн вървеше бързо по „Саут Молтън стрийт“. Влезе в „Мод“ и тръсна къдравата си глава подобно на пудел, когато гладките стоманени врати се затвориха след нея.

— Пак закъсня, Карълайн! — извика Ясинт Майкълс и й се усмихна. Карълайн винаги закъсняваше, но беше толкова добра в работата си в магазина, че мисис Майкълс би й простила всичко. Заслужаваше си всяко пени от трийсет и петте процента отстъпка, която тя й позволяваше, защото, макар Карълайн да не притежаваше ръста и фигурата на професионален модел, имаше стил. Тя носеше авангардните дрехи, които се продаваха в бутика, със самоувереност, която изкушаваше клиентите да вярват, че те също могат да изглеждат по този начин. Карълайн успяваше да ги убеди да пробват рокли, крито те срамежливо биха отхвърлили като „трудни“, като им показваше как точно трябва да се носят, добавяше подходящ колан и подходящи огърлица, обеци, обувки... Карълайн успяваше да организира клиентите, да сведе до минимум страховете им, докато накрая у тях разцъфнеше нова увереност и те добиваха чувството, че отново са в крак с времето.

— Съжалявам, мисис Майкълс, няма да се повтори! — отговори Карълайн и се усмихна, защото и двете знаеха, че тя отново ще закъснее. И то най-вероятно още утре.

Карълайн беше харесала мисис Майкълс и бутика от самото начало: топлата атмосфера в магазина, възможността да среща много хора, голяма част от които ставаха нейни приятели, вътрешното оформление на магазина с неговите стоманени рафтове, луминесцентни лампи, пъстроцветни обувки, които му придаваха живот, пуловерите и бижутата, които го правеха да изглежда като театрална сцена. Дългите стоманени закачалки направо оживяваха с главозамайващите, очертаващи фигурата дрехи на Азадин Алая и с ярките съблазнителни женски рокли на Унгаро. На тях стояха добре и изпъкваха и строгите дрехи с безупречни шевове от Базил и Сопрани, както и подбраната колекция дрехи на японски дизайнери — дрехите на Пепеляшка, които чакаха тяло, което по вълшебен начин да ги превърне в елегантни облекла. Карълайн също така притежаваше

остър търговски ум и непрекъснато я тревожеше фактът, че макар бутикът да имаше успех, той не носеше печалба. Работата просто вървеше, без да има загуби, и това напълно устройваше мисис Майкълс. Да притежава бутик, беше просто хоби за Ясинт Майкълс — нещо, което макар и малко, си беше лично нейно, напълно отделно от работите на богатия ѝ съпруг, чийто бизнес се разпростираше из целия свят. Бутикът ѝ даваше заетост и щастие, а престижът беше огромен. На практика, тя познаваше всички членове на отбраното общество в Лондон. Мисис Майкълс ходеше на всички модни ревюта и така обикаляше света със самолет — от Париж до Милано, от Токио до Ню Йорк, където я посрещаха с отворени прегръдки и най-доброто шампанско. Тя не искаше нищо повече, но това страшно дразнеше Карълайн. Всеки бизнес би трябвало да носи пари, в противен случай беше просто губене на време. Заради бизнес образованието си Карълайн виждаше безкрайни възможности да разшири дейностите на бутика, които да му донесат международна известност. Само че никой не се интересуваше от нейните идеи. За повечето хора тя беше просто още едно добре образовано и добре възпитано привлекателно момиче, което запълва времето си, докато се омъжи за „подходящия“ човек.

Разбира се, баща ѝ беше прав — тя не можеше да остане в „Модис“ завинаги. И всъщност тя не можеше да го вини за непрекъснатото му натякване, че е похарчил толкова много пари за нейното образование не за да работи като най-обикновена продавачка! Тя беше на двацет и четири години, притежаваше степен от Кеймбридж по история на изкуството, имаше и бизнес курс зад гърба си, а, както се изразяваше баща ѝ, „си губеше времето в някакъв глупав магазин на Саут Молтън стрийт“. Само дето квалификациите, които имаше, като че ли бяха точно най-подходящите за онова, което тя наистина искаше да прави. А имаше и още един, по-съществен проблем — тя всъщност не знаеше какво иска да прави.

Да, беше на двацет и четири, единствена дъщеря на шотландско семейство, което имаше много връзки, но беше доста обедняло, въпреки че притежаваше готически замък с малки островърхи кулички в близост до блато в пустите Високи земи. След като дядо ѝ беше проявил огромната глупост да продаде голямата им къща имение в елегантния лондонски квартал Белгрейвия преди цели петдесет години, за да плати дълговете си от комар, на семейството беше

останал още само един малък апартамент на „Слоун скуеър“. Друго непрекъснато оплакване на баща ѝ беше, че ако дядо ѝ не беше продал къщата в Белгрейвия, с това покачване на цените на недвижимите имоти днес, можеха да вземат за нея цял милион и да си живеят в лукс. Карълайн обаче вече не обръщаше внимание на вечното му недоволство и с увереност гледаше напред, готова да приеме всичко, което животът ѝ предложи — или поне онова, което успееше сама да си вземе. Защото не беше наивна и не очакваше някой да ѝ поднесе всичко на златна тепсия.

Беше успяла в училище, в което всички бяха необикновено умни и горяха от желание да допринесат с нещо за общото благо. Тя имаше много интереси и с готовност се включваше във всички дейности. И особено в театралния кръжок. Знаеше, че не притежава актьорски талант, че не може да пее, нито да танцува. Също така не можеше да ушие дори един прав шев и да измисли декор. С голяма наслада обаче изливаше цели кофи боя върху декорите, а после никога не си правеше труда да почисти четките и бъркотията. Но това, с което наистина блестеше, беше необикновеният ѝ талант да създава ред от хаоса. Карълайн притежаваше уникални организаторски способности.

Винаги Карълайн беше тази, която първа успяваше да въведе тишина и контрол при първите срещи на драматичния кръжок. Както и, странно, винаги тя вземаше последното решение при избора на пиесата, която да поставят. Винаги Карълайн поръчваше написването на сценария или получаваше разрешение от автора на пиесата да я поставят, винаги тя отсяваше многобройните кандидати за главната роля, винаги тя тласкаше шоуто към успех. Тя правеше графика на репетициите, успяваше да убеди младите момичета да изоставят по-приятните си занимания за вечерта, за да боядисват декори или да шият костюми. Или, в най-добрия случай, да свирят на пианото, за да могат артистите да пеят и да танцуват.

Понякога си мечтаеше да учи в Кралската академия по драматично изкуство, но как би могла да получи образование за продуцент и да поставя пиеси на „Бродуей“? А точно това искаше да прави по онова време. Накрая се записа в Кеймбридж и завърши история на изкуството.

Годините в Кеймбридж бяха хубави, изпълнени със забавления, но и с упорита работа. Тя, разбира се, беше една от редовните

доброволци при представленията и празниците, както и организаторка на обществените прояви — например майският бал.

Когато и последните изпити минаха, Карълайн въобще не помисли за работа, а се потопи в забавления. Животът ѝ беше безкраен низ от ярки дрехи, рокендрол, дискотеки и пукот на тапи от шампанско. А когато зората, която изгряваше над студентското градче, беше хубава и топла, всички те отиваха или на пикник, или на разходка по реката. Облечена в дълга копринена рокля с цвета на морето, който много отиваше на зеленикавите ѝ очи, Карълайн се облягаше назад на възглавничките и галеше нежно с длан студената вода. Чувстваше се като персонаж от картина на Сера, докато си седеше в лодката, карана от красив млад мъж, в когото почти беше влюбена. В Кеймбридж тя се влюбва няколко пъти, но не сериозно и нито една от връзките ѝ не трая дълго.

Когато си спомняше онези години, Карълайн мислеше за себе си като за човек, който е вечно зает. Тя непрекъснато сновеше между Лондон и Кеймбридж, опитваше се да вмъкне още дейности в и без това напрегнатия си живот, раздаваше вниманието си и любовта си на многобройните си „вечни“ приятели, братовчеди и силно любящите я роднини. Семейството на Карълайн беше огромно и много сплотено. Непрекъснато биваха организирани партита в провинциалните им къщи през лятото и ски ваканции през зимата. И все пак успяваше да открадне време, което да посвети на науката.

Преживя истински шок, когато трябваше да излезе от света на науките и училището, където беше приета едва петгодишна и, на двайсет и две, да попадне в суровата реалност на всекидневната упорита работа. По-големият ѝ брат Ангъс се справяше чудесно в избраната от него кариера на адвокат. Изглеждаше много вероятно да го изберат като кандидат за Сената в следващите избори, докато по-младият ѝ брат Патрик обикаляше света като механик в екип автомобилни състезатели и се надяваше някой ден да се състезава за „Ягуар“ или „Лотос“. Но никъде в театъра нямаше служба за умно и красиво момиче със степен по история на изкуството, което говори отличен френски и недотам добър немски. Така че къде, питаше се Карълайн, се беше скрила съдбата? Нима не беше сега моментът тя да я хване за ръката и само с едно докосване да промени целия ѝ живот?

Но когато това стана, се случи нещо съвсем друго. Работата, за която тя колебливо кандидатства — в една от големите акционерни къщи, ѝ беше отказана. И тя трябваше да се подчини на настояването на родителите си и да запише бизнес курс.

След като завърши курса, Карълайн изпрати няколко молби за работа — все места, които всъщност не искаше, защото не можеше да понася да бъде затворена в някой мрачен офис или пък да присъства на срещи, касаещи разни продукти, които я отегчаваха до смърт. Мотаеше се из къщи с все по-нещастен вид, все по-потисната. Търсеше работа в театъра като секретарка или работник за смяна на декорите и осветлението — каквото и да е — само и само да бъде допусната до този вълнуващ кръг — но, изглежда, всяко лондонско момиче се стремеше към същото.

Накрая, защото парите все не стигаха, а ѝ трябваше още време, за да вземе решение за кариерата си, Карълайн прие временната работа като продавачка в магазин за обувки на „Саут Молтън стрийт“, точно срещу елегантния скъп бутик, където се продаваха изключителни, необикновени дрехи от френски и японски дизайнери. И странно, „Модис“ като че ли се превърна в център на живота ѝ. Беше като удобно легло — прекалено хубаво, за да го напуснеш, но пък не можеше доникъде да стигнеш по този начин!

Онзи съдбоносен понеделник работата не беше много — изглежда никой не се осмеляваше да излезе в силния дъжд — и Карълайн бавно прелистваше страниците на модно списание, като спираше, за да се възхити по-дълго на снимките на Джеси-Ан Паркър, така красива в плътно прилепналата по тялото кашмирена рокля на Лагерфелд. Със завист си помисли колко красива е Джеси-Ан и колко дълги са краката ѝ! Господи, как ѝ се искаше да постигне успеха на Джеси-Ан! Бяха почти на еднаква възраст, но вижте само какво беше постигнала Джеси-Ан! Сигурно работеше от петнайсетгодишна! И не само това, ами изглежда беше започнала направо от върха. Типичното американско момиче Джеси-Ан със сигурност можеше да ѝ даде няколко урока как да постигне мечтите си... Да, Джеси-Ан имаше всичко...

— Карълайн! — извика мисис Майкълс. — Телефонът. Леля ти Катриона е.

Карълайн нададе тих стон. Щом леля ѝ се обаждаше в магазина, това означаваше само едно — случаят е „спешен“. Леля Катриона винаги говореше високо и пискливо по телефона, като че ли беше неспособна да разбере, че не е необходимо да вика, за да я чуят на каквото и да е разстояние.

— Карълайн, мила, дали ще можеш да ми помогнеш? — изкрещя тя. — Утре давам вечеря, а глупавата стара Мери Андерсън ме разочарова. Казва, че е пипнала грип, но си мисля, че отново е започнала да пие прекадено много джин... Сигурно пак я боли черният дроб...

— О, лельо Катриона, там ще бъдат само старици! — Карълайн беше готова да заплаче. — Не можеш ли да поканиш някоя по-стара лелка?

— Хайде, не бъди глупава, мила моя... моите приятелки не са стари, както знаеш... Всъщност поканила съм някои наистина очарователни хора... Ще те очаквам в осем и се опитай да изглеждаш нормално, Карълайн, мила...

— Какво разбираш под „нормално“? — запита тя, като отдалечи още малко телефонната слушалка от ухото си.

— Нали знаеш... Облечи нещо, което наистина да прилича на рокля. Не като онзи японски сак за картофи, който носеше последния път...

Чу веселия смях на леля си, доволна от шегата си, после остави слушалката. Никак не ѝ се ходеше на тази вечеря. Знаеше, че нито един от поканените няма да е под петдесетте и че леля ѝ няма да ѝ даде да пие, защото я смята още за „малко момиченце“. Но леля Катриона беше нейна кръстница и се грижеше всеотдайно за нея. Пишеше ѝ редовно до училището и често пращаше по пет лири, които вършеха добра работа на Карълайн при нейните съботни следобедни набези до магазина за хранителни стоки, които единствено ѝ помагаша да не умре от глад през седмицата. Карълайн въздъхна раздражено. Очевидно, щеше да ѝ се наложи да отиде на вечерята.

По-късно Карълайн реши, че съдбата, в едно от най-лъчезарните си и благоприятни настроения, най-после беше взела живота ѝ в ръцете си. Веднага щом влезе през вратата, тя видя Перикъл. Беше се подпрял на стената, боядисана в езернозелен цвят, който беше любимият на леля Катриона, макар че, според Карълайн, той караше

голямата и просторна дневна на „Кадоган скуеър“ да изглежда студена като аквариум. На Перикъл говореха две нетърпеливи стари дами. Пълният му с отчаяние поглед срещна нейния през пространството, което ги делеше.

Като се огледа бързо около себе си, Карълайн реши, че той трябва да е с високото русокосо момиче с изпъкналите скули и огромните отегчени очи, което със сигурност не беше от редовните гости на леля й. С него флиртуваше дебеличък и много сладък възрастен мъж, който Карълайн разпозна като близък приятел на леля си. Леля й Катриона беше взела под крилото си собствениците на коне от провинцията и артистичните натури от града, а голямата й грешка беше, че се опитваше да смесва тези два слоя на обществото.

Преди Карълайн да има време да се подчини на молбата в тъмносините очи на Перикъл, се появи леля Катриона и я целуна. После я побутна, естествено, без да й даде питие, към Банти Сотуел, когото Карълайн познаваше от четиригодишна или, може би, дори от още по-малка... Както и да е, той беше достатъчно възрастен да й бъде баща. Погледът й непрекъснато се връщаше към синеокия непознат, а после — към русокосото момиче... Чудеше се кой ли е той и коя ли е тя... И как би могла да се срещне с него, преди леля й да ги е повела към масата за вечеря, където ще трябва да остане до Банти или някой като него цяла вечер...

Когато леля й мина край нея, тя я хвана за ръката.

— На вечеря искам да седя до онзи мъж — прошепна настоятелно, втренчила поглед в непознатия.

— Имаш предвид Перикъл Яго... Е, да, мисля, че всяка от присъстващите тук жени иска да седи до него по време на вечерята... Той е специалист по съвременно изкуство...

— Лельо Катриона! Трябва да седя до него! Ако не ми угодиш, никога вече няма да ти дойда на гости!

— Няма нужда да ме заплашваш, дете. Разбира се, ще те сложа до него. — Усмихна се лъчезарно на Карълайн. — Виж само как старата ти леля се грижи за теб! — добави тя, като си запробива път през тълпата свои гости, оставяйки Карълайн щастливо усмихната.

Перикъл Яго ръководеше успешна художествена галерия в „Мейфеър“. Беше в средата на трийсетте си години, висок и с благородно, високо чело — макар хората, които не го обичаха, да

казваха, че това се дължи на все по-оредяващата му коса. Но когато седна до нея, Карълайн виждаше само красивите му тъмносини очи. Той я гледа мълчаливо няколко минути, като че ли оценяваше нейната автентичност и ценност — така, както би направил с картина от Караваджо, в чиято оригиналност не е много сигурен. После ѝ се усмихна.

— Ти си Карълайн — каза той. — Искам да говоря с теб още откакто те видях да влизаш през вратата. Каж ми, виждала ли си портрета от ранния период на Гоя на жената, която държи в скута си малко черно кученце? Твоите тъмни очи и коса ми напомнят за нея... Сигурно предците ти са испанци? — Карълайн му се усмихна срамежливо в отговор и му отговори, че всичките ѝ предци са шотландци, но че, да, виждала е споменатата картина.

Разговаряха за изкуство и тя намери мненията му почти толкова интересни, колкото бяха очите му. Говориха още и за Венеция, неговия любим град, а сега, със сигурност, и неин любим град. Той се възхити на роклята ѝ, която ѝ беше като втора, копринена кожа и за която тя си беше помислила, че ще бъде разхищение да я облича за старите приятели на леля си, но сега се радваше, че я беше избрала. И защо, запита я Перикъл, работи в „Модис“, след като знае толкова много за изкуството? Той търсел някой, който да му помага в галерията... Дали Карълайн се интересува от предложението?

Перикъл си тръгна почти веднага след вечерята, за да придружи красавицата си до нейното жилище, но хвърли дълъг поглед през рамо към Карълайн. По пътя към дома си, в таксито, тя дълго въртя из ръцете си и разглежда неговата визитна картичка... Галерия „Яго“, „Хил стрийт“, Лондон, W.1., Перикъл Яго. Кратко, многозначително, достатъчна информация — очевидно, той беше човек, скъп на думи, но оформлението на картичката показваше, че притежава изтънчен вкус. Карълайн нямаше търпение да го види отново.

След няколко дни тя чакаше нетърпеливо в претъпкания офис зад галерията на Перикъл, за да научи повече подробности за предлаганата ѝ работа. Беше се облякла изключително грижливо, като беше отхвърлила три дрехи, преди да се спре на яркожълтото сако от дебел и мъхест вълнен плат от Лагерфелд с широките подплатени рамене и асиметрично разположените черни копчета и семплите черни кашмирени пуловер и пола. Беше съкрушена от разочарование, когато

от светилището излезе друг мъж, за да ѝ каже, че Перикъл е ужасно зает с клиент и не може лично да се срещне с нея, но я моли да започне работа колкото се може по-скоро и ще ѝ плаща, колкото получава в „Модис“ плюс още двеста лири на месец. Това беше цяло състояние за Карълайн и изпълнена с големи надежди и светли очаквания, тя се върна в магазина, за да съобщи новината на мисис Майкълс.

През първата си седмица в галерията се чувстваше като в чистилицето. Перикъл едва се вясваше там — във вторник отлетя на борда на „Конкорд“ за Ню Йорк, в сряда се върна, в петък отлетя за Париж за дългия уикенд, като остави Карълайн да се оправя сама с работата. Но картините бяха интересни, особено онези от неизвестни млади художници, от които Перикъл беше започнал да се интересува напоследък. Галерията „Яго“ беше добре позната в цял свят и в нея постоянно влизаха и излизаха хора — колекционери, хора, които събират различни скъпи вещи оттук-оттам, търговци. Тя беше поощрена от обстоятелствата да прояви организаторския си талант, да изработи в детайли следващия каталог и да провери автентичността на сертификатите.

Следващият петък Перикъл я помоли да вечеря с него и те се забавиха доста в „Каприс“, отделени от света в техния уютен ъгъл. Тя му разказа за годините си, прекарани в училището и в „Кеймбридж“, какви са чувствата ѝ към театъра като изкуство, а той я слушаше внимателно и не сваляше от нея проникателния поглед на сините си очи — поглед, който караше тялото ѝ да гори.

След няколко дни я покани на вечеря в ексцентричен японски ресторант, където сервираха изненадващо добра храна и където се сядаше върху рогозки, след като първо си събул обувките си. Храната се сервираше от нежни и млади японки. Беше топло, а и обстановката — липсата на обувки и наличието на рогозки от всички страни — накараха Перикъл да разкопчае жилетката си и да разхлаби връзката си. Той я целуна леко по бузата, когато таксито я остави пред вратата на дома ѝ, а тя нямаше търпение да се озове в леглото и да затвори очи, за да сънува него — толкова хубав и безупречен, толкова отдалечен от нея и в същото време толкова привлекателен. Още следващата седмица Перикъл я запита дали не иска да отиде на аукциона в Сотби с него и тя, разбира се, прие с нетърпение. Очакваше, че само ще завият зад ъгъла на „Бонд стрийт“ и ще се озоват в залата за разпродажба, затова

подскочи от изненада, когато той я изпрати да вземе билетите от касата на „Суисеър“. Щяха да летят до Женева на следващия ден.

На аукциона Перикъл побесня от яд, когато малката картина на Мане, за която той се бореше от името на клиент, беше продадена на американски музей за неочаквано високата сума, която, по негово мнение, съдържаше поне две нули в повече. Излезе от залата, като силното раздражение личеше дори в походката му, а Карълайн бързаше след него. Изглежда го с тревога, когато той се спря пред голямо венецианско огледало в позлатена рамка, за да приглади с ръка черната си коса. За миг се запита дали е ядосан, защото е изпуснал картината или защото започваше да губи косата си. Онова, което не знаеше по онова време, беше, че е ядосан на Евита, която беше отишла сама в бар „Маджестик“, зарязвайки го безцеремонно.

Уловил погледа ѝ в огледалото, той неочаквано се усмихна:

— Знаеш ли какво! — възкликна с очарователно момчешко въодушевление. — В Базел в момента има прекрасна изложба на млади художници. Бих искал да я видя. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тревогата изчезна от лицето на Карълайн и то светна от радост, а Перикъл се засмя и я целуна нежно по бузата. След като огледа фоайето, за да се убеди, че никой не ги наблюдава, той я целуна отново, този път, както трябва — по устата.

Дори сега, в затъмнената кабина първа класа на „Бритиш Еървейс“ на полета за Ню Йорк, където прожектираха филм, а бизнесменът, който седеше до нея, отпиваше от скоча си и драскаше бележки върху тефтера, който лежеше в скута му, Карълайн можеше да си спомни онази целувка. Още можеше да почувства интимното докосване на устните му и настоящия натиск на езика му... „Глупачка, каза си ядосано и изправи облегалката на креслото си. Не бива да си спомняш това...“

Наеха кола и потеглиха към Базел. Щеше да им бъде приятно само двамата, защото щяха да имат възможност да се насладят необезпокоявани на гледката. Карълайн опаковаше багажа си, когато Перикъл почука на вратата.

— Почти готова? — запита той и разхлаби вратовръзката си, когато пристъпи в стаята. После я обгърна с ръце, което я свари неподготвена. Тя не успя да запази равновесие и падна по гръб на леглото, а тежестта на тялото му я притисна към възглавниците.

Сърцето ѝ биеше лудо, а устните ѝ копнееха за целувките му. Беше малко неочаквано или така си помисли тя, когато я целуна страстно. Не че не го желаше, но би предпочела да се случи след интимна вечеря на свещи или романтична разходка край езерото, а не набързо между аукциона и опаковането на багажа. Прозвуча като глупава героиня от викториански роман, докато му обясняваше как се чувства, а той, разбира се, се извини.

— Страхувам се, че просто се поддадох на изкушението — каза ѝ, като оправи вратовръзката си и отново приглади косата си. — Ти си така дяволски привлекателна, Карълайн, че не можах да ти устоя.

Той самият беше така красив и ѝ се усмихваше толкова очарователно, че тя се запита защо, за Бога, го беше отблъснала.

Слънцето беше високо в безоблачното синьо небе и обливаше със светлина покритите със сняг високи планински върхове, докато двамата пътуваха около стоманеносивите води на езерото в наетия мерцедес. Перикъл беше свалил подвижния покрив. Въздухът беше толкова свеж и ободряваш, че според Карълайн съдържаше повече кислород от обикновения въздух в Лондон. Въодушевена и радостна, тя пригласяше на радиото, докато Перикъл не включи неочаквано касетофона.

— Не те обвинявам, че не харесваш пеенето ми — засмя се тя. — Но да пуснеш Елгар!

— Елгар е музикално олицетворение на всичко добро в Британия — отговори сковано той, а тя го погледна с изненада, осъзнавайки, че той говори абсолютно сериозно. Не беше ли Перикъл прекалено надут и самодоволен?

Откриха малко крайпътно заведение, което приличаше досущ на тези, изрисувани по пощенските картички, сгушени на брега на езеро, на който множество лодки, прикрепени с въжета, очакват своя зимен сън. Собственикът беше усмихнат и чевръст, а съпругата му правеше най-хубавото кафе и най-вкусните кифлички, които Карълайн беше опитвала.

Перикъл отиде да се обади по телефона, докато тя разопакова багажа си. Особено грижливо разстла черната си копринена нощница върху леглото. След като седя дълго, мързеливо отпусната, във ваната, тя се облече грижливо в мека сива кашмирена рокля и сложи огромни блестящи „диамантени“ обеци „Батлър & Уилсън“ на красивите си

уши. Пръсна си малко от парфюма „Исатис“ на „Живанши“ и ето че беше готова.

Перикъл пиеше в бара.

— Ето те и теб! — каза не особено любезно, когато Карълайн тръгна към него, с което я накара да се чуди дали не е допуснала някаква грешка. После реши, че сигурно го е разтревожил дългият телефонен разговор.

Просторната трапезария, чиито стени бяха облицовани с дъбова ламперия, беше озарена от розовите пламъци на огъня в камината. Нямаше други хора. На масата им бяха поставени свещи и цветя. Всичко беше така романтично, както го желаше Карълайн. Съдържателят на заведението изпълняваше и ролята на келнер, докато съпругата му приготвяше храната. Вечеряха вкусна езерна пъстърва, хрупкави пържени картофи и изпиха доста голямо количество бяло вино от избата на собственика, от което главата на Карълайн се замая приятно.

Спомни си как блажено гледаше право в сините очи на Перикъл, докато той говореше, че през последните три години цените на предметите на изкуството непрекъснато се покачват. Можеше да й говори дори за сложността на двигателите с вътрешно горене или за напоителната система в долината на Горен Нил, а тя щеше да го слуша все така като омагьосана. Беше се влюбила, напълно и безпомощно, в него.

Всички се засмяха, когато съпругата на собственика поднесе още димящото суфле от сливи, сияеща от гордост, а Карълайн и Перикъл заръкопляскаха. Вдигнаха наздравица за нейно здраве и за здравето на съпруга й, а собствениците на свой ред вдигнаха наздравица за тях и, като резултат, почти пресушиха още една бутилка.

Дори сега си спомняше ясно всяка една подробност от помещението, топлия червен блясък на огъня, по-мекото сияние на дървената ламперия и вдигнатите щори, които позволяваха да се види сребърната луна, надвиснала над езерото. Когато легнаха в леглото, Перикъл я взе в прегръдките си, целуна я страстно, грубо...

Точно това, тази романтична сцена, беше желала Карълайн, макар да не й остана време да облече черната копринена нощница, защото Перикъл беше нетърпелив и страстен.

Тя съблече роклята си и той като омагьосан не можеше да откъсне поглед от черното ѝ секси бельо. Все още не беше събула обувките си с висок ток и дългите черни копринени чорапи и беше чувствено превъплъщение на неговите еротични фантазии. Най-после той откъсна поглед от тялото ѝ и започна да се съблича.

Сгушена под мекия топъл юрган, Карълайн гледаше как Перикъл сгъва грижливо панталоните си и ги окачва в гардероба, как приглажда косата си пред огледалото, преди да отиде до леглото. „*Странно, помисли си тя, как се променя образът на мъжа, когато остане гол.*“ Лишен от дрехите си, Перикъл беше загубил и всичките етикети, които идентифицираха социалния му статус. Без строгия тъмносин костюм, без ризата на бели и сини райета със семплата бяла яка, без червената копринена вратовръзка и червените копчета за ръкавели, Перикъл вече не беше загадъчният собственик на галерия и елегантният светски мъж. Докато той се приближаваше към нея, тя за миг се запита дали не го предпочита облечен пред такъв, какъвто беше сега — само по къси сини кашмирени чорапи и ерекция... Но когато той я взе грубо в прегръдките си и я притисна до себе си, остана да съществува само този миг и голямото и меко легло. И те двамата. Устата на Перикъл завладя нейната, тялото му покри нейното. Тя беше почти задушена от целувките му и прикована към матрака от тежестта на неговата страст.

„*Единственият проблем, помисли си разочаровано след няколко минути, е, че страстта му е толкова краткотрайна.*“ Извиняваше го само това, че беше изпил голямо количество вино и че това беше първият им път. Перикъл заспа веднага след това, а тя с нежност приглади черната му коса назад, за да не закрива челото му, и престана да мисли за това, че е незадоволена, защото сметна, че не си заслужава. Обичаше Перикъл и той я обичаше, а това щеше да подобри нещата.

На следващата сутрин той пожела да продължи към Базел, където, както ѝ каза, имал много приятели и където била изложбата, която искал да види. И стана така, че промениха първоначалния си план да търсят малки затънтени хотели, в които ще могат да останат през повечето време сами. Когато стигнаха Базел, той проведе няколко изключително дълги лични телефонни разговора и ѝ каза, че на следващия ден ще потеглят към Париж.

Когато беше в Париж, той винаги отсядаше в красивия хотел „Крилон“ с неговия скъп нов интериор, но този път, вместо да

споделят една и съща стая, той нае апартамент на петия етаж за себе си и стая за Карълайн на втория.

— Тук съм по работа — отговори на въпросителния ѝ поглед, — а и не искаме да навредим на репутацията ти, нали, Карълайн?

Карълайн пет пари не даваше за репутацията си. Чакаше го, разочарована, а той отсъстваше дълги часове — несъмнено по работа. Карълайн копнееше да отиде с него, но той нито веднъж не я покани да го придружи, затова тя обикаляше магазините по улица „Сен Оноре“ и дълго пиеше следобедния си чай в „Анджелина“ на улица „Риволи“, сервиран с вкусни парчета кейк, които не отказваше, макар да се тревожеше, че ако наддаде килограми, Перикъл ще я разлюби. А после се сещаше, че всъщност той никога не ѝ беше казал, че я обича.

Пак в „Анджелина“ тя срещна Полет Вилие, стара приятелка от училище, която сега беше журналистка, пишеща за модата, и беше дошла в Париж заради колекциите.

Полет беше висока и никак не беше красива — с къса, прилепнала за главата черна коса и много голям нос. Но беше изключително шик в сиво-черните одежди на Кавакубо, в които приличаше на нетърпелив млад ястреб. Полет познаваше всички и знаеше всички клюки.

— Перикъл Яго! — възкликна тя между две хапки орехови целувки. — Мисля, че той вече е зает!

— Имаш предвид русокосата? — запита Карълайн, а сърцето ѝ се сви.

— Не мога да си спомня името ѝ, но е невероятно красива. Никой не знае нищо за произхода ѝ. И все пак я канят навсякъде. Може и да греша, Карълайн — тя изглежда остро приятелката си, — но имам чувството, че връзката им е постоянна...

— О, Боже! — прошепна Карълайн и сълзите бликнаха в очите ѝ. — Страхувам се, че е сериозно...

— Господи, съжалявам — извика Полет изумена. — Винаги съм говорила прекалено много! И все пак, по-добре е, че вече знаеш, Карълайн. Поне ще можеш да предприемеш нещо.

— Като например какво?

Карълайн имаше толкова нещастен вид и дотолкова не приличаше на себе си — тя, която винаги кипеше от жизненост, че Полет съжали, задето въобще си е отворила устата.

— Виж, повече от сигурна съм, че греша — каза тя, за да я успокои. — Всичко между тях е приключило сигурно преди месеци, затова и той е тук с теб. Та как би могъл да не се влюби в теб? Половината от момчетата в Кеймбридж бяха, помниш ли... Ти дори не знаеш колко много завиждахме всички на успеха ти с мъжете, Карълайн!

— Но аз съм влюбена в него, Полет! Обичам го! — извика, изпълнена с мъка Карълайн и отхапа още една хапка от шоколадовата торта.

Полет сви рамене.

— Аз съм наполовина францужойка — каза тя. — Може би затова гледам по-философски на любовта. Трябва да използваш ума си така, както използваш чувствата си, Карълайн. Никога не позволявай на любовта да властва над теб, защото това е истинска катастрофа. Трябва да постигнеш контрол над себе си. Обещавах ли, че ще опиташ?

— Обещавам — отговори нещастно Карълайн.

— Добре. Виж сега, имам излишен билет за шоуто на Сен Лоран за утре. Искаш ли да отидеш?

Карълайн все още се интересуваше от мода, макар вече да не работеше в „При Мод“. Предложението веднага я развесели.

— Обожавам модата! — отговори тя. — Но може би Перикъл ще иска да отиде някъде с него...

С въздишка, Полет извади поканата от огромната си черна кожена чанта.

— Приеми съвета ми — каза тя остро. — Накарай Перикъл да чака... Кажи му, че имаш друга, по-важна работа и не можеш да се видиш с него. Остави го да се чуди какво си намислила. Ще му се отрази наистина добре! Значи ще се видим утре. — Метна чантата си на рамо, целуна Карълайн по двете бузи и добави: — И помни какво ти казах за любовта!

Времето беше ужасно застудяло. Карълайн обикаляше безцелно из бутиците и се чувстваше много самотна. Напразно се опитваше да успокои съмненията си. Перикъл нито веднъж не беше споменал за русокосата жена. Тя дори не знаеше името ѝ. А ако имаше сериозни намерения по отношение на блондинката, защо беше в Париж с нея? Не можеше да се сбърка копнежът, който изпълваше погледа му онази първа вечер на партито на леля Катриона... Не можеше да има грешка

и в това, че той я беше преследвал, беше я поканил да работи при него, беше я водил на обеда и вечери, беше я помолил да отиде с него на търга в Швейцария. Сигурно Полет грешеше. Всичко между тях беше просто чудесно. Щяха да вечерят заедно довечера. Всъщност щяха да бъдат сред доста хора, защото Перикъл имаше много приятели в Париж, но пък по-късно щяха да бъдат съвсем сами в нейната стая, а само това имаше значение.

Перикъл щеше да се срещне с група приятели и бизнес познати в техния любим ресторант „Л'Аркистрат“.

— В древногръцката история — каза той на Карълайн в таксито на път за там, — откъдето е взето моето име, както и имената на някои мои предци, както без съмнение знаеш — добави надутото той. — Та, древният Перикъл бил не само велик държавник, но също така главното културно влияние през онази епоха. Обичам да си мисля, че съм наследил някои от неговите качества. Разбира се, Аркистрат бил главен готвач на Перикъл... Така че, по странен начин, аз наистина съм свързан с този ресторант. Естествено, казах това на главния готвач, който беше удивен и впечатлен. И, естествено, храната е превъзходна.

Карълайн отбеляза за себе си факта, че Перикъл като че ли предпочиташе да ходи на места, където портиерите и барманите го поздравяват на име. А той даваше щедър бакшиш за това.

Нямаше съмнение, мислеше си по-късно, докато седеше в красивия ресторант и отхапваше без настроение от изящните шоколадови пасти, поднесени като десерт на прекрасната вечеря, че Перикъл и тя са различни, че са като два бряга, които никога няма да се срещнат. С голяма радост би прекарала вечерта с някой от младите художници, за които той ѝ беше говорил, вместо с важните и надуты гости, които беше поканил. Но наостри слух, когато Клод д'Амбоаз запита Перикъл *„къде е тази вечер красивата Евита“*. Отначало Карълайн помисли, че той има предвид мюзикъла, но когато Перикъл отговори, че Евита е заета тази седмица, тя разбра, че двамата говорят за русокосата красавица!

— Евита ми е повече от приятелка — каза ѝ той по-късно същата вечер, докато крачеше неспокойно из стаята ѝ само по къса копринена нощна риза, с голяма и пълна чаша бренди в ръка и изглеждаше, както предателски си помисли Карълайн, смешен. — Евита е моя любовница от три години — продължи той. — Тя е наполовина бразилка,

наполовина францужойка. И е отраснала тук, в Париж. — Той отпи голяма глътка от брeндитo. — Затова и приятелите ми питаха за нея. Евита ги познава всичките.

— Тогава къде е моето място? — извика Карълайн. — Щом обичаш Евита, какво правя аз тук? — Изведнъж се изплаши от отговора...

— Разбира се, че не съм влюбен в Евита — каза ѝ нежно, за да я успокои. — И съм тук с теб, защото си млада, прекрасна и очарователна, и ме караш да се чувствам добре. А може би дори съм малко влюбен в теб...

Лицето на Карълайн грейна от изпитаното облекчение, а той я грабна в прегръдките си и я понесе към леглото, съблече новата ѝ оскъдна копринена нощница, целуна гърдите ѝ... И тя забрави въпросите за Евита, които искаше да му зададе и които само допреди малко бяха на устните ѝ.

След съвсем кратко време тя се измъкна изпод вече отпуснатото тяло на Перикъл и изпълнена с отчаяние, влезе в облицованата с бели плочки баня, като премигна от силната светлина. Започваше да вярва, че бързият секс, който винаги правеха, е само още една проява на скоростта, с която Перикъл поглъщаше живота — той винаги галопираше от едно място на друго, непрекъснато бързаше да свърши нещо. Никога не спираше дори за минутка. Но докато се сапунисваше под топлата струя вода, тя копнееше той да не заспива веднага, мислеше колко хубаво би било да лежат в прегръдките си след това, както правеха влюбените.

Като си спомни съвета на Полет, на следващия ден, когато Перикъл предложи да обядват заедно, твърдо му заяви, че има други планове. Седнала сред тълпата модни журналисти и потенциални купувачи, които чакаха шоуто на Сен Лоран да започне, Карълайн неочаквано почувства как настроението и силите ѝ укрепват. Големият салон беше изпълнен с напрежение и възбуда. Беше ѝ интересно да гледа как фотографите се борят за по-добро място в близост до подиума. Сигурно онзи привлекателен тъмнокос мъж беше известният Брахман, а червеносотото момиче — неговата помощничка. Бедната! Сигурно имаше нерви от стомана, защото той непрекъснато ѝ крещеше! Всички знаеха лошата репутация на Брахман.

— Здравей! — Умопомрачаваща със сивия си тюрбан и едва забележим грим, Полет ѝ махна с ръка и започна да си пробива път към нея, като се извиняваше винаги, когато настъпеше някого.

— Съжалявам, че закъснях, но там отзад е истински хаос. Джеси-Ан Паркър още не е пристигнала и никой не знае къде е! Ако беше някой друг модел, а не Джеси-Ан, това можеше да се очаква, но тя е професионалистка! В агенцията ѝ не са чували нищо за нея от три седмици. Носи се мълва, че е избягала, за да се омъжи... Никой обаче не знае кой е щастливецът. Е, как вървят нещата с Перикъл?

— Изяснихме се, поне що се отнася до Евита. Той не е влюбен в нея, Полет. Мисли, че е влюбен в мен...

Полет изгледа внимателно грейналото лице на приятелката си. Не искаше да сложи край на радостта ѝ, което, без съмнение, скоро щеше да стане и без нейната намеса...

— Последвах съвета ти. Казах му, че днес следобед съм заета. Че имам други планове... — Тя се засмя щастливо. — Не е ли лудост, Полет? Никога не съм и помисляла, че някога ще изпитам такива чувства към който и да било мъж.

— Нито една от нас не е мислила сериозно за това — каза Полет.

В този миг светлините угаснаха и засвири музика. Завесата се раздели надве и под звуците на цимбали на подиума излязоха полуголи гълтачи на огън, които оформиха линия от живи статуи покрай пътеката, на която започнаха да излизат моделите и да показват първите дрехи от пролетната колекция на Сен Лоран.

Колекцията беше изумителна. Светът на модата е чиста магия, помисли си Карълайн, докато вълна след вълна манекенки вървяха, изпълнени с презрение към света, по пътеката, облечени в красиви вечерни рокли. Вървяха, без да бързат, в елегантни делнични рокли, полюшваха съблазнително бедра, обгърнати в черна коприна, демонстрираха дрехи за коктейли, обсипани с мъниста и пера... Шоуто беше по-добро от онези на „Бродуей“, осъзна внезапно Карълайн. Шест месеца на упорита работа и неоспорим гений бяха необходими, за да се направи това шоу и да събере публика от професионалисти и световни величия в света на модата. Фотографите се тълпяха около сцената и снимаха като луди, когато моделите минаваха край тях. Карълайн забеляза, че единствено Брахман се държи по-различно — изчакваше, докато улови перфектния ъгъл, преди да снима. Той дори

не снимаше всички модели, а само по-особените дизайни. Когато си толкова добър и така известен като него, предположи Карълайн, не е необходимо да правиш много снимки с надеждата една-две да се окажат наистина добри.

Шоуто свърши с модела на умопомрачителна булчинска рокля от органза, украсена с гардении. Карълайн гледаше завистливо как другите манекенки се тълпят около пътеката, заобиколили от всички страни маестрото — слабия и не особено забележим Ив Сен Лоран — в сред буря от аплодисменти и въздушни целувки. Как ѝ се искаше да бъде част от всичко това, от тази радостна възбуда!

Върна се в хотел „Крилон“, понесена на крилете на въодушевляването, все още мечтаеща за дрехите, които беше видяла, за блясъка, за вълнението, свързано със света на модата. Вече в стаята си, прочете бележката, която Перикъл ѝ беше оставил, и сърцето ѝ се сви. *„Съжалявам, Карълайн, пишеше там, но ме извикаха обратно по спешна работа — американски клиент, отбил се в Лондон само за един ден. За нещастие не знаех къде си, затова и не можах да се свържа с теб. Хотелската сметка ще платя аз, така че, ако искаш, остани още ден-два. Беше ми много приятно. Перикъл.“*

Карълайн прочете бележката няколко пъти, без да иска да повярва на написаното. Перикъл си беше тръгнал! И сигурно вече е в Лондон... Дали наистина е там по работа? Или заради Евита? Дали тя не му се беше обадила и не му беше поставила ултиматум?

По бузите ѝ се стичаха сълзи, когато приседна отчаяно на ръба на един от столовете, все още стиснала бележката в ръка. Нима не можеше да почака, докато тя се върне в хотела? Имаше полети до Лондон на всеки час. Със сигурност един или два часа не бяха чак от такова значение. А може би бяха? Може би Перикъл щеше да изтърве клиента си, ако се беше забавил, а тя знаеше, че за него работата винаги беше на първо място. Гледаше тъжно бележката, анализираше едрия му завъртян почерк, като че ли това можеше да ѝ даде някакъв знак за неговите намерения. Не беше се подписал „С любов“, помисли си тя нещастно, а беше сигурна, че е било много по-лесно да напише: *„Обичам те. Перикъл“*, та дори и да не е искрен. Защото внезапно, независимо от онова, което ѝ беше казал миналата нощ, тя вече не беше сигурна в любовта му. А беше дяволски сигурна, че е влюбена в него.

Взе полета в девет часа за Лондон на следващата сутрин и, вече в апартамента си, пусна чантата на пода, след което веднага тръгна към галерия „Яго“. Другите от персонала я изгледаха любопитно. Разговорите спряха веднага, след като тя влезе в стаята.

Голям кремав плик я чакаше на бюрото ѝ.

„Скъпа Карълайн, изведнъж се оказах много зает с клиенти и няма да се върна в офиса няколко седмици. Трябва да отида в Ню Йорк, но тъй като се наложи да променя плановете си, се питах дали ти не би отишла вместо мен да провериш как вървят новите галерии. Въобще да се поогледаш малко. Знам, че мога да имам доверие на твоята преценка. Секретарката ми ще уреди всичко. Не бързай, прекарай си добре, остани колкото е нужно. Не мога да изкажа с думи какво означаваше за мен това, да бъдем заедно. Благодаря ти за всичко. Перикъл.“

На борда на самолета на „Бритиш Еървейс“ за Ню Йорк филмът вече беше към края си. Когато започнаха заключителните надписи и светлините бяха запалени, Карълайн избърса крадешком сълзите си и си спомни колко ядосана беше на Перикъл. И на себе си заради наивността, която беше проявила. Беше излетяла навън от офиса, без дори да погледне любопитните лица на своите колеги. И се сви на сигурно място в апартамента си като ранено животно. Цяла седмица се опитва да се свърже с Перикъл по телефона, като оставяше настоятелни молби на телефонния секретар. Но той не ѝ се обади. Когато снимката от сватбата му с русокосата Евита се появи във вестниците, тя се ядоса на себе си, че е такава проклета глупачка, а после изпита силен гняв към него. Плака цели два дни, а на третата сутрин, когато дневната светлина нахлу в спалнята ѝ, тя седна на леглото, почувствала се изведнъж по-добре. Всички мъже да вървят по дяволите, реши изведнъж, ще последва предложението на Перикъл, макар да знае, че това е само извинение да се отърве от нея. Винаги беше искала да отиде до Ню Йорк.

— Дами и господа, започваме приготовления за последно кацане — на летище „Джон Кенеди“ в Ню Йорк. Бихте ли се уверили, че коланите ви са добре затегнати?...

Карълайн пристегна още по-здраво колана си и погледна през прозореца към изкривената версия на крайбрежието на Ню Джърси, търсейки с поглед небостъргачите на Манхатън... Беше оставила Перикъл зад гърба си, а Бродуей все още имаше притегателна сила над нея...

ГЛАВА 4

Гала махна за довиждане през прозореца на влака. Постоя там, докато елегантната фигура на Деби изчезна съвсем от полезрението ѝ, а от Лийдс останаха да се виждат само мръсните сиви очертания на складовете и фабриките, които постепенно отстъпиха пред зелените полета на западен Йоркшир. Едва тогава тя седна и си пое дълбоко дъх. Вече беше самостоятелна и от този момент нататък щеше да разчита само на себе си. Чакаха я Лондон и малък едностаен апартамент в някаква загадъчна негова част, наречена „Ърлс корт“. Тя нервно се запита какво щеше да прави, когато влакът спреше на гара „Кингс Крос“... Трябваше да държи под око багажа си, защото беше чувала колко бързо действат крадците, които отмъквали нещата ти, дори само ако погледнеш за секунда встрани; ще трябва също така през цялото време да стиска силно дамската си чанта, макар в нея да имаше само толкова, колкото щеше да бъде достатъчно да плати таксито и да си купи сандвич във влака. Другите си пари беше сложила в чантичка колан, който беше здраво пристегнала под полата си, а новата ѝ, първа в живота ѝ, чекова книжка беше в портмонето ѝ.

Като гризеше нервно устни, Гала погледна крадешком спътниците си от купето. Струваше ѝ се, че влакът е пълен с отегчени бизнесмени, които четяха „Таймс“ и които всички до един изглеждаха така, като че ли пътуваха до Лондон всеки понеделник, и със студенти, които безгрижно гризяха ябълки или похапваха чипс, докато четяха „Сън“ или „Гардиън“. Никой не гледаше към нея и тя с тревога провери дали всичко във външността ѝ е наред. Все пак големият град за първи път щеше да види Гала-Роуз, както и самата тя щеше за първи път да види града. Помисли си, че всичко у нея е безупречно. Сива плисирана пола, свободен сив пуловер и червени обувки с нисък ток. Сиво яке в тон с облеклото лежеше грижливо сгънато на мрежата над главата ѝ, а около врата ѝ беше завързано, не по-малко грижливо, яркочервено шалче, чиито краища висяха свободно така, както я бяха учили в училището за модели. Русата ѝ коса беше гладко вчесана назад

и прихваната с голяма червена шнола, а лицето ѝ беше внимателно, но дискретно гримирано. Но като че ли не си струваше да се тревожи за тези неща, като се имаше предвид вниманието, което получаваше. Никой дори не я поглеждаше. Никой пет пари не даваше за нея. Беше незабележима, невидима — такава, каквато винаги беше.

Гала потисна неочаквания страх, който се надигаше у нея... Нямахте да си позволи да се тревожи. Просто нямаше да обръща внимание на хората — така, както те не ѝ обръщаха внимание. Защото тя беше Гала-Роуз и скоро щеше да бъде известен международен модел, също като идола си Джеси-Ан Паркър. Да, тя беше на път към Лондон и към успеха.

Снимки на Джеси-Ан, изрязани от списания и вестници, покриваха стените на малката ѝ спретната спалня у дома и всяка вечер, преди да заспи Гала поглеждаше към високата елегантна блондинка, която беше еднакво красива, както в обикновени къси панталонки и риза, така и в черно кадифе и диаманти. „Блестяща“ беше думата, която Гала използваше, за да опише Джеси-Ан — дума, толкова далеч от всичко, което можеше да се види в родния ѝ град, колкото бяха и жителите на чужда планета. Но в сънищата си Гала виждаше себе си като известен модел, който обикаля света, точно като Джеси-Ан, обожавана от всички. И вече не така незабележима.

Гала не беше нейното истинско име. Така тя самата наричаше себе си в дългите часове на мечти, когато можеше да бъде всеки и всичко, а не пълничкото обикновено дете, на всичкото отгоре обременено с името Хилда Мърфийлд. Хилда! Всички други момичета имаха прекрасни имена, като например Трейси, Анджела или Шарън. Не че тя мечтаеше само докато беше дете. Тя продължи да мечтае, въпреки че беше вече на седемнайсет. Разликата беше в това, че когато беше дете, не можеше да направи нищо, за да осъществи мечтите си. Беше като хваната в капан от онова име, Хилда, затворник в мрачната къща на една от задните улички, къща само с две стаи на горния и още две на долния етаж. И построено изцяло от цимент грозно допълнително помещение, което служеше за баня.

Винаги беше усещала, че такава малка къща в малко миньорско градче в Йоркшир не е подходяща среда за душа, така различна като нейната. Знаеше, че е различна, защото другите непрекъснато ѝ се присмиваха. Не само заради името ѝ, макар че, Господ ѝ беше

свидетел, беше изтърпяла достатъчно по вина на майка си, която беше проявила нечувана сантименталност и я беше кръстила на сестра си, умряла съвсем млада.

Майката на Гала беше непрекъснато заета със собствения си живот — обикновено в градските кръчми — така че тяхната къща никога не беше като останалите на улицата, пълна с топлинота и гостоприемна. Другите деца непрекъснато влизаха и излизаха от домовете си, скачаха на въже или караха ролери по шосето, като се пречкаха на колите и се заливаха от смях, или пък си шепнеха тайни на ухо, като поглеждаха крадешком встрани и се кикотеха високо. Хилда рядко разговаряше с когото и да било, защото беше срамежлива и се чувстваше несигурна. Затова рядко я канеха да вземе участие в игрите. И тя все повече и повече се затваряше в своя измислен свят, подхранвайки въображението си със списания, американски сапунени опери, излъчвани по телевизията, които ѝ предлагаха поне за един час бягство в луксозния свят на богатите. Странно, но тя чувстваше, че мястото ѝ е точно там.

Заради романтичната природа на майка си беше изтърпяла немалко мъки и в училище. Момчетата винаги играеха бурно в покрития с бетон малък училищен двор, обграден с остри железни решетки, които трябваше да ги спират да не се катерят по оградата и които обаче невинаги изпълняваха предназначението си, защото един ден Уейн Брейсуел беше успял да се покатери... Гала обикновено се опитваше да потисне спомена за онова, което се беше случило после, като позволяваше само на страха да остане някъде в подсъзнанието ѝ... Но днес тя беше смела и можеше да застане лице в лице със спомена.

После беше гледала дълго лицето си в огледалото, за да види белезите на вината, със спомена за това как беше изглеждало смачканото на бетона тяло на Уейн, за това как другите деца се бяха събрали около него и гледаха в мълчалива почуда кръвта, която се стичаше по лицето му. Малкият Уейн беше само на девет години, а лицето му беше бяло като зимата. Тя си спомняше ясно израза на изненада, изписан на него. Спомняше си шока, който беше изпитала, когато той дори не извика, докато се плъзгаше по покрива, а после тялото му се прехвърли през ръба... върху жестоките, заострени шипове, които трябваше да ги спират да не се катерят по оградата. Но

тя беше пиццала и пиццала, притиснала тяло към покрива. Никой не беше я забелязал, всички гледаха Уейн, докато най-последно учителите дотичаха. Дори тогава, изглежда, никой не я забелязваше... тя беше невидимият човек... призрак на сцената на престъплението...

Смешното беше, че все още не можеше да си спомни какво точно се беше случило. Но след няколко месеца бяха започнали нощните ѝ кошмари. Те се появяваха по-често, когато майка ѝ не си беше у дома през нощта и тя беше сама в къщата. Червеното я обгръщаше отвсякъде и залепваше сънливите ѝ очи, и най-накрая тя разбираше, че това не е мъгла, а кръв — мокра и лепкава! В съня ѝ миризмата на кръв изпълваше ноздрите ѝ — тъмна и топла — а тя беше съвсем сама на ръба на дълбока бездна. Лицето на Уейн се белееше някъде далеч под нея, а тя го гледаше мълчаливо от високото. Очите на Уейн бяха отворени, имаше толкова много кръв, а тя едва-едва се крепеше на ръба... Страхът я пробуждаше така, както железните шипове бяха прободили тялото на Уейн и тя започваше да пици, и да пици... Но нямаше кой да я чуе, нямаше кой да спре кръвта, нямаше кой да върне живота в мъртвите очи на Уейн... Тя се събуждаше от собствените си виковете и лежеше неподвижно, сърцето ѝ биеше тежко, а тялото ѝ беше покрито с лепкавата пот на страха. И осъзнаваше, че се намира в малката си стаичка у дома, където снимките на Джеси-Ан я гледаха от стените.

Ако и хората да не забелязваха Хилда, те обикновено забелязваха майка ѝ. В училище момичетата винаги се кикотеха тихичко, когато се споменеше името на местната кръчма „Кок енд Бул“, защото то винаги се свързваше с това на майка ѝ.

Нейната майка, Сандра Мърфийлд, беше все още в края на трийсетте и обичаше, както тя казваше, „да си прекарва добре“. Уейн Брейсуел беше едно от момчетата, които най-много се заяждаха с нея заради майка ѝ. Макар и само на девет, той правеше явни сексуални намеци. Знаеше за какво става въпрос в цялата тази работа, да, Уейн знаеше, може би беше осведомен от тримата си по-големи братя. Както и да е, те щяха да говорят, техният баща беше винаги пиян в петък вечер. Е, и какво, като майка ѝ толкова много обичаше да прекарва времето си в кръчмата? След като татко ѝ беше загинал в каменоломната, майка ѝ беше страдала дълбоко в продължение на седмици, но двете постепенно свикнаха с утехата на малката пенсия и

облекчението, че татко вече го няма с неговото непрекъснато мърморене и натякване, че майка ѝ си боядисва косата руса и обича копринени рокли, както и сандали с високи токчета. Той не искаше съпругата му да изглежда по-различно от другите жени на тяхната улица, които се разхождаха из града в обикновени пуловери и поли в убити цветове, покрити с чисти престилки, дори когато не работеха в кухнята. Майка ѝ обаче винаги се засмиваше и казваше: „Е, момче, нали точно затова се ожени за мен, защото ти харесват копринените ми бикини?“.

Но след смъртта на баща ѝ започнаха подигравките в училище и за нея настанаха трудни времена. Особено в понеделник сутрин, когато вече всички знаеха точно с кого майка ѝ е прекарала нощта. В градче, малко като Гартуейт, имаше само две-три кръчми и повечето от редовните клиенти ги обикаляха всичките през уикенда. И, естествено, майка ѝ се движеше с най-добрите, според нея, компании. Понякога за разнообразие Сандра вземаше автобуса и пътуваше двайсет мили до Лийдс, където се забавляваше наистина добре. Но където и да беше, майка ѝ обикновено не се прибираще у дома в събота вечер.

Гала още си спомняше колко ужасно беше първия път, когато майка ѝ не се прибра. Когато мракът се спусна, къщата някак странно се смълча и тя усили докрай телевизора, опитвайки се да напълни малката стаичка с музика и хора. По-късно, когато всички програми свършиха, в къщата стана дори още по-тихо отпреди и тя тревожно погледна през прозореца с надеждата да види майка ѝ да се приближава бързо по улицата, напрегнала слух да чуе потропването на високите ѝ токчета по павирания тротоар. Сгуши се в голямото кресло с колене, допрени до брадичката, и гледа втренчено в камината, докато въглените догаряха и се превърнаха в сива купчина пепел. Когато студената сива зора я върна към реалността, към неприветливите улици на Гартуейт, Хилда изпадна в неспокойна дрямка само за да бъде рязко събудена от виковете на майка си, че е заспала и е оставила осветлението включено, както и огъня в камината да угасне! Когато Сандра Мърфийлд загаси лампите, без да обясни къде е била и без да запита дали осемгодишната ѝ дъщеря не е била разтревожена или уплашена, свърши истинският живот на Хилда Мърфийлд на номер двайсет и седми на „Балаклава Теръс“, Гартуейт. В онзи момент тя се превърна в Гала.

Тя избра новото си име, след като една вечер гледа по телевизията галапредставление по балет в театър „Ковънт Гардън“. За нея това беше вълшебен час, прекаран в света на красотата, където прекрасни стройни момичета бяха преследвани от романтични и красиви младежи. Бедната Хилда, пълничка и съвсем обикновена, закопня да бъде една от танцьорките, да бъде част от пълния с цветове вълнуващ живот, за който знаеше, че съществува извън Гартуейт с неговите отблъскващи предградия. Беше проверила какво е значението на думата „Гала“ в речника на Колинс и за своя изненада откри, че това е същата дума, която на йоркширски диалект беше произнасяна „гейлър“. А значението беше „тържество“, „фестивал“... Да, тя щеше да бъде вълнуваща и радостна като празнично събитие. След името Гала добави малко тиренце и името Роуз, за да звучи като това на Джеси-Ан.

Осемгодишната Хилда беше пълничко, уплашено дете с непокорна сиво-кафява коса и кръгли сини очи, над които се виеха красиви вежди. Хилда имаше прав нос, чиито ноздри като че ли бяха прекалено широки, и уста, която пък беше прекалено малка за закръгленото ѝ лице с розови бузи. Хилда ядеше прекалено много печени сладки и пържени храни, мразеше училището и имаше силен йоркширски акцент. Но, с течение на годините, Гала вземаше връх над Хилда. Когато Гала беше на тринайсет години, тя беше достатъчно умна да осъзнае, че за да има въобще някакъв шанс, трябва не само да сваля килограми, но да направи нещо за акцента и гласа си.

Майка ѝ не знаеше нищо за тайния ѝ план. За него не знаеше и нито едно от момичетата в училище. Но като Гала-Роуз („роза“, защото бялата роза беше символ на Йоркшир), тя щеше да превземе Лондон. Като начало, убеди майка си да я изпрати при мис Гладис Форстър в Лийдс за уроци по дикция и положи огромни усилия да се научи да говори като самата мис Форстър. Това не ѝ се удаде съвсем, но поне започна да произнася ясно съгласните звукове. Вече на четиринайсет, Гала започна да говори ясно, отчетливо, красиво. Щеше да учи още една година в това училище и после щеше да замине за Лондон. Знаеше, че няма да липсва на майка си. На нея по-скоро биха ѝ липсвали съботните вечери, прекарани в „Кок енд Бул“, джин тоникът и цигарите, отколкото родната ѝ дъщеря!

Гала не яде пържено, сладки и шоколад в продължение на цяла година и, за нейна изненада, излишните ѝ килограми започнаха да се топят. Освен това започна изведнъж да расте и стигна до метър и осемдесет и три, ръст, с който се извисяваше над другите момичета. Вече имаше дълги стройни крака и малък, стегнат бюст. Но лицето ѝ така и не загуби закръглеността си.

Всяка седмица спестяваше по малко пари от заплатата, която получаваше като касиерка през уикендите в супермаркета и като помощник-гардеробиер в една дискотека в Лийдс в петък и събота вечер, плюс парите, които получаваше за труда си по Коледа в „Улуъртс“. Спестяваше и парите, които майка ѝ ѝ даваше за обяд в училище, което беше още причина да отслабне толкова бързо — не хапваше нищо между закуската сутрин в седем до чая в пет, когато се връщаше у дома. А понякога, когато майка ѝ успяваше да спести от коктейлите, които пиеше в бара, Гала си вземаше по някое и друго пени от портмонето ѝ. После виновно си казваше, че има добра причина за това, което и без друго беше далеч от кражбата. Човек не краде, когато взема от майка си, нали така?

Но когато навърши петнайсет и напусна училище, майка ѝ се разболя. Сандра Мърфийлд се оплакваше от доста време от слабост и виене на свят и ето че един ден дойде линейка, която я откара в болницата за спешна хистеректомия. Разбира се, Гала трябваше да си остане у дома и да се грижи за нея. Беше истински уплашена, защото беше осъзнала, че ако нещо се случи с майка ѝ, тя ще остане съвсем сама на света. Доста нервна в този период, тя отложи плановете си за заминаване. Вместо това, когато майка ѝ се възстанови, си намери работа на рецепцията на „Фигър ит аут“, новия фитнес център в Лийдс. С изискания си акцент тя отговаряше на телефона и уговаряше часовете за посещение на дебелите градски дами, които искаха да стопят тлъстините си и да тонизират мускулите си. След работа ѝ позволяваха да присъства на вечерните упражнения, специално за работещи момичета, които нямат време през деня. Тя с ентузиазъм се занимаваше с аеробика, вдигаше тежести и редуваше всички възможни уреди. Тези занимания стегнаха и без това стройното ѝ тяло, мускулите ѝ станаха еластични, а лицето ѝ грейна от здраве и задоволство. Изпитваше разочарование само когато, в десет часа вечерта,

светлините във фитнесзалата угасваха и тя трябваше да вземе автобуса обратно до Гартуейт.

Беше почти забравила плановете си за Лондон и амбициите си в радостното вълнение от това да бъде Гала, рецепционистката на „Фигър ит аут“. Косата ѝ беше изрусена в най-изискания фризьорски салон в Лийдс и подстригана в средна дължина. Тя я оформяше с гел и резултатът много приличаше на ангелски ореол, макар Гала да се надяваше, че изглежда смело модерна и секси. Момчетата обаче, изглежда, не я намираха привлекателна. Те си падаха по пълните набити йоркширски момичета с изкусителни големи гърди под мъхестите пуловери. Гала си казваше, че не ѝ пука, но това все пак намали колебливата ѝ самоувереност. И тя престана да ходи в местната дискотека.

Последната Коледа майка ѝ я беше изненадала с новината, че отново ще се омъжи и ще живее в Лийдс със съпруга си в жилище, в което няма да има стая за Гала.

— Ще трябва да си намериш квартира — каза ѝ безчувствено. — Собствена стая и такава, която да делиш с друго момиче. Вече си достатъчно голяма, на шестнайсет си.

Гала прекара дълга безсънна нощ, сгушена в големия люлеещ се стол, загледана в загасващия огън в камината, опитвайки се да подреди за пореден път живота си. Тя обичаше работата си и се радваше на компанията, която намираше във фитнесцентъра. Това беше първото място, където се чувстваше личност, където хората, които се обаждаха по телефона, ѝ казваха: „Здравей, Гала“, където посетителите ѝ се усмихваха и ѝ махаха с ръка за поздрав на влизане и на излизане от сградата. Тук, за първи път в живота ѝ хората я забелязваха, тя вече не беше „невидима“. Разкъсваща се между сигурността на света, който познаваше, и въпроса за бъдещето си Гала дълго гледа в огледалото новото си стройно и стегнато тяло и русата коса. И си спомни Джеси-Ан Паркър и своите стари мечти. Знаеше: сега или никога!

Най-накрая се осмели и каза на Деби Блекър, собственичката на фитнесцентъра, за своята дилема. Деби беше на трийсет и девет, стройна, но с големи гърди, притежаваща природната закръгленост на йоркширските жени. Тя харесваше Гала, намираше, че нейната сдържаност и срамежливостта ѝ са приятна промяна сред всичките

тези богати и нахални клиенти. Освен това момичето се трудеше много и с желание, беше привлекателно, учтиво, мило.

— Била съм в Лондон веднъж в живота си — призна Гала. — Бях само на шест и ходих с татко на миньорска среща. Спомням си само пътуването с автобуса.

— Но какво ще правиш в Лондон? — запита я Деби и подреди в редици желаещите за урок по аеробика.

Гала си пое дълбоко дъх. Не беше признавала това пред никого в света.

— Искам да бъда манекенка — побърза да каже преди да е размислила. Опита се да не обръща внимание на изненадата на Деби и продължи все така бързо: — Наблюдавах онези момичета в ресторанта към магазина, които демонстрират дрехите и показват цената, прикачена към тях, докато клиентите си пият кафето. Сигурно ме мислиш за глупачка — добави тя, кършейки нервно ръце, без да сваля поглед от Деби, за да види каква ще бъде реакцията ѝ.

Деби я гледа дълго и преценяващо.

— Не виждам защо да не станеш манекенка, Гала — каза тя най-после. — Но защо в Лондон? Курсът за модели в Лийдс е много поевтин от този в Лондон, а ще получиш същите знания и тренировка. Така ще можеш да останеш у дома си и да спестиш пари. — Но после, като си спомни, че в новото жилище на майка ѝ няма да има място за Гала, добави, за да я успокои: — Не се тревожи, сигурна съм, че ще ти намерим прекрасна стая в близост до центъра.

— Значи мислиш, че мога да го направя? Че наистина мога да бъда манекенка? — запита развълнувана Гала.

Деби със сигурност не искаше да подтиква момичето към прибързани решения. Гала беше прекалено наивна и неопитна, за да живее сама в големия град, а и не се знаеше дали има необходимите за световен модел качества.

— Не бих казала, че си идеалният за целта тип, Гала — отговори честно тя. — Но си различна. Не виждам причина да не станеш също толкова добра манекенка, каквито са момичетата към градския магазин.

През главата на Гала преминаха живи и ярки картини — тя върви и полюшва съблазнително бедра по пътеките на световните подиуми, край нея святкат фотоапарати и бликат парижките фонтани.

— Още днес следобед ще отида и ще се запиша в училището за манекени в Хароугейт — реши, завладяна от огромно щастие тя.

Наложи ѝ се да работи по-упорито, отколкото си беше представляла, за да се научи да върви като моделите. Преди това походката на Гала беше неравномерна, тя сядаше и ставаше трмаво, въобще на движенията ѝ липсваше всякаква грациозност. Обзета от възторг, тя прекарваше дълги часове пред огледалото в опити да създаде ново свое лице. Учеше се да поставя ружа на скулите си така, че да скрие закръглеността, да подчертае меките си, пълни и съблазнителни устни, да накара и без това големите си сини очи да изглеждат огромни и дълбоки, както и по-загадъчни. Учеше се какви аксесоари подхождат на облеклата, учеше се как да се усмихва примамливо изпод перифериите на огромните шапки, как да сваля небрежно и грациозно ръкавиците си, как да завързва шалчето си, без дори да поглежда какво правят ръцете ѝ. И когато най-последно завърши курса, Гала почувства, че вече е готова за Лондон.

Майка ѝ не я изпрати на гарата, но Деби Блекър беше там.

— Ето, Гала — каза тя, като ѝ подаде букет бели виолетки от Африка, както и загадъчен, красиво опакован подарък. — Цветята са за стаята ти, за да се чувстваш там като у дома си. А подаръка можеш да отвориш по-късно... когато пристигнеш. — Тя подаде на Гала списък с имена и адреси. — Разпитах някои хора от света на модата и това тук са адресите на модни къщи, занимаващи се с продажби на едро, които, може би имат нужда от модели. Все пак не можеш да очакваш, че ще започнеш от върха, нали?

Когато влакът започна да се движи по-бавно, виейки се из мръсните лондонски предградия, сърцето на Гала заби по-учестено. Тя изпитваше смесени чувства — на страх и радостна възбуда. Стиснала здраво букета виолетки в едната си ръка и куфара в другата тя слезе от влака, а в ушите ѝ още звучаха думите на Деби. Спря за миг, отворила сетива за заобикалящия я свят — тълпата забързани хора, шума от влаковете, мириса на нафта и изгорели газове, както и по-ароматната миризма на хамбургери и чипс, слънчевата светлина, пробива си път през покрива на сградата, изграден от стомана и стъкло. Това беше Лондон, градът, в който всичко беше възможно и мечтите се сбъдваха. И независимо какво беше казала Деби Блекър, тя знаеше, че нейната

съдба е да започне направо от върха — така, както беше направила и Джеси-Ан...

Седмица по-късно Гала седеше в приемната, обзаведена в стил трийсетте години на двайсети век, на агенцията за модели „Клайн“ на „Олд Брамптън Роуд“, едва потискайки неудържимия импулс да стане от дълбокото кресло и да избяга. Но вместо да се поддаде на импулса, тя изправи твърдо гръб и рамене, вирна високо брадичка. Беше тук от четирийсет и пет минути, беше казала името си на секретарката, която ѝ отговори да почака, за да провери дали Бари ще може да я приеме. Бари Клайн беше агенцията „Клайн“ — той беше бонвиван, който много обичаше да ходи на партита и караше черен „Ламборгини“.

А „Клайн“ беше най-добрата агенция за модели в Лондон, с клонове в Париж и Ню Йорк. Дори само имената на тези далечни градове извикваше в съзнанието на Гала представата за дрехи от парижката мода и кулите на Манхатън, които се извисяваха към небето и към успеха.

Беше ѝ необходима цяла седмица, за да събере достатъчно смелост да дойде тук. Всеки ден намираше различна причина да отложи посещението си — пъпчица на гладките си бузи, простуда, която ѝ причинява главоболие и зачервени очи, загубата на една от перлените обеци, които единствено бяха подходящи за новия ѝ костюм. А сега, след като вече беше тук, тя отново беше станала невидима.

Все така седнала с тревога и изправен гръб на неудобното хлътноло кресло, Гала гледаше моделите, които влизаха и излизаха, казваха по едно забързано „здравей“ на заетата секретарка и изчезваха в святата вътрешна стая, където, Гала знаеше, беше Бари. От време на време, когато вратата биваше отваряна или затваряна тя чуваше гласа му, докато той говореше по телефона, или смеха му, когато го поздравяваше някоя особено красива млада манекенка. Гала гризеше нервно устни, чувстваше се не на място тук, изпитваше желание въобще да не беше идвала. Но как иначе щеше да започне? Отново погледна часовника си. Бяха минали час и петнайсет минути. Като си пое дълбоко дъх, тя стана от креслото и отиде до бюрото.

— Извинете — запита решително, мистър Клайн още ли е зает?

Еlegantната чернокожа секретарка, която изглеждаше достатъчно добре, за да бъде манекенка на Ив Сен Лоран, вдигна глава. На лицето ѝ беше изписана изненада.

— О, още ли сте тук? Съжалявам, забравих. Мистър Клайн каза, че днес е много зает и не може да приеме когото и да било. Бихте ли могли да оставите свои снимки, за да ги разгледа?

— Снимки?

— Нали знаете — ваши снимки или картата ви на манекенка... Нима не сте се занимавали с това и преди?

— О, не. Нова съм. Току-що дойдох от Йоркшир...

— О, всички сте еднакви! — въздъхна момичето. — Добре, чуйте, доникъде няма да стигнете без снимки... Ще трябва да си направите няколко. — Тя изгледа любопитно Гала. — Позволете ми да ви дам един съвет — не обличайте този костюм.

Гала сведе поглед към съвсем новата си дреха, купена след дълго търсене и за много пари от един елегантен малък магазин в Лийдс, питайки се къде ли е сбъркала. Костюмът изглеждаше толкова шик в магазина, а и с новите си обувки с висок ток, широкополата сламена шапка и ръкавици в тон, тя се чувстваше наистина елегантна.

— Попитайте някои от моделите къде да си направите снимки — посъветва я красивата секретарка и обърна поглед към бюрото си, отрупано с книжа. — Те знаят къде да отидете.

Проблемът беше в това, че Гала не познаваше други модели. Малката ѝ стаичка с голите стени, саксията с виолетки и розовата сатенена възглавничка, подарък от Деби, беше едновременно нейно убежище и нейн затвор. Следващите няколко седмици тя прекара съвсем сама, затворена в странната си самота, докато навън Лондон кипеше от живот. Дълги часове наред тя се тревожеше за дрехите си, за косата си и за снимките си. И не можеше да събере смелост да отиде в някоя агенция. Докато накрая си постави срок — следващия ден. Започна да обикаля агенциите и да чете обявите във вестниците. Бродеше самотна по улиците, анонимна и незабележима в сивата си пола и сив пуловер, като понякога спираше да похапне хамбургер в „Макдоналдс“. През повечето време обаче се опитваше да спести пари и ядеше салата от марули, домати и риба тон или просто боб и препечен хляб.

Седеше в чакалните на агенциите, потреперваше под презрителните погледи на странни на вид млади модели, негримирани, с коси, оформени като бодли на таралеж, свободни панталони и раздърпани пуловери. Като че ли се познаваха всички по малки имена,

отиваха до бюрото на секретарката, за да проведат по някой и друг личен разговор, натискаха авторитетно бутоните и се кикотеха интимно, събрани на групички. В елегантния си костюм, внимателно подбрана в тон блуза и спретнати обувки с нисък ток, подходящи за модно шоу в магазин за дрехи в който и да е малък град, Гала чувстваше, че в този свят е като гост от друга планета. Гартуейт се оказа по-далеч, отколкото беше мислила.

След месец и повече обикаляне по модните агенции Гала заряза скъпия си костюм, престана да се гримира и си купи раздърпан пуловер и плисирани панталони от магазин на „Кингс Роуд“. Намери чифт черни спортни обувки с дебела подметка, които бяха евтино копие на онези, които беше видяла в „Росети“ при ежедневната си обиколка на елегантните магазини по „Бонд стрийт“. Разгледа внимателно рекламните брошури на фризьорските салони и откри, че предлаганите прически не се различават много от онези, които носеха младите модели от агенциите.

Събрала отново смелост, стиснала здраво парите в ръка, Гала влезе в един от светлите фризьорски салони. Всред оглушителна музика и приятелско бърбрене, косата ѝ беше подстригана късо като на момче.

— Готово, прекрасна си! — каза Нико, младият стилист, като свали хавлията от раменете ѝ и задържа огледалото така, че тя да може да види и тила си. — Изглеждаш страхотно, не мислиш ли?

Гала гледаше озадачено и разочаровано новата си прическа. Без да бъде смекчена от дългите ѝ коси, челюстта ѝ изглеждаше поширока, очите — по-големи, а малките ѝ уши, прилепнали красиво към главата, сега изглеждаха щръкнали. Беше слаба, млада и по момчешки привлекателна Гала — такава, каквато тя не се познаваше. Нико я загледа загрижено.

— Вече е малко късно, скъпа, да решиш, че не ти харесва. Ти поиска да те подстрижем така, нали? Освен това такава е последната мода... Ще ти трябва малко време да свикнеш, на човек с твоята дълга коса наистина ще му е трудно отначало... — Нико отстъпи назад, за да я види под различен ъгъл. — Да ти кажа ли какво мисля, скъпа, с тази прическа можеш да бъдеш модел, тя променя цялата ти личност.

Лицето на Гала грейна, когато погледът ѝ срещна неговия в огледалото.

— Но аз съм модел, или поне имам нужната подготовка. Още не съм получила никаква работа обаче.

— Подготовка? — Нико отметна глава назад и се разсмя. — Нито една от манекенките, които познавам, няма подготовка. Те просто биват наети, например, докато чакат на автобусната спирка на „Кингс Роуд“ или докато пазаруват в „Хайпър-Хайпър“. Но говоря сериозно, скъпа, сега изглеждаш различно, а това наистина има значение. — Помогна ѝ да се изправи на крака и я накара да застане пред високото огледало. — Сега имаш онзи великолепен момчешки вид. Ще те харесат. Ако снимката е хубава. Ако си фотогенична, това е. Трябва да си направиш нови снимки и да ги разнесеш по агенциите. Обзалагам се, че веднага ще те вземат.

Гала въздъхна. Отново се върнаха на въпроса за снимките.

Победила страховете си и вродената си срамежливост, тя обиколи агенциите за пореден път. И разбра, че моделите, които намираще толкова страшни, всъщност не бяха такива. Те просто бяха потънали в ангажименти, водеха свръхнатоварен живот и все пак една от тях намери време да ѝ даде един-два съвета.

— Разбира се, че имаш нужда от снимки, ако въобще искаш да минеш през вратата — каза тя. — Но внимавай. Не отивай на онези места, за които всекидневно чуваш от рекламите. Там ще ти одерат кожата — ще ти вземат всичките пари, които никога няма да видиш отново. Нито ще видиш снимките си. — Тя каза на Гала, че понякога модните фотографи разрешават на помощниците си да работят извънредно. Номерът бил да намериш младеж, който има достъп до студиото след работно време. Гала можела да работи за него без заплащане, а в замяна той щял да ѝ даде някои от снимките. — Може да ти се наложи да платиш за лентата и материалите, но — намигна тя весело, — ако се наложи, и за това могат да се намерят други начини.

Гала я изгледа с широко ококорени очи — мислеше, че така пробиват само младите актриси в Холивуд! Както и да е, облякла плисираните панталони и раздърпани пуловер, без грим, тя обиколи фотографските студиа. И най-после, в „Марлис“, срещна Кам.

Камерън Мейс работеше като помощник-фотограф за Дино Марли от година и се учеше бързо. Беше на двайсет и две, имаше бърз

ум, добро око и говореше извънредно бързо. Предугаждаше желанията на Дино още преди той сам да ги е осъзнал. Правеше предварителните снимки, за да може после Дино да прецени кое осветление е подходящо и от кой ъгъл трябва да снимат. Дино му позволяваше да се упражнява нощем, когато студиото не се използваше. Когато се появи това момиче със странна външност, моментът беше много подходящ.

Приятелката на Кам, гримьорка, която също така му позираше, се беше обадила същия следобед, за да каже, че ще работи до късно, а той беше дълбоко разочарован, защото Дино му беше предоставил студиото за късните часове. Беше решил, че първо ще направят снимките, а после ще изпият на спокойствие бутилка от виното на Дино.

Кам се движеше тихо около Гала, която чакаше, все още стиснала в ръка списъка с имена на фотографи. Студиото на Марли беше петото в списъка. Наблюдаваше с тревога в очите Кам. Той беше доста привлекателен, спортен тип — тъмнокос и силен, с мускулести ръце — не такъв, какъвто тя очакваше, че ще бъде един фотограф. Беше млад, издръжлив, което от една страна беше добре, но от друга тя се чувстваше неудобно, когато един мъж я разглеждаше така от всички страни.

— Каж ми пак как се казваш? — запита Кам и запали цигара. Гледаше я съсредоточено, с присвити очи. Тя определено беше предизвикателство с това лице с широки скули и къса прическа... фантастични очи и дълга, дълга шия... е, поне вечерта няма да е изгубена напълно. — Гала-Роуз, ха?! Необикновено, но пък ти също си необикновена. Окей, да започваме, Гала.

— Искате да кажете веднага? — Тя го изгледа изненадано.

— Разбира се че сега. Кога по друго време? — С цигара, увиснала в единия ъгъл на устата, той започна отново да я обикаля.

— Но аз не съм гримирана, освен това не си нося подходящи дрехи...

— Забрави, Гала-Роуз, снимките ще станат прекрасни и така. Иди да седнеш там и просто се отпусни, докато се приготвя.

Гала седна зад рамката, която обхващаше главата и раменете ѝ, и започна да премигва от силната светлина. Чувстваше се по-скоро като пациент на операционната маса, отколкото като потенциален номер едно сред моделите. Изпод смръщените си вежди наблюдаваше Кам,

който все още беше зает с подреждането на прожекторите, и се упрекуваше, че не се беше сетила да донесе гримове си. Ето че най-сетне щеше да се сдобие със скъпоценните снимки, а като че ли всичко, което беше научила в училището за манекени, щеше да бъде пропиляно. Прерови старателно чантата си и намери черна спирала за мигли и дискретно розово червило. Постави от червилото на клепачите си, пак с него подчерта скулите си и удължи миглите си със спиралата.

— Окей, Гала-Роуз, застани пред камерата, моля. — Гала го гледаше сериозно, докато той правеше снимка след снимка. Докато лентата съхнеше Кам гледаше критично позите. Момичето приличаше на изплашен заек, само розови очи и бледи уши... — Исусе! Да ти кажа ли нещо, Гала-Роуз — каза той с усмивка, с която се опитваше да я успокои, — мисля, че е по-добре да опитаме отново. Искам този път да отпуснеш устата си, не я свивай така. Мисли за нещо, което те кара да се чувстваш щастлива... любимо кученце, приятел, студен шоколадов крем... каквото и да е.

Гала се засмя и наистина си представи вкусен сладолед, а Кам започна бързо да снима. Този път снимките станаха по-добри — лицето ѝ беше по-оживено, не така сериозно, като парализирано.

— Започваме отначало — каза той. — Мисли само за сладолед, който се топи в устата... — Като подреди прожекторите така, че да хвърлят повече сянка върху лицето ѝ, той взе фотоапарата „Ролей“ и започна да снима.

С приведени рамене, но вдигната глава, Гала гледаше неспокойно и втрънено в лещата на фотоапарата, опитвайки се с всички сили да мисли само за сладолед и малки кученца. Обаче бързото щракане на фотоапарата само я караше да се тревожи как ще изглежда на снимките и поради това веждите ѝ бяха все леко смръщени.

След десет минути и цели две черно-бели ленти, Кам разбра, че така нищо няма да се получи. Момичето беше напрегнато като опъната тетива на лък. По дяволите, той не можеше просто така да прахоса нощта и достъпа до студиото, който беше получил. Гала-Роуз се оказа най-голямото предизвикателство в неговия живот досега. Беше сигурен, че тя притежава качества. Само ако можеше да я накара да се отпусне...

— Великолепно, Гала! — извика той и ѝ се усмихна. — Просто великолепно! Ти си много естествена пред камерата. Почини си минутка, докато измисля какви да бъдат следващите снимки.

Порозовяла от удоволствие при този неочакван комплимент, тя слезе от стола зад рамката и се отпусна на дивана, а Кам отвори бутилка бяло вино и напълни две чаши.

— Заповядай, сладкишче — каза той нежно, — заслужи си едно питие. Никак не е лесно първия път, нали?

Гала прие чашата предпазливо. Никога досега не беше пила вино или по-силен алкохол, но бледото питие в чашата ѝ се струваше прохладно и безобидно като лимонада, а и не искаше да изглежда като момиче без опит.

— Каква е твоята история, Гала — запита Кам и седна на високо столче пред нея. Отпиваше от виното си и мислеше за това колко странна е тя. Но когато обърнеше глава с ей-това движение, с дълга и грациозна като на лебед шия... А и извивката на бузата ѝ беше много, много красива...

— Аз съм от Гартуейт, миньорско градче близо до Лийдс. Работех във фитнес студио там.

— Значи затова имаш толкова хубаво тяло! — каза той, за да я окуражи.

Гала му се усмихна и отпи от виното. И без да се усети, му разказа за майка си и за нейния нов съпруг, за детската си мечта да стане като Джеси-Ан Паркър и за породената от нея амбиция.

— Ако си наполовина толкова добра, колкото е Джеси-Ан, всичко ще бъде окей — каза Кам, вдигна фотоапарата и го фокусира върху очите ѝ. Те бяха ясно сиви и толкова големи, че доминираха над цялото ѝ лице. — Особено сега, след като тя вече е омъжена за един от най-богатите мъже в света и няма нужда да излиза на подиума.

Образът на красивата Джеси-Ан, загърната в кожено палто и обсипана с диаманти, облегната на ръката на красивия си богат съпруг, причина всички да обръщат погледи към нея, когато влиза в ресторант например, мина през главата на Гала-Роуз, а Кам започна бързо-бързо да щрака с фотоапарата. Щастливата късметлийка Джеси-Ан. Късметлийка, защото никога не се е чувствала срамежлива или нервна, късметлийка, защото излъчваше здраве, красота и самоувереност, късметлийка, защото беше постигнала такъв успех. А сега по

късметлийка отвсякога, защото беше намерила любовта в лицето на богат и красив съпруг. Защото Гала никак не се съмняваше, че съпругът на Джеси-Ан е много красив. Отпи още една глътка от виното и продължи да мисли за Джеси-Ан.

Кам остави фотоапарата, напълни чашите и запали цигара. Това момиченце от Йоркшир беше истинска загадка — за част от секундата беше бляскава красавица, а после заприличваше на преждевременно състарено и много слабо дете. Ако само успееше да запечата онези изплъзващи се мигове, в които тя не мислеше за себе си, когато гардът ѝ беше свален — тогава можеше и да постигне нещо.

— А какво правиш съвсем сама в Лондон, Гала? — запита той, като седна до нея на дивана и я прегърна нежно, успокояващо през раменете. — Имаш ли приятели?

— Още не — призна тя. — Но щом веднъж започна да работя, ще срещам много хора, предполагам.

Самотата, която изпитваше, личеше и в погледа ѝ, когато той се насочи към него над ръба на чашата. Кам стисна леко рамото ѝ, за да я окуражи.

— Красиво момиче като теб много скоро ще си намери приятели. Искам да кажа, ето че ти вече си тук и ние сме приятели, нали така?

Вярно ли е това, запита се тя, той наистина ли е неин приятел? Сигурно е така. Виж само как ѝ помага, прави ѝ снимки, казва ѝ, че е красива... Никой досега не ѝ го е казвал. Нима Кам, със своя фотоапарат и артистично око, вижда в лицето ѝ нещо повече, отколкото тя може да види в огледалото...?

— Чуй, Гала, аз познавам много хора, ходя непрекъснато по партита. И ще ти звънна следващия път, когато у дома се съберат приятели. Ще ти хареса — малко вино, подбрана храна, хубава музика, танци... Обзалагам се, че си добра танцьорка, структурата ти е такава.

Тя отново му се усмихна. Беше доволна. Той наистина беше привлекателен — мургав, мускулест, мъжествен. Имаше гъсти черни вежди и тъмни, топли, кафяви очи, а бузите му изглеждаха синкави заради наболата брада. Имаше нужда от бръснене.

Кам се наведе към нея и я целуна леко по бузата.

— Е, какво ще кажеш? Да опитаме ли отново?

Този път ѝ беше по-лесно да позира. От време на време отпиваше от виното, сменяше позата, когато той ѝ кажеше, и му се

усмихваше. Държеше брадичката си изправена, гърба си — опънат и поглеждаше през рамо по начина, по който я бяха учили в училището за манекени...

„Исусе, мислеше си Кам, *все още не е добре, не мога да уловя излъчването ѝ.*“ Но знаеше, че тя го има, знаеше го. Само ако не беше толкова схваната, ако не позираше толкова изкуствено и не се усмихваше така неискрено... Онова, което той искаше от Гала-Роуз беше да покаже невинността, която се излъчваше от огромните ѝ ясни очи...

— Отпусни се, Гала! — извика той. — Хайде да си направим още една почивка. После ще порботим.

Гала слезе от високия стол, протегна се и премигна няколко пъти, за да облекчи очните си мускули, уморени от дългото взирание във фотоапарата. Гърбът я болеше, коленете ѝ поддаваха, схванати от дългото седене. Главата ѝ започваше да се замайва, струваше ѝ се, че плава във въздуха.

Кам изключи прожекторите, като остави само лампата над масата. Наля вино, подаде ѝ едната чаша и седна до нея.

— Как се чувстваш сега, сладурче?

— О, много по-добре, много, много по-добре, благодаря ти. Беше ли добре?

— Страхотно.

Прегърна я леко през раменете и Гала се отпусна в прегръдката му като въздъхна облекчено. Изведнъж се почувства със сто процента по-добре, отпусната, уверена в себе си. Кам сигурно е гений... Вдигна изненадано поглед към него, когато той нежно взе чашата от ръцете ѝ и я остави на масичката пред тях. Устата му покри нейната. Да, той я целуваше и усещането беше прекрасно, просто прекрасно. Изпълваше я топло, приятелско чувство. Това беше най-естественото нещо на света.

Устните ѝ се отвориха под натиска на неговите. Ръката му нежно галеше основата на тила ѝ. После устните му се спуснаха надолу по шията ѝ, още по-надолу...

Гала ахна учудено, когато те стигнаха до зърната на гърдите ѝ. Изпитваше напълно непознати чувства. Тя чакаше тръпнеца какво ще последва, искаше той да я докосва и все пак се страхуваше от това... Тялото ѝ копнееше за силното мъжко докосване, за ръката му под

блузата си, за мекия му галъовен език. Главата ѝ се въртеше от виното и еротичните фантазии, когато Кам се отдръпна от нея. Той погали с пръст тръпнещите ѝ устни и прошепна:

— Добре, Гала, хайде да направим още снимки на моето красиво момиче, на прекрасната Гала-Роуз.

Снимки? Съвсем беше забравила за тях, потънала в мечти за чувствени удоволствия...

Гала гледаше безмълвно как Кам бавно разкопчава синята ѝ памучна блуза. Чувстваше ръцете и краката си натежали и отпаднали, като че ли беше под водата. Нямахше да може да го спре, дори да искаше...

— Ето — прошепна той, докато смъкваше блузата от раменете ѝ, — точно това искаме ние от теб, Гала — това си ти, истинската, твоята същност. И си много, много красива.

Кам гледаше с възхищение голите ѝ гърди. Гала, все едно гледаше филм на забавен кадър, виждаше как главата му бавно се навежда към зърната ѝ и изпита изтънчено удоволствие, когато устните му се заключиха около малките розови пъпки и големите твърди длани започнаха да я милват...

Със съжаление, Кам вдигна глава.

— Красива Гала, толкова си прекрасна! Хайде да се захващаме за работа!

Като обгърна раменете ѝ с ръце, той ѝ помогна да се качи на стола пред фотообектива.

— Ето, загърни се с блузата си — каза, като я постави така, че да закрива гърдите ѝ и да бъде придържана от ръцете ѝ, притиснати към тялото. — Искам раменете и шията ти да бъдат голи. Точно така Гала, великолепно.

Гала седеше неподвижно и го наблюдаваше мълчаливо, с леко наведена напред дълга шия, с полуотворени устни, с очи, пълни с копнеж. Това беше излъчването, което той искаше. Това и крехките слаби рамене, и дългата, нежна, уязвима шия... Гала приличаше на булка, която е още дете, но е нетърпелива да вкуси страстта, да научи всичко за нея... Ева още преди да е отхапала от ябълката...

Резкият звън на телефона наруши крехката връзка между очите ѝ и фотообектива и, с проклетие на уста, Кам прекоси студиото, за да вдигне слушалката.

— Здравей, Кам. Аз съм Линди. Освободих се по-рано, отколкото мислех. Ще хвана такси и ще бъда при теб след петнайсет минути.

С огромно съжаление Кам остави слушалката. Предполагаше, че е направил достатъчно снимки. По-добре щеше да бъде да заведе момичето у дома му преди Линди да пристигне... Щеше да ѝ е необходима само секунда да разбере какво беше намислил.

— Съжалявам, Гала! — извика той като забърза през студиото към нея. — Трябва да тръгвам... Спешно обаждане... от майка ми. Ммм, присъствието ми е много необходимо у дома.

Като избягваше да срещне изпълнения ѝ с изненада поглед той наметна раменете ѝ с блузата, напъха слабите ѝ ръце в ръкавите — все едно обличаше дете.

— Чудесно, сладурче — каза. — Беше фантастична. — Хвърли ѝ палтото и я забута бързо към вратата. — Ще ти извикам такси! — каза вече пред нея на алеята, която водеше към оживената улица.

— Такси... Ами... Искам да кажа, кога ще се видим пак? — запита Гала, която го следваше бързо, стиснала палтото пред гърдите си, защото изведнъж ѝ беше станало студено.

— Обади ми се, сладурче, и ще видим какво можем да направим за партито. — Едно такси се отзова на протегнатата му ръка и спря рязко сред стържене на гуми. Вратата се отвори и той я бутна вътре.

— Но снимките ми...? — извика Гала, когато той затръшна вратата. — Какво ще стане със снимките ми...?

— Обади ми се! — извика той, когато таксито потегли. — След ден-два...

Гала гледаше объркано назад, а той се скри в алеята.

— Накъде, мис? — запита я шофьорът на таксито.

— Къде? — Всъщност къде отиваше тя? Дори не можеше да мисли ясно... Главата ѝ се въртеше от виното, тя трепереше от нови за нея чувства и от шока... Представи си, че трябва да си отиде у дома... Но сега дом ѝ беше една-единствена стая в „Ърлс Корт“. Самотна, самотна стая. Тъжна, тя даде адреса на шофьора и потъна в мислите си. Спомняше си целувките на Кам, докосването на дланите до гърдите ѝ, чувствата, които той предизвикваше у нея, докато я снимаше. Да гледа във фотообектива, беше като да гледа дълбоко в очите му — интимно и чувствено... Тя потръпна и се загърна в палтото усмихвайки се, решена да запази новата си тайна. След няколко дни ще

го види отново. След няколко дни ще има — най-после — своите снимки. С чувството, че вече е модел, врял и кипял в света на модата, Гала се отпусна отмаляла на раздърпаната кожена седалка на черното лондонско такси на път за дома, изпълнена с мечти за Кам.

Дино Марли наблюдаваше сцената, която се разиграваше до бюрото му. Странно на вид момиче, облякно най-красивата си празнична рокля и сако, с къса прическа, говореше със секретарката му. Манекенката, която чакаше в момента се бавеше много с грима си и той започваше да губи търпение. Дърпаше нервно и дълбоко от цигарата и се заслуша в разговора им, защото се запита какво ли иска момичето. Имаше нещо познато в нея...

— Кам остави това за вас. — Талия, секретарката, подаде на момичето голям кафяв плик. — Каза да ви предам да оставите номера си, за да може да се свърже с вас.

Разбира се, това беше непознатата на Кам, който му беше показал снимките и той беше помислил, че тя има много красиви очи, особено на онези снимки, където дългата ѝ шия беше гола и изглеждаше така, като че ли едва крепи по детски пълното ѝ лице. Имаше нещо повече от чувствено в извивката на устните ѝ, намек и призив в огромните невинни очи... Може би можеше да се направи нещо за нея, да я пробва в снимките за онзи нов каталог за бельо.

— Готова съм, Дино — извика манекенката.

— Добре. — Той тръгна към студиото. Талия записваше телефонния номер на момичето. Ще ѝ се обади по-късно.

Секретарката внимателно записа номера на Гала.

— Добре тогава, мис Роуз, записах го. Ще кажа на Кам, че сте идвали. Той много ще съжалява, че ви е изпуснал, но наистина е адски зает тази седмица.

— Името ми не е Роуз — обясни някак автоматично Гала, — а Гала-Роуз... Като Джеси-Ан.

Талия я погледна втренчено като успя да скрие усмивката си. Кам със сигурност се беше сдобил със странна почитателка и нищо чудно, че я избягваше.

Като взе в ръце кафявия плик Гала отиде до вратата. Раменете ѝ бяха приведени. Вече цяла седмица се опитваше да се обади на Кам и всеки път той или беше зает със снимки, или беше избягал... Можеше да се помисли, че я избягваше, но после си спомняше топлата

интимност на часовете, които бяха прекарвали заедно, как ѝ беше повтарял, че е красива, усещането от целувките му и докосването на ръцете му, и тогава беше повече от сигурна, че той не бяга от нея. Тази сутрин първото, което направи, беше отново да му се обади и секретарката отново ѝ каза, че Кам е зает през целия ден, но ако иска, може да отиде да вземе снимките си. Гала се беше надявала, че ще види Кам там, беше се надявала, че той може би ще я целуне, че ще я покани на едно от онези забавни партита, за които беше споменал. Щеше да е толкова различно да отиде на парти под ръка с Кам Мейс, като момичето на Кам Мейс...

Като се усмихна горчиво на наивността ѝ, докато я гледаше как излиза от офиса, Талия смачка листчето хартия с номера на Гала на малка топка и го хвърли в кошчето за отпадъци, където му беше мястото.

Вече на спокойствие, сама в стаята си, Гала разгледа снимките внимателно като отделяше дълго време на всяка една преди да я остави с лицето надолу върху другите на спретната купчинка. Когато свърши се изправи и се втренчи в отражението си в огледалото. Това там отсреща беше тя, нали така? Оттам я гледаше Гала — такава, каквато беше във всекидневния живот. Лицето от снимките не беше хладното безразлично лице на елегантна манекенка, което очакваше да види, не беше фантастичната Гала-Роуз. Онова момиче, с богато намазаните клепачи и отпуснатата шия, с влажната уста и натежалия от неѝ поглед я изнервяше, беше лицето на непозната. Момичето от снимките беше различно, предизвикателно, чуждо.

Това не бяха снимките на бъдещ модел! Нямахме как да ги покаже на някой агент. Те бяха безсрамни... Онова момиче копнееше за целувки, искаше да прави любов... Беше по-лошо, отколкото ако беше позирала гола. Снимките разкриваха, че е загубила невинността си — все едно че беше стигнала до края.

Като се изчерви от срам Гала взе снимките и ги скъса през средата, а после една по една ги накъса на малки парченца, така че никой да не види това лице на Гала-Роуз отново.

Изложбената зала на „Фокс енд Мартине Баунси Лейжъруеър“, производители на изискано дамско бельо, заемаше приземния етаж и

мазето на порутена викторианска сграда на „Гантън стрийт“, чиято лющеща се боя и изцапани прозорци само подчертаваха просташкото в новата за сезона колекция от наситенорозови и яркозелени полиестерни части бельо, изложени на витрината. Мистър Мартин и мистър Фокс бяха оставили далеч във времето успеха, който имаха, когато се намираха на „Карнаби стрийт“ в средата на шейсетте години. А с тези години бяха отминали безвъзвратно и техните творчески способности. Сега техните колекции бяха най-евтините и най-безвкусните, насочени към младите хора, които желяеха да получат блясък, макар и пошъл, срещу малко пари. Сексапилът и бляскавите материи бяха заложени в тяхната зимна колекция, която беше далеч-далеч от успеха, а сега с напредването на пролетта проблем им създаваше новата „ваканционна линия“.

Облечена в късо зелено потниче и къси розови панталонки, Гала позираше за тримата мъже, които седяха на разнебитените пластмасови столове в дъното на стаята. Всички те бяха с шапки и палта, защото температурата във влажното помещение беше близка до нулата. Като се завъртя с гръб към тях, Гала се запита дали могат оттам да видят как е настръхнала. *„Приличам на коледна пуйка, помисли си тя горчиво, само дете не съм толкова дебела и апетитна.“*

— Задръж така, Гала! — извика ѝ мистър Мартин. — Мистър Файнбърг иска да разгледа отблизо материята.

Втренчила поглед в пространството над главите им Гала изчака мистър Маршъл и евентуалните купувачи да разгледат отблизо сутиена и шортите, и мистър Мартин да обясни, че материята е седемдесет процента найлон и двайсет процента памук. Като хвана свойски плата между палеца и показалеца си мистър Мартин премести дебелата си пура от единия край на устата си в другия и се усмихна на купувачите.

— Хубава материйка, а? — намигна им той. — Мека и здрава, не прави гънки! Особено върху този модел!

Тримата мъже избухнаха в сърдечен смях и седнаха отново на столовете, а Гала безразлично се върна в стаята за преобличане. Дръпна прашната завеса, съблече се и посегна към следващото, което щеше да демонстрира — жълта плажна рокля с пола-лале, единствената дреха от цялата колекция на „Фокс енд Мартин“, в която се чувстваше малко по-прилично.

— Гала! — Завесата беше дръпната и светлите очи на мистър Мартин алчно я погълнаха преди тя да успее да закрие голите си гърди с роклята.

Като се изчерви силно от гняв Гала го загледа втренчено.

— Казах ви и преди, мистър Мартин, да чукате на вратата, ако ви трябвавам! — процеди тя през зъби.

— Да, добре, ти си манекенка, любима, а такива съм виждал и преди — отговори той без да откъсва поглед от тялото ѝ. — И позволи ми да ти дам един малък съвет, Гала, не ми казвай нищо! Разбра ли? И още нещо, опитвай се от време на време да се усмихваш, купувачите биха го оценили.

— Няма на какво да се усмихвам — отговори Гала като му обърна гръб и облече роклята.

— Така ли? Опитай се да се смееш на шегите ми, любима, никога не се знае какво можеш да спечелиш с лека усмивка.

Гала не обичаше да се замисля. Дръпна ципа на роклята и си сложи от оранжевото червило, което не ѝ отиваше, но беше единственото, над което не можеха да доминират цветовете на дрехите, които трябваше да облича. Имаше тази работа вече от пет месеца и с всяка изминала седмица се питаше колко ли още ще може да издържи. Колко още ще може да понася отблъскващата немотия на квартала, люещите се стени със слоя ръжда по тях, наслоения половинвековен никотин, малката мръсна баня с разнебитената тоалетна чиния и счупената мивка, в която трябваше да мие мръсните чаши от кафе (което също беше част от работата ѝ, беше казал мистър Фокс, когато си беше подала молбата за манекенка). Като вчеса назад русата си коса, която беше с един нюанс по-тъмна, отколкото трябваше, защото вече не можеше да си позволи услугите на скъпи салони и се задоволяваше с евтини фризьорски услуги в Сохо, Гала въздъхна облекчено, че най-после вижда косата си пораснала, макар и със сантиметър. Месеци наред косата ѝ като че ли беше мъртва, шокирана от извънредно късото подстригване — също като собственичката си. Освен това беше средата на зимата и косата ѝ липсваше, защото не можеше вече да предпазва измръзналите ѝ уши. Вълнената шапка, тип кепе, беше единственият отговор на това, а тя я караше да изглежда като скиорка, която търси достатъчно стръмен склон или убежище от студа. Но,

странно, за нея това нямаше значение. Искаше само да преживее зимата, тази ужасна зима.

Като се събудеше всяка сутрин сред четирите голи стени на стаичката си, първата мисъл на Гала беше за бързо стопяващата ѝ се банкова сметка. Беше опитала всичко, за да направи някакви икономии — вървеше пеш, вместо да ползва метрото или автобус, но обувките ѝ — красивата евтина имитация на „Росети“ — се бяха износили доста, а обувчарят ѝ беше казал, че не подлежат на поправка, защото са от изкуствена материя. Така че направената от нея икономия ѝ струваше още един чифт обувки, а после започна отново да пътува с автобуса. Но нямаше повече бургери в „Макдоналдс“, нямаше чашки кафе в евтини заведения, за да убие някой и друг свободен час, нямаше никакво занимание и което беше най-лошо от всичко, тя се лиши дори от телевизия. Трябваше да се раздели и с така скъпите си списания, и сега единственото ѝ четиво беше „Ивнинг стандарт“ и обявите за работа.

Не беше се сприятелила с никого в Лондон. Разминаваше се с хора по коридора на отиване и излизане от общата баня, но им казваше само „добро утро“ или „добър вечер“, а те никога не виждаха нетърпението в погледа ѝ и срамежливата ѝ усмивка и отминаваха забързано, потънали в мисли за собствените си дела. Деби Блекър ѝ писа веднъж или два пъти като питаше с известна тревога как се справя. Гала ѝ писа в отговор веднага — бързо надраскани, издаващи вълнение бележки, които създаваха впечатление, че води много оживен живот и е вечно заета, та не може да намери време да напише истинско дълго писмо.

Когато получи работата във „Фокс енд Мартин“, отначало изпита чувство на облекчение — не толкова заради вероятността да получава заплата всяка седмица, но защото най-после можеше да се нарича манекенка. А това беше по-добре, отколкото да разнася рекламите на същата онази фризьорка, която беше остригала косата ѝ или да сервира в задименото кафе за малката заплата, която предлагаша, и някой и друг бакшиш от пет пени.

Мистър Фокс, който я беше интервюирал беше сладък, дребен и закръглен мъж, за когото огромното му семейство беше целият му живот. Беше на шейсет и три години и за него възходите и паденията на „Фокс енд Мартин“ в света на евтината мода вече отдавна не стояха

на първо място. Мистър Мартин, по-младият партньор, ѝ създаваше проблеми още от самото начало. Той беше на четирийсет и седем, нисък, набит и започващ да оплешивява, с вечно лепкава от пот кожа и светли воднисти очи. Винаги, когато се обърнеше с гръб към него, Гала усещаше погледа му върху себе си. Гледаше я така, сякаш беше гола. Но когато се обърнеше с лице към него той просто си стоеше на мястото с вечната пура в ъгълчето на устата, а пепелта падаше по полиестерната му риза.

Мнението на Гала беше, че мистър Мартин е толкова евтин, колкото и дрехите, които произвежда. Тя съжаляваше мисис Мартин, с която никога не се беше срещала, но за чието съществуване знаеше от честите обаждания на мистър Мартин до дома му, в които той безкрайно дълго се извиняваше. Знаеше още, че домът му се намира някъде в предградията, защото той винаги казваше, че работата го е задържала до късно в града. Но Гала знаеше по-добре. Беше виждала мистър Мартин да се измъква от публични домове в Сохо, на „Рупърт стрийт“, или от заведения за стриптийз, които бяха боядисани в розово отвън, а вътре уморени „модели“ се гърчеха голи върху долнокачествени легла, застлани с найлонови чаршафи, показвайки „всичко, което имат“ срещу заплащане от две лири. После обличаха набързо палтата си и тичаха към следващия „театър“, за да повторят изпълнението, и така през цялото Сохо и безкрайния му низ от неонов светлини.

Всичко щеше да е наред, ако мистър Мартин беше ограничил погледите и протягането на ръцете си само до сексзаведенията, но още от началото ръцете му се оказваха навсякъде по тялото ѝ. Уж че придърпваше някой ръкав на мястото му, той успяваше да погали с длан гърдите ѝ, когато опипваше плата повдигаше полата ѝ високо-високо, а когато поглеждаше дали с бикините всичко е наред, той прокарваше потната си длан по хълбоците ѝ. И никога не чукаше, когато тя беше в стаята за преобличане. Дори изчакваше колкото е необходимо и винаги отваряше, когато тя беше само по сутиен и бикини.

С почервенели от гняв бузи при последната негова такава проява Гала започна да демонстрира с широки крачки жълтата рокля, завъртя се набързо и тръгна към стаята за преобличане.

— Хей! Чакай минутка, Гала! — Носовият акцент от „Ийст Енд“ на мистър Мартин предизвикваше болка дори в нейните синуси. Престори се, че нищо не е чула и продължи към съблекалнята.

— Гала! Казах да почакаш! Върни се тук. Мистър Файнбърг и мистър Джеймс не можаха да разгледат както трябва полата.

Гала се поколеба секунда и неохотно се върна назад. На краката си носеше белите сандали с неимоверно висок ток, предпочитани от мистър Мартин за неговите манекенки („*крат краката да изглеждат по-дълги, любима, направо до ключиците*“). Закака, прецизно поставила единия си крак пред другия — така, както я бяха учили в училището за манекени.

— Ммм — беше коментарът на мистър Файнбърг, — хубаво, много хубаво...

— Завърти се, Гала, покажи на човека детайлите на гърба — нареди ѝ мистър Мартин.

Гала се подчини.

— Почувствай плата, Мори — каза мистър Мартин. — Четирийсет и пет процента памук. Това е класа — като тези, които се продават при разпродажба в „Хародс“, само че на деветдесет и пет процента от тяхната цена. — И като сграбчи края на полата ѝ той бързо я вдигна нагоре и я задържа, така че да се покажат бикините ѝ. И се засмя, когато Гала се помъчи да се отскубне. — Как ти харесва тази подробност, а, Мори? Прекрасно, нали? Обзалагам се, че могат да бъдат твои само за няколко лири!

Мистър Файнбърг погледна с неудобство встрани, а Гала най-после успя да изтръгне полата от ръцете на мистър Мартин, сложи ръце на кръста си и го заля с гневни думи, при което изгуби скъпо придобитата при мис Форстър чистота на гласните и съгласните и се върна към родния си йоркширски диалект. Гала, която беше по-висока от него с около петнайсет сантиметра, най-после му даде да се разбере. Тялото ѝ се тресеше от гняв, а студените ѝ сиви очи бяха присвити и потъмнели, докато казваше направо в лицето на мистър Мартин какво мисли за него.

— Ти, отвратителен дребен страхливецо! — извика тя. — Плащаш ми, за да показвам дрехите, а не за да ме пипат навсякъде гадните ти мазни длани или да ме гледаш крадешком, когато се събличам. Отивай си у дома и повдигай полата на мисис Мартин,

сигурно ще е по-различно, отколкото във всички онези секстеатри... О, да, виждала съм те да излизаш оттам... Там сигурно ти е по-лесно, нали така, защото те не носят нито поли, нито бикини и можеш да видиш каквото си пожелаеш срещу парите си, мръсен негоднико!

Мистър Файнбърг и мистър Джеймс тръгнаха тихо към вратата, а Гала сграбчи мистър Мартин за вратовръзката и го издърпа от стола, на който беше седнал.

— Знаеш ли какво си ти? Ти си перверзник! — извика тя. — Само че се опитваш да се скриеш под маската на работещ човек, който спазва определен дневен режим. Е, при мен няма да мине, мистър Мартин, о, не! Тук не си познал... Този път отиде прекалено далеч, мистър Мартин. — Тя пусна рязко вратовръзката му и той буквално падна върху стола, занемял от изненада при тези думи.

Гала се върна в стаята за преобличане и започна да събира нещата си. Стори ѝ се, че го чува да вика след нея, че е уволнена. Само че предпочете да се престори, че си тръгва по собствено желание.

Единственият проблем беше в това, че повече не успя да си намери работа. Младите бяха наводнили пазара и беше трудно да си намери дори работа като сервитьорка.

След два месеца без работа и без доходи кошмарите ѝ се върнаха. Тя остави малката си стаичка на „Ърлс Корт“ и си взе още по-малка на задна уличка близо до гара Падингтън. Оттогава затъваше все повече и повече, животът ѝ вървеше все надолу. Опита във всички 4 бюра по труда и на всички места, където се показваха дрехи. Обиколи отново всички модни агенции, но никой не я искаше, не и с тази неоформена коса, чиито корени бяха вече с далеч по-тъмен цвят. Фигурата ѝ вече нямаше елегантен вид. Дори пред себе си Гала трябваше да признае, че е загубила свежата младежка невинност, която притежаваше само преди година, когато напусна Йоркшир. Сега имаше уморен вид, беше прекалено слаба, между веждите ѝ трайно се беше настанила дълбока бръчка на загриженост, целият ѝ външен вид издаваше неудачника.

А всяка сутрин като се събудеше снимките на Джеси-Ан, които украсяваха мръсната стена, ѝ се присмиваха, показвайки чистотата и успеха на русия символ на Америка, олицетворение на американската мечта. Джеси-Ан никога не би изпаднала така. Джеси-Ан винаги щеше да си остане звезда.

Гала беше смятала своето семейство в Гартуейт за бедно, само че сега позна истинската бедност. Не беше получила нито вест от майка си и след първите няколко месеца, затова престана да ѝ пише, срамуваща се от неуспеха си в живота и силно наранена от факта, че майка ѝ я беше зарязала напълно заради новия си съпруг и новия си живот. Майка ѝ явно не смяташе Гала за своя отговорност. Двайсетте лири, които ѝ даде, когато си излезе от къщи бяха всичко! Като огледа за пореден път вехтата стаичка, дала подслон на стотици различни човешки съдби, Гала разбра, че е на дъното. Не би могла да потъне повече. Това беше сериозно. И всичките ѝ фантазии не биха могли да ѝ помогнат. Тя беше Хилда Мърфийлд, беше самотна и се страхуваше. И беше отчаяна.

Видя рекламата в „Ивнинг стандарт“ след няколко дни. Беше се спуснал мракът и Гала, стиснала чашата с кафе в премръзналите си длани, прелисти отново страниците с обявите за работа. И прочете: *„Търси се младо привлекателно момиче, в добра форма, за работа като рецепционистка в хостеса в Ла Резерв“*. Гала знаеше, че „Ла Резерв“ се намира в „Ковънт гардън“ и е най-модерният и най-люксовият салон за красота. Като отпиваше замислено от кафето си, си спомни колко щастлива беше в салона „Фигър ит аут“ в Лийдс и за думите на Деби, че се справя отлично с клиентите. Тази работа може би беше отговорът на молитвите ѝ — но разбира се трябваше да изглежда добре, по-добре от клиентките, за да бъдат убедени те, че салонът може да направи същото и за тях.

Занесе малкото си огледало до прозореца и огледа внимателно лицето си, опита се отчаяно, но безуспешно да придаде обем и вид на косата си с длани. Може би шампоан инстант оцветител щеше да помогне, а и все още пазеше трикото от дните си във „Фигър ит аут“. Дънките ѝ бяха прилични, ще изглади пуловера и ще лъсне обувките си... Може и да се беше провалила като модел, но знаеше, че е добра в тази работа. Сигурно щяха да наемат някого с нейния опит. Всичко, което искаше, беше само шанс да докаже себе си.

Но не стана съвсем така. Мениджърът на „Ла Резерв“ беше надменен и вече беше интервюирал най-малко две дузини други момичета до идването на Гала.

— Съжалявам — каза той без дори да омекоти удара с усмивка, — но вие не сте точно типът момиче, който ни трябва.

Като огледа първо собственото си прекалено бяло и прекалено слабо тяло, а после загорелите, здрави и съблазнителни тела на другите момичета Гала разбра много добре какво има предвид той.

Прекося „Флорал стрийт“ и заската безцелно през оживения пазар на „Ковънт гардън“, като се питаше какво да прави сега. Беше изхарчила почти всичките си пари и просто трябваше да си намери работа.

Изведнъж ѝ се зави свят и тя се хвана за перилата на стъпалата, които водеха към долния етаж на безистена. Не беше закусувала сутринта, защото се чувстваше прекалено нервна и сега стомахът ѝ сърдито стържеше. Да върви по дяволите, помисли си уморено Гала, ще си купи само чаша кафе, а за ядене ще мисли по-късно.

Когато седна на един от столовете сълзите ѝ щяха да потекат на воля, затова тя прехапа силно устни и се съсредоточи върху изцапания лист с менюто.

— Само чаша кафе, моля, и парче ябълков пай — каза тя на сервитьорката.

Талия Уестън я изучаваше от мястото си през две маси от нея.

— Познавам онова момиче — каза тя най-после на приятеля си, — но просто не мога да се сетя откъде.

— Ммм — каза приятелят ѝ, след като изгледа внимателно Гала, — която и да е, на мен ми се струва, че е болна от анорексия.

— Сетих се! — извика Талия. — Кам ѝ беше направил няколко снимки. Каза ми да се отърва от нея, когато и да дойде да го търси. Каза, че е „странна“ и не иска тя да го преследва. — Талия въздъхна ядосано. — Животът на секретарката е много труден, знаеш ли? Но Кам прибра снимките и повече никой не се сети за тях, докато Дино не ги видя и не каза, че може да я използва за фотожурнала, който прави в момента. Как ти се струва? Е, трябваше да си призная, че съм изхвърлила адреса на момичето и той наистина побесня. Все пак — каза тя, като гледаше замислено Гала, — ще я помоля за адреса ѝ, просто за всеки случай.

— Аз не бих си правил труда — беше неласкавият коментар на приятеля ѝ. — Това момиче не струва.

— Вкусовете са различни и не бива да бъдат осъждани — усмихна се Талия и заобиколи двете маси, за да се приближи до Гала.

— Здравей! — поздрави я весело тя. — Помниш ли ме?

Гала я гледаше втренчено, силно озадачена. — Талия, секретарката на Марли.

— О. Да, разбира се.

— Слушай, ние май сме загубили адреса ти, но все още пазя на файл снимките, които Кам ти направи. Дино мисли, че може да те използва някога, а Кам непрекъснато се пита как да те намери, но изглежда никой не знае къде си. — Тя се засмя. — Май никой не знае и коя си. Предполагам, че Кам прави изключение, а? — Тя намигна многозначително на Гала, а златните гривни на китката ѝ задрънчаха, когато бръкна в чантичката си за лист и химикал. — Какво ще кажеш да ми дадеш пак телефонния си номер и адреса си, за всеки случай?

Гала продължаваше да я гледа втренчено, онемяла от шока... Кам все още пазеше онези ужасни снимки... Дино може би ще я използва...

— Е — каза Талия нетърпеливо, — трябва да се връщам на работа, както знаеш.

Гала бързо ѝ продиктува адреса си.

— Нямам телефон — извини се тя.

— Всичко е наред. Вземам го само за всеки случай. Все пак, желая ти късмет, Гала-Роуз.

Завъртя се, блисанираната ѝ пола почти хвъркна във въздуха, гривните задрънчаха отново и тя се върна при приятеля си. Гала ги гледаше как се качват по стъпалата и изчезват от живота ѝ. Разбира се, Дино Марли никога няма да пожелае да я използва, самата представа за това беше смешна. Та тя не можеше дори да получи работа като тази, която беше вършила в Лийдс за Деби.

Излезе от „Ковънт гардън“ и в една от мръсните задни улички на Сохо видя витрина, на която с тъмночервени, макар и вече поизбелели букви беше написано „Линдис Уайн бар“, а в ъгъла на витрината беше подпряна малка табела: „*Търсят се барман и сервитьорка*“. Гала затвори очи, защото не искаше да гледа. После си спомни, че трябва да плати за квартирата в петък, а и всеки петък след този, спомни си също студените сини очи и строгото, винаги лишено от усмивка, лице на онзи, който събираше наема. А беше и гладна. Скръцна със зъби, отвори вратата и влезе.

През онези първи мрачни месеци, в които работеше в бара на Линди, тя плачеше всяка вечер като се прибереше у дома и сълзите облекчаваха гнева и унижението, които изпитваше заради това, че сервира в оня мръсен, много слабо осветен бар. Клиентите на Линди бяха минаващи през Сохо скитници, дребни гангстери и футболни запаянковци, нетърпеливи да продължат да пият, докато не паднат по очи на пода. А понякога започваха да се бият и тогава биячът, Джейк, ги изхвърляше навън.

Ако не беше Джейк, Гала щеше да напусне след седмица, направо ужасена от клиентелата и изпитваща огромно презрение към собственика с лице на подлец. Само че с Джейк се чувстваше в безопасност. Той беше висок метър и деветдесет, имаше широки яки рамене на бивш нападател в отбор по ръग्би и най-грамадните длани, които Гала беше виждала. Джейк можеше да размаже лицето на човека само с един удар — Гала знаеше това, защото беше виждала да го прави. И все пак той имаше най-милите очи... Понякога тя си мислеше, че са като очите на малко невинно момче. Джейк беше единственият човек сред познатите ѝ, който беше по-изпаднал и от нея. И не защото притежаваше по-малко от нея, а защото беше загубил повече.

Семейството на Джейк имаше голяма провинциална къща в Уилшир, която притежаваха от много поколения насам, както и скъп апартамент на „Итън скуеър“. Притежаваха също и красива вила на хълмовете над Ница, в Южна Франция. Но го изхвърлили от едно от най-добрите училища в Англия, защото организираше залагания. После го изгонили от едно от най-скъпите училища в Шотландия, където закалявали характера на учениците си с крос от пет мили, независимо от това какво е времето, което можело да бъде наистина отвратително през зимата в Шотландия. Джейк отказал да бяга всеки ден, отказал да се катери по заледените планини, отказал да плава с лодка през бурните студени води на морето с другите и им казал, че ако умът им си е на мястото, никога не биха правили такива смешни неща. Ако не бил така добър в играта на ръग्би и толкова известен, щели да го изхвърлят веднага. Но в името на отбора на училището и натъжените от поведението му негови родители, те го оставили. Докато не го хванали да пие в местната кръчма и не го обвинили, че прави секс с

местните момичета. Тогава го изхвърлили. И свещените порти на най-добрите британски училища повече не се отворили за него.

Джейк се записал в отбора по ръгби в Кардиф, после го извикали да играе и в националния отбор на Уелс. В паузите между мачовете обикалял кръчмите и публичните домове, което непрекъснато давало храна на жълтите таблоиди и довеждало до отчаяние треньора му. И така, докато един ясен, слънчев, но студен ден в Париж, деня на международния мач Уелс — Франция, след като напуснал поредния бардак, пред очите му паднала черна пелена. Успял да излезе на игрището последен в колоната, погледнал втренчено за секунда ревящата тълпа и се свлякъл на земята.

Удар, казали, на двацет и две! Родителите му не отишли да го видят в болницата, били си измили ръцете от него още преди години. Той бил завлякъл тяхното известно и внимателно пазено през годините име в калта, проявил се по възможно най-лошия начин и, що се отнасяло до тях, той вече не съществувал. Малка сума от фонда на семейния тръст била превеждана на всеки два месеца по неговата сметка в една банка в Хеймаркет, което му осигурявало покрив над главата и храна, та да не умре от глад. Но, доколкото това засягало обществото, Джейк Мейбрук вече не съществувал.

— Имах късмет, че ударът засегна само едната страна на лицето ми и само тя остана парализирана, а функциите на тялото ми останаха ненарушени — каза той на Гала над чаша кафе в сладкарницата на Валери на „Олд Комптън стрийт“ две седмици след като тя започна работа в бара. — След това аз, така да се каже, започнах да гравитирам около предишната си естествена среда. Ами ти, Гала? Не си от тълпата, която се среща в бара на Линди, ти си по-нежна. Линди има нужда от жена като Рита (другата сервитьорка), наежена и здрава, която много-много не се церемони с клиентите. Ти въобще не си такава. — Като се усмихна със странната накривена на една страна усмивка той протегна ръка и погали леко с длан бузата ѝ. Огромните му пръсти бяха нежни като лапичката на малко котенце. — Ти си още дете — добави той. — Трябва да си вкъщи с майка си, да ходиш по партита и да си търсиш прекрасен млад съпруг.

— Никога! Никога не бих направила това! — отговори Гала. Заби гневно зъби в кроасана си и задъвка мрачно, а Джейк я наблюдаваше, отпиваше от еспресото си и се усмихваше. Като преглътна и

последната вкусна хапка — кроасанът беше най-хубавото, което беше яла през последните няколко месеца — тя отпи щедра глътка от горещото кафе. После погледна в топлите кафяви очи на Джейк и му разказа своята тъжна история: от детските си фантазии и срамните нощни похождения на майка си, до глупавите си амбиции да бъде известна модна манекенка като Джеси-Ан Паркър. Дори каза на Джейк истинското си име.

— Ммм, Хилда Мърфийлд — каза той след още три кафета и четири пасти. — Не, това определено не си ти. И само защото това име ти е било наложено при раждането от родителите, на които ужасно им е липсвало въображение, няма основателна причина да го търпиш цял живот. За мен — добави той с онзи акцент на висшата класа, който звучеше така странно в средата, в която се движеше и не се съчетаваше с грубата му външност — ти си Гала-Роуз... Е, може би си още Гала-Роузбъд (Роузбъд — Розова пъпка), но един ден ще станеш истинска красива роза. Не се отказвай, Гала.

— Но само ме погледни! — заговори жално тя, без да забелязва любопитните погледи на актьорите, хората от медиите и собствениците на магазини в Сохо, които пиеха кафе всред облаците цигарен дим. — Аз съм прекадено слаба, косата ми е истинска бъркотия, дрехите ми са износени и раздърпани, изостанала съм безнадеждно от модата. Приличам на развалина, Джейк, не мога да задържа стандарта, който е необходим, за да бъдеш модел. Затова и работя за Линди, защото там няма значение как изглеждам, докато мога да сервирам достатъчно бързо и да връщам точно рестото. И ще спестявам всяко пени, за да мога един ден — следващата година може би — да започна отначало. Та аз, все пак, съм само на осемнайсет.

— Разбира се, че ще успееш — отговори той и стисна ръката ѝ, за да я окуражи. — Само продължавай да полагаш усилия, Гала. Знаеш ли — добави, като наклони глава на една страна и я изгледа критично — аз си падам малко ценител на жените, а ти имаш каквото е нужно... Костите под тази бледа кожа са хубави, фини, а под дънките се крият дълги, дълги крака. Имаш нужда само от повече блясък...

— Имам нужда само от вълшебна пръчица! — отговори горчиво тя. Но оттогава нататък смяташе Джейк Мейбрук за своя най-добър приятел. Нейният единствен приятел.

Успя да изкара на тази работа и дългите зимни месеци, ядеше безплатната храна, която ѝ се полагаше веднъж на ден от небогатото меню от мазни долнокачествени ястия, докато накрая стомахът ѝ се разбунтува и, вече с повече разум, тя се върна към сандвичите и салатата. Един хляб ѝ стигаше за цяла седмица. Понякога, но не често, когато гладът ставаше неустоим, тя си позволяваше лукса да изяде един хамбургер в „Макдоналдс“ или малка порция пиле от заведение, където даваха храна за вкъщи. А понякога след работа двамата с Джейк пиеха кафе в „При Валери“ или другаде, а когато, изглежда, навсякъде беше затворено, Джейк я водеше в малко кафене, което работеше до зори — малко, задимено, но уютно — и ѝ поръчваше огромна пържола, която заради свития си от гладуване стомах тя никога не можеше да изяде цялата и вземаше по-голямата част у дома си, завита в салфетка и поставена в найлонова торбичка, за да я изяде на следващия ден вместо обичайния сандвич.

Освен в случаите, когато временно залагаше колата си, Джейк я откарваше у дома ѝ всяка вечер. Колата му беше толкова малка, че той едва се събираше в нея, а коленете му опираха в брадичката. Приличаше на гигант, скрит в малко бомбено убежище по време на войната, докато пътуваха из смълчаните улички, после по „Оксфорд стрийт“ на път за малката ѝ стаичка, в мръсната сграда на също толкова мръсната улица зад гара Падингтън.

Гала никога не канеше Джейк на чаша кафе, защото се срамуваше от стаята си. Тя беше гола, нямаше нищо, което да изразява нейната самоличност, да подсказва коя е или каква е, какво чувства — например кои цветове обича, кои цветя, аромати, каква музика... Стаята си беше останала така безлична, каквато беше и в деня, в който тя се нанесе. Нито едно пени не беше похарчено в напразен опит да я направи такава, че да се чувства в нея като у дома си, защото дълбоко в сърцето си знаеше, че не би успяла. И ако я запазеше такава — преходна и безлична — щеше да запази жива и мечтата някой ден да се премести оттук в свой собствен дом, в малък апартамент със спалня и всекидневна, с малка, но удобна кухня и блестяща от чистота баня...

И тогава Джейк покани Гала в апартамента си в нейния свободен ден.

— Един от многото ми таланти е готвенето. Аз съм страхотен готвач — каза той. — Освен това днес получавам заплатата си и мога

да се отпусна. Нищо, освен най-доброто за нас тази вечер, Гала.

Сервира ѝ тънки парчета пресен аспарагус, а тя всъщност за първи път вкуси този зеленчук. Сега не му беше сезонът и той го беше купил от „Фортнъм и Мейсън“. Очите ѝ се окръглиха от удоволствие, когато го захапа. Като си спомни катастрофата с Кам, тя отпи само глътка-две от шампанското, което той ѝ наля. И все пак този път Гала се отпусна. Имаше достатъчно време, докато Джейк шеташе щастливо из малката кухничка на апартамента си в Челси. Той приготви печена съомга и сос, гарниран с магданоз и краставички към нея. Този път въобще не беше както с Кам. Джейк беше истински приятел, той никога, никога не би направил нищо подобно. Тя се изчерви, като не смееше да откъсне поглед от бълбукащата напитка в чашата си, защото си спомни за целувките на Кам и за ръцете му...

За десерт имаше ягоди. Джейк беше купил и вкусен тъмен шоколад, за да „прибави тя някой и друг килограм плът върху костите си“, както се изрази той.

Седяха един до друг върху кожения диван на Джейк и се държаха за ръцете. Диванът беше доста хлъзгав и Гала непрекъснато се кискаше, когато се хлъзнеше надолу. Джейк ѝ се присмиваше, че била като малко дете, което дори не може да седи. И после неочаквано я целуна по върха на носа.

— Ако бях добро и порядъчно момче — каза той сериозно, — каквото не съм, щях да те помоля да се омъжиш за мен, Гала-Роуз. — Той се извърна встрани, а на младото му, но преждевременно състарено лице, се изписа горчивина. — За първи път в живота си съжалявам, че не съм различен — прошепна.

Гала го гледа няколко секунди, втрещена от изненада, а после каза:

— Но ти можеш да се ожениш за мен, защото аз съм никоя... Искам да кажа, твоята фамилия е Мейбрук и не бива да се забъркваш с момичета като мен...

— Не говори така, Гала-Роуз! — отговори ядосано той. — Ти си си ти! Виждам колко си нежна и невинна, виждам и твоята, макар и особена красота. А някой ден и някой друг ще я види... Ти си прекалено изящна за мен. Аз не съм добър, Гала, винаги съм правил каквото пожелае също като някое разглежено копеле... Само че разглезените копелета стават мъже, а аз? — Той въздъхна, взе ръката ѝ

в своята и целуна всеки пръст поотделно. Профилът му, непарализираната страна, се очертаваше ясно на фона на светлината и за миг Гала успя да зърне мъжествеността и грубата красота, които той някога бе притежавал. А после устата му покри нейната. Целувката му беше нежна, лека.

— Ето — каза Джейк весело, неангажирано, — сега, след като те нахраних, напоих и целунах, мисля, че е време да те заведа у дома ти. Имам среща в едно казино и чувствам, че днес късметът ще бъде с мен...

Гала знаеше, че най-вероятно той залага на комар всяко пени от месечната си заплата — а и повече — в казиното, а после изпива спечеленото. Така, както се е случвало и преди, когато се напивал в колежа, а веднъж го хванали да се бие на „Бъркли скуеър“, защото не искали да го пуснат в някакъв нощен клуб. А веднъж вечерта го заварила в полицейския участък на „Бийк стрийт“, където го обвинили в пианско скитане.

— Не го прави, Джейк, моля те — прошепна тихо, но настоятелно тя. — Не залагай всичките си пари, не се напивай... Моля те. Заради мен.

Джейк ѝ се усмихна с обичайната си весела, изкривена на една страна усмивка и бързо облече якето си.

— Съжалявам, сладурче, но не мога да обещаая това дори на теб.

Когато я остави пред сградата, където тя държеше стая под наем, Гала гледа как малката му кола „Метро“ изчезва надолу по улицата. Много ѝ се искаше да може да го обича като жена, не като сестра. Може би тогава щеше да бъде достатъчно силна, за да го промени.

Оттогава нататък Джейк като че ли започна да пие повече. Гала забелязваше, че повечето вечери той пристигаше на работа вече доста пийнал и дъхащ на уиски и макар че той никога не пиеше на работа заради Лионард Линсън, мениджъра, който не позволяваше това, изчезваше на равни интервали в посока на съседните кръчми и барове, откъдето се връщаше със зачервено лице и агресивно поведение. Те все още редовно се срещаха сутрин в „При Валери“, за да пият кафе. На няколко пъти тя се опита да го заговори на тази тема, но той беше все умърлушен и неразговорлив, пиеше мълчаливо кафето си и гледаше втренчено масата, а Гала, отчаяна, зарязваше опитите си и просто го хващаше за ръката.

— Това не е хубаво — каза ѝ той една сутрин, когато се срещнаха на мръсния тротоар на „Олд Комптън стрийт“. — Само погледни, Гала-Роуз. — Той протегна напред треперещите си ръце, а тя ги загледа ужасено. — Не мога да контролирам треперенето — каза Джейк. — А не мога да престана да пия. Господ ми е свидетел, опитах. О, аз не съм съвсем лош, както знаеш. Хубавият скок облекчава главоболието ми, но пък кара ръцете ми да треперят. Това е порочен кръг, Гала, а аз не съм готов да го прекъсна.

Тя едва успя да обхване с поглед небръснатото му лице и измъченото му изражение и той се завъртя рязко и се отдалечи, като умело си пробиваше път през тълпата със сръчността на бивш състезател по ръгби.

Разтревожена и с опънати нерви, Гала отиде на работа същата вечер, изпълняваше бързо и механично задълженията си, но сърцето ѝ беше свито. Тревожеше се за Джейк, който седеше превит на две до бара, с една-единствена пинта бира пред себе си. Бирата беше пред него от десет часа, когато той започваше работа, и беше все още недокосната в единайсет и половина. Той изглеждаше още по-загрубял с наболата си тридневна брада и тъмносиния костюм. Гала с мъка в сърцето си помисли, че прилича на скитник.

— Ето ти заплатата, Гала — каза Лионард, шефът, като ѝ подаде запечатан плик, както правеше винаги в петък вечер. Гала го пъкна в джоба си и забърза да сервира на двамата мъже, които се бяха навели над бара. Носеха раираните шалчета на ръгби фенове около вратовете си и искаха „*капчица твърд алкохол*“. „*И картофи, пълнени със сирене, сладурче*“, извикаха, като взеха чашите в ръка и тръгнаха към една свободна маса. Гала се втурна към кухнята, сложи картофите в микровълновата печка и продължи да мисли за Джейк. Колата му отново беше изчезнала, което означаваше, че Джейк губи на комар, а и не пиеше тази вечер. Това можеше да означава само едно — разорен е, няма пари, така че не може да залага, не може дори да си купи питие. Гала бръкна в джоба си, извади кафявия плик със заплатата си и го загледа втренчено. Вътре имаше точно шейсет и пет лири — сумата, която ѝ оставаше след всички удръжки. След като платеше седмичния си наем от трийсет и пет лири, ѝ оставаше минимумът, който ѝ беше необходим за храна и газ за котлона. През последните няколко месеца тя пестеше упорито, защото искаше следващата година да постигне

целта си и да започне работа като модел. Имаше вече двеста и четирийсет лири в банката. Но ако Джейк имаше нужда от пари, тя щеше да му даде, защото и той би ѝ помогнал с радост, беше сигурна в това.

Като извади печените картофи от микровълновата фурна тя прекоси бързо бара и ги остави на масата пред вече доста пийналите любители на ръгбито. Тази вечер тук имаше ужасно много такива и тя реши, че сигурно е имало голям мач на „Уембли“... Забеляза също, че всичките са уелсци, че си търсят белята, но още не са достатъчно пияни, за да я намерят. За Джейк щеше да е по-добре тази вечер да е в готовност...

Отиде до края на бара и подпря лакти на плота.

— Всичко наред ли е? — запита тя и се усмихна, но някак тревожно на Джейк.

— Добре съм, Гала-Роуз. Не съм пиян, това е всичко.

— Защото нямаш никакви пари, така ли?

— Отчасти. Но не съвсем. Има и други причини. Тази вечер на „Уембли“ Англия игра с Уелс. Отидох да гледам как отборът, от който някога бях част, ще спечели. И те спечелиха. Без помощта на Джейк Мейбрук! — Погледът му, пълен с горчивина, не се отделяше от недокоснатата бира. — Ръгбито беше единственото хубаво нещо в живота ми — каза шепнешком, — докато не се появи ти, разбира се — добави той галантно, показвайки някогашното си чувство за хумор. — Но, проклет да съм, ръгбито почти стана причина за смъртта ми!

Гала бръкна в джоба си и извади кафявия плик.

— Вземи го, Джейк — настоя тя, — сложи го в джоба си и си иди у дома. И тази вечер пий шампанско, не скоч. Щом трябва да се напиваш, направи го със стил и у дома си. На сутринта ще се чувстваш по-добре.

Джейк я гледаше като че ли развеселен.

— Но какво е това, любима? Любовно писмо за мен?! — Гръмогласният му смях огласи помещението и всички глави се извърнаха към тях. Хората се питаха какво толкова смешно има. Той отвори плика и извади съдържанието му. — Предлагаш ми пари? — каза шепнешком. — Твоята спечелена с тежък труд заплата? О, Гала-Роуз, любима моя, не заслужавам такава преданост. Искаш да ми платиш напиването, за да бъде стилно, за да удавя мъката си по

ръгбито, така ли? Е, благодаря ти сладка, но не. Не мога да приема. — Той постави парите обратно в ръката ѝ. — Задръж ги, любима, вярвай ми, ти се нуждаеш от тях повече от мен.

Тя се опита да натика парите в ръцете му, но банкнотите се разпиляха по барплота и попиха бирата, капнала върху него.

— Тук има петдесет и пет лири — каза той твърдо. — Прекалено много, за да се подмятат в тази мръсотия. Прибери ги!

— Петдесет и пет? — запита Гала, силно озадачена.

Джейк бързо ги преброи.

— Точно така. Петдесет и пет.

— Но... Трябваше да са шейсет и пет, винаги получавам толкова.

Джейк я изгледа внимателно, после каза:

— Кажи ми отваряш ли обикновено плика с парите си тук?

— О, не, винаги изчаквам да се прибера у дома. А после, на следващата сутрин, внасям парите в банката.

— Добре. Веднага иди при нашия приятел шефа и да видим какво ще каже той.

Гала го гледаше изпълнена със съмнения и страхове.

— Защо? Нима мислиш, че нарочно ме е измамил?

Джейк кимна.

— Даже съм готов да се обзаложа. Това е стар номер и му позволява да сложи някоя и друга лира в джоба си... Хайде, Гала, попитай го.

Гала отиде бавно до отсрещния край на бара, където Лионард Линсън пиеше кафето си и четеше резултатите от залаганията.

— Да? — запита той, като вдигна недоволно глава, когато чу гласа ѝ.

— Мистър Линсън, заплатата ми е с десет лири по-малко от обикновено — каза тя. — Тук има петдесет и пет лири.

— Глупости — каза с безразличие мистър Линсън. — Получила си толкова, колкото винаги получаваш. Ако си загубила парите, твой проблем.

— Но, мистър Линсън, току-що отворих плика... Не е възможно да съм загубила десет лири — отговори Гала.

— Така ли? И как ще го докажеш? Откъде да знам аз, че вече не си ги прибрала в джоба си или в чантата си? Това се случва

непрекъснато с персонала. Е, съжалявам, но номерът ти няма да мине...

— Мистър Линсън — възрази Гала, като се опитваше с всички сили да запази спокойствие, — този път трябва да сте направили грешка. Не мога да си позволя да приема по-малко пари. Имам нужда от всяко пени, което заработвам.

— Така ли? Е, опитай се да работиш малко повече, тогава може би ще заработиш някой и друг бакшиш. Трябва да направиш като Рита... Да работиш извънредно.

С почервеняло от гняв лице Гала се върна при Джейк.

— Знаех си — каза той. — Виждал съм го да постъпва така и с други от персонала. Чакай тук, Гала, ще се погрижа за това...

Той се плъзна от столчето на пода и прекоси бара.

— Господи! — извика един от жителите на Уелс, който имаше червено шалче около врата си. — И това ако не е старият Мейбрук!

Половин дузина глави се извърнаха към него.

— И какво от това? — запита Джейк спокойно.

— Нищо, нищо — зашепна мъжът, като оглеждаше Джейк и преценяваше ръста и теглото му.

— Добре тогава — каза Джейк и продължи да върви към Линсън.

— Погледнете на какво прилича някогашната звезда на уелския отбор по ръгби! — продължи да се чуди мъжът. — Работи в бар като някой неудачник!

Гала изгледа с тревога и страх човека, но Джейк не му обърна никакво внимание и спря пред Линсън. Претъпканият бар изведнъж замлъкна, всички погледи се насочиха към Джейк.

— Дай на Гала каквото ѝ дължиш, Линсън — каза той тихо.

— Какво искаш да кажеш с това? Тя си получи заплатата, както обикновено. Не си виждал Рита да недоволства, ти също си получи заплатата, нали така?

— Разбира се — съгласи се Рита. — И съм готова да заработя още малко! — И тя намигна смело на вече пийналите клиенти, а като се наведе да забърше една маса, гърдите ѝ почти изскочиха от ниско изрязаното деколте.

— Гала трябва добре да си помисли, ако иска да открадне някоя и друга лира от мен.

— Не, тя не иска да краде, Линсън. Аз отворих плика със заплатата ѝ и преброих парите. Хайде, дай ѝ останалото. Та това са само десет лири! И да не вдигаме повече шум, нали?

Ясният глас на Джейк с акцента на висшата класа се чуваше във всяко ъгълче на бара, а високата му фигура се извисяваше над Линсън.

— Струва ми се, че ще се сбият — каза един от запаянковците, като пресуши бирата си на един дъх и изпъна рамене в очакване на зрелището.

— Няма — каза дребничкият мъж. — Онзи е много уплашен и няма да се бие. Всичката му смелост се е изпарила...

Джейк сграбчи Линсън за врата.

— Парите, Линсън, и то веднага! — процеди той през зъби.

— Майната ти, уволнен си! — изръмжа Линсън.

Джейк го цапардоса по носа, чу се хрущенето на счупени кости, бликна кръв и Линсън се свлече на пода. От гърлото му излезе някакъв слаб клокочещ звук. Джейк бръкна в джоба му и извади десетдоларова банкнота от портмонето му. Занесе я внимателно на Гала. Постава я в дланта ѝ и затвори ръката ѝ в юмрук.

— Сега иди отзад, любима, и си вземи палтото. Ще те закарам у дома ти. Време е да си намериш нова работа.

Гала го гледеше втрещена, ужасена. Синята риза на Джейк беше опръскана с кръв, кокалчетата на пръстите му бяха подпухнали и ожулени.

— Джейк, не биваше да правиш това... Не исках да стане така... Исках само да ти помогна...

— Няма значение, Гала-Роуз. Вземи си палтото и ще си отидем у дома — повтори търпеливо той и разтри очите си с наранената си длан.

— Добре ли си, Джейк? — запита тя разтревожена.

— Само обичайното главоболие, това е. Днес е дори още по-силно... Предполагам, че е заради мача — добави той с копнеж в гласа. — Само да можеше да видиш, Гала... — Думите му изведнъж станаха заваляни, когато каза: — Беше като в добрите стари времена...

— Счупил си му носа, копеле такова! — извика Рита, навела се над Линсън, който лежеше на пода в далечния край на бара. — Трябва да биеш пияните клиенти, не шефа си! Извикай линейка, Гала!

— Да бие клиентите? — извика един мускулест запаянко и излезе напред. — Бихме искали да видим как ще се опита да направи

това, нали, момчета? Погледнете го това бивше величие... Елегантен в синята си риза, с изискан акцент. Как въобще са ти позволили да играеш за Уелс, момче? А, можеш ли да ми кажеш това сега? — Със скръстени ръце, той чакаше предизвикателно в средата на помещението.

— Връщам се веднага, любима — каза спокойно Джейк на Гала. — Трябва да се погрижа за още нещо тук.

Запалянковците станаха едновременно, когато се приближи към тях, стиснали бутилки и чаши в ръце, готови за битка. Но после погледите им застинаха от изненада, като видяха Джейк да залита и да се препъва, а после да се хваща за бара, търсейки опора.

— Пиян е май, нали? — засмя се един от тях. — Е, самохвалковците никога не са били добри пиячи, нали така...

Джейк изправи рамене и направи още две крачки към тях. Гледаше ги мълчаливо, олюлявайки се.

— Джейк, Джейк! — изпищя Гала, когато той залитна напред. А после той се строполи на пода по лице, всред прахта и угарките.

Джейк и Лионард Линсън бяха откарани с една и съща линейка в болницата, а от полицията разрешиха на Гала да ги придружи. Но от това нямаше никаква полза. Джейк беше мъртъв още преди да падне на пода.

Имаше малък параграф в клюкарската хроника на „Дейли Мейл“, както и кратко описание на откритото при аутопсията — силен мозъчен кръвоизлив. Семейството на Джейк получи тялото му в Уилтшир. Откараха го дотам с кораб. Гала предположи, че сега, след като е мъртъв, той е достоен отново да бъде приет у дома си. Тя се опита да телефонира на баща му, да обясни, че е негова приятелка и би искала да присъства на погребението, но секретарката му студено ѝ каза, че погребението ще бъде само в тесен кръг, за семейството.

В деня на погребението седеше свита на леглото, ужасена, самотна в стаята си и плачеше. За Джейк и за изгубената си любов. Джейк беше братът защитник, когото никога не беше имала. С нея той винаги беше идеалният англичанин джентълмен, въпреки че семейството му го смяташе за човек, който нищо не струва, който винаги губи. При други обстоятелства тя повече от сигурно щеше да се

влюби в него, но... С тъга си помисли, че ако обстоятелствата бяха други, Джейк не би я обичал. Той дори не би я срещнал, защото щеше да живее в собствения си кръг, да ходи на елегантни партита и вечери, да се среща с онези прекрасни момичета, за които тя можеше само да чете във вестниците. Бедният мил Джейк! Като дръпна завесите, за да не вижда студената тъмна нощ навън, тя отново заплака — за празния свят без Джейк и за себе си.

ГЛАВА 5

Джонатан Морис Роил тежеше три килограма и половина и беше невероятно сладък. Джеси-Ан лежеше подпряна на белите възглавници на болничното легло, мократа ѝ от пот коса беше спретнато вчесана назад от милата медицинска сестра и откриваше бледото ѝ лице. Бебето лежеше в плетено кошче до леглото ѝ. Радостта на Харисън беше изписана на лицето му. Той внимателно взе сина си на ръце и възкликна, като видя черната му коса, защото беше очаквал, че ще бъде руса. Радваше се безкрайно и на ясните му сини очи, но Джеси-Ан го предупреди, че цветът на очите на бебетата обикновено се сменя след няколко месеца. Очите на Джон обаче си останаха все така ясносини. Дори баба Рахел Ройл омекна под неустоимата усмивка на внука си — широка като тази на баба му, макар и все още беззъба. Маркъс пристигна веднага от Принстън с букет жълти рози за Джеси-Ан и огромно плюшено мече за новородения брат.

— Колко е малък! — възкликна той и колебливо докосна ръката му.

— Не се тревожи, не хапе! — усмихна се Джеси-Ан. — Все още не!

Когато Харисън отново я посети още същата вечер, ѝ донесе украсена с панделка велурена кутийка.

— Знам, че никога нищо няма да поискаш. Много ми е трудно да ти купувам подаръци — каза той и отвори кутийката. — Но синьото е цветът на очите ти, както и на тези на сина ти.

Тя ахна от удивление при вида на огърлицата от сапфири и диаманти, както и на обещите в тон с нея. Досега Джеси-Ан отказваше да приема бижута от Харисън, защото знаеше, че цял свят смята, че се е омъжила за него заради парите му, а и не ѝ беше приятно отношението на Рахел Ройл.

— Носила съм много скъпи бижута по времето, когато бях модел, но никога не съм мечтала да притежавам такива неща — каза тя и сега, след като той закопча огърлицата около врата ѝ. Завъртя

неспокойно глава, а сапфирите и диамантите уловиха светлината и красиво заблестяха. — Не, Харисън, наистина не мога да ги приема.

— Разбира се, че можеш — каза той твърдо. — Те ще ти бъдат спомен от раждането на сина ни. И, естествено, имаш нужда от нова рокля, която да носиш с тях. Мисля след няколко седмици, когато си в настроение за това, да отидем до Париж да ти купим някои неща.

Месеците на бременността не бяха много лесни за Джеси-Ан, въпреки че всичко беше наред и с нея, и с бебето. Но през повечето време ѝ беше лошо, повръщаше, затова и не се хранеше както трябва, което се отразяваше на стомаха ѝ, и така — в порочен кръг. Виждаше, че Харисън се тревожи за нея, и то повече, отколкото е необходимо (може би заради случилото се с Мишел), но сега вече тревогата беше преминала. И тя отново беше предишната Джеси-Ан — винаги гладна, щастлива и готова на всичко.

Накрая обаче не заминаха за Париж, защото тя не можеше да понесе раздялата с бебето. Най-после си отиде у дома, за да покаже на родителите и приятелите си Харисън и Джон.

Скот и Мери Паркър им бяха гостували веднъж в Ню Йорк, когато Джеси-Ан разбра, че е бременна, и тогава, вбесена от сутрешните повръщания, тя много се зарадва като ги видя.

През целия си живот Джеси-Ан беше много близка с баща си, дори по-близка отколкото с майка си, защото отглеждането на тримата ѝ синове отнемаше повечето свободно време на мисис Паркър. А Джеси-Ан и баща ѝ винаги и за всичко бяха на едно мнение, а и много си приличаха — той беше русокос и синеок гигант. Понякога Джеси-Ан отгатваше какво мисли той още преди да си е отворил устата. „*Моето малко момиче*“, винаги така с любов я наричаше той, когато я слагаше да седне на широките си рамене, когато беше малка; и „*моето голямо момиче*“, когато като тийнейджърка тя растеше не с дни, а с часове. Когато Джеси-Ан им се беше обадила по телефона от Илутера, за да им каже, че се е омъжила, не майка ѝ беше тази, която съжали, че не са вдигнали голяма грандиозна сватба за единствената си дъщеря. Напротив, тя беше повече от доволна, че „*най-после си е намерила някого, когото да се грижи за нея*“ и че е щастлива. Но баща ѝ беше казал: „*Винаги съм си представял, че по пътеката към олтара ще те вода аз, Джеси-Ан*“. И очите ѝ се бяха напълнили със сълзи, защото усети тъгата и болката в гласа му.

Гостуването на родителите ѝ в Ню Йорк не беше щастливото събитие, което беше очаквала с вълнение, макар че изпита облекчение да остави майка си да се грижи за нея — само майка ѝ знаеше как да я накара да се почувства удобно и уютно, да усети кога има нужда от топла напитка или от студен компрес върху челото, за да облекчи болката в главата ѝ. Джеси-Ан не беше способна да ги заведе на ресторант, нито да ги разходи из града, а това беше едва второто гостуване, което ѝ правеха. Харисън им беше оставил на разположение лимузина с шофьор, билети за театър и резервации за вечеря. Грижеше се за тях като добър и предан зет и тя искрено се надяваше, че те ще се забавляват добре... Само че все още се притесняваше, че големият апартамент и скъпо струващото обзавеждане ще ги накарат да се почувстват неудобно... А и Рахел Ройл никак не им помогна да се отпуснат.

По време на една дълга вечеря баща ѝ говореше безкрайно с Харисън, разказваше му за любимите си коледни вина, а тя знаеше, че по-късно Харисън ще му изпрати по една бутилка от всяко едно. Но бедната ѝ майка беше оставена на критичния поглед на Рахел, която се опитваше да изкопчи от нея историята на семейството с няколко умно зададени въпроса, демонстрация на нейната проникателност.

Скот Паркър беше типичен жител на малък град. Син на печатар, той обаче беше получил солидно образование. Беше влязъл в света на журналистиката с много амбиции и беше успял да стане издател и главен редактор на „Газет“, издаван в Спринг Фолс. Между него и Мери Алисън беше пламнала любов от пръв поглед и тя се омъжи за него веднага след като завърши училище. Мери беше възпитано, образовано момиче, което се радваше на семплия си живот, но не беше от класата на Рахел, шик и много остроумна в черния си костюм от „Шанел“ и тъмночервената блуза от сатен.

Джеси-Ан хвана ръката на майка си под масата, когато Мери Паркър я погледна с тревога по време на поредната неловка пауза в разговора.

— Тази вечер изглеждаш великолепно, мамо — каза тя, за да я окуражи. — Харесвам тази розова рокля.

— Баща ти каза, че е прекалено младежка за мен, но аз реших, че въпреки това е хубава — отговори тя доволна.

— Розовото е много труден цвят, не мислите ли? — беше коментарът на Рахел. — Особено когато жената е прехвърлила трийсетте.

Джеси-Ан изглежда сериозно свекърва си.

— Яркорозовото е бил един от любимите цветове на Скиапарели — отговори тя. — Както и на Шанел. А Лагерфелд го използва непрекъснато... Много е модерен.

— Мен модата не ме интересува. — Рахел си намаза тънък пласт масло върху една малка филийка и всички наблюдаваха очаровани прецизните ѝ движения. — Открих стила си още на двайсет и пет години и оттогава се обличам все така — независимо от така наречената мода.

Оттогава насетне тя внимаваше родителите ѝ да не се срещат с Рахел, пазеше ги от острите забележки на свекърва си като че ли те бяха нейни деца.

— Тя изглежда много мила жена — каза майка ѝ не много сигурно. — И е толкова елегантна. Но с всичките тези пари предполагам, че не ѝ е трудно да бъде елегантна.

— Не бива да мислиш повече за това — посъветва я баща ѝ, когато двамата с майка ѝ си тръгнаха. — И помни, Джеси-Ан, винаги можеш да се върнеш у дома.

Но дали наистина можеше? Този въпрос не ѝ излизаше от ума, докато частният им самолет, с Харисън като пилот, се носеше на север с повече от петстотин мили в час към Спринг Фолс, Монтана.

Къщата на ъгъла на „Билингс авеню“ изглеждаше както винаги. Беше прясно боядисана в бяло, задният двор беше ограден с ограда от летви, а зелена поляна водеше към тротоара. Деца по тениски все още караха велосипеди по тротоарите и играеха баскетбол на пригодени игрища в близост до гаражите, на чиито врати бяха закачили кошове. Прозорците бяха отворени, за да влиза топлият и свеж пролетен въздух, а от телевизорите, излъчващи тийнейджърската програма MTV, гърмеше рокмузика, която се смесваше с песента на птиците и лаенето на кучетата.

— Типична сцена за малкия градец! — усмихна се Джеси-Ан като слезе от взетия под наем мерцедес, стиснала в прегръдките си

малкия Джон. Беше дала свободна седмица на медицинската сестра, защото искаше да бъде сама със сина си, с Харисън и със семейството си, а и знаеше, че когато майка ѝ е край нея, няма да има нужда от допълнителна помощ. Гостуването им трябваше да бъде неофициално, простичко. Тя нямаше намерение да се разхожда из родния си градец като знаменитост, заобиколена от удобствата на богатството. Искаше само всичко да си остане такова, каквото винаги беше.

Посрещнаха я усмихнатото лице и протегнатите ръце на майка ѝ и Джеси-Ан с радост се отпусна в прегръдките ѝ. После с гордост им показа спокойното лице на спящия Джонатан.

— Много е сладък! — възкликна щастливо майка ѝ. — Толкова е красив! И толкова много прилича на Харисън!

— Със сигурност знаеш как да спечелиш мъжкото сърце, Мери Паркър — каза Харисън и остави на пода чантата с всичките неща, от които се нуждае едно бебе.

— Добре дошъл, Харисън! — Скот Паркър с усилие задържа двете големи кучета. — Залегни, Сет, Джеърд! — Той ги бутна зад една от вратите и я затвори след тях. — Джеси-Ан? — После ръцете на баща ѝ я обгърнаха и тя усети, че най-последно си е у дома.

— Ето и внука ти! — каза тя гордо. Бебето отвори ясните си сини очи и се усмихна колебливо на непознатите лица.

— Усмивката е твоята — отбеляза доволен Скот. — Помня я от времето, когато ти беше такава мъничка. Как ми се иска и братята ти да бяха тук. Те също щяха да си я спомнят.

Най-големият брат на Джеси-Ан, който много приличаше на баща им, беше професор по английски език и литература в „Бъркли“, а средният ѝ брат беше лекар стажант в Окръжната болница в Чикаго. Най-малкият ѝ брат, който винаги беше обичал живота на открито и природата, беше горски рейнджър в националния парк Йелоустоун.

— Следващия път — каза шепнешком тя като много искаше и те да са си у дома — ще го планираме по-добре.

Прозорците на всекидневната стая бяха отворени към дървената веранда. Джеси-Ан гледаше смаяно пълничкото тъмнокосо момиче, което стоеше там. Познаваше го, беше момиче от миналото ѝ, но все още не можеше да се сети къде я е виждала...

— Здравей — каза момичето, като се усмихна срамежливо, — предполагам, че не ме помниш. Аз съм Лоринда Мендоса... Бяхме

съученички в гимназията на Спринг Фолс...

— Разбира се, че те помня! — извика Джеси-Ан и ѝ се усмихна. — Ти беше много добра по математика... Обикновено всички те гледахме в почуда как решаваше задачите! Не учиш ли в университета в Оклахома? Предполагам, че си страхотна в компютърните науки.

Лоринда като че ли се смути.

— Аз... Аз се отказах... Мама се разболя и трябваше да остана у дома, за да се грижа за нея. Сега работя като счетоводител в „Газет“. — Усмихна се срамежливо на Джеси-Ан. — Баща ти наистина ме товари с много работа.

— Тя струва колкото теглото си в злато — изгърмя силният глас на Скот Паркър. — Благодарение на Лоринда сме платежоспособни. Предполагам, че без нея досега „Газет“ щеше да е банкрутирал.

— Звучи страхотно! — каза Джеси-Ан, която се питаше какво Лоринда прави тук. — Лоринда, това е съпругът ми, Харисън Ройл.

— Приятно ми е да се запознаем, мистър Ройл — каза Лоринда, като подаде пълничката си длан с пухкави пръсти на Харисън. Той забеляза, че ноктите са изгризани до месо, че са зачервени и възпалени.

— Преместихме се от „Девета улица“ на авеню „Билингс“ преди пет години — каза Лоринда на Джеси-Ан. — А мисис Паркър е направо страхотна. Тя намери човек да се грижи за мама през деня и да наглежда домашните работи, докато ме няма.

Джеси-Ан смътно си спомняше болната майка, но въпреки това ѝ беше много трудно да се сети за подробности около Лоринда — с изключение на блестящите ѝ способности по математика.

— Лоринда, знаеш колко съм доволна, че успях да помогна! — извика мисис Паркър, тръгнала към кухнята. — Кафето вече е готово. Защо не изпиеш една чашка с нас?

— Благодаря, мисис Паркър, но по-добре да тръгвам. Мама е сама, а много се тревожи, ако отсъствам дълго. Радвам се, че се запознахме, мистър Ройл — добави тя изведнъж станала нервна. — Радвам се, че се видяхме отново, Джеси-Ан. Сигурно ти се струва, че е минало много време, откакто бяхме в гимназията...

— Наистина е така.

— Бебето ти е много хубаво! — каза неочаквано Лоринда. — С радост бих го гледала през нощта, ако искате да излезете.

— Идеята е страхотна! — възкликна Джеси-Ан. — Бих искала да заведа мама и татко на вечеря в „Олд Мил“... Там много ще ти хареса, Харисън! — увери го тя. — Храната е приготвена по домашному, точно както ти обичаш. Ябълковият пай е почти толкова хубав, колкото е маминият.

— Но не и на моята майка — каза той с усмивка.

— Благодаря, Лоринда — каза Джеси-Ан като отиде с нея до вратата. — Ще си помисля върху предложението ти и сигурно ще го приема.

— По всяко време, Джеси-Ан — отговори тя срамежливо. — Както вече ти казах, майка ти беше много мила с мен. Ще се радвам да направя нещо в замяна.

— Е! — възкликна Джеси-Ан като се върна във всекидневната и разпери широко ръце. — Това е, Харисън. Отново съм си у дома... където са корените ми. Наистина чувствам, че тук ми е мястото!

Харисън се настани удобно на големия стар диван, изпод който излезе рижав котарак, разположи се в скута му и доволно замърка.

— Е, изглежда семейството ти ме приема — каза той с усмивка.

Като въздъхна от облекчение Джеси-Ан седна до него, събу маратонките си и разкопча горното копче на дънките си. — Виж какво направи с мен — оплака се тя на сина си, който спеше в кошчето си до нея. — Талията ми е станала по-широка поне с два сантиметра!

— Все още си прекалено слаба по моите разбирания — каза Скот Паркър, който тъкмо внасяше бутилка шампанско и кофичка лед. — Реших, че е по-добре да прием шампанско вместо кафе, защото това все пак е празнуване, нали? Къде са проклетите чаши?

— Какво има за вечеря, мамо? — извика Джеси-Ан, запътила се към кухнята.

— Любимото ти ястие, разбира се, задушено месо и зеленчуци, зелена салата и ягодова торта.

— Никъде не ям такива вкусни ястия, освен у дома! — извика Джеси-Ан и прегърна майка си. — Защото никой не може да готви като теб. — Нищо, че беше прекалено горещо за тежко ядене, на нея ѝ се ядеше точно това.

Въпреки че наблюдаваше тревожно Харисън по време на вечерята, Джеси-Ан нямаше защо да се тревожи. По дънки и карирана риза, чиито ръкави беше навил, той беше такъв, какъвто винаги беше,

наслаждаваше се на храната и на разказа на баща ѝ за това колко трудно се ръководи малък местен вестник. Джеси-Ан се чувстваше горда, че той е толкова красив, че се държи толкова свободно със семейството ѝ, защото все пак той беше така далеч от средата, с която беше свикнал. Докато двамата мъже се разхождаха около къщата с двете кучета, а майка ѝ хранеше бебето с шишето, Джеси-Ан почисти и прибра машината за миене на чинии.

— Той наистина е много мил, Джеси-Ан, щастлива си, че си намерила такъв добър човек — каза Мери Паркър.

— Да. — Очите ѝ блестяха от щастие, когато говореше за него. — Знаем.

По-късно вечерта тя извади албума си със снимки от училищните си години и двамата с Харисън се наведоха над него. Тя му показваше по-специалните си приятели.

— Това е Джоан Лорънс — каза му тя. — Моята най-добра приятелка. Мисля, че практически живяхме заедно в продължение на пет години — или тя беше у дома, или аз у тях. Не е ли красива с тази прекрасна тъмна къдрава коса? Омъжена е за зъболекар. Ще се видим с тях утре. А това е Кип Джонсън, всички момичета бяха влюбени в него. А това е Ейс. — Тя стисна ръката на Харисън, който гледаше внимателно съперника си.

— Ейс се справя забележително добре — намеси се Скот. — В отбора на „Грийн Бей Пекърс“ е — това момче наистина играе страхотен футбол!

— А това тук е Имоджън Рейкиз — каза Джеси-Ан. — И Марти Йерницки... И, о, виж, това тук е Лоринда! — Като се наведе още пониско тя се вгледа в пълното, подпухнало сериозно лице на момичето. — Сега си спомням! — извика тя. — Майката на Лоринда беше омъжена за мексиканец! Той беше мургав и с тъмна, леко къдрава коса, която винаги блестеше от гел. Беше истински подлец — винаги оглеждаше момичетата от главата до петите, когато идваше да вземе Лоринда от училище... Никога не ѝ позволяваше да върви в компанията на другите деца на връщане от училище. Всъщност сега, като се замисля, Лоринда винаги беше сама.

— Бедното момиче — каза мисис Паркър. — Баща ѝ избяга със сервитьорката от „Билингс“ и не остави нищо на съпругата и дъщеря си. Дори не се сбoguва с тях. И оттогава двете не са чували нищо за

него. Ако питате мен, мисис Мендоса е по-добре без него, но вкусовете и разбиранията на хората са различни. Тя винаги си е била болнава, но откакто той замина... Тя направо се поболя, ако разбирате какво искам да кажа. Нито един лекар не може да каже със сигурност каква е болестта ѝ, но тя е инвалид, това всеки го знае. А бедната Лоринда трябваше да се откаже от колежа, за да се грижи за нея. Да го кажем направо — добави тя, като им наля още кафе, — Лоринда не е от най-красивите момичета, а и с мисис Мендоса, която не ѝ дава да се отдели от нея, никак не е вероятно да си намери съпруг. Жалко беше, че се наложи да жертва кариерата си, наистина много жалко. Ако питате мен, най-добре за нея ще бъде възможно най-скоро да замине оттук, далеч от майка си. Лоринда е много добра в работата си и може да припечелва повече, отколкото баща ти ѝ плаща в „Газет“.

— Това е повече от сигурно — съгласи се Скот, като се изтегна на любимото си кресло до прозореца. — Лоринда е нещо повече от счетоводител, тя е направо гений по отношение на числата. Да, жалко е за болестта на мисис Мендоса, макар че според мен ѝ няма нищо, освен любовта ѝ към бутилката...

— Е, хайде сега, Скот, не знаеш дали истината е такава...

Джеси-Ан си спомни, че тя самата, Джоани и Ким Басет, които също живееха на „Билингс авеню“, трябваше да минават покрай къщата на Лоринда на девета улица на път от училище... Те нарочно се бавеха, за да не срещнат мистър Мендоса, който прибираше дъщеря си от училище и да избегнат опипващия му поглед. По гърба ѝ пробягаха тръпки като си спомни смълчаната порутена къща, в която щорите винаги бяха спуснати, за да не пропускат слънцето, а вратите и прозорците — плътно затворени, за да не влизат никакви съседи. Замисли се какъв ли трябва да е бил животът на бедната самотна Лоринда. Но по онова време тя не изпитваше никакво съчувствие към съученичката си. Лоринда беше просто момиче, което не бе допуснато в техния вълшебен кръг, а Джеси-Ан беше погълната от своя собствен щастлив живот и дори не се замисляше за Лоринда и останалите като нея. Освен това мразеше начина, по който я гледаше мистър Мендоса. Дори когато беше с гръб към него, чувстваше как погледът му я пронизва. А сега изпитваше вина, че е била толкова егоистична. „Бедната Лоринда, помисли си Джеси-Ан, тя е трябвало дори да

пожертва единствената си природна дарба — математиката — заради майка си... Никак не е честно...“

На следващия ден тя заведе Харисън да види училището, където беше учила и се зачуди защо ли то ѝ изглежда по-малко и по-сुकчно, отколкото ѝ се виждаше навремето. Поръчаха си газирана вода в аптеката, седнали на същите червени пластмасови столове, които тя си спомняше от детството, и гледаха децата, току-що освободени от занятия да се втурват вътре и да се настаняват, като момчетата се блъскаха, за да седнат до най-красивите момичета. Онези, които я познаваха я поздравяваха. Други се мотаеха около масата им, за да видят Джеси-Ан, знаменитата звезда и когато тя им се усмихнеше, я молеха да им даде автограф.

— А кой е старецът с теб? — запита едно нахакано дванайсетгодишно момиче с права руса коса и огромни сини очи. — Той също ли е известен?

— Може би ти си била същата преди петнайсет години — каза Харисън и се засмя на възмущението на Джеси-Ан, когато момичето се отдалечи.

Същата вечер тя заведе Харисън и бебето си у семейството на Джоани за вечеря, приготвена на барбекю. След това Харисън и съпругът на Джоани, Пийт, гледаха футбол по телевизията, докато тя и Джоани се мъчеха да приспят двете изключително жизнени и весели деца на семейство Стивън. Още по-късно се отби и Ким със съпруга си, Тад Крамер, който печелеше наистина добри пари в бизнеса със заведения за бърза закуска. Тад отиде при мъжете пред телевизора, а трите жени седнаха в безупречната спалня на Джоани със завесите и кувертиорите в напълно подходящи цветове.

— Как се чувстваш като съпруга на милионер, Джеси-Ан? — запитаха я приятелките ѝ.

Като ги гледаше как широко са отворили очи в очакване на отговора ѝ, Джеси-Ан се запита какво ли да им каже.

— Сигурно е същото като да си женена за всяко друго „момче“ — сви неопределено рамене тя най-последно. — Като се изключи разбира се това, че Харисън е специален.

— Сигурно е специален, красив е като Мат Дилън и има повече пари от Рокфелер! — засмя се Джоани. — Но моля те, разкажи ни какъв е животът ти. Всичко ли си купуваш от магазините „Ройл“?

— Това никога не ми е хрумвало... Но Харисън предложи да ме заведе до Париж, за да си купя каквото ми е необходимо — призна Джеси-Ан с усмивка.

— Париж! — изпищяха възбудено те. — Да пазаруваш! Господи, а ние се смятаме за късметлийки, ако отидем да пазаруваме в съседния град! Разказвай още...

Джеси-Ан им разказа за прекрасния си апартамент с неговите двайсет и осем стаи. Описа им съкровищата на изкуството и копринените персийски килими, общата им баня, облицована с оникс, плувния басейн и гимнастическия салон. Разказа им за икономката, готвачката и камериерките, за това, че никога не ѝ се налага да помръдне и пръст... Че всъщност никога не е имала възможност да направи нещо, защото за Джон се грижела наетата медицинска сестра.

— Е? — запита Ким с блеснали очи. — Какво правиш по цял ден?

Джеси-Ан погледна тъжно приятелките си.

— Това се случва за първи път в живота ми, но не правя нищо!

— На мен ми звучи като небесна благословия — каза с прозявка Ким. — Струва ми се, че от години ставам все в пет сутринта, а през целия ден около мен врецят деца...

— Но на мен никак не ми е приятно това, Ким. Омъжих се за Харисън не за парите му! Управлението на магазините може да се сравни с присъствието на взискателна любовница в живота му. Харисън мрази да ходи на партита, мрази сбирките, шума. Работи повече от упорито и вечер обича да си остава у дома с мен и Джон. Всъщност ако не се беше родил Джон повече от сигурно е, че щях да полудея. Искях да отворя модна агенция и да се върна на работа, но мисля, че Харисън така и не разбра какви са истинските причини да искам това. — Тя въздъхна като си спомни разговора им. — Така че, виждате ли, не е съвсем лесно да си омъжена за богат човек. — Уловила скептичните им погледи, тя каза сякаш да се защити: — Предполагам, че ви се струвам разглежена глупачка, а съвсем не искам да е така... Предпочетох да се омъжа за Харисън, вместо да стана най-

известният модел в света... Но все още ми се струва, че ще е по-добре ако успея да комбинирам и двете — добави тя с копнеж.

Докато лежеше будна в леглото същата вечер, Джеси-Ан оглеждаше старата си стая: стария си гардероб, кувертурите, по момичешки обточени с къдрички, бродериите, покриващи тоалетката. Погледна семейните снимки, закачени по стените, старите книги и плюшените играчки, за които едва стигаше мястото на рафтовете, сковани от баща ѝ и боядисани в яркочервено от самата нея през ваканцията. Това беше миналото ѝ и точно това обичаше Харисън у нея. Но за да продължи да бъде личността, в която Харисън се беше влюбил и за която се беше оженил, имаше нужда от ново предизвикателство, от възбудата, която ѝ носеха срещите с нови хора, размяната на информация, общуването, непрестанният звън на телефона. Трябваше да има за какво да разказва на Харисън, когато той се връщаше нощем у дома. Трябваше да бъде самата себе си. Всъщност имаше нужда от работа.

Загледа лицето на спящия Харисън, твърдите очертания на устните му, които я целуваха толкова страстно, широкото чело без бръчки, отпуснато в съня. Прокара колебливо пръст по наболата вече брада, докосна тъмната му коса, погали врата му и мускулестия гърден кош...

Харисън отвори очи и срещна погледа ѝ на лунната светлина.

— Още ли си будна? — прошепна той и я обгърна с ръце. — Ела тук, любима...

Джеси-Ан се прозина доволно. Сега, след като вече беше разрешила проблема, можеше да заспи. Когато се върнат в Ню Йорк отново ще постави пред него въпроса за „Имиджис“.

ГЛАВА 6

Лоринда Мендоса седна на стария обикновен диван в уютната дневна на семейство Паркър и загледа втренчено певеца по телевизията. Той беше мургав, с тъмна и изключително блестяща коса и пееше на испански. Напомняше ѝ за баща ѝ и Лоринда побърза да смени канала. Тази вечер не искаше да мисли за баща си... Не искаше! Беше у семейство Паркър, за да гледа бебето им. И то не защото искаше да помогне на Джеси-Ан, а защото искаше да достави удоволствие на мисис Паркър. Мери Паркър беше добра жена, къщата ѝ винаги блестеше от чистота, в нея цареше неотменим ред. Къщата, както и стопанката, беше гостоприемна, не богато наредена, но приятна. У семейство Паркър винаги имаше много хора, приятели и съседи, които се отбиваха просто ей така, без дори да се обадят предварително. И ако беше време за вечеря, във фурната винаги имаше нещо хубаво, а ако не, щяха да ти поднесат поне кафе и прясно изпечен шоколадов кейк. А мисис Паркър правеше най-хубавия! Освен това беше прекрасна майка, майка, каквато самата Лоринда трябваше да има, но това просто беше още един пример за несправедливостта в живота. Тя имаше за майка стара и пропила се жена, а мисис Паркър имаше тази гадна женска за дъщеря!

Лоринда затвори очи и мръсните думи заблестяха в червено пред очите ѝ, в подсъзнанието ѝ, като да бяха издълбани в мозъка ѝ, изгаряха я... Затова винаги печаташе анонимните писма в червено.

„Джеси-Ан, ти, курво такава... Джеси-Ан, ти зловна изкусителко... Джеси-Ан, ти мръсна женска... която показваш тялото си на целия свят... възбуждаш го... изкушаваш го... примамваш мъжете да правят неща, които никога не би трябвало да правят.“

— Здравей, Лоринда! — Джеси-Ан направо влетя в стаята и започна да размества възглавничките по дивана. — Виждаш ли си

пеещото пате на Джон? Просто не иска да заспи без музиката му, а ние не можем да го намерим...

— Ето го — отговори с треперещ глас Лоринда, като ѝ подаде дебеличкото пухкаво пате с яркооранжевата човка. — Намерих го на пода.

— А, добре — каза Джеси-Ан и бързо го взе. — Предполагам, че плюшените животни, които имаме тук, няма да го ухапят. Все пак не са ухапали и мен! — каза тя със смях.

Лоринда забеляза, че Джеси-Ан е облякла плътно прилепнала синя копринена пола и обикновено на вид потниче, а на талията си е завързала копринен шал в синьо, кораловочервено и жълто. Полата беше с дължина малко над коляното. Носеше още високи сини сандали и тъмни чорапогачи с ръбове, които правеха краката ѝ да изглеждат безкрайно дълги. Лоринда гледаше ръбовете очарована... Те бяха като стрели, които водеха погледа ѝ все по-нагоре и по-нагоре... Та нали точно затова Джеси-Ан ги беше обула, нещо ново, с което да изкушава мъжете... Не беше доволна от женитбата с богатия си съпруг...

— Отново са модерни — каза Джеси-Ан, забелязала погледа ѝ. — Не помниш ли, когато бяхме петнайсетгодишни, бяха хит. Господи, колко отдавна ми се струва това! Връщам се веднага, Лоринда, само ще дам на Джон неговата „нощна музика“...

Лоринда винаги беше мразила начина, по който баща ѝ гледаше момичетата в училище — особено Джеси-Ан. Той чакаше пред сградата, мотаеше се, гледаше с глупава усмивка на слабото си костеливо лице и с вечната цигара в ъгълчето на устата, с ръце, винаги пъхнати дълбоко в джобовете... Тя знаеше, че сам се опипва, докато гледа момичетата... И бузите ѝ пламваха от изпитваното унижение и от страх. Винаги се опитваше да излезе първа от сградата, тичаше с всички сили по коридора, за да изпревари другите. А той ѝ казваше:

— Хей, дете, какво е това бързане... Да позабавим малко темпото, а? — И се облягаше отново на стената. Чакаше.

Дори на дванайсет години, Ким, приятелката на Джеси-Ан, имаше големи гърди. Лоринда беше чула как другите момичета се кикотят заради това в тоалетната. Дори самата тя ги беше видяла веднъж, когато Ким излизаше изпод душа — големи и закръглени. А под розовия ѝ вълнен пуловер те изпъкваха достатъчно ясно. Естествено, Ким нямаше вина за това, защото нито едно момиче не

избира тялото си... Но баща ѝ не можеше да откъсне очите си от тях. Джоани също беше закръглена и доста хубава, но баща ѝ хвърляше похотливи погледи най-вече към Джеси-Ан.

Джеси-Ан винаги си е била слаба, но имаше съблазнителни извивки, закръглено задниче, а високо напъпилите ѝ малки гърди изпъкваха ясно под памучната ѝ тениска. Баща ѝ изчакваше те трите да се появят на стъпалата и тръгваше бавно и мързеливо по пътя, без нито веднъж да погледне Лоринда. Вървеше все по-бавно и по-бавно, а трите момичета ги настигаха и задминаваха. Те разговаряха и се смееха щастливо, дори не ги забелязваха, разбира се. Тя не се броеше. Тя беше дебела, кожата ѝ беше груба като тази на баща ѝ, а тялото ѝ беше силно окосмено — бръснеше краката си още откакто беше навършила единайсет.

В училище Лоринда се чувстваше неудобно, срамуваше се и се държеше настрана от другите. Все едно беше обвита в пашкул, който я отделяше от външния свят. Единствената ѝ утеха беше страстта ѝ към висшата математика, чиято сложност за нея беше така проста и очарователна като картинна мозайка. Но тя не беше една от групата на „избраните“, тя не беше канена на техните партита, на пикниците, на танците, тя не ходеше на ски с тях високо горе в планините, нея не я канеха да преспива в техните домове, не споделяха тайните си шепнешком с нея посред нощ... Тя дори не знаеше за какво те разговарят и защо се кискат непрекъснато — освен ако не се присмиваха на нея... Или на странния ѝ баща и вечно пияната ѝ майка...

После баща ѝ започваше да върви по-бързо, в крак с момичетата. Не сваляше поглед от здраво стегнатото в дънките дупе на Джеси-Ан. Гледаше всяка нейна крачка така, сякаш тя беше гола. Когато момичетата завиеха зад ъгъла, той бързо блъскаше Лоринда в къщата, по коридора, та чак до стаята ѝ. А после правеше разни неща с нея — неща, за които тя дори не искаше да мисли докато майка ѝ дрънкаше с тенджерите и тиганите в кухнята, преструвайки се на заета. Тя се държеше така, все едно не знаеше какво става на горния етаж. И притъпяваше сетивата си с поредната бутилка уиски.

Лоринда беше толкова уплашена, че не знаеше какво да прави. Баща ѝ беше човек, склонен към насилие. Много пъти го беше виждала да удря силно майка ѝ, да я изблъсква от пътя си, като че ли тя

беше куче. Дори когато беше още толкова малка, че едва достигаше до коленете му, той я биеше, защото била „зловна“. Никога не я наричаше „дяволита“ или „палава“, както родителите обикновено наричаха децата си. Не си спомняше кога за първи път осъзна, че насието доставя удоволствие на баща ѝ... Само си спомняше как стоеше треперееща, ужасена, без да може да откъсне поглед, като хипнотизирана, и го гледаше как сваля от панталоните си широкия кафяв кожен колан. Знаеше какво щеше да последва.

— Отново беше зла, Лоринда — казваше той, слагаше я да легне напърно на коляното му и смъкваше гащичките ѝ. — Ти си зловно малко момиченце... Ти си грешна, Лоринда...

Нямаше как да се измъкне, нямаше кой да я спаси. Кой би повярвал на тази срамна история? Собствената ѝ майка би отрекла, беше сигурна в това. Баща ѝ беше уважаван човек. Работеше като градинар в големите къщи по „Ройъл Маунт“ и дамите там бяха много доволни от работата му. Той пазеше гадните си похотливи погледи за съученичките на Лоринда и никога не гледаше така „елегантните дами“, както ги наричаше.

Лоринда ходеше на училище всеки ден, то беше убежището ѝ от дома, и с ужас чакаше момента, когато ще трябва да се върне. Да върви зад Джеси-Ан и да понася многозначителните погледи на момичетата, хвърлени през рамо. Те като че ли разбираха какво става... О, как мразеше уверената, вече женска походка на Джеси-Ан, невинните ѝ сини очи, заобленото ѝ задниче и дългите ѝ крака... Мразеше Джеси-Ан заради онова, което трябваше да изтърпява заради нея.

А също така завиждаше на Джеси-Ан, завиждаше ѝ за топлия и уютен дом, за силния русокос баща и за сърдечната ѝ усмихната майка... Завиждаше ѝ за тримата по-големи братя, които се грижеха за малката си сестра както рицарите от средновековието са защитавали своите дами...

Всеки следобед, когато Лоринда влизаше в тъмната смълчана къща, която винаги блестеше от чистота (защото, когато не беше пияна, майка ѝ чистеше с усърдността на фетишист, покриваше дивана с калъфи и ги караше да събуват още до вратата калните си обувки) ѝ се струваше, че сърцето ѝ ще се пръсне или че внезапно ще престане да диша... Вървеше покорно пред баща си към своята спалня...

Опита се да каже на майка си, като плачеше и гореше от срам, с наранено и поругано тяло, което още я болеше, но майка ѝ побърза да ѝ затвори устата. Каза ѝ, че въображението ѝ е прекалено силно, че баща ѝ просто ѝ помага да си напише домашните. В същото време ръката ѝ се плъзна под кухненския плот... Когато, тръгнала към стаята си, Лоринда се обърна, майка ѝ стоеше там с гръб към нея и изливаше съдържанието на бутилката уиски направо в гърлото си...

След известно време момичетата забелязаха как ги гледа баща ѝ и започнаха да се опитват да избягат от погледа му. Нарочно вървяха толкова бавно, та да не ги изпреварват, и с това караха и баща ѝ да върви още по-бавно, кикотеха се и си шепнеха, а баща ѝ я дръпваше ядосан за ръката и я влачеше по улицата, като си мърмореше под нос нещо на испански. Но най-лошото дойде по-късно, когато пораснаха.

Джеси-Ан беше на петнайсет, когато спечели състезанието за модели. Навсякъде беше разлепена нейната снимка по бански, който беше толкова дълбоко изрязан отпред, отзад и отдолу, че разкриваше практически всичко. Баща ѝ седеше и четеше вечерния вестник, когато видя снимката на Джеси-Ан. Гледа я дълго време. После разкопча колана на панталоните си, изправи се и кимна с глава по посока на спалнята ѝ и пристъпи заплашително към нея, когато тя остана на мястото си замръзнала от страх. Този път беше различно, този път той не само я опипваше... Този път, със снимката на Джеси-Ан до главата на Лоринда, той се качи отгоре ѝ, затисна я под себе си и влезе в нея, нарани я с ужасното си огромно нещо... накара я да гори от срам, жигоса я завинаги...

Тогава тя написа първото анонимно писмо, в което изля омразата си... Каза на Джеси-Ан точно какво мисли за нея, повтори думите, които баща ѝ произнесе, докато я пронизваше отново и отново, чак докато тя започна да кърви. След като написа писмото и го пусна в пощенската кутия в близост до училището, почувства такова облекчение, като че ли изведнъж и незнайно как цялата тежест се смъкна от нея. Сега вече можеше да прогони от подсъзнанието си спомена за опипващите ръце и задъхващото се тяло на баща си.

Лоринда истински се наслаждаваше на шума, който се вдигна около този случай. Не беше очаквала такъв отзвук — беше вълнуващо да гледа как се развиват нещата и да знае, че тя е причината за това. Тя и баща ѝ. Полицията чакаше пред училището и проверяваше всички. В

дните, които последваха, баща ѝ внезапно стана много зает и работеше по цял ден в градините на „Ройъл Маунт“, като избягваше да се мярка пред училището. Но след известно време шумът заглъхна и нещата се върнаха към нормалния си ход...

След година, когато баща ѝ избяга с шестнайсетгодишната сервитьорка от „Билингс“, Лоринда изпита съжаление към момичето. Но нейното мъчение беше свършило... Може би сега щеше да успее да избяга в чистотата и красотата на математиката.

Мисис Паркър влезе забързано във всекидневната, потупа с длан късата си, внимателно подредена сива коса и ѝ се усмихна.

— Бебето заспа дълбоко — каза ѝ. — Предполагам, че няма да имаш кой знае какви грижи с него. Той със сигурност е най-сладкото и най-послушното дете, което познавам. Повече от сигурно е, че в това отношение не прилича на майка си. Господи, тя беше много ревливо бебе! Винаги съм казвала, че баща ѝ и братята ѝ я разглежиха.

„Разглезено дете, помисли си Лоринда. Не зло като мен.“

— Тази вечер изглеждате наистина прекрасно, мисис Паркър — каза тя. — Харесвам розовата ви рокля.

— Е, благодаря ти, Лоринда. Купих си я от Ню Йорк, когато ходихме на гости на Джеси-Ан и Харисън. — Сведе тревожен поглед към роклята. — Струва ми се обаче, че повече подхожда на Спринг Фолс.

— Готови ли сме всички? Резервацията ни е за седем и половина. — Скот Паркър мразеше да закъснява дори с една минута и подрънкваше нетърпеливо ключовете за колата.

Най-после се появиха Харисън и Джеси-Ан, която затършува из чантичката си и извади скъпоценните си сапфирени обеци. Закопча ги и разтърси глава, за да се убеди, че са закрепени стабилно.

— Какво мислиш, Лоринда? — запита тя. — Нали са прекрасни? Фантастични са! Толкова са свършени, че всички ги смятат за фалшиви. Всъщност, Харисън — закачи го тя, — кълна се, че видях съвсем същите в „Блумингдейл“ на следващия ден.

„Напротив, това са истински сапфири и диаманти!“, помисли си Лоринда изумена, а Джеси-Ан съвсем нехайно се погледна в огледалото след като ги сложи. Просто тръсна глава и заяви на съпруга си, че приличат на фалшиви... Като бръкна отново в чантичката си,

Джеси-Ан извади малка велурена кутийка и я отвори, за да покаже на баща си и на майка си огърлицата, която беше в тон с обещаните.

— Харисън ми ги подари след раждането на Джон — каза им гордо. — Но мисля, че огърлицата се носи с по-скъпа рокля и на по-специален случай от вечеря в „Олд Мил“!

Мистър и мисис Паркър се удивиха от красотата ѝ, а Джеси-Ан я прибра в кутийката, която небрежно пушна обратно в чантата си.

— Побързайте, момичета! — извика Скот, тръгнал към вратата. — Време е да тръгваме.

— Шишето на Джон е в кухнята, Лоринда, а сокът му е в хладилника — каза ѝ Джеси-Ан. — Ако имаш нужда от мен, знаеш номера на „Олд Мил“. Но предполагам, че всичко ще бъде наред.

— Налей си кафе, Лоринда! — извика мисис Паркър. — Има и пресен кейк, опечен днес. Ще се върнем към единайсет, предполагам.

Лоринда ги гледа, докато потеглиха в белия „Буик“ на Скот Паркър, после затвори вратата след тях и я заключи. Облегна се на нея и огледа къщата на семейство Паркър. Забеляза, че килимът се е поизтъркал, че завесите са избелели от слънцето. Вдъхна смесения аромат на току-що сварено кафе, пресен кейк и цветя, които мисис Паркър държеше в порцеланови вази навсякъде из къщата. „Това е истински дом“, помисли си тя.

Отиде в кухнята и лицето ѝ се отпусна. Тя се усмихна, когато си наля голяма чаша кафе и си отрязва дебело парче кейк. Занесе ги в дневната и седна отново пред телевизора. Слава Богу, вече не пееше мексиканец, а излъчваха комедия за едно от онези типично американски щастливи семейства, в които бащата винаги е мъдър и винаги проявява разбиране, а съпругата му е талантлива и много красива, където всички си правят шеги и са много забавни, а в края на всяка серия дават на зрителя да разбере, че всички в семейството се обичат много. Лоринда мрачно си помисли, че това е отново превъплъщение на американската мечта. А тя беше просто мит. Отиде в кухнята и си отрязва още едно парче кейк. То щеше да подейства катастрофално на последната ѝ диета, която беше продължила всичко на всичко само два дни, а и утре сигурно ще ѝ излязат много нови пъпки, но пък мисис Паркър правеше най-хубавия кейк в градчето.

Докато се връщаше в дневната, ѝ се стори, че чува хленч откъм стаята на Джеси-Ан. Вдигна поглед към втория етаж и се поколеба...

Отново се чу, този път по-ясно. Значи край на илюзията, че Джон е спокойно и послушно бебе. Може би точно тази вечер той беше решил да бъде различен! Може би бебето знаеше, че тя ще се грижи за него? Лоринда сви рамене, беше й безразлично. Ще го накара да почака, може би ще му се отрази добре да си поплаче здравата това проклето, разглежено богаташко синче! По дяволите, а сега взе, че разля кафе по килима на мисис Паркър! Като остави новата чаша кафе и кейка върху масата в дневната, тя се върна бързо в кухнята да търси парцал. После, с тревога и много усърдно започна да чисти петното. Ето, почти беше изчезнало. Испитала облекчение, тя отново затърка. Да, всичко беше наред, мисис Паркър никога нямаше да узнае колко невнимателна е била. Господи, това дете вдигаше истинска врява. Лоринда затвори вратата на дневната и се разположи удобно на дивана, като подпря крака на ниската масичка пред себе си и усили звука на телевизора. Тъкмо навреме, за да хване новините. Винаги й доставяше удоволствие да знае какво се случва по света. По странен начин така се отдалечаваше от Спринг Фолс...

Когато след половин час занесе чашката от кафето в кухнята, бебето все още плачеше. Само че този път то вресеше — високо и уплашено. Господи, сигурно съседите щяха да чуят и да дойдат, ако не го накараше да млъкне! С въздишка, Лоринда се изкачи бавно по стълбите до стаята на Джеси-Ан. Наведе се над люлката, украсена с набрана драперия и загледа бебето. То изведнъж млъкна и я загледа в отговор със сините очи на Джеси-Ан. Гледаше като нея, директно в теб, открито. Лицето му беше червено и подпухнало от плача. Дишаше учестено и продължаваше да хълца. Лоринда не беше очаквала, че то е толкова сладко и безпомощно, и сега вече съжали, че го е оставила да плаче. Само че децата трябваше да бъдат научени, че не могат да прекъсват заниманията и почивката на възрастните.

Взе го на ръце и разбра, че се е подмокрило. Остави го на масичката до люлката, която беше поставена там специално за тази цел и свали памперса му. Като извърна глава, за да не вижда символа на пола му, тя побърза да му сложи нов памперс, после го зави в одеялото и го занесе на долния етаж.

Лоринда държеше доста непохватно Джон, който смучеше щастливо от шишето и мислеше, че Джеси-Ан не заслужава бебе като това — всъщност, че не заслужава никакво бебе. Джон не бе виновен

за това, че има Джеси-Ан за майка, нали така? Точно така, както тя не можеше да смени своята майка и баща си. Погали го по нежната бузка и му се усмихна. Той я погледна, а тя се запита какво ли може да мисли. Много ѝ се искаше да не прилича чак толкова на Джеси-Ан. Бебето въздъхна доволно и затвори бавно клепачи. Скоро дишането му стана равномерно, той заспа още в ръцете ѝ.

Лоринда гледаше учудено невинното му личице. За първи път в живота си държеше бебе. За първи път въобще прегръщаше някого. И беше повече от сигурна, че никой не я е държал така, когато тя е била бебе. И, разбира се, никой не я беше прегръщал и след като стана жена. Лоринда облегна глава на възглавничките и затвори очи изпълнена с ново, непознато за нея щастие, притиснала бебето до гърдите си.

— Е, вижте, не е ли много мила? — извика мисис Паркър. — Вижте ги как спят и двамата.

Лоринда се събуди стресната.

— О, съжалявам, мисис Паркър, не исках да заспивам... Само че Джон плачеше толкова силно, а после двамата се почувствахме така удобно тук, на дивана, че сме заспали. Не исках отново да го будя.

— Разглезваш го, Лоринда — каза Джеси-Ан, взе бебето от ръцете ѝ и го прегърна. — Хайде, малък немирнико, да не би да си измъчил Лоринда?

Изглеждат толкова щастливо семейство, помисли си завистливо Лоринда, докато обличаше якето си. Веднага се виждаше, че са прекарвали приятно заедно.

— Благодаря, Лоринда — каза Харисън и пъкна петдесет долара в джоба ѝ.

— Мистър Ройл, не мога да приема — запротестира тя и му подаде обратно банкнотата. — Наистина, не го направих за пари, пък и това е прекалено много.

— Винаги съм вярвал, че плащам точно толкова, колкото извършената работа заслужава — отговори твърдо Харисън. — А тази вечер твоите услуги бяха много ценни за нас.

Лоринда му се усмихна предпазливо.

— Е, благодаря, мистър Ройл. — Когато той отвори вратата и я задържа за нея, тя се поколеба. — Може ли утре да дойда просто за да

видя бебето? — запита неочаквано.

— Разбира се, ще се радваме.

Гледа след нея, докато тя се отдалечаваше бързо по алеята пред къщата, като ловко избягваше малките локвички. После тръгна побавно по „Билингс авеню“, където в самия му край се намираше неугледната къща, която беше неин дом.

Следобедът на следващия ден Лоринда седеше на пода в стаята на Джеси-Ан и гледаше как малкият Джон рита с крачета във въздуха, докато майка му опаковаше багажа. Лоринда залюля жълтото пате над люлката му и се засмя радостно, когато той протегна ръчички към него. Джеси-Ан вдигна рязко поглед към нея изумена. Никога преди не беше чувала момичето да се смее. Бедната, наистина беше жалко, че семейството ѝ е такова... Но у Лоринда имаше нещо, което продължаваше да я кара да се чувства неудобно в присъствието ѝ.

Лоринда въздъхна, както ѝ се стори, преувеличено:

— Наистина много съжалявам, че си тръгвате — каза тя тихо.

— Скоро ще дойдем пак — каза Джеси-Ан като нави на руло тоалета си от синя коприна и го постави грижливо в огромния куфар, марка „Луи Вютон“. — Този трик го знаят всички модели — каза тя, доловила изненадата в погледа на Лоринда. — Навитите дрехи не се мачкат, а и в куфара се събират повече така.

Лоринда си спомни единствения път, когато пътува — онези няколко седмици в колежа, преди да ѝ заповядат да се върне у дома. Спомни си как грижливо беше сгънала малкото си дрехи, как ги беше поставила в куфара между пластовете мека бяла хартия, как беше гладила и сгъвала...

— Само да можех да се махна отгук — каза тя едва чуто. — Не мога да ти опиша какво е, Джеси-Ан. О, знам, мисис Паркър мисли, че майка ми е инвалид, но простата истина е, че тя се налива с алкохол. Уискито е това, което ме държи като в капан в Спринг Фолс. — Тя се засмя горчиво. — Ако баща ти не ми беше дал работа и нямаше нищо против отсъствията ми, въпреки че наваксам с работата после, защото съм много съзнателна, е, мисля, че щях да полудея. — Сведе поглед и добави все така тихо: — Просто не знам какво бих могла да направя със себе си.

Джеси-Ан изпусна купа дрехи, които тъкмо щеше да пъхне в чантата и я загледа ужасена.

— Лоринда — извика тя шокирана, — нещата не може да са толкова лоши!

— О, да, могат. — Гласът на Лоринда трепереше, а по пухкавите ѝ бузи започнаха да се търкалят сълзи, когато продължи: — Никога досега не съм говорила с когото и да било за това... Дори с мисис Паркър. Мама дори не се интересува къде е, нито дори дали аз съм там, само да има кой да се грижи за нея и да има в изобилие уиски! — Уловила погледа на шокираната Джеси-Ан, тя добави тихо: — Повярвай ми, по-добре е да ѝ купувам алкохол, отколкото да я оставя без него, защото тогава направо полудява. Би могла дори да убие, за да пийне глътка! Понякога мечтая да се махна, пък било то и в Ню Йорк, и да си намеря подходяща работа. Може би ще мога да посещавам вечерно училище и да уча счетоводство. Бих могла да науча всичко за таксите, данъците, корпоративното счетоводство... Мечтая за това, че още не е прекалено късно... Че може би някой ден бих могла да стана човек... — Гласът ѝ заглъхна, задушен от сълзите. Тя захълца нещастно и добави: — Само да можех да си намеря работа в Ню Йорк.

Като пъхна роклята, която държеше в чантата, Джеси-Ан седна на леглото и загледа разтревожено Лоринда. Господи, това момиче наистина имаше нещастна съдба... Ако знаеше, щеше да се интересува повече от нея в училище, щеше да се опита да ѝ помогне, вместо да ѝ се подиграва заедно с другите заради баща ѝ... Но Лоринда винаги се държеше настрана, виждаше им се странна. Дори сега ѝ беше много трудно да я хареса. Джеси-Ан се изправи и отиде при сина си, взе малката му ръчичка в своята. Джон загука щастливо, хванал здраво с другата си ръка жълтото пате, махайки безцелно във въздуха. „Имам всичко, помисли си виновно Джеси-Ан, всичко, което една жена може да иска.“

— Благодаря, че каза на мен, Лоринда — каза ѝ тя нежно. — Искрено съжалявам, че си толкова нещастна. Ако искаш, ще помоля Харисън да провери дали има свободно място в счетоводния му офис в Ню Йорк. Не знам колко плащат, но предполагам, че ще е достатъчно, за да наемеш малък апартамент. Със сигурност ще можеш да посещаваш вечерен колеж.

Малките безжизнени очи на Лоринда заблестяха.

— Наистина ли ще го направиш? За мен? Наистина ли, Джеси-Ан? — Лицето ѝ отново помръкна. — Но аз не мога да оставя майка си, тя е безпомощна, а не мога да си позволя да поддържам нея и апартамент в Ню Йорк. — Тя отново избухна в плач. — О, Господи, просто няма да стане.

Дори животът ѝ да зависеше от това, Джеси-Ан не можеше да прегърне успокоително през раменете обикновеното на вид несимпатично момиче.

— Хайде, не се тревожи за това — каза тя. — Ще говоря с мама и татко по въпроса, те ще знаят какво трябва да се направи, за да бъде майка ти настанена в болница. Сигурно има място, където ще я излекуват...

— Да я излекуват! — Горчивият смях на Лоринда се смеси със сълзите ѝ. — Майка ми не може да бъде излекувана! О, не, Джеси-Ан. Тя трябва да бъде затворена в лудница. Трябва да я заключат!

Джеси-Ан ахна ужасена, дори шокирана от злобата и отмъстителността на Лоринда.

— Ти не я познаваш — зашепна бързо-бързо Лоринда, доловила ужаса ѝ, — дори наполовина не я познаваш. Възможно е някоя вечер да предизвика пожар, когато пуши пиана в леглото, а така и тя ще загине, ще убие и мен!

— Не се тревожи, Лоринда — каза отново Джеси-Ан. — Татко ще помогне. Той ще види какво трябва да се направи.

— А Харисън? Няма да забравиш да питаш и него, нали? — В гласа на Лоринда се долавяше болезнено нетърпение.

— Обещавам — съгласи се Джеси-Ан. — Ще бъдеш в Ню Йорк, ще започнеш нов живот още преди да си се усетила — добави тя, като най-последно успя да се усмихне.

Лоринда стана от пода и приглади смачканата си памучна пола.

— Благодаря ти, Джеси-Ан. Благодарни и на Харисън от мое име. Не знам какво бих правила без твоето семейство. Не мога да вярвам, че скоро всичко ще приключи и ще мога да изляза от този кошмар. Е, довиждане, тогава...

Лоринда ѝ подаде ръка непохватно и като я пое, Джеси-Ан си помисли колко студена и безжизнена е тя, въпреки че в стаята беше доста топло.

— Довиждане, Лоринда. И късмет.

ГЛАВА 7

Пъхнал ръце в джобовете си, Харисън гледаше мрачно през прозореца на офиса си на петнайсетия етаж. На бюрото му имаше цял куп лъскави брошури, рекламиращи недвижима собственост. Имаше и подарък, завит в хубава златиста хартия и завързан с червена панделка.

Утре беше рожденият ден на Джеси-Ан и той искаше да я изненада, като ѝ купи онова ранчо в зелената провинция, за което тя беше казала, че мечтае още от малко момиченце. Консултантите му по недвижима собственост търсеха от два месеца и бяха избрали шест имения, от които Джеси-Ан трябваше да направи последния си избор. Те всички бяха добра инвестиция и притежаваха неустоим чар. Тя щеше да държи арабските коне, които той щеше да ѝ купи, в една от модерните конюшни в Съединените щати. Щеше да има възможност да ги обучи в различните упражнения за манеж, както и да прескачат препятствия. Без грим, обула сини дънки, тя щеше да язди по цял ден из собствената си земя, да се наслаждава на конете и на свободата, която дава откритото пространство, свобода, за която копнееше. Може би, помисли си Харисън, когато малкият Джон порасне, тя ще го научи да язди. Той ще има свое собствено пони, а може би и две кучета. А когато настъпи вечерта, когато Джон вече спи в креватчето си, той и Джеси-Ан ще седят мързеливо отпуснати пред бумтящия огън в камината — тя с чаша калифорнийско „Шардоне“, което предпочиташе, а той с чаша от любимото си малцово шотландско уиски. Ще звучи музика, нещо като концерт на Брамс, а тя ще си почива, подвила дългите си крака под тялото и положила глава в скута му, а в краката ѝ, върху рогозката, ще лежат кучетата...

Проблемът с тази изненада за рождения ѝ ден, помисли си Харисън, е в това, че бе пригодил мечтата на Джеси-Ан към собствените си желания. Тя всъщност искаше сама да спечели пари за ранчото. В мечтата на Джеси-Ан присъстваше не само ранчо, а и модна агенция. „Имиджис“ щеше да бъде доказателство както за света, така и за самата нея, че може да бъде нещо повече от модел. А тук

проблемът беше, че той не беше убеден в това. Джеси-Ан не беше бизнесдама. Тя щеше да се поддава лесно на всяка сълзлива история, не би могла да избегне увещанията и молбите на никого. И все пак тя беше уверена, че ще успее, сигурна, че знае какво прави. Всичко, от което имаше нужда, беше помещения за „Имиджис“ и съгласието на Харисън.

Докато крачеше напред-назад по килима, Харисън осъзна, че се опитва да промени Джеси-Ан и че така тя вече няма да бъде момичето, за което се беше оженил. Сега тя беше по-тиха и се усмихваше порядко, нямаше новини и клюки, с които да го развлича, когато се прибереше вечер у дома, а малкият Джон запълваше само част от деня ѝ.

„Да си го кажем направо, помисли мрачно той, искам да ѝ купя ранчото, за да имам аз това, което искам — моето красиво, обвързано само с дома момиче, изтегнато до моето огнище, момиче, което да не иска нищо повече от Джон и мен.“ Но реалността не беше такава. Не можеше да купи на Джеси-Ан нейната мечта, можеше само да ѝ помогне да я осъществи. И може би по този начин и той щеше да получи онова, което иска.

Звънна на секретарката си и я помоли да го свърже с агента му по недвижими имоти в Манхатън, защото имал работа за него, за свършването на която пък той щял да разполага само с осемнайсет часа.

Рахел Ройл излезе от асансьора на петнайсетия етаж на сградата на „Ройл“ на ъгъла на Източна Шейсет и първа улица и „Мадисън“, като раздаваше ослепителни усмивки наляво и надясно. Беше тръгнала към просторната открита стая на секретарките, но от време на време спираше, за да разпита подробно някой дългогодишен служител за здравето му или да поздрави някой вицепрезидент, тръгнал на събрание на директорите. Изпитваше безкрайно задоволство да вижда, че както винаги, във всички офиси кипи трескава дейност, че никой не се мотае край кафемашините, за да бърби. „Ройл“ се грижеше добре за всичките си служители — работните помещения бяха снабдени с климатични инсталации, бяха удобни и добре осветени. Всичко — от пишещите машини, копирните машини и компютрите до огромния

сложен компютър — беше свръхмодерно, столът за работниците, който получаваше доста големи субсидии, работеше непрекъснато за 1200-та им служители и там се сервираше отлична, здравословна храна. За това, че служителите им работеха добре и се чувстваха щастливи, че работят за тях, допринасяха и здравните осигуровки, пенсионната им политика, премиите, чийто процент от печалбата винаги беше един и същ, както и планираната навреме и удачно отпуска на всеки един от тях.

Нейният съпруг, Морис Ройл, беше създал всичко това и за Рахел то беше нещо като действащ монумент в негова памет. Фактът, че Харисън беше разширил компанията до гигантска корпорация, беше двойна причина да изпитва задоволство, защото то доказваше, че тя и Морис са го научили кои са най-важните, стойностни неща в живота. Когато баща му почина, тя можеше да се облекне на Харисън, да почерпи от него силата, която ѝ беше необходима, за да преживее онези първи кошмарни месеци. Да, той беше много любящ и предан син и Рахел не знаеше какво би правила без него. Разбира се, Морис беше поверил контрола над компанията на нея. Тя притежаваше трийсет и шест цяло и една трета от акциите, докато Харисън притежаваше само трийсет процента и една трета. Останалите трийсет и три процента и една трета бяха притежание на различни акционери. И макар че Харисън ръководеше компанията, Рахел никога не би се разделила със своите акции, защото трябваше да оправдае доверието на Морис в нея. Ето защо тя продължаваше да се интересува какво става, редовно присъстваше на събранията на борда на директорите и на годишното общо събрание, когато винаги се качваше на подиума, готова да отговори на всички въпроси, защото знаеше съвсем точно какво става в компанията. Точно така, както знаеше какво става и в живота на сина ѝ.

Спря до бюрото на Жанин Мартин в големия офис преддверие, за да ѝ каже „здравей“. Жанин беше личната секретарка на Харисън, която си имаше своя собствена секретарка, както и две помощнички. Работата ѝ беше важна и отговорна. Тя служеше на Харисън вече повече от дванайсет години. Жанин знаеше за бизнеса на „Ройл“ толкова, колкото и самата Рахел. И почти толкова, колкото и тя, за семейството.

— Добро утро, Жанин! — извика Рахел и кимна за „здравей“ на помощничките и на размъкнато облеченото тъмнокосо момиче, което изглеждаше съвсем не на място в офиса. Рахел си отбеляза наум, че трябва да провери това, защото момичето не беше от типа, подходящи за петнайсетия етаж!

Лоринда нервно размести листовите, съдържащи отчетите за миналия месец на магазините в източните щати, като гледаше с крайчеца на окото си мисис Ройл, чудейки се коя ли е тя. Господи, колко беше елегантна в този син костюм, жълта копринена блуза и прекрасните обувки... Точно така би искала да се облече и тя, само ако можеше да си го позволи...

— Добро утро, мисис Ройл — каза мило Жанин, — как сте днес?

„Мисис Ройл!“, помисли Лоринда. Това сигурно е майката на Харисън. Докато чакаше помощник-секретарката да приключи телефонния си разговор, тя гледаше крадешком Жанин и мисис Ройл, и жадно подслушваше разговора им. Беше изявила желание сама да донесе отчетите, когато момчето, което вършеше това не се появи. Всъщност Лоринда нарочно не го повика с надеждата, че може да види Харисън. Тя често се въртеше на места, където нямаше работа, опитвайки се да срещне Харисън. Намираше си разни извинения да идва в този офис от доста по-ниския десети етаж, където се намираха офисите на счетоводството, защото очакваше, че може да попадне на него в асансьора или коридора. Веднъж това стана и Харисън ѝ кимна учтиво, запита я как се справя, но тя имаше време само да каже: „Чудесно, благодаря, мистър Ройл“, преди той да изчезне.

Докато не започна работа тук в ръководните офиси, Лоринда не осъзнаваше колко важен човек е Харисън. Той имаше властта да ѝ даде работа в огромната си компания и да промени целия ѝ живот. И беше толкова красив, толкова мил и любезен, и толкова... подобен на Бог. Как онази порочна Джеси-Ан е успяла да го впримчи тя не знаеше... Или по-скоро знаеше! Всичко, което Джеси-Ан трябваше да направи беше да върти дупе, както някоя кучка би въртяла опашка в горещината, и мъжете веднага дотичваха при нея. И бедният Харисън не беше изключение. Вината не беше негова, той не би могъл да устои... Никой не беше в безопасност от Джеси-Ан!

— Да не би днес да имаш рожден ден, Жанин? — запита мисис Ройл, като посочи пакета, увит в златиста хартия на бюрото ѝ.

— О, не, мисис Ройл, това е подаръкът за рождения ден на Джеси-Ан от мистър Ройл или поне — беше. Мисля, че той току-що промени решението си.

— Променил решението си? — Рахел смръщи вежди, все така загледана в пакета. — Какво съдържа той? Книги?

— Повече от това. Брошури реклами за недвижими имоти. Мистър Ройл искаше да ѝ купи ранчо в зелената провинция и Джеси-Ан трябваше да направи своя избор от дузината, които той щеше да ѝ предложи. Сега той казва, че знае за нещо, което тя желае по-силно от това, или по-скоро, желае първо него.

— Чудя се какво ли е то? — запита Рахел и нетърпеливо забарабани с пръсти.

— Разбрах, че става въпрос за помещения за модна агенция — отговори Жанин и добави със смях: — На мен не ми се вижда чак толкова хубаво... Бих приела ранчото по всяко време!

— Мисля, че си права, Жанин! — извика Рахел и тръгна към офиса на Харисън. Тя за първи път чуваше за модната агенция, обикновено бледите ѝ бузи се бяха зачервили от внезапен гняв. Имаше намерение веднага да разбере какво става!

Лоринда гледаше втренчено след мисис Ройл. Мислеше, че сега, след като се е омъжила, и то за мъж като Харисън, Джеси-Ан няма да върви вече по порочния си път, че ще си стои у дома и ще се грижи за Джон и за съпруга си, но очевидно само един мъж никога нямаше да е достатъчен за Джеси-Ан. Искаше пак да се върне там, откъдето беше започнала, да застане отново пред камерите, да върви по подиума, за да могат мъжете да я видят, да умират от плътски копнеж по нея... Лоринда гневно стисна длани в юмруци и смачка листовите хартия.

— Да, какво е това? — запита я рязко помощник-секретарката. Струваше ѝ се, че момичето е изпаднало в транс...

— О, о... Това са отчетите, които мистър Ройл чака. — Лоринда хвърли листовите хартия на бюрото ѝ и едва тогава забеляза колко са смачкани. — О, господи, ще се върна и ще ви донеса нови копия — каза тихо тя, смутена.

— Няма нужда. Можеш да ги оставите на бюрото ми, вместо да си губите времето да чакате.

— Съжалявам, съжалявам — каза още по-тихо Лоринда и тръгна към вратата.

— Коя е тази скапанячка? — запита секретарката, без да отправи въпроса определено към някого, после започна да чете отчетите.

— Добро утро, майко — каза Харисън и целуна майка си по гладката, добре напудрена буза. От нея се носеше ароматът на „Шанел 5“. Все така, откакто той се помнеше.

— Харисън, дойдох да ти кажа, че планирам малко парти по случай рождения ден на Джеси-Ан утре. Поканила съм някои от моите приятели и някои от твоите. И Маркъс ще си дойде от „Принстън“...

— Много мило от твоя страна, майко — отговори той, чудейки се защо не е поканила приятелите на Джеси-Ан, след като беше нейният рожден ден, — но аз вече реших да я изведа на вечеря, за да бъдем сами.

— Но вие прекарвате прекалено много време сами — изкоментира студено Рахел. — А е време Джеси-Ан да се срещне с някои хора, които наистина имат значение, а не като онези, които е срещала като модел. Имам наум няколко добри каузи, под които би могла да сложи името си. Все пак тя е много известна и има детски благотворителни организации, които биха спечелили от подкрепата ѝ. Както знаеш, тази работа понякога е много изтощителна — тя го погледна изпод спуснатите си клепачи, — но, разбира се, няма с нищо да наруши домашното ви спокойствие.

Харисън я загледа изумено. Познаваше майка си достатъчно добре, за да долови, че в думите ѝ има скрит замисъл.

— Съжалявам, майко — отговори спокойно, — но мисля, че Джеси-Ан ще бъде много заета в следващите месеци. Тя иска да отвори нова модна агенция.

— И ти ще ѝ купиш помещенията?

Погледите им се срещнаха, когато той отговори:

— Да, точно така.

Рахел скочи от мястото си.

— Не мислиш ли, че мястото на съпругата ти е у дома? Все пак, Харисън, тя не е омъжена за някой чиновник или счетоводител! Тя е мисис Харисън Ройл! Ами синът ти? Той има нужда от нея. Детето е само на четири месеца, а тя вече иска да го изостави... Каква майка?

— Джон има много способна медицинска сестра, а и Джеси-Ан никога не би го изоставила съвсем — отговори спокойно Харисън. —

Знаеш така добре, както и аз, майко, че тя обожава Джон... И няма спор, че никога няма да го пренебрегне.

Рахел приглади назад кичурите сива коса, изплъзнали се от кока й.

— А ти знаеш така добре, както и аз, Харисън, че Джеси-Ан не е бизнесдама. Ще накара теб да вършиш всичката работа, да решаваш всичките й проблеми, ще те безпокои за разни дреболии, а ти трябва да управляваш тази компания... Разбира ли това момиче с какво се захваща?

— Тя ме вижда само когато се прибера вечер уморен, без да искам нищо друго, освен да изпием по едно питие и да вечеряме заедно...

— Предупреждавам те сега, че ако й позволиш да се заеме с управлението на агенцията, ще можеш само да си спомняш за тези спокойни вечери! Помисли отново, Харисън, помисли и за себе си.

— Вече определих позицията си по въпроса и съм убеден, че вече е време аз, тоест всички ние, да помислим и за Джеси-Ан. Ти си права, тя може да не е истинска бизнесдама, но има право да опита. — Харисън сви рамене. — Ако се провали, винаги можем да продадем собствеността. — Не добави, че всъщност не искаше да каже „ако“, а „когато“, защото знаеше, че онова, което майка му казва, е истина. А ако постигнеше успех, спокойните му дни с Джеси-Ан вече се брояха на пръсти.

— Не казвай, че не съм те предупредила — отговори студено Рахел и тръгна към вратата. — Ще ви очаквам и двамата утре. В осем?

— Ще дойдем — обеща той и се усмихна с нескрита горчивина. Щеше да му се наложи да обясни някак си на Джеси-Ан, че майка му е променила техните планове да вечерят на спокойствие сами.

На двайсет години Маркърс Ройл беше по-младо копие на баща си — висок и атлетичен, с мускулесто, пъргаво и жилаво тяло. Само косата му беше руса, а не тъмна като на баща му. Маркърс играеше великолепно тенис и беше отличен плувец. Разбираше и от управлението на плавателни съдове. Сега беше в първата си година в „Принстън“ и се радваше на живота.

Беше довел Джени, момиче от колежа, на партито на Рахел, като предварително я беше предупредил, че баба му ще се отнесе критично към нея. Баба му това и направи. Още когато ѝ я представи, тя се информира за произхода на Джени, и то цели три-четири поколения назад, после зададе няколко уж случайни, но добре обмислени въпроса, които да ѝ подсказат дали момичето отговаря на стандартите. Разбира се, „стандартите“ бяха собствените критерии на Рахел, а Маркърс не даваше и пет пари за тях! Случайност беше, че семейството на Джени беше богато почти толкова, колкото и семейство Ройл, а парите им бяха по-отдавна, от времето на железниците, не просто от две поколения насам.

Той хвана Джени за ръката и я задърпа през тълпата от гости, за да я представи на баща си и Джеси-Ан. Както винаги, „мащехата“ му изглеждаше фантастично. Беше облечена в бяла коприна, която правеше златистата ѝ кожа да изглежда нежна и топла, а косата ѝ блестеше като зряла пшеница в късно лято. Искрено се надяваше баща му да осъзнава какъв късмет има не само защото Джеси-Ан беше зашеметяваща, а защото беше също така много добра и мила. Любовта към баща му грееше в очите ѝ.

— Честит рожден ден, Джеси-Ан! — извика той и я целуна по бузата.

— Маркърс! Колко се радвам да те видя. Надявам се, че не пропускаш прекалено много занятия с идването си тук. Няма значение, всъщност радвам се да те видя. Рожденият ми ден не би бил същият без теб.

— Това е Джени Картър-Пътнам — каза той.

Джеси-Ан се усмихна на хубавото тъмнокосо момиче.

— Радвам се, че си успяла да дойдеш, Джени — каза тя. — Трябва някой да държи Маркърс под око.

— Заради тези думи — отговори сериозно той, — може и да не ти дам подаръка.

— Тогава ще си ги взема обратно! — засмя се тя. — Не ги казах в лошия смисъл, кълна се.

— Можеш да накърниш репутацията на което и да е момче с такива забележки — каза Маркърс и с усмивка ѝ подаде малка кутийка.

Като разкъса сребрилата панделка, Джеси-Ан с удоволствие загледа съдържанието на кутийката.

— О, Маркър, колко добър избор, каква красота... Погледни, Харисън.

Беше неин миниатюрен портрет, нарисуван с безкрайно изящество и търпение от художника. Рамката беше изработена от слонова кост, с тъмна линия в златисто по края.

— Наистина е прекрасно, Маркър — каза Харисън, доволен, че синът му е избрал толкова сантиментален подарък, труден за изработка.

— Копирах твоята снимка, която ми е любима — каза й Маркър. — Винаги съм си те представял такава.

— Толкова съм доволна, Маркър! — каза тя с благодарност. — Дори повече, поласкана съм!

— Не е повече, отколкото заслужаваш — каза той. — Хайде, покажи какво ти е купил татко! Може би нещо от Париж или поне нещо също толкова зашеметяващо.

Харисън се засмя.

— Подаръкът ми е далеч по-скромен.

— Баща ти ми купи сграда. За „Имиджис“. Най-после ще отвори своята агенция, Маркър.

Той знаеше за мечтите на Джеси-Ан, също така добре познаваше и баща си. Бърз и скрит поглед към лицето на Харисън го увери, че за момента поне Харисън е щастлив да остави съпругата си да прави каквото пожелае. Конфликтът между тях двамата беше повече от очевиден за него преди.

Като обиколи стаята с Джени плътно до себе си, Маркър поздрави семейните приятели и познати и забеляза, че тук няма нито един човек, който би могъл да е поканен от Джеси-Ан.

— Партието беше изненада, Маркър — каза баба му с упрек, когато я запита защо е така. — Как бих могла да попитам Джеси-Ан за телефонните номера на приятелите й? Така щях да се издам.

Той остана да гледа в почуда след нея, когато тя се отдалечи, за да поднови разговорите си с гостите. Възхищаваше се на способността й винаги да представя нещата така, че да изглеждат такива, каквито тя желае. Хвана отново Джени за ръката, преведе я през тълпата и я изведе в коридора пред асансьора.

— Там вътре има прекалено много възрастни хора — обясни й с усмивка. — Да хапнем нещо и да отидем в „Паладиум“, а?

Харисън погледна часовника си, а после — Джеси-Ан. Беше направил резервация за девет и половина в малък италиански ресторант, който и тя харесваше.

— Ще тръгваме ли? — запита я и погали с длан топлата, копринена кожа на рамото ѝ. Копнееше да бъде насаме с нея.

— На никого няма да липсваме повече — съгласи се тя и двамата си запробиваха път към вратата. В тишината на сивия асансьор той ѝ се усмихна виновно. — Майка ми никога няма да ми го прости.

— Но аз ще ти простя — засмя се тя и го целуна.

Малкият и уютен италиански ресторант беше любимо местенце на Джеси-Ан, което тя често посещаваше и преди да се омъжи. Беше на ъгъла до стария ѝ апартамент в съседство със „Сентръл парк“. Мислеше, че ще е забавно да се върне там с Харисън, да сменят за малко елегантните ресторанти, в които обикновено ходеха. Но ресторантът беше сменил собственика си и Джеси-Ан мрачно гледаше преварените макарони в чинията си, полети с рядък червен сос.

— Все пак е по-добре, отколкото на партито на Рахел — каза Харисън, за да я утеши. И двамата се засмяха.

Изядоха макароните и изпиха доста червено вино. Джеси-Ан му каза, че никога досега не е получавала по-хубав подарък за рождения си ден и не е била толкова щастлива.

Техният „Ролс-Ройс“ с частния шофьор ги чакаше, за да ги отведе у дома. В асансьора Харисън отметна косата от лицето ѝ и я загледа с онзи нежен поглед, който я беше накарал да се влюби в него.

— Обичам те, Джеси-Ан — прошепна той, когато вратите на асансьора се отвориха.

Прегърнати здраво, те вървяха по облицованите с дървена ламперия коридори към стаята си, като нямаха търпение дори да съблекат дрехите си. Любиха се страстно върху новата бяло-зелена кувертюра на леглото, която ѝ напомняше за детската ѝ стая в Монтана.

— Обичам те — прошепна тя след това. — Ти си моето щастие. Ти и Джон.

— Тогава защо имаш нужда от „Имиджис“? — запита я Харисън объркан. — Когато имаме толкова много?

На този въпрос Джеси-Ан не можеше да отговори.

ГЛАВА 8

Карълайн се събуди внезапно, рязко, и загледа озадачено тавана, на който беше изобразено нощно небе с луна, звезди и облаци. После бавно и постепенно си спомни, че се беше преместила едва вчера в малкия апартамент на приятел художник в нюйоркския „Ийст Сайд“. Беше се съгласила да се грижи за апартаментта му в следващите шест месеца, които Тимо Санши щеше да прекара в Италия в търсене на нови вдъхновения за изложбата си в Манхатън през май. Късметлията Тимо! Дали самата тя можеше да получи някакво вдъхновение за нов живот? Беше толкова сигурна, че Ню Йорк ще се окаже ключът към новия ѝ живот, но до момент нищо като че ли не вървеше както трябва.

Да пробиеш на „Бродуей“ се оказа дори още по-трудно, отколкото на „Шафтсбъри авеню“ и въпреки че беше завършила наскоро курс по машинопис, нито един продуцент не искаше да я вземе за помощник. И Карълайн си намери работа като продавачка в елегантен бутик на „Парк авеню“. Само че след „Модис“ този ѝ се струваше безкрайно скучен. Богатите му клиенти искаха просто да се превърнат в копия на последните модни фотографии във „Вог“, въпреки че обикновено бяха много по-ниски от моделите, а и често тежаха двайсет паунда повече! Отегчена от техните усилия да превърнат модата в униформа, Карълайн си намери работа като секретарка в малка художествена галерия в „Ийст Сайд“ и там срещна Тимо.

Той беше дребен и крехък на вид, наполовина японец, с гъста и лъскава черна коса и тъмни издължени и тесни очи, скрити зад дебели очила, заради които той виждаше света малко по-различен от останалите хора. Изкривените на една страна многоперспективни цветни форми и пространства, както и графичните му рисунки бяха уникални по рода си, привличаха вниманието и вече му бяха създали международна известност. Но въпреки че се беше сприятелила с Тимо и с някои от художниците, които имаха изложби в галерията, Карълайн беше неспокойна. Обещаха ѝ работа в „Сотби“ на щанд за изделия на

изкуството, и тя напусна галерията, но когато обещаната работа не ѝ беше дадена в последния момент, тя с благодарност прие предложението на Тимо да живее в апартамента му, без да плаща наем и да се грижи за него. Това беше огромен късмет, който дойде в момент, когато парите ѝ бяха почти на привършване. Поне беше сигурна, че ще има покрив над главата си и нямаше да се налага да пести за храна. Докато изникне нещо.

Карълайн гледеше нарисуваните от Тимо звезди и се надяваше, че съдбата я насочва в правилната посока и че работата в галерията „Макконъл“ ще се окаже почивката и удобният случай, от които имаше нужда. През целия си живот беше вярвала твърдо и непоколебимо в съдбата и с изключение на един-два провала, като например този с Перикъл Яго, съдбата рядко я беше разочаровала. Тя знаеше, че късметът е просто въпрос на това да бъдеш на точното място в точния момент.

Като се загърна плътно в подарената ѝ от Перикъл копринена пижама, тя потръпна от студ и включи осветлението. Възхити се на множеството малки, прилични на фенери лампи, подредени по дължината на стените, и се замисли за бъдещето си. Все още лелееше глупавата си мечта да работи в театъра и беше готова да започне от самото дъно — да приготвя чая, да изтичва за сандвичи, дори да мие подовете, каквото и да е, само да мине през вратата на театъра. Само да се намереше врата, която да се отвори за нея!

Започна да се разхожда из апартамента и да разглежда работите на Тимо. Просторното антре с неговите сиви и бели плочки по странен начин подсилваше чувството ѝ за самота и връщаше спомените за Перикъл. Побиха я тръпки от мрачните пана и собствените ѝ мисли, и тя погледна през прозореца към снега, който продължаваше да се сипе от небето, мрачно като картините на Тимо. Река Хъдсън беше станала сиво-кафява. Само снощи ѝ се беше сторило, че същите тези прозорци разкриват вълшебно царство, бляскаво украсено от светлините на манхатънските мостове, обещаващо блясък и вълнуващи преживявания.

Няма смисъл да хленча, сгълча сама себе си Карълайн, Ню Йорк е там, навън, и просто я чака! Улови по радиото WNEW и затананика тихо заедно със Синатра, да се ободри и развесели, докато си приготвяше кафе. Прокара длани през късата си къдрава кестенява

коса, подскочи няколко пъти, за да засили кръвообращението си, после се протегна и накрая застана на главата си — стойка от упражненията по йога. Усмихна се на отражението си в тъмните стъкла на вратата на кабинета и запя по-силно: „Ще постъпя, както намеря за добре“. Почувства се сто процента по-бодра. Съдбата вече ѝ се усмихваше, беше сигурна в това, а някъде там, в прекрасния и бляскав Манхатън тя ще намери работата, за която мечтае, ако не мъжа, за когото копнее.

Харисън гледаше през прозорците на офиса си на петнайсетия етаж към бавно падащия сняг и се питаше какво да прави с Джеси-Ан. Откакто беше отворила „Имиджис“ преди два месеца, тя се беше променила от усмихнато и оживено безгрижно момиче в тиха млада жена с отвлечено и далечно изражение на лицето. Когато и да я запиташе нещо за „Имиджис“, като внимаваше да не казва нещо от рода на: „Какво не е наред“, а само нещо като: „Как върви?“, тя винаги се усмихваше ослепително и отговаряше: „*Страхотно! Всичко е окей. Справям се чудесно*“. Но у него се прокрадваше чувството, че за първи път в живота си Джеси-Ан не казва истината.

Обърна се и се загледа в нейната снимка, поставена в сребърна рамка на бюрото му и започна да преценява промените, които агенцията „Имиджис“ беше предизвикала. Тревожно смръщените вежди и фактът, че никога не обсъждаше нещата с него можеха да означават само едно — тя не намиреше моменталното приемане и успех, които беше очаквала. Бедната Джеси-Ан, сърцето го болеше заради нея. Светът на големия бизнес приличаше на дивия свят на джунглата и сега той ѝ показваше безразличието си и борбата за плячка, характерни за него, а тя не беше свикнала да я отхвърлят.

Харисън тревожно закрочи из стаята. Въпреки че всъщност не искаше тя да отвори „Имиджис“, не можеше да понася като я вижда наранена. С ръка върху телефонната слушалка, той се замисли дали да не ѝ се обади и да ѝ каже: „Да обядваме заедно, какво ще кажеш? Да се срещнем в «21», така, както обикновено правеше. Беше сигурен обаче, че е много заета и ще се похвали, че всичко върви много добре.

«О, Джеси-Ан, Джеси-Ан, помисли жално той и поднови краченето си из стаята. *Всичко, което искам от теб е да си там,*

когато се връщам вечер у дома — при теб и Джон... Няма нужда да се доказваш пред мен!»

Допусна, че може би ревнува заради новопридобитата ѝ независимост, но как би могъл да позволи на ревността да го спре да не ѝ помогне? Не ѝ беше предложил помощта си, защото знаеше, че е решена да успее като Джеси-Ан Паркър, не като мисис Харисън Ройл. Щеше да му бъде лесно обаче да изпрати при нея някои от деловите си познати. Трябваше само да направи няколко телефонни обаждания.

Харисън мълчаливо започна да прехвърля картончетата с телефонни номера, поставени на бюрото му. Ако се обадеше, щеше да изведе «Имиджис» на пътя към успеха. А имаше вероятност да загуби Джеси-Ан по този път. Но ако не се опиташе да ѝ помогне, не би могъл да живее със себе си, като знае, че тя е нещастна. По дяволите, всичко, което наистина искаше, бе да си върне старата Джеси-Ан, слънчевото момиче от Монтана, което го поздравяваше с широка сърдечна усмивка и «здравей», когато се прибираше у дома. Духът и жизнеността на Джеси-Ан го бяха пленили дори повече, отколкото красотата ѝ, и ако можеше да ѝ върне духа, трябваше да го направи. Въздъхна, звънна на секретарката си и даде телефонния номер.

«Имиджис» се намираше на «Трето авеню» между няколко занемарени сгради. Агенцията също не представляваше нещо особено, беше просто още една празна сграда, но имаше високи тавани и много пространство. А прясно боядисаната лъскава синя врата с неоновия надпис «Имиджис» над нея беше олицетворение на новия живот на Джеси-Ан.

Стените на нейния офис бяха боядисани в бяло. На тях изпъкваха таблата, оградени от яркочервени рамки, които чакаха снимките на нейните нови лица — онези, които все още трябваше да открие. Имаше диван във футуристичен стил, изработен от сива стомана и кожа, и два удобни тапицирани стола. На току-що боядисаното в синьо бюро бяха поставени няколко яркочервени телефона, от които тя щеше да провежда всички онези международни разговори, които щяха да запазват място на нейните модели във «Вог» и всички важни модни кампании.

Седнала зад новото си лъскаво бюро, тя гледаше купа бели квадратни пликове, на които беше напечатано името ѝ и адресът на «Имиджис» с малки и спретнати червени букви. Бяха станали общо шестнайсет досега и, след отварянето на първите два, тя нямаше нужда да отваря останалите, за да разбере какво пише в тях. Съдържанието им беше жестоко и повтарящо се. И я плашеше.

Който и да ги изпращаше, той знаеше всичко за «Имиджис» — и то още преди агенцията да е отворила и започнала бизнеса си. Още първия ден я чакаше едно такова писмо. Беше помислила, че е от Харисън, който най-вероятно ѝ пожелава късмет... Но беше същата мръсотия, напечатана в червено... А сега имаше и още нещо. Той не само я заплашваше, този път той споменаваше и Джон!

Ти не си достатъчно добра, за да бъдем майка. Трябва да умреш, за да може детето ти да бъде отгледано в чистота и невинност... Приближавам се към теб. Никога няма да узнаеш кога ще се появи. Време е за отмъщение и ножът е в ръката ми.

Тя погледна със страх към спуснатите завеси на прозорците, внезапно осъзнала, че е съвсем сама. Изпаднала в паника, грабна телефонната слушалка и набра номера на Харисън. После, още преди другият телефон да е успял да звънне, остави с трясък слушалката обратно. Беше първият ѝ ден в бизнеса, а първото нещо, което щеше да направи, беше да потърси помощта на Харисън. Можеше да си представи как Рахел щеше триумфално да каже *«Нали ти казах, остави я сама само един ден и тя вече ще е изпаднала в беда... Ако Джеси-Ан си беше у дома при детето си, където ѝ е мястото, това нямаме да се случи!»*.

«Рахел да върви по дяволите!», помисли си тя и с огромно усилие преглътна сълзите си. Вече години наред живееше с тези глупави писма и щеше сама да се справи с тях. Вдигна отново телефонната слушалка, но този път набра номера на детективската агенция «Ман и Ко».

— Имаме работа с патологичен и обсебен от мания ум — каза ѝ Джак Халоран от детективската агенция. — Но фактът, който ни

тревожи в момента, е промяната в тона на писмата. Преди сте получавали помия, но не и заплахи. Тревожим се, защото този път явно е склонен към насилие. Мисис Ройл, искам да премислите решението си да не казвате на съпруга си.

— Не — отговори решително тя. — Няма да тревожа Харисън с това. Все пак получавах такива писма дълго преди да го срещна. Това си е мой проблем и не искам и той да се тревожи.

Халоран въздъхна, завъртя писмото в ръцете си и прочете отново пасажите, които уловиха погледа му.

— *«Ти трябва да бъдеш прободена с остри ножове — така, както други бяха прободени заради теб»* — цитира на глас той. — *«Не си достатъчно добра, за да бъдеш майка, затова трябва да умреш.»* *«Време е за отмъщение и ножът е в ръката ми.»*

Гласът му постепенно заглъхна, а тя го гледаше с разширени от страх очи.

— Не искам да кажа, че тези заплахи са сериозни, мисис Ройл, но вие сте омъжена за виден бизнесмен и може би това е довело до промяната в тона на писмата. Преди това авторът, изглежда, се е задоволявал с обиди, макар и изключително мръсни. Хайде, помислете пак, нима не трябва да кажете на мистър Ройл?

— Искам Харисън да стои настрана — отговори твърдоглаво тя. — Това е нещо, с което трябва сама да се справя.

— Окей — каза той и въздъхна от раздражение. — Но ще бъдете изключително предпазлива, нали?

Още на следващия ден огромен здравеняга, облечен в дънки и дебело, закопчано догоре яке, на вид също толкова обикновен и незабележим, колкото и всеки работник, дойде, за да се грижи за безопасността ѝ. Понякога той пазеше на заледения тротоар пред агенцията, а понякога сядаше в задния офис, вдигнал крака на масата, пиеше безбройни чашки кафе и някак раздражително преглеждаше вестниците. Писмата обаче продължаваха да пристигат.

Халоран накрая ѝ каза, че са попаднали в задънена улица и не могат да предприемат нищо, докато този луд човек не се размърда. И Джеси-Ан реши да не обръща повече внимание на писмата. Щеше само да остави Ед Замурски да пази в задния офис. С Ед наоколо се чувстваше в безопасност, но въпреки това не отваряше писмата, защото знаеше, че съдържанието им само ще засили страха ѝ.

Еlegantният ѝ офис ѝ се струваше потискащо тих и като бутна в страни пликовете, Джеси-Ан загледа мрачно телефона, чийто звън жадуваше да чуе.

През първата си седмица в бизнеса тя сядаше уверено зад бюрото и набираше номерата на всичките си познати — на всеки изпълнителен директор на рекламна агенция, на всеки известен моден фотограф, дори и на няколко недотам известни, които познаваше, говори с модните редактори на всички списания, каталози и журналы, говори и с всички познати ѝ модели. *«Здравей, Джеси-Ан е на телефона, казваше им щастливо. Искам да ви кажа за „Имиджис“.»*

Разбира се, всички бяха очаровани, че я чуват, бяха зашеметени от новината ѝ и нетърпеливи да разнесат клюката... Но никой не ѝ се обади повторно. Нито един модел не пристъпи прага ѝ с молбата да бъде записан, мито един фотограф не ѝ се обади, за да поиска услугата на моделите ѝ, макар тя да ги беше уверила, че ще им изпрати точно онзи тип момичета, които искат; от нито едно списание или рекламна агенция не ѝ се обади, за да разгледат новите свежи лица, които е намерила. Разбира се, това не беше съвсем вярно. Тя беше като попаднала в капан. Не можеше да продължи да търси нови лица, докато от списанията и рекламните агенции не гарантират работа за тях.

Джеси-Ан въздъхна, пъхна касета в касетофона и затвори очи. Музиката на Моцарт заглуши шумоленето на вестниците, разгръщани от Замурски, и дразнещата му кашлица на заклет пушач. Реквиемът беше в пълно съзвучие с нейното настроение, докато тя мислеше за безрадостното бъдеще на «Имиджис». Дали да не се обади отново на всички — за трети или може би четвърти път? И да стане една от онези, на чиито телефонни обаждания отговарят винаги със: *«Съжалявам, няма го днес, да му предам ли съобщението ви?»*. Джеси-Ан знаеше как става това... Нима самата тя не беше на два пъти причина да бъдат избягвани други хора по този начин?

Непознатият ѝ досега висок и пронизителен звън на телефона прекъсна хода на мислите ѝ, както и тържествените звуци на Моцартовия реквием. Тя подскочи от изненада, изключи касетофона с едната си ръка, а с другата хвана слушалката.

— «Имиджис». Добър ден — каза, стаила дъх.

— Добър ден, Джеси-Ан. На телефона е Стю Стансфийлд.

— Стю! Здравей, как си? — «Никълс Маршъл» беше една от най-големите нийоркски международни рекламни агенции с офиси в Лондон и Париж, както и в Манхатън, а Стансфийлд беше нейният изпълнителен директор. Беше се срещнала с него на интервюто за момичето представително лице на «Ройл». Неговото обаждане можеше да е само делово.

— Чухме, че си отворила нова агенция за модели, и, както знаеш, ние винаги търсим нови лица.

— Разбира се — отговори тя, като трескаво се питаше къде би могла да намери нови лица.

— Разбира се, ще ни бъде невъзможно да използваме нови лица за главните си рекламни кампании — продължи Стю, — но можем да предложим работа по каталози, а ти знаеш, че това е добър старт за новите модели. Ако можеш да ни изпратиш подходящите момичета, Джеси-Ан, ние ще се радваме да ги използваме.

Внезапно тя почувства увереност, че знае точно за кой каталог става дума.

— Искаш да кажеш, за каталога на «Ройл»? — запита го едва чуто.

— Разбира се, Джеси-Ан. Струва ми се, че имаме добра възможност да го запазим в кръга на семейството — отговори весело Стю. — И не мога да се сетя за никого другиго, който би могъл по-добре да координира нещата. С твоя прословут нюх и способностите ти, всички ние тук в «Никълс Маршъл» сме сигурни, че този път ще излезе страхотен каталог. Сигурен съм, че няма нужда да ти казвам колко е важно да се познава бизнесът... Говорим за четиристотин или петстотин страници.

— Знам, Стю. Спомням си вашите каталози — отговори тя много тихо.

— Става въпрос да се намери най-подходящият човек за тази работа, а ние сме сигурни, че това си ти.

— Благодаря, Стю. Оценявам това — отговори тя учтиво, като си водеше бележки в чистия бял бележник, който използваше за първи път, докато Стю я запознаваше с естеството на работата. — Благодаря отново — каза тя тихо, когато той свърши с подробностите. — Ще ти се обадя в края на седмицата, за да ти кажа какво мога да направя.

Значи така било! Харисън е разбрал, че не може да си пробие път сама, и е решил да я спаси. Бузите на Джеси-Ан горяха от смущение. Беше толкова сигурна, че ще може да се справи! По дяволите, не искаше да бъде задушена от корпорацията «Ройл»!

Сълзи на гняв и поражение се стичаха по лицето ѝ, докато премисляше отново и отново обаждането на Стю Стансфийлд. Той очевидно говореше за много пари, но дори и така тя не можеше да приеме работата. Не искаше да се изкачва по стълбицата на успеха с помощта на Харисън. Пък и, призна поражението си тя, не разполагаше с нови модели, които да предложи, нямаше и представа каква е работата по съставянето на цял каталог.

Май след всичко това щеше да се окаже, че Рахел Ройл е била права, помисли си тя, потискайки с усилие хлипанията си. Рахел беше толкова самодоволна и усмихната, когато идваше да види Джон през последните няколко дни, човек можеше да се обзаложи, че предусеща нейното поражение. «Какво бих могла да направя?», питаше се Джеси-Ан и бършеше сълзите си с бяла копринена кърпичка. Дали да приеме само модната страница или да свърши всичко сама? Мисис Ройл осигурява моделите за каталога на «Ройл» — това ще натрие носа на онази стара кучка Рахел!

— Съжалявам, мис! — извика шофьорът на таксито и стресна Карълайн, която си мечтаеше за успех на Бродуей. — Цялото «Трето авеню» е задръстено от коли. Мисля, че ще стигнете по-бързо, ако вървите.

Като се загърна плътно в голямото си жълто палто от дебел мъхест вълнен плат, Карълайн решително се противопостави на ледения вятър, който бушуваше по приличните на каньони, издълбани всред небостъргачите, улици на Ню Йорк. Забърза по «Трето авеню» в търсене на агенцията «Макконъл». Момичето, което ѝ даде указания по телефона, ѝ каза да търси малка уличка, почти тясна алея, прокрадваща се между китайски ресторант и зеленчуков магазин, чийто собственик е италианец. Но вятърът пращаше снега в очите ѝ и тя не можеше да я открие. Мина три пъти покрай един и същ блок, когато най-после съзря онова, което търсеше. Или поне така мислеше.

Беше благодарна на сградата, която я предпази от вятъра, когато зави зад ъгъла. Огледа се, за да види надписа «Макконъл», но не видя нищо, което поне малко да прилича на художествена галерия. Улицата беше засипана с боклуци и единственото място, което изглеждаше поне малко интересно, беше бялата сграда със синята врата и синия неонов надпис над нея. «Имиджис» пишеше там, без никакво обяснение за какъв бизнес става въпрос, и Карълайн загледа надписа със съмнение. Доколкото можеше да съди от опита си, ставаше дума за първокласен бордей. Но дори и да беше, някой от хората там сигурно щеше да ѝ каже къде се намира галерията «Макконъл». Тя почука леко на вратата и влезе. И се загледа с огромно изумление в познатото лице на Джеси-Ан.

— Мили Боже! — възкликна Карълайн. — Не очаквах да заваря теб тук!

— Познаваме ли се? — запита Джеси-Ан, потупвайки зачервените си клепачи с кърпичката.

— Не, не — каза Карълайн и се усмихна със съчувствие. — Всъщност търсех галерията «Макконъл», но изглежда попаднах не там, където трябва — както винаги, между другото! Ужасно съжалявам — добави тя смутена. — Тръгвам и ви оставям с нещастieto ви.

Въпреки сълзите, Джеси-Ан се усмихна.

— Моля ви, недейте — помоли я тя. — Не издържам повече да бъда сама с нещастieto си.

— Толкова ли е лошо? — изрази отново съчувствието си Карълайн.

Джеси-Ан кимна.

— Да.

— Знаеш ли какво? — предложи импулсивно Карълайн. — Тук ми се струва много самотно. Ако можеш да ми покажеш къде е галерията «Макконъл» ти гарантирам едно питие, което ще бъде само бяло вино или сода. Да живее съзнанието и различните диети!

Джеси-Ан отново се засмя, стана иззад бюрото си и подаде ръка на Карълайн.

— Джеси-Ан Паркър — каза тя.

— Това сигурно целият свят го знае! — възкликна Карълайн. — Щети кажа нещо. Когато бях в училище, моите гаджета украсяваха стените си с твоите снимки. И сега разбирам защо. Дори с тези

зачервени очи, ти си красива. Не че имам нещо против да си толкова красива — добави тя с усмивка, — но трябва да те предупредя, че винаги съм мразила високите момичета.

Огромната фигура на Ед Замурски изпълни рамката на вратата между двата офиса. Загледа смаяно Карълайн. Той беше толкова не на място в безупречния и шик градски офис, колкото и каубой на градинско увеселение, организирано от висшето общество.

— Добре ли си, Джеси-Ан? — запита я той и сви широките си рамене.

— Чувствам се прекрасно, Ед. Ще отида до галерията «Макконъл» с...?

— Карълайн — каза тя с лъчезарна усмивка. — Карълайн Къртни.

Ед Замурски вървеше на няколко метра след тях, а те бързаха по заледените улици към галерията. Като хвърляше нервно погледи през рамо, Карълайн реши, че този огромен мъжага най-вероятно е бодигард на Джеси-Ан... Но защо ли, за Бога, тя има нужда от такъв? Да не би Харисън Ройл да се страхуваше, че съпругата му може да бъде отвлечена или нещо подобно?

Джеси-Ан знаеше, че ще хареса много Карълайн, ако имаше възможност да я опознае. Тя беше най-интересният човек, с когото беше разговаряла от месеци. Последва я в галерията «Макконъл» и се усмихна, когато Карълайн презрително огледа нарисуваните в тъмни цветове маслени картини, образци на абстрактната живопис, които висяха по стените. След това Карълайн твърдо заяви на собственика, че не смята работата при него за приемлива. А после двете с Джеси-Ан отидоха в «Оук рум» на «Плаца», за да изпият по едно питие.

— Опитай се да гледаш на Ню Йорк като турист — посъветва тя Джеси-Ан. Говореше все така весело и игриво. — Много по-забавно е. Хайде, кажи ми, идваш ли често в «Оук рум»? Разбира се, че не. Но, мила моя, погледни само всичките тези мъже!

Очите ѝ се разшириха от удоволствие при вида на толкова много очевидно необвързани мъже, които пиеха бърбън и обсъждаха ужасно важни делови въпроси. Забележката ѝ отново накара Джеси-Ан да се засмее. Без дори да се усети, тя пиеше вече трети коктейл с шампанско и обсъждаше проблемите си с Карълайн.

— Виждаш ли, аз просто не мога да подхвана бизнеса — призна тя най-накрая. — Очаквах, че телефоните ми ще звънят по цял ден с предложения за работа. Мислех, че моделите ще се редят на опашки пред вратата ми, за да подпишат договор с мен. Искам да кажа, че съм работила с всички тези хора, Карълайн, и то години наред!

Карълайн разглеждаше хората и обстановката в заведението, лицето ѝ беше безстрастно, отпиваше от коктейла си с шампанско, а Джеси-Ан я гледаше с известно неудобство. Господи, нима трябваше да отваря голямата си уста? Тази непозната очевидно не се интересуваше от работата ѝ.

— Съжалявам — прошепната и бутна стола си назад с намерението да си тръгне. — Не биваше да те тревожа с проблемите си...

— Седни! — каза заповедно Карълайн. — Не виждаш ли, че мисля?! — Тя смръщи вежди и си взе шепа фъстъци, които задъвка бавно, а Джеси-Ан сега я гледаше с нескрита изненада.

— Струва ми се — каза тя най-после, — че не мислиш в достатъчно широка перспектива. «Имиджис», сама по себе си, е добра идея, но е просто сърцевината на много по-голям замисъл. Защо, Джеси-Ан, искаш да представляваш само моделите? Каж ми кой печели повече пари на ден — топмоделът или фотографът? А отговорът на следващия ми въпрос е нещо, което ти знаеш от опит — кой се задържа по-дълго в света на модата? Не е ли човекът зад камерата истинската звезда? Този човек може да се задържи в бизнеса двайсет години и повече, и дори да става все по-добър с течение на времето. Мисли за това като за театър, Джеси-Ан! Мисли за всички онези хора, които допринасят за създаването на звезда — гримьорите, фризьорите, модните стилисти, моделите и фотографите. Разбира се, ти трябва да представляваш всички тях! А защо да не отидеш още една крачка по-далеч и да създадеш свое собствено студио? Тогава ще можеш да осигуряваш всичко, което един клиент иска. Всичко ще бъде под твоя собствен покрив. Ще продаваш в комплект, Джеси-Ан! — завърши победоносно тя, а лицето ѝ гореше от ентузиазъм.

Джеси-Ан я гледаше втренчено и се питаше дали е възможно да е права. Разбира се, нямаше начин «Имиджис» да успее да убеди вече утвърдени фотографи и топмодели да се присъединят към агенцията, но нима нейната идея първоначално не се състоеше в това да започне

със съвсем нови лица? С чираците на днешните известни фотографии, с красавиците от малките градове, които утре ще бъдат звезди...

— Всеки фотограф, който подпише договор с теб, ще трябва да може да използва студиото ти на специални цени — реши Карълайн. — Нека «Имиджис» купи фотографско оборудване, което да дава под наем на фотографите, защото, когато започват, те нямат достатъчно пари да си купят най-доброто. Тогава ще могат да избират между твоите модели и да наемат твоите гримьори и стилисти. Разбира се — добави тя и в гласа ѝ за първи път се прокраднаха нотки на съмнение, — ще трябва да намериш студио, а това може да струва много пари. Всъщност, за да се финансира всичко това, страхувам се, ще трябва доста голям капитал или наистина много добра поръчка.

— Няма да повярваш — възкликна развълнувано Джеси-Ан, — но причината да плача тази сутрин беше, че ми предложиха наистина страхотна работа, поръчка и половина!

— И си плакала заради това?!

— Защото става въпрос за «Ройл» — призна Джеси-Ан. — Знам, че сигурно Харисън е помолил рекламната агенция да поръча на мен направата на каталога. «Имиджис» е моя собствена идея и аз не искам още в началото «Ройл» да ми подава ръка.

Карълайн поклати осъдително къдравата си глава, когато чу за глупостта на Джеси-Ан.

— Приеми поръчката — посъветва я тя. — Как иначе, мислиш, другите хора постигат целите си, ако не използват всичките контакти, които имат? Каталогът на «Ройл» ще сложи началото на твоя успех.

Джеси-Ан изведнъж почувства, че се връща обикновено доброто ѝ настроение. Беше отново борбеното младо момиче, което работеше много.

— Знаеш ли какво — възкликна тя, — бившият склад зад офиса ми се продава. От него ще стане голямо и просторно студио, а аз съм спестила достатъчно пари, за да го купя, без да моля Харисън за помощ...

— И знаеш ли още какво? — запита я Карълайн. — Познавам млади модели в Лондон, които умират да видят Ню Йорк! Ще трябва да търсим както тук, така и в Европа, вълнуващи млади модели и фотографии. Ще трябва да проверим помощниците на кои фотографии са недоволни от условията за работа при тях. Ще публикуваме реклами в

«Уименс Уеър Дейли», ще се обадим на всичките ти стари познати в рекламните агенции и ще им кажем какво си намислила. Ще имаш нужда от страхотен шеф на твоя рекламен отдел — човек, който ще представи «Имиджис» като най-вълнуващото и най-интригуващото събитие в света на модата, като нещо, което не се е случвало от години...

— Карълайн, ти си истинско чудо! — възкликна щастливо Джеси-Ан. — Точно когато щях да се откажа, ти влизаш през вратата на офиса ми, сякаш паднала от небето, и даваш отговори на всичките ми въпроси. Ти разреши проблемите ми!

— Много добре — отговори Карълайн, — защото самата аз търся някои отговори. Имам нужда от работа.

Все още неувереният смях на Джеси-Ан се понесе над шепота на хората и звъна на чашите в Оук рум“.

— Тъкмо щях да го кажа — не бих могла да се справя без теб. „Имиджис“ има нужда от теб, Карълайн Къртни.

ГЛАВА 9

Новият, струващ цяло състояние „Ролей“ на Дейна лежеше неизползван в ъгъла на малкия ѝ апартамент, редом с купения втора употреба „Хаселблад“, „Никона“ и „Полароида“, специалните лещи и триножника. От време на време тя излизаше из улиците на Манхатън или сред природата и снимаше изградените от стъкло сгради или брулените от вятъра дървета, а после проявяваше снимките в пригодената за целта тъмна стаичка, която през останалото време ѝ служеше и за баня. Готовите снимки нареждаше по стените на апартамента си, докато накрая те покриха всеки свободен сантиметър. Скъпо ѝ струваха и лентите, лабораторните материали, както и специалната хартия, от които имаше нужда — не можеше да си позволи да харчи повече пари. Повечето от парите, получени в наследство от баща ѝ, бяха похарчени за оборудване, а което остана, покри разноските ѝ по апартамента. Трябваше да си намери работа. Но досега обявите, които публикуваше в търговските журналы, не бяха довели дори до една-единствена поръчка и тя с неохота трябваше да признае, че промяната от помощник-фотограф при Брахман в Дейна Лорънс, „велик“ фотограф, изисква много повече от това просто да заявиш на света, че си на разположение.

След шест месеца тя най-накрая прие факта, че трябва да си потърси друга работа. Само че свободните места за помощник-фотографи бяха малко и се намираха трудно, а фотографските агенции, които обикаляше подред според намирането им в телефонния указател, вече имаха повече от достатъчно фотографи, готови да се превърнат в следващите Брахман, Аведон и така нататък, също като нея убедени в собствения си талант.

Всичките надежди на Дейна бяха в тазсутрешното интервю с един фотографски агент и ето че сега тя го гледаше втренчено, озадачена и смутена, когато той направо ѝ заяви, че ще трябва да започне от дъното.

— Но това вече съм го правила! Искам да кажа, аз бях помощник-фотограф при Брахман в продължение на две години! — извика тя и в гнева си разпиля по пода, покрит с хлъзгави теракотени плочки, снимките, които беше взела със себе си, за да ги покаже. Той изтръска пепелта от цигарата си и я загледа как се опитва да ги събере.

— Снимките ти на Алиери са добри, но не бяха последвани от нещо съществено — каза той. — Ако си искала да се специализираш в снимки като тези, трябвало е през цялото време да правиш само такива. Може би трябва да се върнеш при Брахман, да видиш дали той не може да ти помогне. Може би той ще ти позволи да направиш някои от снимките, да получиш малко пари... и доверие. Това вече би означавало нещо. Но тези... — Той презрително махна с ръката, в която държеше цигарата, към нейното портфолио. — Тези тук са без значение. Не казвам, че не са добри — побърза да добави той, когато срещна изумения поглед на Дейна, — но твоето име не означава нищо. И следователно — каза той с присмехулно свиване на раменете, — ти нямаш влияние!

Дейна с горчивина си помисли за снимките, които беше направила в Лондон, за снимките, които Брахман ѝ беше откраднал, както и за снимките на Томазо Алиери, които, очевидно, също нямаха стойност. *„По дяволите, помисли си тя. Аз никога не плача, никога... Не плачех дори когато бях малка и мама забравяше да ме вземе от училище...“*

— Чуйте, знаете ли какво — каза ѝ агентът и записа името ѝ в бележника пред себе си, — ще ви имам предвид, ако излезе нещо.

— Благодаря. — Тя разтри очи. Прекрасно знаеше, че нищо такова няма да се случи.

— Исусе! — възкликна той гневно, когато видя сълзите ѝ, вече тръгнал към вратата. Отвори я и бързо я избута навън. — Аз съм агент, а не Бог! Не мога да създам работа за неизвестните. Помнете, че аз също трябва да заработя парите си, а петнайсет процента от печалбата на Дейна Лорънс със сигурност няма да платят наема за покрива над главата ми!

Тя го чуваше как продължава гневно да мърмори против момичетата, които искат да започнат от върха, когато затвори с трясък вратата на офиса си и забърза да вдигне слушалката на телефона си, който непрестанно звънеше.

Нейният телефон също звънеше, когато отключи вратата на апартамента си по-късно същата вечер. Като остави коженото си яке и портфолиото си на един свободен стол, тя се втурна да отговори.

— Здравей, Дейна — каза познат глас. — На телефона е Рик Валмон.

— Валмон! — възкликна тя и се запита какво, за Бога, би могъл да иска той. Не беше разговаряла с него, откакто Брахман я беше уволнил. — Здравей, как си?

— Слушай, Дейна, напуснах Брахман и мисля да работя сам. Получавам доста поръчки и ще имам нужда от помощник. Спомни си, че беше много добра, когато беше при Брахман, а чух, че си търсиш работа.

Валмон предлагаше работа на нея? Но тя мразеше Валмон, а той я презираше... Или поне беше така, когато двамата се състезаваха кой ще се издигне по-бързо при Брахман. Валмон също така знаеше, че тя работи много и упорито и, без съмнение, имаше намерение да я използва така, както я беше използвал и Брахман — да носи насамнатам разни неща, винаги да се отзовава на повикването му и да стои в сянка. О, никак не беше честно! Трябваше тя да го наеме на работа. Тя беше много по-добър фотограф от него... Винаги беше смятала осветлението му за жестоко и силно, беше забелязвала колко често се налага Брахман да го поправя... Неговите снимки бяха някак сковани, в тях липсваше движение и грация, те бяха наистина без значение. И все пак, той беше в бизнеса, докато тя не можеше да докопа дори една поръчка!

— Е, Дейна?! — В гласа на Валмон се долавяше нетърпение. — Какво ще кажеш — „да“ или „не“? Ще ти плащам колкото получаваше при Брахман. Можеш да започнеш веднага.

— Веднага? — Тя притисна слушалката до гърдите си и се замисли. Това означаваше, че за първи път от шест месеца насам щеше да изкара пари, но пък той ѝ предлагаше съвсем същата заплата като при Брахман, а копелето знаеше, че Брахман не ѝ плащаше колкото заслужаваше просто защото той беше Брахман и пет пари не даваше за никого! Валмон се опитваше да я купи евтино... По дяволите, о, по дяволите, този свят беше мъжки свят, да. — Нека си помисля, Валмон — каза тя с глас, който успя да запази спокоен. — Ще ти се обадя утре.

— Рано сутринта — каза, сякаш ѝ заповяда той, — или ще трябва да наема някой друг.

Затвори, без да каже „дочуване“ и Дейна ядосано остави слушалката. Отпусна се в креслото и загледа побелелите си от сняг ботуши, които вече изглеждаха доста износени. Броят на „Уименс Уеър Дейли“, който си беше купила на връщане, лежеше на пода до портфолиото ѝ. Тя го взе и започна да прелиства страниците, като със завист разглеждаше всяка снимка и подписа под нея. Рекламата на „Имиджис“ изникна неочаквано пред очите ѝ — нова агенция със собствено студио предлага работа на млади фотографи...

Рано на следващата сутрин тя вече чакаше пред вратата на „Имиджис“, като нетърпеливо крачеше нагоре-надолу по „Трето авеню“, връщаше се и гледаше прясно боядисаната врата и неоновия надпис „Имиджис“ над нея. Молеше се на Бога това да е вратата към нейното бъдеще.

Малко след това Дейна вече седеше на ръба на синьото бюро на Джеси-Ан и наблюдаваше с нетърпение лицата им, чакаше тяхната реакция. Въздъхна тихо и облекчено, когато Карълайн започна бавно да разглежда снимките ѝ на Ню Йорк и да се усмихва. Щом се усмихва, значи ги харесва... Със здраво преплетени в молитва пръсти, тя се опитваше да не гледа към Джеси-Ан, която разглеждаше лондонските ѝ негативи. С всички сили се опитваше да се държи спокойно и безгрижно, мислеше, че ако тревогата ѝ проличи, може да я отхвърлят. Не знаеше, че зад „Имиджис“ стои Джеси-Ан, но това беше плюс, защото двете говореха един и същ език... Само да харесат снимките ѝ... Само да харесат нея... Ако само... О, моля те, моля те, Господи, нека кажат „да“... Отново хвърли поглед през рамо в опит да долови израженията на лицата им...

„Това момиче е гений, мислеше си възбудено Карълайн. Снимките ѝ заслужават да бъдат показани на изложба!“ Дейна беше уловила в рамката, образувана от острите върхове на небостъргачите, ветровитото сиво манхатънско небе. На нейните снимки Манхатън изглеждаше нереален, като от друга планета. Небостъргачите приличаха на кули, излезли от друго време, придобили футуристичен вид, сякаш тръпнеци в очакване. Опитното артистично око на Карълайн отбеляза творческата, показваща голямо въображение композиция, драматичната игра на светлината и сянката...

— Прекрасни са! — каза тя, отдалечи една от снимките на ръка разстояние и я загледа с възхищение. — Виж, Джеси-Ан, направо са фантастични!

— И тези са такива — съгласи се Джеси-Ан и вдигна поглед към Дейна, — но се страхувам, че съм ги виждала и преди, във „Вог“, където бяха подписани с името на Брахман.

Дейна се изчерви силно, когато двете я загледаха втренчено.

— Да, разбира се — отговори тя, — но защото Брахман ми открадна правото да ги публикувам! Разболя се сериозно в Париж, докато снимахме представянето на модната колекция там, и изпрати мен в Лондон — да свърша работата вместо него. Това, което виждате тук, е моята работа — аз избрах моделите, разположението, дрехите, всичко. Естествено, може и да не ми повярвате — добави тя предизвикателно, — знам, че звучи налудничаво, но е истина. Брахман открадна работите ми. Този мъж е мегаломаниак. Би трябвало да го разбере дори по-рано, защото работих при него цели две години!

Джеси-Ан се запита дали наистина Брахман е откраднал само правата на Дейна... Познаваше фотографа, знаеше и за репутацията му относно жените.

— Разбира се, че ви вярваме — отговори тя. — Брахман е способен на всичко, за този проклет самозванец гений няма правила в живота. Как се е осмелил да открадне снимките ви! Карълайн е права, работата ви е чудесна. О, толкова съм развълнувана! — извика тя, прекоси стаята само с две широки крачки и я прегърна. — Ще обмислите ли предложението ни да работите при нас, Дейна? Ще бъдете първият ни фотограф. Всъщност ще бъдете първият нает от нас човек за каквото и да било! Но ви предупреждавам, че ще рискувате много, защото ние тъкмо започваме!

— Цялата съм ваша — отговори тя, като не знаеше дали да заплаче или да се смее от облекчение. — Само ми кажете какво искате и аз ще го направя.

— Дейна — каза Карълайн с усмивка, — можете да си изберете каквото пожелаете от целия каталог на „Ройл“. Откъде бихте искали да започнете?

От учудване, очите на Дейна станаха кръгли като палачинки.

— Искате да кажете целия каталог на „Ройл“?

— Точно така! Това е първата ни поръчка. И цялата е ваша, или поне такава част от нея, каквато искате! — извика щастливо Джеси-Ан. — О, знам, че това е само работа по каталог, а не десет страници във „Вог“, но и дотам ще стигнем някой ден, сигурна съм. И така, с нас ли сте?

Дейна развълнувано прокара длани през рошовата си червена коса.

— Разбира се, че съм с вас! Приличаме на тримата мускетари — „един за всички, всички за един“, както би казал д'Артанян. И ви обещавам, Джеси-Ан, Карълайн — тя се усмихна лъчезарно и на двете, — ще имате най-добрия каталог на „Ройл“ от петдесет години насам!

На вратата се почука и трите се обърнаха, за да видят млада двойка, застанала на прага. Момчето беше може би на деветнайсет години, със стилна прическа и черно палто. Момичето беше с поне трийсет сантиметра по-високо от него, стройно като газела, с тънки черти и широка яркочервена уста. Гъстата ѝ черна коса, дълга до раменете, беше подстригана в перфектна асиметрична прическа. Беше облечена в яркочервено, сиво и черно и изглеждаше превъзходно.

— Здравейте — каза уверено момчето, — казвам се Ектор. Аз съм фризьор стилист. А това е Анабел, тя е моят модел. Доведох я със себе си, за да видите косата ѝ. Нося също така и снимки, но реших, че няма нищо по-добро от реалността.

— Но тя е фантастична! — извика Джеси-Ан очарована. Блестящите ѝ сини очи предадоха на Карълайн съобщението — най-сетне започваха! „Имиджис“ беше поела по пътя си.

След това им се струваше, че офисът непрестанно е претъпкан с бъдещи „велики“ стилисти, модели и фотографи. Джеси-Ан се видя принудена да се скрие във вътрешния офис с Ед Замурски, за да може да интервюира там всички млади кандидати за работа, докато Карълайн седеше във външния офис и отговаряше на телефона. Понякога ѝ се струваше, че той никога няма да спре да звъни. В шест часа най-сетне заключиха вратата и започна истинската работа.

Складът зад офиса беше превърнат в семпло на вид, боядисано в бяло студио с галерия в единия край. Дейна моментално внесе оборудването си. Дрехите, които щяха да бъдат показани в този каталог на „Ройл“ вече висяха на закачалки, готови да бъдат заснети. Тя и Джеси-Ан започнаха да ги разглеждат с опитно око и да обсъждат

какъв тип модели да използват, говореха също за стила и формата на снимките. Говориха дълги часове и през нощта, а Карълайн водеше бележки от какво щяха да имат нужда и интервюираше дългата редица от млади и талантиливи стилисти. Дейна пък намери момиче, което ѝ се струваше подходящо, и най-сетне разбра какво иска да направи.

В края на шестата седмица „Имиджис“ разполагаше вече с дузина модели, записани в книгите на агенцията, и още един фотограф, както и с половин дузина стилисти, фризьори и гримьори. Дейна беше вече направила част от каталога, като беше придала на семплата традиционна мода блестящ нов вид. Снимките бяха направени в луксозна среда — в облицовани с дървена ламперия стаи или на украсени с множество цветя просторни тераси. Успя да пресъздаде атмосферата на Уимбълдън в студиото на „Имиджис“, за да заснеме дрехите за тенис на „Ройл“, запазвайки основните цветове ярки и без примеси на нюанси, така че снимките изглеждаха пълни със слънчева светлина. Но Мери Маккол и дрехите от линията „Ройл гъл“ бяха заснети на западното крайбрежие от Дино Марли, който долетя специално от Лондон. Това страшно ядоса Дейна, но тя се утеша с мисълта, че този път започна направо от върха. Най-после беше успяла да се промъкне през вратата и щеше да работи толкова упорито и толкова дълго, колкото беше необходимо, за да спечели признание. Първите семена на силата, която щеше да ѝ помогне да се изправи срещу Брахман и другите като него на този свят, бяха в ръцете ѝ. А тази сила щеше да я направи по-силна от всичките ѝ съперници, независима от всички модели и стилисти.

ГЛАВА 10

На десетия етаж Лоринда чакаше асансьора да слезе, като се надяваше, че правилно е преценила времето. Ако разговорът, който беше дочула до кафемашината същата сутрин съдържаше вярна информация, значи Харисън щеше да лети до Сан Франциско и щеше да напусне сградата не по-късно от 11:30. Натисна отново бутона и погледна нетърпеливо часовника си с надеждата, че не го е изпуснала. Беше още 11:25, а тя беше тук от десет минути и проверяваше всеки асансьор, който идваше от горните етажи. Отсъстваше от счетоводния офис вече дълго време, защото първо беше отишла в дамската тоалетна да среше косата си, да намаже сухите си устни с току-що купеното червило и да се напръска обилно с парфюма за специални случаи. А какво можеше да бъде по-специално от това да види Харисън?

С изключение на Скот Паркър, Лоринда никога не беше намирала у мъжете качества, от които да се възхищава. Тя презираше всички мъже. Но Харисън Ройл беше различен. Любезността му към нея — отнасяше се така, сякаш му беше равна — нежността в обноските му и особено това, че беше натиснал бутоните на властта и ѝ беше осигурил тази работа в Ню Йорк, както и това, че беше успял да разкара майка ѝ от нейния живот, го караха да изглежда като Бог в очите ѝ.

Ако имаше малко късмет, асансьорът щеше да е празен и щяха да бъдат само двамата...

Лоринда очакваше, че Джеси-Ан ще бъде малко по-приятелски настроена към нея след идването ѝ в Ню Йорк; мислеше, че ще успее да се промъкне в живота ѝ, но месеците минаваха, а тя не беше поканена нито веднъж в луксозния апартамент на семейство Ройл — нито на вечеря, нито да се грижи за малкия Джон; да не говорим за онези фантастични партита, които Джеси-Ан устройваше. И, разбира се, тя рядко успяваше да види Харисън насаме в офиса, макар да си намираше хиляди извинения да се качва до петнайсетия етаж, докато секретарката му не ѝ каза доста остро да престане да си губи времето

и да работи. Но Харисън се погрижи да намерят на Лоринда малък едностаен апартамент, а семейство Паркър помогнаха майка ѝ да бъде настанена в държавно болнично заведение. Добре се отърва — майка ѝ можеше да остане там завинаги. Лоринда нямаше намерение да я посети нито веднъж! Ако само беше толкова лесно да се отърве и от баща си — о, не физически, в този смисъл той отдавна си беше отишъл, но образът му се беше запечатал в подсъзнанието на Лоринда и дори когато тя се опитваше с всички сили да го изтрие, той отново изплуваше.

Тя все още си спомняше, като че ли гледаше филм на широк екран, грубата му кожа с едри пори, която беше изключително неприятна на допир, усещаше мириса му, виждаше го да се извисява над нея... Лоринда все още си спомняше самоуверената нахакана походка на баща си, начина, по който лъскавата му права коса падаше над челото, щедро намазана с мазнина, а насън усещаше как онова голямо нещо я пробожда отново и отново... Единственото, което не можеше да си спомни, беше гласът му, въпреки че не беше забравила нито дума, произнасяна от него, когато двамата бяха сами в стаята ѝ. Същите думи тя използваше в писмата си до Джеси-Ан, защото тя ги заслужаваше...

Вратите на асансьора се отвориха почти безшумно и Лоринда стреснато се върна в настоящето. Изненаданият ѝ поглед срещна този на Харисън Ройл.

— Надолу ли слизаш, Лоринда? — запита я мило той.

— Да... Да, моля, мистър Ройл. — Тя бързо пристъпи вътре. Харисън беше сам и тя разполагаше с няколко безценни секунди!

— Как вървят работите? — запита Харисън с уморена усмивка, а умът му беше на хиляди мили далеч оттук. Или поне на две мили, колкото беше разстоянието до „Трето авеню“ и „Имиджис“. Беше поканил Джеси-Ан днес да отиде с него на предварителната среща за новото шоу на „Ройл гъл“ в Сан Франциско, но макар и да каза, че нейният съвет ще му бъде от голяма полза, тя отговори, че е заета. Откакто беше срещнала онова малко динамо Карълайн Къртни, нещата наистина вървяха добре за „Имиджис“. Разбира се, работата по каталога на Ройл им осигури онзи финансов тласък, от който имаха нужда. Сега те бързаха да довършат студиото и продължаваха да търсят нови таланти. Но за Харисън значение имаше само това, че

Джеси-Ан беше заета и не можеше да прекара седмица с него в Сан Франциско. О, тя се извини много мило, но той трябваше да признае, че пак го боли...

— Изглеждате ужасно уморен, мистър Ройл — отбеляза Лоринда с усмивка, която изразяваше единствено загриженост.

— Какво? О, така ли, Лоринда? Е, предполагам, че това е неразделна част от работата. Компанията ме държи непрекъснато в движение — отговори той и се зачуди какво ли го е прихванало това момиче, че си е сложило такова неподходящо червило и парфюм с тежък, задушавач мирис. — Как върви работата? — запита той, отдръпна се в най-далечния край на тесния асансьор и успя да се усмихне. — Заета си непрекъснато, нали?

Лоринда въздъхна.

— Не е точно така, мистър Ройл. Няма достатъчно работа за мен. О, не че някой има вина — побърза да добави тя. — Просто аз наистина съм много бърза с цифрите и всъщност истината е, мистър Ройл, че положението, което заемам, е много ниско за човек с моите способности. Знам, че още съм съвсем нова тук, но наистина съм много по-добра от другите в офиса.

— Съжалявам да чуя това — отговори Харисън, когато вратите на асансьора се отвориха, — но не мисля, че мога да направя нещо по въпроса. Старшинството има значение в офиси като тези и ти го знаеш. Разбира се, не трябва да мислиш, че дължиш на „Ройл“ някаква лоялност, Лоринда, заради това, че ние ти помогнахме. Не сме компания, която пречи на служителите си да получат по-добра работа другаде, да уловят и други възможности.

— О, мистър Ройл! — възкликна тя шокирана. — Дори насън не бих си помислила да ви напусна! Освен ако... Е, просто се чудех... О, не, няма значение... Вие бързате, а и бездруго не мога да искам повече услуги от вас...

Карсън, неговият шофьор, вече го чакаше, отворил вратите на „Ролса“... Но момичето изглеждало толкова разтревожено и нещастно, че той не можеше просто така да го отмине... Все пак тя беше протече на Джеси-Ан.

— Какво има, Лоринда? — запита той, като отстъпи встрани, за да направи място на хората, които чакаха, за да влязат в асансьора. —

Да не би да се тревожиш за майка си? Знаеш, че и аз, и Джеси-Ан, ще направим всичко, което можем, за да ти помогнем.

— Точно така, мистър Ройл. Питам се дали Джеси-Ан не може да ми помогне. Не ми се искаше да моля, защото знам, че е много заета, но... Виждате ли, аз съм момиче, отраснало в малко градче, мистър Ройл, и се чувствам изгубена в тази голяма компания. Мислех си, ако Джеси-Ан има нужда от помощ за „Имиджис“, там ще се чувствам на мястото си. Мисля, че ще бъде много полезна там, защото съм наистина добра в работата си... Наистина ще се погрижа счетоводните книги на „Имиджис“ да се поддържат в идеален ред. Там ще се чувствам като в малко и близко семейство, разбирате ли, а бих могла да помагам и за друго, както правех и при баща й.

В тъмните очи на Лоринда блестяха сълзи и Харисън я изглежда нервно.

— Искаш да кажеш, че се чувстваш като малко ненужно болтче в голямата машина на „Ройл“, така ли? Да, предполагам, че голяма компания като тази означава анонимност за хората с твоя произход. Ще говоря с Джеси-Ан и ще видя какво може да направи.

Лоринда го гледаше как бързо минава през двойните стъклени врати и влиза в чакащата го кола. Когато шофьорът навлезе в натовареното сутрешно движение, тя видя Харисън да вдига слушалката на телефона, който имаше в колата, и да набира някакъв номер. Може би вече се обаждаше на Джеси-Ан и й говореше за нея — планът ѝ работеше. Скоро ще може да бъде близо до Джеси-Ан през цялото време. И щеше да поеме по пътя на отмъщението. Ще спаси Джеси-Ан от злото, което се таи в нея, и нека Господ ѝ прости, ако тя не се разкае!

ГЛАВА 11

Стю Стансфийлд харесваше това, което виждаше. Снимките на Дейна за каталога на „Ройл“ бяха с чисти линии, съвременни, съвършени. Беше успяла да представи нещата така, че първо се забелязваха дрехите, а после моделите. И все пак снимките сякаш притежаваха характер, бяха като отделни личности. Моделите бяха млади, но не по онзи агресивен начин, който съвременната младеж приемаше. Онези от тях, които бяха използвани за по-големите размери дрехи и за модата за възрастни, изглеждаха зрели и отзивчиви. Дори малките деца си бяха обикновени малки деца, а не като онези копелета, които ти се иска да сриташ грубо! И въпреки че всички снимки бяха направени в студиото на „Имиджис“, Дейна беше успяла да придаде на декора топлина и слънчева светлина, така че никой не би могъл да се досети, че това са просто декори. Беше направила и нещо друго — точно обратното — при снимките, представящи банските костюми. Там личеше, че водните пръски са изкуствени. Моделите се смееха, викаха и подскачаха сред надуваеми дюшеци и спасителни пояси, стиснали в ръце гумени патета, лодки, играчки. А помпозната библиотека с дървената ламперия придаваше царственост и величие на нескъпите екопалта на „Ройл“, които изглеждаха достойни за кралица.

Стю се облегна назад в коженото си кресло и кръстоса ръце под главата си. Усмихна се щастливо. Тази година каталогът на „Ройл“ щеше да притежава малко от романтизма на Лора Ашли и бляскавата примамливост на туристическите реклами — на красивите пейзажи, трансатлантическите лайнери, на огромните вили. Нямахше да бъде просто страница след страница обикновени снимки... Дейна Лорънс и Джеси-Ан бяха направили цялостна революция в подхода на „Никълс Маршъл“.

Добре беше, че Рахел Ройл беше заминала на дълго пътуване, защото не би го одобрила. Думите ѝ със сигурност щяха да бъдат най-незаслужената обида на века! Всъщност Рахел беше тази, която винаги настояваше каталогът стриктно да се придържа към представите и

оригиналната идея на покойния ѝ съпруг, като през годините бяха правени само дребни, несъществени промени. А Стю не можеше да ѝ каже, че греша, защото поръчките на „Ройл“ винаги бяха огромни, продажбите никога не намаляваха. Но, от друга страна, не се и увеличаваха. Той знаеше, че каталогът ще предизвика жесток спор в семейството. Кавгата щеше да избухне още щом Рахел го види. Но Харисън беше този, който им нареди да възложат изпълнението му на Джеси-Ан и „Имиджис“, и то без да поставят никакви условия. И той трябваше да се справи с капризната си и властна майка. Моля те, Господи, нека да успее! Борбата със страховитата мисис Ройл не беше нещо, което Стю можеше да очаква с нетърпение.

Червената лампичка на телефона му мигаше настоятелно и той вдигна слушалката, без да може да откъсне напълно вниманието си от снимките, разпилени по бюрото му.

— Обаждат се от „Имиджис“, мистър Стансфийлд — информира го секретарката му.

Той изчака да го свържат и каза:

— Здравей, Джеси-Ан, как я карате?

— Мистър Стансфийлд, на телефона не е Джеси-Ан. Лоринда Мендоса е, счетоводителката на „Имиджис“. Съжалявам, че се налага да ви безпокоя, но помислих, че ще е по-добре да говоря първо с вас. А после може би вие сам ще пожелаете да поговорите със счетоводния си отдел. — Лоринда направи кратка пауза, но той не каза нищо, така че тя продължи: — Разбира се, знаете, че „Имиджис“ е съвсем нова компания и постъпления на пари в брой биха ѝ помогнали много. Може би ще помолите счетоводния отдел да побърза с плащанията по каталога на „Ройл“. Досега бавеха всяка една вноска с около месец, понякога дори с шест седмици, а вие знаете колко трудно е на дребния бизнес да издържи на такъв натиск и на такава липса на пари в брой.

— Не знаех за това положение на нещата — каза Стю изненадан.

— Хората с вашето положение рядко знаят за това, мистър Стансфийлд, но такава е тактиката на повечето счетоводни отдели. Ще ви бъда много благодарна да се погрижите това да не се случва повече. Не искаме да ядосваме Харисън, нали?

Стан гледеше изумено слушалката в ръцете си. Момичето го заплашваше! И от къде на къде счетоводителката на „Имиджис“ наричаше Харисън по име, без „мистър“ отпред?!

— Ще говоря с главния си счетоводител, мис Мендоса — каза той и рязко прекъсна връзката.

Лоринда се отпусна блажено, на устните ѝ играеше самодоволна усмивка. Когато се върне Карълайн, ще може да ѝ каже, че отсега нататък „Никълс Маршъл“ ще им плащат навреме! Знаеше, че Карълайн се тревожи за това.

Сега, когато най-после се беше промъкнала в „Имиджис“, щеше да затвърди позициите си, да стане незаменима. Щеше да се превърне в добрата стара Лоринда, на която може да се има доверие, на която може да се разчита, че ще свърши работата добре и навреме, на която може да се поверят различни други задачи, с които никой не иска да се занимава. О, да, за много кратко време ще започнат да се питат какво са правили досега без нея. Вече постави онова гадно копеле Стансфийлд на мястото му. Отсега нататък той ще знае с кого си има работа, беше се погрижила за това, като уж случайно беше изтървала името на Харисън.

Последния път, когато Стансфийлд се беше отбил тук, той се въртеше само около Джеси-Ан. Прегръщаше я, целуваше я и ѝ се подмазваше само защото беше съпруга на Харисън. Беше превъзнесъл Дейна до небесата, беше бърлил с Карълайн за Лондон и за изкуството, но дори не беше забелязал Лоринда, която чакаше, останала на заден план, в сянка. За него тя беше проста служещка в офиса, но точно там той грешеше. Не знаеше, че тя е приятелка на Харисън, че Харисън се грижи за нея, че ѝ помага... Също така не знаеше, че тя се смята за ангел пазител на Харисън и че скоро тя ще се грижи за него. Харисън имаше нужда от нея, както и малкият Джон, и някой ден те щяха да ѝ бъдат благодарни, че е там, че е заела мястото на Джеси-Ан.

Издърпа горното ляво чекмедже на металното си работно бюро и извади ножа, който държеше там, увит в много пластове мека хартия. Острието се беше поизхабило от дългогодишна употреба, а дръжката беше нацърбена леко на едно място, когато баща ѝ веднъж, в пристъп на силна ярост, го беше забил в кухненската врата. Той използваше този нож, за да подрязва розите и люляка. Прекарваше дълги часове да го наточва в кожен ремък, докато острието не станеше остро като бръснач и не започваше да блести. Беше доволен, когато само с едно-единствено замахване успееше да разреже на две някоя огромна диня.

Лоринда си спомняше двете кървавочервени половини, от които капеше сладък сок, разпилените семки по кухненската маса.

Но сега не беше време за това, каза си тя. Първо трябваше да се свърши доста работа. Основният ѝ проблем беше как да се доближи до Харисън. Все още не беше поканена нито веднъж в дома му, но това не беше изненадващо, тъй като Джеси-Ан прекарваше по-голямата част от времето си тук, в агенцията. Единственият начин да спечели сърцето на Харисън беше чрез малкия Джон. Сега той беше на повече от година и вървеше несигурно, буташе и бъркаше навсякъде. Джеси-Ан го вземаше със себе си в агенцията през повечето следобеди, защото беше прекалено заета, за да се върне у дома да го види. А всичките тези гримьори, стилисти и модели се отнасяха с него като че ли беше малко досадно кученце, редуваха се да го гушкат, носеха му играчки и го целуваха, както са с начервени устни. Вече съсипваха неговата невинност! Мръсният живот, който майка му водеше вече биваше налаган и на него! Лоринда внимателно прибра ножа в чекмеджето и го затвори. Времето изтичаше — заради малкия Джон трябваше да предприеме нещо много скоро. Но трябва внимателно да планира нещата. Само така ще може да освободи Харисън и Джон от покварата на Джеси-Ан и когато всичко приключи, естествено, тя ще заеме мястото ѝ. Ще защити Харисън от злото и, разбира се, Джон ще ѝ бъде като роден син.

Карълайн излезе от стаята, в която беше проведено първото събрание на рекламния отдел на „Имиджис“, много доволна от постигнатото. Сега, когато агенцията беше вече навлязла в бизнеса, тя щеше да се погрижи името ѝ да стане известно на целия свят. И колкото по-скоро, толкова по-добре. Името ѝ вече се споменаваше в търговските журнали, за нея се говореше и по „Седмо авеню“, както и на „Мадисън авеню“. Сега, след сключването на сделката с „Авлон Козметикс“, настъпи времето за мощна рекламна кампания.

Джеси-Ан беше тази, която започна преговорите с „Авлон“, но Карълайн я доведе до успешен завършек и подписа договора. Работата на Дейна беше разгледана буквално под микроскоп от изпълнителните директори и шефовете на рекламата на „Авлон“. Най-голямо впечатление им направиха последните снимки на Джеси-Ан, които я

разкриваха в нова светлина — различна, по-нежна, по-зряла, нещо средно между Грейс Кели и Катрин Денъов. Договорите с „Авлон“ и с „Никълс Мартин“ бяха едни от най-доходните въобще и бяха в техните ръце!

Сега трябваше само да намерят най-подходящия модел. Джеси-Ан отказа да се снима повече, макар че можеше да спечели цяло състояние, и с това въпросът приключи. Макар парите да бяха най-малкият от нейните проблеми, те все още бяха главният проблем на „Имиджис“, защото предстоеше компанията да бъде разширена. Карълайн прехвърли наум имената на малкото им познати модели. На първо място бяха снимките за „Ройл“ и „Авлон“, но имаха и други, по-дребни поръчки — брошурите за новия сезон на една туристическа агенция, снимките за корицата на новия албум на една рокгрупа, която им беше поверила и рекламната си кампания.

Карълайн вървеше бързо. Пресече „Мадисън“ и тръгна по „Петдесет и пета“ към „Трето авеню“. В мрачния октомврийски ден беше настъпила промяна — внезапно и неочаквано се беше показало слънцето. Едва преди седмица Карълайн се премести в собствен малък апартамент близо до западната част на Сентръл Парк и „Линкълн“ — нещо, с което много се гордееше. Абсолютно всичко беше наред в живота ѝ... Или почти всичко. Така и не чу нито дума повече от Перикъл Яго, макар че изпълни съвестно задължението си и обиколи всички художествени галерии вместо него.

Не че ѝ пукаше чак толкова много, когато Перикъл се ожени за Евита, продължи да мисли Карълайн, докато си проправяше път през натовареното движение като истинска нийоркчанка, но ѝ пукаше за това, че са я направили на глупачка. Да, беше се държала глупаво в случая с Перикъл Яго. Много глупаво. Никога вече, реши тя, като зави и навлезе в тясната уличка, на която се намираше „Имиджис“. Отсега нататък щеше да бъде независима и самостоятелна, свободна като птичка, няма да даде сърцето си на никого. И без това от работа не ѝ оставаше време за любов. Така животът ѝ беше много по-добър. *„Признай си, Карълайн, каза си тя с усмивка и отвори вратата на агенцията, никога в живота си не си била по-щастлива, отколкото през последните шест месеца, откакто «Имиджис» навлезе в бизнеса!“*

„Имиджис“ се разрастваше по-бързо, отколкото се осмеляваха да мечтаят. Дейна беше предизвикала истински фурор в света на фотографията и рекламата с новаторския си свеж подход, с черно-белите си снимки, често правени извън града, и с еднаквото си отношение към скъпите дрехи висша мода и тези, които всички можеха да си купят. Агенцията разполагаше вече с две студиа, а се обсъждаше и възможността да се купи съседната сграда, с което щяха да имат още помещения.

Карълайн обичаше да мисли, че „Имиджис“ е Бродуей в умален мащаб, където във всяко студио се състои различно представление. А понякога имаха по две, три и дори четири представления на ден.

Сутринта — матине, а вечерта — вечерно представление. И всяко със свой собствен състав, декори и сценарии. Това беше точното амплоа на Карълайн и тя се отдаде изцяло на работата, също като Дейна и Джеси-Ан. Но имаше все пак един проблем. Карълайн нямаше нищо против да играе ролята на изпълнителен директор през цялото време, но Джеси-Ан имаше съпруг и дете, които изискваха от нея да им посвещава също толкова време, колкото и на агенцията. Джеси-Ан просто не можеше да постигне това. Карълайн въздъхна, докато събличаше палтото си. После отиде до бюрото, където я чакаше цял куп поща. Това беше единственият облак, който закриваше хоризонта пред „Имиджис“, а на нея ѝ се струваше наистина огромен!

— Карълайн, може ли да говоря с теб за минутка? — запита Лоринда.

Карълайн забеляза бялата копринена блуза на Лоринда, закопчана чак до врата, и черната клоширана пола, в която изглеждаше по-дебела от обикновено. Грубата ѝ накъдрена черна коса беше прибрана назад и откриваше ниското ѝ чело. Шнолата ѝ беше така огромна, че стърчеше от двете страни на главата ѝ. Карълайн въздъхна от отчаяние. Въпреки че Лоринда си беше сложила червило, цветът му никак не ѝ отиваше. Изглеждаше почти синьо на тъмната ѝ кожа. Като отстъпи крачка назад, за да избегне тежкия мирис на парфюма ѝ, Карълайн си помисли, че много би искала да харесва Лоринда повече, но момичето като че ли не умееше да бъде дори малко учтиво и мило. Не предизвикваше никакви чувства, които да застанат в основата на евентуално приятелство. Никога не се усмихваше, не поздравяваше, не разговаряше просто ей така. Липсваше ѝ чарът, от който всички други

в „Имиджис“ преливаха — и моделите, и клиентите. Карълайн никога не би избрала Лоринда за работа в „Имиджис“ — момичето никак не се вписваше в обкръжението — но нямаше избор. Лоринда ѝ беше наложена, така да се каже. Дори Джеси-Ан, която беше най-милото същество на света и беше помогнала на Лоринда в началото, беше възразила, когато Харисън беше предложил тя да работи за „Имиджис“. Но ето я тук и, трябваше да ѝ се отдаде дължимото, беше много добра в работата си.

— Лоринда — каза Карълайн мило, — защо не отидеш при Ектор да ти направи прическа? Той е истински гений, както знаеш. Виж само какво постигна с моята коса, която въобще не се поддаваше на гребена! — Тя жизнено разтърси късите си къдрици и се засмя от удоволствие, когато те се подредиха сами в същия порядък след това.

— Благодаря ти — отговори Лоринда сковано, — но харесвам косата си така. Не чувствам никаква нужда да имам прекрасна прическа...

Тя рязко спря да говори, но Карълайн знаеше какво ще каже — „каквата нужда очевидно имате и ти, и Джеси-Ан“. Сви рамене — това си беше проблем на Лоринда.

— Окей, Лоринда, кажи какво има? — запита тя, станала отново делова.

— Просто исках да ти кажа, че се обадох на Стю Стансфийлд и уредих сметките по каталога на „Ройл“ да бъдат изплащани навреме в бъдеще.

Лицето ѝ грейна в победоносна усмивка, а Карълайн я загледа с нескрито любопитство, чудейки се как тази невзрачна мишка е имала смелостта да се обади на Стансфийлд. Да се обади на шефа на една от топ агенциите в Манхатън и да се разправи с него по телефона беше подвиг!

— Реших, че е време някой да ги постави на мястото им — продължи да говори Лоринда. — Обясних на мистър Стансфийлд, че като нови в бизнеса ние имаме нужда да получаваме парите си навреме, и то в брой.

— И какво каза мистър Стансфийлд?

Лоринда потупа косата си и отново се усмихна.

— О, мисля, че ме разбра правилно, особено когато му обясних, че закъсненията може би няма да се понравят на Харисън.

Карълайн подсвирна.

— Исусе! Казала си това!

— Да. И номерът мина. Е, както и да е, това е. Ще трябва да запиша всички счетоводни отчети в новата ни компютърна система, Карълайн, и скоро ще можем да проверяваме бързо и точно какво е положението ни — само с един поглед. А после ще се погрижа да ги поддържам в идеален ред.

— Благодаря ти, Лоринда. — Карълайн гледаше как момичето излиза през вратата с тежката си тровава походка, все още шокирана, че Лоринда е направила намек за изнудване на Стансфийлд. Това никак нямаше да се хареса на Джеси-Ан. Всъщност, реши благоразумно Карълайн, ще е най-добре, ако Джеси-Ан въобще не разбере за малкото прегрешение на Лоринда. Тя щеше да побеснее само като чуе, че името на Харисън е било използвано в защита на „Имиджис“ — дори когато става въпрос за плащане от страна на неговата компания. Цяло щастие беше, че Джеси-Ан беше излязла на външни снимки с Дейна, защото Карълайн със сигурност имаше намерение да запази случая в тайна.

До три часа Карълайн вече беше успяла да се погрижи за по-голямата част от пощата, която лежеше върху бюрото ѝ, и сега размишляваше над чашка горещо кафе — макар че да пие кафе сама едва ли си струваше. Да споделиш кафето с компанията на някого, беше далеч по-забавно. Но студиото беше празно този следобед — първите снимки щяха да започнат едва в шест часа. Дори Ед Замурски го нямаше — беше си отишъл завинаги. Джеси-Ан ѝ беше показала някои от заплашителните писма и Карълайн беше потръпнала ужасено, като разбра за тази мръсотия... Беше по-лошо дори от обикновено порно, това бяха дълбоко скритите в подсъзнанието мисли на сексуален маниак! Но Джес беше решила, че вече не се нуждае от Ед, тъй като студиото и офисът непрестанно бяха пълни с хора и тя никога не оставаше сама — значи нямаше от какво да се страхува и, което беше много странно, вече няколко месеца не беше получавала анонимни писма.

— Здравейте. Това ли е агенцията „Имиджис“?

Сърцето на Карълайн прескочи два удара, а устата ѝ пресъхна, когато видя кой стои пред нея — някого, когото познаваше добре. Калвин Дженсън имаше гъста, леко чуплива тъмноруса коса,

отметната назад от високото му чело, с дължина до раменете. Имаше тесни зелени очи, силно изразени кости, широка и твърда челюст и тен, присъщ на мъжете модели.

— Аз съм Калвин Дженсън — каза той с бавния провлечен говор на жителите от западните щати. — Това е „Имиджис“, нали? Не съм сбъркал мястото?

— Със сигурност не сте — каза Карълайн, а думите ѝ прозвучаха като възклицание. — Няма ли да седнете, моля, мистър Дженсън?

Калвин се засмя, с което показа силни, квадратни, съвършено бели зъби, чиято цялост не беше нарушена нито от пломби, нито от корони. Калвин беше, съвсем естествено, физически съвършен. И въпреки че широките му рамене бяха скрити под яке от най-мека кожа (от „Армани“), че стройните му хълбоци и силни крака бяха покрити от мек панталон от туид (от „Версаче“), а загорелият му гръден кош не се виждаше заради обикновената на вид бяла риза (от „Ферер“), Карълайн много ясно съзнаваше какво се крие под дрехите. Калвин незабавно правеше впечатление на жените с красотата и сексапила си, а коя беше тя, че да се бори с въздействието му?

— Вие сте англичанка — каза той и седна грациозно на един от белите столове. — Тъкмо се връщам от Лондон, където бях по работа. Хубав град, хубави хора. Но не срещнах нито един, който да говори като вас. Вие говорите като хората от висшата класа.

Карълайн се засмя.

— Наистина ли говорът ми изглежда така предвзет? Съжалявам.

— Не съжалявайте. Харесва ми. — Подпря лакти на бюрото ѝ и се взря в очите ѝ. — Имам добри инстинкти, знаете ли — каза шепнешком. — Чувствам кога мога да имам доверие на някого, и знам, че мога да имам доверие във вас. Как се казвате?

— Карълайн... Карълайн Къртни.

— Съвършено, просто съвършено. Да, наистина ми харесва... Карълайн Къртни, ха! Име от висша класа за момиче от висша класа. Какво правите тук, в „Имиджис“?

— Работя тук — призна тя и се изчерви. — Всъщност аз съм партньор в бизнеса на Джеси-Ан. Грижа се за деловата част — намирам нови поръчки, съставям графика на студиото, подбирам кандидатите за работа. Докато тя се занимава с моделите и творческата

страна на нещата. В това ѝ помага и Дейна, фотографът на „Имиджис“, която е на път да стане третият ни партньор.

— Чух за това — каза Калвин, а погледът му задържа този на Карълайн. Тя не издържа и смутено погледна встрани. — Всъщност, може да се каже, че затова съм тук. Имах страшна кавга с Хилари Гоу от „Моделмания“, моята бивша агентка.

Карълайн не смееше да диша. Неговата бивша агентка? Възможно ли беше Калвин да си търси нова агенция? Господи, всички в Ню Йорк — всички в света — ще го вземат на минутата. Калвин работеше без да спира, той беше истинска машина за правене на пари.

— Имах спор и с Брахман — продължи да говори Калвин, като се облегна назад и постави краката си на бюрото на Карълайн, а тя загледа с възхищение италианските му каубойски ботуши, които струваха шестстотин долара и бяха изработени от най-мека кожа. — Каж ми какво мислиш за това тук? — запита той и извади няколко снимки от кожената чанта, марка „Вюитон“, която носеше праметната през рамо. — Хайде, Карълайн, искам да чуя честното ти мнение, моля те.

Като изтри внезапно изпотената си длан в жълтата си ленена пола, Карълайн внимателно взе снимките от ръцете му, избягвайки да го докосне. На тях Калвин, загорял от слънцето и много красив, не носеше нищо, освен чифт слипове. Тя ги разгледа, смръщила вежди. На някои от снимките той беше по боксерки, на други — по обикновен потник и слипове... Но някак си те бяха лишени от сексуалност заради традиционното представяне на бельото, заради дългогодишната практика да се снима по един и същи начин.

— Боклук! — възкликна тя презрително. — Как е могъл Брахман да ви стори това?!

Калвин се наведе по-близо към нея.

— И аз не мога да си представя. Мислиш ли, че може би ми завижда? Защото той самият остарява... Или е това, или мисли, че съм педераст... Или може би той е обратен?

Карълайн се засмя.

— По този въпрос ще трябва да разговаряш с Дейна, тя е нашият настоящ експерт по Брахман. Дейна е работила с него цели две години.

— Така ли? Е, Карълайн, нямам намерение да съсипвам кариерата си заради тези ужасни снимки. Съвсем същото казах и на

Брахман. — Той ѝ се усмихна. — Можеш да си представиш какво стана — копелето направо побесня, каза някои отвратителни неща за характера ми... *„Няма нужда да навлизаме в интимни подробности, отговорих му аз. Казвам само, че тези снимки за нищо не стават!“* Е, питам те, какво лошо има в това? — Тесните му зелени очи блестяха закачливо изпод тъмнорусите вежди, когато продължи: — Както и да е, Брахман се обади на Хилари Тоу, а тя със сълзи на очи се нахвърли върху мен... Обвини мен! „Лейди, казах ѝ аз, не забравяш ли нещо? Твоят клиент съм аз, а не този изпял песента си фотограф. Ако искаш да представяш него, давай! Защото аз си тръгвам.“ Точно това и направих, само че побързах да покажа снимките на Броуди Флайт, преди онези да са се добрали до него.

Карълайн облиза нервно устни, погълната от разказа му. Броуди Флайт, разбирай Бродерик Файнстейн, беше яко и издръжливо момче от Бронкс, влязло в света на модата направо от улицата. Сега беше един от топдизайнерите в Америка и дрехите му — както конфекция, така и висша мода — вече, според слуховете, му носеха по милиард долара годишно. Карълайн беше чела някъде, че той иска да създаде ново, унисекс бельо, предназначено за масовия пазар, с което да прехвърли границата на един милиард.

— И какво каза Броуди Флайт? — запита тя нетърпеливо.

— Броуди ми е стар приятел. Познавам го още от времето, когато навлезе в модата. И винаги съм участвал в показването на неговите колекции. Той ги погледна само веднъж — точно както направи и ти — и каза: *„Боклук. Какви игри играе онзи?“* — Калвин се усмихна като видя шокираното изражение на Карълайн. — Броуди така си говори — обясни той. — Само дрехите му изглеждат фини и изтънчени.

Тя избухна в смях.

— И тогава какво стана?

— Казах му, че съм напуснал Хилари и „Моделмания“, а неговият отговор беше: *„Добре е, че си се отървал от тях. Защо не опиташ нещо ново? Например, чувам само хубави неща за «Имиджис»... Джеси-Ан Паркър със сигурност познава работата, а имат нов фотограф, момиче, което наистина си го бива“*. И така — Калвин отново се облегна назад, доволно усмихнат, — ето ме тук. И ако това момиче, вашият фотограф, е толкова добра, колкото се говори, аз и Броуди искаме тя да направи рекламните снимки за „Бодилайн“.

Карълайн беше така изумена, че не можеше да отговори... Новата линия за бельо на Броуди можеше да издигне „Имиджис“ или да ги срине в калта... Защото на „Имиджис“ щеше да тежи отговорността да представи нещата по съвършен начин, да втълпи на масите, че обикновените памучни боксерки и потници могат да стоят секси както на момчетата, така и на момичетата...

— Рекламната агенция, която се занимава с това, е „Монахан, Карнелиан, Маркс“ — каза ѝ Калвин. — Те ще ви предоставят подробностите по кампанията. А аз ще дойда само за снимките. — Като се усмихна с умопомрачителната си усмивка, той се изправи и праметна чантата си през рамо. — Трябва да тръгвам — каза на Карълайн, като я гледаше внимателно право в очите. — Отивам в спортния комплекс — един час скуош, двацет дължини в басейна, половин час в „Наутилус“ и после... Какво ще правиш довечера?

— Още не съм мислила по въпроса — каза тя тихо и срамежливо, удивлявайки се на силата и на жизнеността му. Ако тя направеше всичко това, щеше да ѝ се наложи просто да лази до леглото си.

— Чудесно. Защо да не дойда на вечеря в дома ти? Осем часът добре ли е? Ще ми напишеш ли адреса си?

Карълайн надраска адреса си на гърба на визитна картичка на агенцията.

— Чудесно — каза Калвин и я прибра в джобчето на ризата си. Наведе се отново над бюрото и постави длан под брадичката ѝ. Вдигна лицето ѝ към своето и дълго време я гледа, а тя чакаше, останала без дъх, и усещаше от ясно по-ясно колко гладка и нежна е загорялата му кожа и колко твърди и страстни са устните му — толкова близо до нейните.

— Ти си една много красива лейди, мис Карълайн Карстеърс — каза той най-накрая, обърна се и тръгна към вратата.

— Къртни! — извика тя след него. — Не се казвам Карстеърс, а Къртни.

— Ще се видим в осем, Къртни. — Той ѝ махна с ръка, мина през вратата и изчезна.

Карълайн се отпусна немощно в креслото си. Пулсът ѝ биеше учестено, устата ѝ беше пресъхнала от вълнение. Забрави и за

„Имиджис“, и за Броуди Флайт... Калвин Дженсън щеше да ѝ дойде на гости за вечеря!

ГЛАВА 12

Кампанията за бельото на Броуди Флайт беше тяхната най-важна работа, с приоритет над всичко друго. Дейна едва намери време да прочете в клюкарските рубрики за нрава на Брахман и лошите му снимки, които му бяха стрували най-доходната поръчка на годината. И тя да бъде възложена на момичето, което някога е работило като помощник-фотограф при него! Винаги си беше мислила, че когато моментът настъпи, тя ще му се наслади, без да бърза, ще се радва на падението на Брахман, но ето че беше така погълната от предизвикателството, което новата линия на Броуди Флайт представляваше, че цялото ѝ внимание беше насочено изцяло към него.

След безкрайни дискусии с хората от рекламната агенция, те всъщност ѝ дадоха картбланш, като казаха, че не искат да ограничават творческото ѝ въображение. Разбира се, в началото се дърпаха, когато тя им каза, че би искала да използва за снимките и момиче, а не само Калвин. Идеята ѝ беше да ги използва заедно — като любовници, в неоправено легло. Обеща им, че ще намери подходящото момиче, което да има съвсем невинен вид. Закле им се, че ако оставят всичко на нея, ще им даде нещо наистина хубаво и различно, нещо, което да лови окоето.

— Нещо съвсем неконвенционално — каза им тя с уверена усмивка. — Все пак, ако искате традиционен подход, винаги можете да се обърнете към Брахман.

— Не отивайте прекадено далеч, Дейна — предупреди я Конрад Карнелиан. — Целта ни е всички да купуват това бельо в тази страна — както нюйоркчани, така и жителите на отдалечена Монтана.

— Точно така — отговори весело Дейна. — Ще ви дам точно това, което искате. Всичко, което искам, е свободата да работя така, както искам.

— Имате я — съгласи се Броуди Флайт, който хареса увереността на момичето. — Но направете проклетото нещо както трябва този път

или ще ви отрежа топките!

— Мистър Броуди! — възкликна Дейна. — Бизнесмен като вас и дизайнер от вашата класа не бива да говори така!

Броуди въздъхна.

— Права сте, лейди. Но прекарах толкова много време сред онези главорези на „Седмо авеню“, че съм забравил как да говоря с прекрасни хора като вас. — Усмихна ѝ се и Дейна му се усмихна в отговор. Броуди Флайт беше привлекателен — не много едър, мургав и много жизнен... Но макар да знаеше, че той „се интересува от нея“, тя нямаше да позволи на нещата да отидат по-далеч. Трябваше да се концентрира върху кариерата си, да се превърне в истинско динамо. За нея светът на фотографията беше единственият свят.

Първият проблем се появи, когато каза на Калвин, че ще използват за рекламите и момиче.

— Исусе Христе! — каза той, като гледеше умолително Карълайн. — Това е истинска смърт за мъжа модел. Ще бъда само фон за някоя секси мадама.

— Няма начин да стане така — обеща му Дейна. — „Мадамата“ трябва да има такъв невинен вид, че хората да се страхуват за нейната девственост! Хайде, Калвин, това е шанс да излезем от калъпа, наложен ни от „Версаче“. Ще изглеждаш страхотно в копринените слипове на Броуди и по тениска... А момичето...

— Ти какво мислиш, Къртни? — запита я Калвин, като взе ръката ѝ в своята.

Изглеждаше толкова несигурен. Карълайн разбра, че той очаква тя да вземе решението вместо него.

— Вярвам в Дейна — отговори тя тихо. — Дейна е истински гений. Това ще са най-хубавите снимки, които някога са ти правили. Мога да се обзаложа, че ще бъдат сметнати за произведение на изкуството.

— Окей, тогава, щом лейди казва „да“. — Калвин се усмихна лъчезарно на Дейна и топло ѝ стисна ръката. — Сделката е сключена. Трябва само да ми кажете кога ще ме снимате.

— Остави телефонен номер, на който да можем да те намерим — каза му тя.

— О, предполагам, че ще можете всяка вечер да ме намерите в дома на Къртни — отговори безгрижно Калвин.

Дейна повдигна вежди, а Карълайн се изчерви.

— Не е така, както звучи — каза тя тихо. — Калвин дойде на вечеря миналата седмица и, изглежда, сега предпочита да вечеря у нас. Чувства се като у дома си.

Дейна сви рамене и каза с усмивка:

— Не би могло да се случи нещо по-лошо. Просто се погрижи той да не изчезне. Ще се видим след две седмици, Калвин. Междувременно довечера трябва да взема самолета до Лондон. Не, това ще трябва да стане утре. Довечера трябва да заснема корицата за албума на Фил Едгар и „Хърикейн“. А през деня трябва да направя някои покупки.

— О, така ли? — запита заинтересувано Калвин. — Къде?

— Сен Лоран — отговори безгрижно Дейна. — Къде другаде?

— Но защо? — запита Карълайн.

— Защото си обещах, че когато успея, ще нося дрехи само от Сен Лоран. Мисля, че моментът настъпи. Защото Калвин и Броуди, както и новият ми модел, ще ме направят преуспяваща.

— Не... Попитах те защо трябва да летиш до Лондон утре. А и какъв нов модел?

— Онази, която утре ще намеря в Лондон, разбира се. Имаме нужда от съвсем ново лице, от нов външен вид, който да съчетава невинност и сексапилност. А къде другаде, освен в Европа, може да се намери комбинация между двете? Имаме добри контакти в Лондон и, ако трябва, ще претърся всички улици на града, но ще намеря онова, което търся. Така че, по-добре ми пожелай късмет. Защото успехът на новото бельо на Броуди Флайт зависи изцяло от утрешната ми експедиция!

Вярно беше, че Калвин се чувстваше като у дома си в малкия апартамент на Карълайн. Отиде на вечеря онази първа вечер с коса, още мокра от душа, стиснал в ръка букет бледожълти рози. Усмивката му, според Карълайн, беше почти срамежлива, което беше нещо странно за най-снимания модел в света.

— Розите ми напомнят за Англия и теб — каза ѝ той и я целуна нежно по топлата буза.

Тя ги нареди в широка и ниска кристална ваза, която беше открила в антикварен магазин на „Второ авеню“, а после му предложи питие.

— Имаш ли „Будо“? — попита той.

— Съжалявам, само „Перие“.

— Добре, тогава ще пуснем и туист... Но ще ти изпратя една-две касетки „Будо“. Винаги пия това. Естествено газиранията вода, както знаеш, е най-полезна.

Отпуснал се свободно в един от нейните тапицирани в кадифе столове от викторианската епоха, той отпиваше от питието си, докато Карълайн нервно си наливаше джин с тоник. Имаше нещо у Калвин — не просто външният му вид, макар че тя не беше виждала нито един мъж с подобна естествена грациозност и (нека и това си признаем) с толкова силно въздействащо сексуално излъчване. Калвин можеше да превърне дори изпиването на чаша вода в акт на изкуството! Тя се питаше дали неговата абсолютна откровеност и непристореност я изваждат от равновесие. У него нямаше дори намек за лукаво прикритите опити на Перикъл да я манипулира. Тя просто усещаше, че Калвин Дженсън всеки път казва онова, което мисли, а ти можеш да приемеш или да отхвърлиш думите му — както искаш. Точно както беше постъпил и с Брахман.

— Какво има за вечеря? — запита я той, наистина заинтересувано. — Мирише наистина прекрасно.

От офиса Карълайн беше изтичала направо до „Грейс Балдуцис“ на „Трето авеню“ и беше напазарувала набързо — ароматни пъпеши от Израел, пресни ягоди от Калифорния, омари от Мейн, франзели, изпечени същата сутрин в Париж, масло от Нормандия, прясно приготвени банички със спанак, домати, от които приготви сос с червен пипер, който подправи с пресен босилек. Калвин беше строен гигант, но тя беше сигурна, че яде много... Беше купила ужасно много продукти, просто за да е сигурна, че е купила достатъчно.

— Изненада! — усмихна му се тя. — Искаш ли да отвориш виното?

Той махна тапата, без дори да погледне етикета, после критично помириса съдържанието.

— Добро е — одобри го. — Да, добро е.

Напълни големите чаши, които тя му подаде, и седна до масата срещу нея.

— Първо макарони — каза Карълайн, като се питаше защо се чувства така нервна, когато погледът на зелените му очи срещне нейния. — После омари с лека салата и плодове за десерт.

— И ароматни фразели от Франция — добави той доволен. — Човек може и да се пристрасти към това, Къртни, знаеш ли?

— Разкажи ми за себе си — предложи Карълайн, докато отпиваше от виното и си играеше с макароните в чинията си.

— За мен? О, аз съм обикновено момче от Калифорния, от Сан Диего, близо до мексиканската граница. Баща ми работи в самолетния бизнес, а майка ми избяга с друг мъж, когато бях на шестнайсет. Каза, че го е направила, защото баща ми никога не си е у дома. Да, той непрекъснато работеше. Изкарах една година в университета в Санта Барбара, но после ме забелязаха от едно списание, където поместваха мода за студенти. После спечелих конкурс за реклама на тенис принадлежности, после направих снимки за плаването с яhti... Просто поръчките заваляха една след друга. На двайсет и четири години съм, неженен, живея простичко. Как ти се струва биографията ми?

Карълайн се засмя.

— Бих искала и моята да беше толкова простичка и обикновена.

Погледът на Калвин отново срещна нейния.

— Е, ами тогава, Къртни — каза той нежно, — ще трябва да ми разкажеш какво толкова сложно има в твоя живот, нали така?

По-късно, след вечеря, когато бяха преполовили и втората бутилка вино, тя му разказа за себе си. Седяха на дивана, а главата ѝ почиваше върху гърдите на Калвин. Той я беше прегърнал нежно през раменете. Тя му разказа за Перикъл и Евита — цялата нещастна история. Но изказана на глас, тя звучеше още по-отвратително.

— Забрави го, сладурче, този мъж е мръсник — беше коментарът на Калвин. После той се прозина и каза: — Исусе, имам работа на сутринта, по-добре да заспивам... — И тръгна към вратата. — Чакай малко — каза сам на себе си, обърна се рязко и се върна обратно при нея. — Благодаря ти много за прекрасната вечер. И за вкусната вечеря. Може ли да дойда пак утре вечер?

Карълайн се засмя. При всеки друг това би изглеждало много нахално, но от устата на Калвин звучеше толкова невинно и мило. Той се глезеше като малко кученце.

— Може — съгласи се тя. — Но не мога да ти гарантирам такъв банкет всяка вечер. Аз съм работеща жена.

— Разбира се, че можеш — отговори той. — Ти си супержена, нали? — После я прегърна и я целуна — този път по устните, дълго и нежно. Беше прекрасно.

Това се случи преди седем вечери. Оттогава насам Калвин идваше на вечеря всяка вечер, без да пропусне нито една. Карълайн подозираше, че въпреки най-добрите ѝ намерения сърцето ѝ отново няма да послуша разума. Тя се опитваше с всички сили да предотврати това, макар че целувките на Калвин бяха прекрасни и макар че той още не беше направил опит да я съблазни. По този въпрос тя се тревожеше и мислеше нощем в леглото — сама — след като Калвин си беше отишъл. Защо още не се беше опитал да се люби с нея? Какво не ѝ беше наред? Защото у Калвин Дженсън със сигурност всичко си беше наред.

ГЛАВА 13

Дино Марли напълни отново чашата на Дейна и я загледа критично. Изглеждаше бледа и уморена въпреки грима и елегантния черен костюм на „Сен Лоран“. И не беше само заради умората от полета.

— Изглеждаш малко по-различно, отколкото първия път, когато се срещнахме — каза той. — Като че ли животът, или може би успехът, те изцежда.

— Искаш да кажеш, че съм изгубила младежката си жизненост и бодър дух — въздъхна Дейна и отпи от виното.

— Само малко — съгласи се той с усмивка. — Но предполагам, че животът на върха не е лесен.

— Не се подценявай, Дино Марли — отговори тя. — Може би не си спомняш от колко много години ти самият си на върха. Надявам се, че само първите няколко са трудни. Тук съм по същата причина, поради която дойдох и предния път, бих искала да получа помощта ти. Търся ново момиче за кампанията на „Бодилайнс“ на Броуди Флайт. Искам някое, което да е напълно непознато или поне такова, което още да не е записано в нито една агенция. Лондон е най-доброто място на света за откриване на такива таланти. Имам само седмица, за да го открия. Имаш ли някакви идеи?

— Нито една — отговори Дино весело. — Но познавам човек, който сигурно има. Моят бивш помощник Камерон Мейс... Трябва да е срещнал и съблазнил най-малко петдесет процента от най-новите млади надежди в този град. И най-вероятно е снимал по-голямата част от тях. Кам е човекът, който ще ти помогне в търсенето.

— Кам, разбира се! — Сега тя си спомни колко много помагаше той и за снимките на Брахман.

— Сега той работи сам. Ще го накарам да дойде тук утре в четири — обеща ѝ Дино. — И да донесе снимките си.

Кам със сигурност е много зает, помисли си Дейна, докато разглеждаше бавно снимките на следващия ден следобед. Някои бяха

добри, някои от лицата — интересни, но не притежаваха онова, което тя търсеше. След час отчаяно отблъсна купа снимки встрани. Имаше една-две възможности, но те я завладяха моментално — така, както се беше надявала, че ще стане... Тя все още търсеше онова специално, изплъзващо се качество, което просто не виждаше в очите на момичетата.

Талия Уестън, красивата секретарка, влезе важно-важно в стаята.

— Съжалявам, че ви безпокоя, мис Лорънс — каза тя с усмивка, — но Дино откри тези снимки в старите файлове. Помисли, че може би ще искате да ги видите.

Всички снимки бяха на едно-единствено момиче. Тя беше много млада, очевидно без никакъв опит в живота, прилична на дете, с широка челюст и огромни страхливи очи. Шията ѝ беше невероятно дълга и грациозна, раменете ѝ бяха сърцераздирателно крехки, в някои от снимките имаше лек намек за съблазън, въпреки че тя изглеждаше леко уплашена. Дейна си представи как обличат това дете с невинното лице в изискани дрехи, които излъчват сексапилност и подсказват упадък на нравите... Или пък с бельото от колекцията „Бодилайнс“ на Броуди. Сега вече можеше да види как ще заснемат цялата кампания. Това лице беше вдъхновението, от което имаше нужда!

— Къде е Кам? — запита тя Талия.

— Наложил му се да излезе по работа, мис Лорънс, и няма да се върне до довечера.

— Трябва да намеря това момиче! — възкликна Дейна. — Трябва да разбера коя е. Трябва да я намеря... Веднага! — Сега, след като вече беше взела решение, нямаше търпение да се срещне с нея, да види дали наистина притежава онова, което се забелязваше на снимките... Просто не можеше да чака до утре...

Талия хвърли поглед на снимките.

— Това е лесно — каза тя с усмивка. — Имам адреса ѝ във файла с данните. Това е Гала-Роуз.

— Гала-Роуз! — каза тихо като въздишка Дейна. — О, Гала-Роуз, аз ще те направя известна... Всички ще знаят името ти!

Входният звънец направи колеблив опит да иззвъни, но бързо замлъкна, като че ли неспособен да работи след дългото бездействие. Гала загледа втренчено и изумено одрасканата на много места кафява дървена врата. Никой никога не звънеше на нейния звънец, с

изключение на човека, който събираше наемите. Той обикаляше всички стаи всяка петъчна вечер и онези, които не можеха да платят, винаги по това време бяха навън. Това обаче нямаше значение, защото човекът ги чакаше и беше пред вратата им, когато се върнеха у дома.

Звънецът отново иззвъня, като прекъсна няколко пъти, все още неуверен. После на вратата се почука силно. Гала се изплаши. Днес беше четвъртък, нали така? Не беше сбъркала... Не, не може да се е сбъркала. Дали пък мъжът, който събираше наема и чието чуждестранно име така и не успя да запомни, не се беше сбъркал?

Гала реши да не отваря. В района, където живееше, момичетата не отваряха вратата просто така, защото някой натиска звънеца!

— Гала-Роуз? — извика остър женски глас с американски акцент. — Там ли си? — Който и да беше посетителят, сега той блъскаше ожесточено по вратата. — Чуй, Гала-Роуз — каза този път умолително гласът, — ако си там, моля те, отвори. Приятел съм.

Гала продължи да гледа втренчено вратата, а сивите ѝ очи се бяха разширили от страх.

— Но аз нямам приятели — прошепна тя. — Не и откакто Джейк умря...

— Моля те — замоли се отново Дейна. — Моля те, Гала-Роуз, не се страхувай, пусни ме да вляза.

Гала чакаше в страшната тишина, притиснала трепереца длан към гърлото си.

— По дяволите! — извика Дейна и отново заблъска по вратата. — Изминах целия път от Ню Йорк дотук, за да те открия. Отвори веднага проклетата врата!

Гала най-сетне прекоси разстоянието до вратата, смъкна резето и отвори, а после загледа безмълвно ядосаното момиче, което стоеше на прага.

— Исусе! — възкликна Дейна и влезе забързано.

Двете жени се гледаха мълчаливо, в пълна тишина, няколко секунди, после Дейна подаде ръката си.

— Дейна Лорънс, фотограф — каза тя. — Взех адреса ти от Марли.

Тя се усмихна на Гала, като с всички сили се опитваше да не показва разочарованието си. Гала-Роуз, моделът, който тя се канеше да превърне в световна звезда посредством модните списания, плакати и

дори видеоклипове, беше едно съвсем обикновено много слабо дете със страх в очите и нескопосано подстригана мишаворуса коса. На всичкото отгоре беше облечена в безлични сиви дрехи. Единствено сивото на очите ѝ беше нещо различно, както и розовите къси чорапи.

Дейна заговори бързо за работата си като фотограф, за това, как беше дошла в Лондон, за да търси нови лица, как беше видяла снимките в агенцията на Дино Марли, а Гала-Роуз стоеше безмълвна. Когато Дейна закрачеше из стаята, погледът на Гала-Роуз я следваше като мангуста, хипнотизирана от змия.

— Ела тук! — извика Дейна. — До прозореца. Искам да разгледам лицето ти.

— Съжалявам, мис — каза тихо Гала, — но сте направили грешка. Аз не съм модел. Никога не съм работила като такава. Снимките, които Кам ми направи, са единствените. Искане ми се и тях да не бях правила.

Погледите им се срещнаха и между двете припламна неясно чувство.

— Разбирам много точно какво искаш да кажеш, Гала — отговори нежно Дейна. — Разбирам те. Но снимките са хубави. У теб има нещо специално. — Наклонила глава на една страна, тя повдигна лицето на Гала-Роуз с едната си ръка и го разгледа и от двете страни на светлината, идваща през прозореца. — Удивително! — каза накрая. — Знаеш ли, Гала, че имаш абсолютно симетрично лице? Почти никой няма два еднакви профила, но ти имаш! Всички мерки на лицето ти са в правилни, свършени пропорции... Не са свършени според класическата представа за красота, но притежават своя собствена, специална красота. От онзи вид, който се нуждае от работа, за да изпъкне — добави тя весело, — но всичко е наред. Под мръсотията.

Гала изгледа гневно елегантната червенокоса дама, облечена в скъп черно-бял костюм.

— Само защото съм бедна, не означава, че не се мия! — отговори тя.

— Браво, Гала-Роуз — засмя се Дейна, — права си. Разбира се, че се миеш. Направи нещо за мен, Гала-Роуз, моля те. Разходи се из стаята, да, отиди до другата стена и се върни. Знаем, че сигурно звучи налудничаво, но съм сериозна... Точно така, обърни се, когато стигнеш до вратата. Сега спри, да, точно там, ммм, да... добре...

— Но защо? — запита Гала, останала без дъх от вълнение. — За какво е всичко това?

— Работа — отговори Дейна. — Работа като модел. За много важна рекламна кампания, която няма да се ограничи само в Съединените щати. За пари, Гала-Роуз, за слава и богатство... Макар че първо ще трябва да те накараме да забравиш някои от нещата, на които са те учили. Говоря за модел от величината на топмоделите. Този път снимките ще се появят в списанията веднага след заснемането им. И ти си точно момичето за мен! — Дейна гледаше Гала с нетърпение и леко раздражение, а Гала я гледаше с широко отворена уста. — Чакай минутка! — каза тя. — Съблечи този огромен пуловер, защото искам да видя раменете ти, а и останалата част от тялото ти. Телата са важни в тази игра...

Гала се изчерви и съблече няколкото пуловера, които беше облякла, като остана по сивото си бельо, което беше загубило всякакъв вид от честото пране.

— Не си болна от анорексия, нали? — запита подозрително Дейна, като видя дългите елегантни кости под почти прозрачната плът на Гала-Роуз.

— Със сигурност не съм анорексична! — отговори Гала, готова да избухне в сълзи от нервност. — Просто нямам пари, за да се нахраня както трябва.

Гледаше ядосано Дейна, която си спомни не толкова далечното минало, когато Брахман беше решил да я снима в Париж и я беше обвинил, че е сложила няколко килограма... „*Защото сега мога да се храня редовно*“, беше му отговорила тя тогава...

— Добре, да пратим всичко това по дяволите! — извика Дейна. — Да излезем двете и да вечеряме, Гала-Роуз.

В таксито каза на шофьора да ги закара в най-близкия ресторант — нищо специално, но храната да бъде добра.

— В индийския ресторант — реши той и подкара в посока към „Куинс“. — Най-добрата храна в Британия.

Дейна поръча истинско угощение, което щеше да стигне и за шестима, и загледа възхитено как Гала яде и отпива от леденостудената си бира. Имаше някаква вродена грация дори в най-обикновеното движение на това момиче — нещо, което ѝ спираше дъха. Гала-Роуз беше нещо толкова специално, че тя се чувстваше

привилегирована, че ще развие заложбите ѝ. Гала-Роуз беше наивна, никога не се беше пробвала в бизнеса, беше съвсем нова... И тя, Дейна Лорънс, щеше да създаде това лице, щеше да създаде истинска, цялостна личност! Ще бъде почти като да дадеш живот на дете, помисли си тя и срещна доволния поглед на Гала, която изтри устата си със салфетката и въздъхна доволно. Дейна ѝ се усмихна. Чувстваше се като професор Хигинс с Елиза Дулитъл в първо действие на „Пигмалион“.

— Значи ще дойдеш с мен в Ню Йорк? — запита тя.

— Кога? — запита страховито, едва чуто, Гала.

— Какво ще кажеш за утре?

— Утре!

— Ами, най-късно до края на следващата седмица. Имаме много работа по теб, Гала-Роуз, преди да станеш „лицето на годината“.

— Лицето на годината — каза шепнешком Гала, внезапно замислила се за Джейк. О, милият, скъп Джейк, нима той не беше повтарял винаги, че ще се появи някой, който ще види у нея онова, което виждаше той? Дали това беше красота или не, тя не беше сигурна... Но това момиче искаше да я наеме на работа. Най-после ще бъде модел. И скъпият Джейк се беше оказал прав.

ГЛАВА 14

Гувернантката, която Джеси-Ан беше наела за Джонатан беше англичанка. Стиснала здраво устни, тя поклати глава, като видя как Джонатан, свил едно краче под себе си, пълзи бързо по пода на студиото, плъзгайки се леко на една страна, а после набира скорост, защото плочките бяха много хлъзгави. Когато стигна целта си — мястото, където имаше много светлина и много хора, той седна на петите си. В сините му очи блестеше искрен интерес към онова, което става. Той се радваше на топлината, която излъчваха халогенните лампи. Да, всичко това много му харесваше и той реши да стане част от него.

— Джонатан! — възкликна гувернантката му и тръгна бързо към него с протегнати ръце, готова да го отнесе далеч от мястото на действието.

— Не, остави го! — извика Фил Едгар, китарист, главен вокал и композитор на синглите на „Хърикейн“, повечето от които бяха нова версия на платинения албум на групата, излязъл преди пет години. — Детето е много сладко. То явно се забавлява — каза той провлечено. — Нали така, Джонатан? Е? Какво друго, освен „о“, „а“ и „мами“ можеш да казваш? — Като се наведе от височината си от метър и деветдесет към Джонатан, Фил погледна сериозно в големите му сини очи. Детето също го погледна сериозно в отговор.

— Наистина — каза неуверено гувернантката, — тези светлини са прекалено ярки за него. Ще навредят на очите му...

Застанала на входа на студиото, Лоринда ги наблюдаваше без да се усмихва. Погледнете го само този певец рокзвезда, дете е целият изтъкан от пороци! Не го ли арестуваха веднъж по обвинение в секс с малолетна? По-късно всичко заглъхна и беше забравено, но сигурно е бил виновен. Най-вероятно е платил на родителите на момичето, за да оттеглят обвиненията си... Тя знаеше как стават тези работи... Семейни тайни... И той докосваше бебето Джон, вземаше го на ръце, усмихваше му се глупаво, подхвърляше го във въздуха, а другите

членове на групата се смееха щастливо. Лоринда я сърбяха ръцете да му зашлеви един шамар, да издере с нокти очите му...

Фил започна да се разхожда из студиото като носеше Джон с една ръка, с праметната през рамо китара. Седна в централното кресло, което приличаше на трон, и сложи малкия Джон на коляното си, а после с усмивка му даде да си играе с китарата, която струваше десет хиляди долара. Лицето на бебето грейна от щастие. То погледна първо Фил, а после възхитителната си нова играчка. Пръстчетата му колебливо докоснаха струните, после леко ги подръпнаха и се чуха тихи звуци.

— Това е музика, дете — усмихна му се Фил. — Някой ден може да станеш истинска рокзвезда.

— Това наистина вече е непоносимо! — измърмори под носа си гувернантката и тръгна към вратата. — Къде е мисис Ройл? — запита тя и мина бързо покрай Лоринда. Лицето ѝ приличаше на буреносен облак.

— В офиса си — отговори ѝ Лоринда и тръгна бавно след нея, защото много искаше да чуе разговора, който двете щяха да проведат.

Гувернантката почука само веднъж на вратата и влезе.

— Мисис Ройл! — извика тя, без да обърне ни най-малко внимание на мъжа, който седеше срещу Джеси-Ан. Лицето ѝ беше станало моравочервено от гняв. — Наистина трябва да говоря с вас. Веднага!

Джеси-Ан смръщи вежди. Гувернантката беше направила огромна грешка като беше прекъснала срещата ѝ с Карло Менаги, вицепрезидент на „Авлон козметикс“. Можеше да я оправдае само ако с Джон се беше случило нещо наистина сериозно...

— Какво има? — запита тя разтревожена. — Къде е Джон?

— Точно в това е въпросът, мисис Ройл, малкият Джон е в студио номер две под горещината на прожекторите с онези ужасни рокзвезди. Той дори седи на коляното на онзи мъж!

— Онзи мъж? — запита Джеси-Ан объркана. — Имаш предвид Фил Едгар?

— Точно така, мадам!

Лицето на гувернантката наистина изразяваше тревога и гняв, а зад нея Джеси-Ан зърна, застанала на прага, Лоринда. Дълбоко

поставените, хлътнали очи на момичето я гледаха втренчено и студено. Сърцето на Джеси-Ан изведнъж се сви под този поглед.

— Чакайте малко! — възкликна Карло Менаги. — Искате да кажете, че Фил Едгар е в студиото и детето седи на коленете му! Това е нещо, което много бих искал да видя! Досега на коленете на Фил са седели само красиви момичета... Джеси-Ан, да оставим работата за после, а?

— Добре! — съгласи се тя със смях. — Да вървим да видим.

Като минаха покрай ядосаната гувернантка, те завариха в студиото сцена на мир и покой. Дейна подготвяше декорите, подреждаше оборудването и даваше команди на помощниците си. Косата ѝ с цвят на мед вече беше разрошена въпреки жълтата лента, която я придържаше. Ръкавите на бялата ѝ копринена блуза бяха навити до лактите. Тя се движеше боса между петимата високи мъже, от които се състоеше групата „Хърикейн“, и ги нареждаше според вътрешното си виждане. Щеше да бъде доволна едва когато постигнеше онова, което се покриваше с него.

— Ектор! — извика тя. — Моля те, искам косите им да бъдат гладко вчесани.

— Е, хайде, Дейна — започнаха да недоволстват, но без злоба те. — За какво да се вчесваме?

— Моника! — извика тя на стилистката, без да обръща внимание на техните оплаквания. — Искам пет бели ризи с колосани яки, старателно изгладени.

Моника ахна и се затича към телефона.

— Исусе! — възкликна Фил. — Искаш да изглеждам като баща си?

— Точно така — усмихна се лъчезарно Дейна. — Или почти като него. Нали заглавието на албума е „Среща в неделя“? Окей, ще оставим небръснатите ви брадички и дългите коси, както и съсипаните ви от гуляи млади лица, по-скоро младеещи лица — уточни тя всред взрив от смях, — защото май вече всички вие, момчета, сте прехвърлили двайсет и пет години, но ще ви облечем в неделна премяна. Бели ризи, закопчани чак до врата, гладко вчесани коси и дори може би пригладени с тоалетна вода. Ще бъде снимка, която може да украсява албума на което и да е семейство — снимка, която може да се види в семейните албуми дори от епохата на Едуардите. А ти, Фил,

ще седнеш точно в средата, с Джон на коляното ти. Съвършено! — извика тя развълнувано. — Просто великолепно...

Джеси-Ан и Карло излязоха тихичко от студиото с усмивка на устни. Дейна винаги държеше нещата под контрол, творческите ѝ идеи не секваха, момчетата от групата бяха щастливи, а малкият Джон беше доволен, че може да си играе с китарата и че е център на внимание.

— Всичко е наред — каза Джеси-Ан на гувернантката, за да я успокои. — Дейна ще използва Джон за снимките, така че ще останете известно време тук. Само провери дали е сух, а после можеш да го наглеждаш. Окей? — Ослепителната ѝ усмивка не можа да размекне сърцето на гувернантката, която бясна тръгна към студиото. Изправеният ѝ твърдо гръб издаваше неудоволствието ѝ.

Джеси-Ан въздъхна, отпусна се в креслото си, звънна на секретарката си и поръча кафе. Ставаше все по-трудно и по-трудно да съчетава семейния живот с работата си, а тази гувернантка никак не я улесняваше! Прекарваше все по-малко време с Харисън. Все така се случваше, че той отсъстваше, когато тя успееше да се прибере по-рано, а точно когато тя не можеше да си поеме дъх от работа, той беше в Ню Йорк. А и като че ли той отсъстваше сега по-често отпреди.

Разбира се, вината беше изцяло нейна, но тя му беше обяснила, че тези първи няколко месеца са критични за „Имиджис“ и когато работите потръгнат гладко, тя ще разполага с повече свободно време. Но сега трябваше да работи упорито и изтощително. Не обичаше да се чувства виновна, че онова, което върши, ѝ доставя такова огромно удоволствие, защото истински обичаше Харисън и когато бяха заедно, животът беше прекрасен... Харисън винаги повтаряше, че я разбира, но тя понякога се питаше дали наистина е така. Единственият начин да бъде близо до Джон беше да го води тук, но гувернантката ѝ създаваше трудности. Беше от онези предвзети и благоразумни англичанки със синя кръв. Беше работила за приятелка на Рахел и въобще не беше от хората, които Джеси-Ан би избрала. Тя искаше младо момиче, което да играе с Джон на същите глупави детски игри, на които тя самата би играла със сина си, да сменя редовно памперса му, да следи той да се храни с подходящи за възрастта му храни и да го води на педиатър, когато е необходимо. Имаше нужда от момиче, което да може да се приспособява към нейния стил на живот.

— Не е лесно — каза Карло, доловил по изражението на лицето ѝ, че има проблеми. Не му беше трудно да се досети и от какво естество са те. — Вие, жените, трябва да работите по цял ден, и то добре, за да се справяте с всичко.

Джеси-Ан се усмихна горчиво.

— Точно така е, Карло, ужасно е трудно. Но това си е мой проблем. Сега за промоцията „грижи за кожата“ през октомври...

Харисън крачеше из празния апартамент, като от време на време спираше пред някоя картина. Особено харесваше картината на Сезан в малкия кабинет, тази на Рубенс, която доминираше над цялата трапезария, загадъчната английска градина, нарисувана от Дейвид Окстоби, която беше окачена в библиотеката. Вземаше по някой особено скъп предмет и го гледаше известно време, възхищаваше му се и отново го оставяше. И през цялото време се питаше кога ли Джеси-Ан ще се прибере у дома.

Хвърли поглед на часовника, който тя му беше подарила на последния му рожден ден. Беше осем и половина, а тя беше обещала, че ще се прибере в седем и половина. Можеше да ѝ се обади, но тя очевидно е още заета... *„Питам се, помисли си той, дали и Мери е заета във Вашингтон.“*

Вашингтон беше градът, където беше в момента шоуто на „Ройл“. Половин дузина модели представяха новата им линия.

Мередит Маккол, момичето, представително лице на „Ройл“, беше типичният американски модел с дълги крайници и много приличаше на Джеси-Ан, според Харисън, с блестящата си кестенява коса, засмени очи и ослепителна усмивка. Дрехите, които тя представяше, се продаваха незабавно, щом се появяха на пазара, а образът на Мери Маккол беше познат в цялата страна. Мери беше главната „виновница“ за огромния успех на новата им линия, защото притежаваше и красота, и жизненост. Мери налагаше и бързото темпо, като летеше от град на град, за да се появи лично във всеки един магазин, обикаляше неуморно с модното шоу, пътуваше от единия до другия бряг на страната, за да се появи в някое сутрешно топшоу или вечерно телевизионно предаване и успяваше да изглежда като

момичето, което караше всяко момче да мечтае то да живее в съседната къща!

Харисън имаше намерение да се появи само на първото модно шоу — това в Сан Франциско, но за негова изненада, се забавлява много. Оттогава все следваше шоуто и отиде още на дванайсет представления в дванайсет различни града, като летеше с частния си реактивен самолет и много изненадваше екипа на шоуто. Призна пред себе си, че всъщност отива, за да види Мери, защото тя беше забавна, удивителна. Работеше упорито, но беше винаги весела и винаги изглеждаше страхотно. И винаги имаше време за него. Всъщност сега трябваше само да вдигне телефонната слушалка и да каже: *„Ще бъда там след два часа, Мери, какво ще кажеш да вечеряме заедно след шоуто?“*. И беше сигурен, че тя ще се радва да го види. *„И, което е нещо повече, беше опасната мисъл на Харисън, и аз ще се радвам да я видя.“*

Мери Маккол създаваше у него чувството, че е желан и добре дошъл в живота ѝ — за разлика от Джеси-Ан. Може би беше така, защото, когато се срещаха, той и Мери бяха на неутрален терен, далеч от нейния дом и от неговия семеен живот. И участваха в една и съща игра — модното шоу за новата линия на „Ройл“.

Сега той крачеше из детската стая, вдигаше от земята частите от строителя на Джон и разсеяно милваше гривата на дървеното му конче, но тук се чувстваше дори още по-самотен без нетърпеливите гукания на Джон, когато беше буден, и тихото му равномерно дишане, когато спеше.

Харисън се върна бързо в кабинета си и си наля чашка бърбън. Вече беше казал на Уорън, икономата, че тази вечер няма да имат повече нужда от услугите му, и като се изключеше тиктакането на часовниците, в апартамента цареше пълна тишина. С копнеж помисли за животните, които винаги беше искал като малък. Но майка му така и не позволи да си вземе домашни любимци, като се извиняваше с лъжата, че страда от астма на алергична основа. Харисън обаче не беше станал свидетел на нито един пристъп на тази болест. *„Много добре, тогава, беше се съгласила тя накрая, вземи си куче и ще станеш свидетел на пристъпа ми на астма.“* И така, разбира се, той никога не си взе домашен любимец. Може би трябваше да го направи сега, замисли се Харисън, поне да си има компания. Загледа втренчено

телефона с надеждата, че ще звънне, но знаеше, че Джеси-Ан изцяло се е потопила в работата си.

Запита се дали вината не е негова. Още от самото начало той я беше издигнал на пиедестал, беше я провъзгласил за идеалното американско момиче, което ще изглежда великолепно, независимо дали разхожда кучето, дали е по церемония на награждаване в училище, или на премиера в операта. Момичето, от което не само ще стане съвършена съпруга, но ще се грижи сервирането на масата да е безупречно, макар и да не приготвя сама ябълковия пай. Че ще вечеря с него у дома, а не в някой ресторант. И, за предпочитане, пред огъня в камината, в тиха и мрачна есенна нощ, когато ще гледат телевизия или ще слушат музиката на Вивалди... А до тях, в краката им, ще играят едно-две деца. Но сега тя беше Джеси-Ан от „Имиджис“.

Беше се оженил за нея, за да избяга от десетте години самота, а сега се чувстваше по-самотен отпреди. И внезапно намери възможността да види протегнатите за „добре дошъл“ ръце на Мери Маккол, за много примамлива.

Погледна отново часовника си, вдигна телефонната слушалка и се обади на Мат Габлър, пилота на частния му самолет. Каза му да го чака на летище „Ла Гуардия“ след половин час. После се обади до хотел „Уотъргейт“ във Вашингтон, на Мери Маккол.

ГЛАВА 15

Калвин лежеше изпънат в цял ръст на тапицирания в морскосиньо диван на Карълайн. Дългите му, обути в дънки крака бяха праметнати през едната странична облегалка, а любимите му, вече стари и поизносени бели чехли висяха на върха на пръстите му. Беше облечен в мек син кашмирен пуловер и скръстил ръце под главата си, той се чувстваше така удобно, както се чувства котка, задрямала до печката.

Карълайн седеше срещу него в тапицирания с кадифе викториански стол и се мъчеше над дебелия пачка листове, изпълнени с колони от цифри — месечните отчети, които Лоринда беше хвърлила на бюрото ѝ точно преди да излезе от офиса си същата вечер. От време на време вдигаше поглед и срещаше този на Калвин, който гледаше блажено изпод полуспуснатите си клепачи. Понякога, когато той не гледаше към нея, ѝ се струваше, че просто си мечтае. Тогава тя поглъщаше с очи грациозната му красота — така, както би гледала изключително хубава картина в някоя художествена галерия.

Познаваше Калвин вече от три седмици и с изключение на случаите, когато му се налагаше да лети нанякъде за снимки, той идваше в апартамента ѝ всяка вечер. Понякога, когато тя работеше дори до по-късно от обикновено в „Имиджис“ и се прибереше уморена у дома, го заварваше в коридора, подпрян на стената, скръстил ръце на гърди, просто да я чака. Когато ѝ се усмихваше топло и тръгнеше към нея, за да я посрещне, сърцето ѝ преливаше от радост — нещо, което никога не се беше случвало във връзката ѝ с Перикъл. Но Калвин не беше направил още нищо, освен просто да я целуне за „здравей“ или „довиждане“ — сладки, нежни, дълги целувки. Дали, питаше се Карълайн, един брат целува така сестра си? Не... Определено не. Имаше чувственост в целувките му, в горещите му устни. Но по някаква причина Калвин никога не отиде по-далеч.

Като бутна листовите встрани, Карълайн погледна часовника си. Беше почти десет часът. Освен бутилката шампанско, Калвин беше

донесъл и малко сирене, което още не бяха изяли. Доколкото си спомняше, хладилникът беше празен. От прозореца се виждаха светлините на Ню Йорк, които я примамваха да стане част от живота в града. Искаше ѝ се да излязат, пък било то и в някой обикновен ресторант, където да могат да бъдат само двамата. Може би след това ще отидат на дискотека или в някой нощен клуб... Калвин познаваше повечето заведения от този род.

Карълайн коленичи до него, положи глава на гърдите му и се взря в очите му. Калвин ѝ се усмихна. Усмивката му беше толкова нежна, че ѝ се прииска на мига да го целуне. Но не го направи.

— Свърши ли? — запита я Калвин.

— Да. И умирам от глад. А ти?

Той погали с пръст бузата ѝ, проследи извивката на шията ѝ.

— Разбира се, мога и да хапна.

— Хайде да излезем, Калвин! — извика Карълайн с блясък в лешниковите очи. — Искам да ям изтънчена храна и да танцувам до зори.

Калвин прокара длани през късите ѝ коприненомеки къдрици.

— Както кажеш, лейди — съгласи се той и стана от удобния диван.

Карълайн изтича в спалнята и бързо смени бежавите ленени панталони и тениската с костюм от мека материя, купен, както сега ѝ се струваше, преди десетилетия, от „Модис“. Той обаче все още беше един от любимите ѝ костюми. Черната му пола беше с дължина точно над коленете, закопчаваше се с миниатюрни копченца от горе до долу по цялата предница и прилепваше сексапилно към бедрата ѝ. С черни копринени чорапи и черни обувки с висок ток, с блестяща огърлица от изкуствени диаманти и огромни обеци в тон, малко пудра, руж, сенки, червило и парфюм, тя беше готова.

Калвин не се беше бръснал от два дни, защото в момента не беше на работа. Той само си обу любимите меки обувки и облече черното си кожено яке. Карълайн си помисли, че всеки друг мъж би бил размъкнат в подобна премяна, но Калвин все успяваше да изглежда спретнат и елегантен.

— Е? — запита тя, изпълнена с нетърпение и радостно очакване.
— Къде отиваме?

Той я погледна със зелените си очи, в които още имаше леност и доволство.

— Мислех, че ти имаш нещо предвид.

— Ти нямаш ли някое любимо местенце, където да ме заведеш?
— запита тя озадачена.

— Разбира се, имам, но защо ти не направиш избора, Къртни? С радост ще отида, където кажеш. — Калвин ѝ се усмихна сладко и тя реши, че всъщност няма значение кой ще реши къде да отидат. — Има чудесно италианско ресторантче на Източна Петдесет и осма улица — предложи тя, хвана го за ръката и го побутна към вратата. — Защо да не отидем там?

Въпреки че беше късно, ресторантът още беше пълен. Карълайн чакаше Калвин да пъхне в ръката на метр'д'отела обичайния бакшиш от няколко долара, но той се оглеждаше наоколо, очевидно в неведение. Щеше да им се наложи да чакат цяла вечност, докато се освободи някоя маса, помисли си Карълайн, и затърси в чантичката си банкнота от десет долара. Метр'д'отелът я пое дискретно от ръцете ѝ и я удостои с усмивката си.

— След пет минути, мадам, добре ли е? Предлагам ви първо да изпиете по едно питие в бара. Оттук, моля.

— Какво пиеш обикновено, Къртни? — запита Калвин и седна на високото столче до нея. Карълайн избра „Кир ройъл“. Тази вечер щеше да се забавлява. Чувстваше се някак си по-добре, по-интимно с Калвин в този претъпкан ресторант, отколкото когато бяха сами в апартамента ѝ. Може би тази нощ Калвин ще я целуне както трябва — така, както тя искаше да бъде целувана от него...

Той махна с ръка на някого и Карълайн любопитно се извърна, за да види на кого.

— Това е Броуди Флайт — каза ѝ той — с Мариза Кел, модел.

Карълайн още не беше срещала Броуди, затова започна да го разглежда с интерес. Тогава Мариза ги видя и изпрати въздушна целувка на Калвин. Карълайн втренчи поглед в розовите мехурчета на напитката си, завладяна от внезапна ревност.

— Мариза е много красива — каза тихо тя.

— Да. Често работя с нея — отвърна Калвин. — Стари приятели сме.

— А ние сме приятели отскоро — каза Карълайн, неспособна да прикрие острите нотки в гласа си.

— Приятели? — Той вдигна чашата за на здравица. — Ние сме повече от това, Къртни, ти си моята най-добра приятелка.

Тя с мъка преглътна питието си. Най-добра приятелка не беше точно онова, което тя имаше предвид...

Метр'д'отелът им направи знак, че масата им е готова. Калвин се спря, за да поздрави Броуди и Мариза, която целуна по бледата нежна буза. Тя го целуна в отговор и по лицето му останаха следи от червилото ѝ, които Карълайн много искаше да почисти, но вместо това се усмихна учтиво, когато беше представена.

— Имаш червило на лицето си — каза му надменно, когато се настаниха до уютно скътаната в ъгъла маса.

Калвин изтри с длан бузата, но безуспешно. Импулсивно, тя се наведе към него и започна да почиства следите с носната си кърпичка.

— Благодаря, Къртни — каза Калвин, съсредоточил се в менюто. След малко го затвори и каза: — Какво ще ядем?

Тя го загледа с неприкрита изненада.

— А ти какво искаш? Менюто е много добро, има богат избор.

— В това е проблемът, изборът е прекалено богат. Избери вместо мен. — Той се облегна назад и ѝ се усмихна спокойно, лъчезарно, очаквайки тя да направи избора.

Карълайн извика келнера и поръча и за двамата — макарони с доматен сос, после говеждо, подправено с магданоз и горчица.

— Вино, сър? — Келнерът погледна в очакване към Калвин, който просто сви рамене и погледна Карълайн.

— Червено или бяло? — запита го тя тихо.

— Червено — каза колебливо той.

— Браво! — отговори Карълайн и се засмя. — Най-после взе някакво решение!

— Просто не съм добър в този род неща — обясни Калвин и я погледна с молба в очите. — А и знам, че каквото и да избереш, ще бъде добро.

Точно докато дъвчеше макароните си, Карълайн осъзна защо Калвин още не беше я любил. Той просто беше неспособен да вземе каквото и да е решение, беше като малко изгубено момче, имаше нужда да се грижат за него, да планират дори храната му, както и

работата му, за да бъде сънят му спокоен. Той имаше нужда тя да направи първата стъпка.

— Калвин — каза тя като вдигна чашата си, — да вдигнем тост.

— За какво, Къртни?

— Ще разбереш по-късно — каза шепнешком тя, когато той се пресегна през масата, хвана ръката ѝ и я стисна. — Но, междуременно, да вдигнем тост за приятелството.

Когато се върнаха в апартамента ѝ, той се бавеше до вратата, чакаше тя да го покани.

— Но ти знаеш, че винаги си добре дошъл, Калвин — каза му тя.

— Къртни, моите родители са ме възпитали никога да не си позволявам волности с една лейди. А ти си възможно най-близо до представата ми за лейди от всички момичета, които познавам.

— Тази ли е причината да не ме любиш? — запита тя. И двамата все още стояха на прага, а вратата беше отворена. — Защото съм прекалено много дама?

— Погледни го така — отговори той нежно, без да откъсва поглед от нея. — Лесно е да се прави секс... Не ми се е налагало да полагам усилия, но повечето пъти той си остава само това: прекрасно е, чувстваш се стоплен и не така самотен, но когато актът приключи, приключва всичко. — Калвин повдигна рамене и се подпря на рамката на вратата. — Но сега имам чувството, Къртни, че този път, с теб, всичко е много по-различно.

Когато погледите им, пълни с копнеж, се срещнаха, Карълайн го хвана за ръката и го дръпна вътре. Събу обувките си и ритна вратата, за да се затвори.

— Знаеш ли какво, Калвин Дженсън — прошепна тя и се плъзна в прегръдката му, — защо просто да не открием дали е различно или не?

Този път целувката на Калвин беше различна. Той я притисна силно до стройното си мускулесто тяло, отвори уста и я целуна страстно. Карълайн усети тръпката, която пробяга по тялото му, когато откъсна устни от нейните. Гледаше я толкова нежно, че краката ѝ се подкосиха. И тогава, внезапно, той я вдигна на ръце и я понесе към спалнята.

— Нека аз те съблека — каза той и захвърли якето си на пода. Карълайн погледна малко разочаровано собственото си сако, което

имаше дълга редица от малки кръгли копчета. Но ръцете на Калвин бяха сръчни и копчетата бяха разкопчани само след минутка и той вече събличаше мекото сако от раменете ѝ... Следваше сутиенът ѝ от коприна с цвят на праскова... Калвин я придържаше, когато тя се изправи на леглото, за да може той да събуе тясната ѝ черна пола и копринените ѝ чорапи, а когато тя се изтегна блажено, легна върху нея и я целуна нежно — първо по устните, после по затворените клепачи, по челото, по меката част на ушите, по хлътналата част в основата на шията, където туптеше сърцето ѝ... Карълайн го отблъсна нежно и се заигра с копчетата на ризата му.

— Чакай — каза тя. — И аз искам да те съблека.

Тя съблече ризата му и прокара длани по гладката кожа на гърба му. После разкопча кожения му колан и го изчака да събуе джинсите си.

Калвин коленичи в краката ѝ, с ръце на хълбоците ѝ, и започна нежно да я целува по меката вътрешна част на бедрата — целуна хлътналата част зад коленете ѝ, после пръстите на краката ѝ, лакирани в яркочервено. И тя почувства, че не може да издържи повече. Тогава той пъкна длани под копринените ѝ бикини, нежно ги отстрани и зарови лице в това топло и ароматно местенце... Целуваше я и я галеше, а тя, тръпнеща, го молеше да спре, защото го иска... и има нужда от него...

— Любима, о, любима — нададе стон Калвин, когато влезе в нея. — О, Къртни, моя любов — изстена, когато тя го обви с бедра. — Ти си направена от коприна и сатен — прошепна страстно в ухото ѝ. А тя стенеше от удоволствие под опитните му ласки. Тръпнец от страст, той извика: — Исусе, Къртни!

Карълайн лежеше отпуснато в прегръдката му, тялото ѝ се чувстваше така, все едно се е върнало от друга планета. И тя разбра, че в леглото Калвин съвсем не е малкото изгубено момче, което беше с нея в ресторанта.

Той се пренесе в апартамента ѝ постепенно. Първо носеше само чантата си марка „Вютон“, в която слагаше всичко необходимо и всичко, което имаше значение в неговия живот: последните му снимки, старите снимки на кучето му Бъгси, чисто бельо и чисти чорапи,

афтършейв, чифт доста поизносени дънки и два кашмирени пуловера, купени на „Бонд стрийт“ в Лондон.

Докато крачеше из апартаментата ѝ един неделен следобед, той каза:

— Това място има нужда от котка!

— И на следващата вечер се появи със сребристосиво сиамско коте, което отначало ги гледаше втренчено, а после се зае да изследва апартаментата. Накрая, доволно, то се сви на кълбо на дивана, където явно се почувства много удобно.

— Той е твой, Къртни — каза Калвин. — Той ще се грижи за теб, когато аз отсъствам по работа. Казва се Стоманения Козмо, защото цветът на косъма му е като сребрилата стомана. Аз самият го кръстих — добави гордо.

Малко по малко, все повече от вещите на Калвин се преместваха в апартаментата ѝ и се смесваха с нейните далеч по-малко екзотични принадлежности — той оставяше тенисракетите си до входната ѝ врата, след като се върнеше от игра; в хола се търкаляха списания от Франция, Италия и Австралия; пощата му, която вземаше набързо от неговия апартамент, беше разхвърляна по масичката ѝ за кафе. Повечето писма, носещи марки от различни държави, си оставаха неотворени. Изгаряща от любопитство, Карълайн изучаваше почерка по пликовете, опитвайки се да познае дали са писани от жени. Но успя да устои на подтика да ги отвори и да разбере. После пристигнаха дрехите му — красиви дрехи от топдизайнери, както и истинска колекция от стари кожени якета. Имаше две дузини съвсем еднакви чифтове пантофи „Гучи“ и поне три дузини ризи от Париж, Рим и Лондон. Той донесе гирите си и пътеката си за бягане, касетите и книгите си.

След месец Карълайн реши, че двамата трябва да се преместят в по-голям апартамент, щом ще живеят заедно. Трябваше да има място и за нейните неща, не само за неговите. Тя намери жилището, макар че не разполагаше с много свободно време. Използваше свободните часове за почивка от работата в офиса, която не намаляваше. Организира преместването и подреди новото им жилище приятно, с нови мебели, завеси, лампи, килими... Апартаментът им се намираще на дващест и петия етаж на небостъргач в Манхатън, но в него цареше английски дух и атмосфера. От огромното им двойно легло се виждаха

върховете на сградите на „Крайслер“, които светеха в зелено като коледно дръвче.

Никога в живота си Калвин не беше изпитвал такова щастие. Да бъде с Карълайн беше толкова удобно, колкото и да бъдеш със стар приятел, но много по-вълнуващо от всяка сексуална връзка, която беше имал досега. Между тях се бяха зародили съвсем нови измерения на чувствеността и дългите и тихи неделни следобеди — единствения свободен ден на Карълайн, през който той със сигурност също беше в града — те прекарваха мързеливо в леглото, любейки се многократно, с Козмо Стоманения в краката си. Ставаха само за да си приготвят нещо за хапване. Хапваше предимно Калвин, а Карълайн се задоволяваше с чай и препечени филийки. Понякога прочитаха по някоя и друга статия от „Ню Йорк таймс“, а когато свършеха с вестника, просто го пускаха на пода. С приближаването на вечерта, те мързеливо ставаха. По-късно, взели душ и освежени, облечени удобно в дънки и пуловери, отиваха да вечерят в малкия френски ресторант, който се намираше на ъгъла.

Тези неделни дни бяха най-хубавите за Калвин и за първи път той беше абсолютно сигурен в нещо: обожаваше Карълайн Къртни. Тя беше придала смисъл на объркания му и забързан живот. Чувстваше се много по-добре, когато беше с нея, много по-сигурен... Не му се налагаше вече да мисли постоянно каква да бъде следващата му стъпка, защото Карълайн се грижеше и за работата му, както и за дома.

Когато беше с Карълайн, Калвин беше доволен. Само когато му се налагаше да пътува, което се случваше често, той ставаше неспокоен и несигурен. Тогава единствената му утеха беше момичето модел, с което той работеше и пътуваше. Близостта и чувството, че е отделен от останалата част от света, подхранваха тези малки авантюри, прилични на любовна история на презокеански лайнер... Винаги се намираха нетърпеливи млади модели, а Калвин беше самотен и изпитваше мъка, че е далеко от Карълайн... А те бяха толкова красиви...

ГЛАВА 16

По нареждане на Дейна, Ектор изруси до светлорусо — цвета на Мерилин Монро — косата на Гала, подстрига я късо отзад, така че вратът ѝ сега изглеждаше още по-дълъг и нежен. Остави я по-дълга на върха на главата, а кичурите подстрига на стъпала. Бретонът беше изтънен, леко неравен на места. На слънчевата светлина косата ѝ приличаше на пухкав сребрист ореол. Като алтернатива другата прическа, която той предложи на Гала, беше намазана с гел права коса, с която тя приличаше на много млад и много рус денди от двайсетте години.

— Ако се облече в смокинг, на всеки ще му бъде трудно да познае дали е момиче или момче! — каза той победоносно на Дейна.

— Брилянтно, Ектор! — възкликна Дейна, която наблюдаваше одобрително промяната във външния вид на Гала. — Точно каквото исках!

Гала я гледаше с тревога изпод новия си бретон, радостна, че Дейна изглежда доволна. Беше готова дори да обръсне главата си, ако Дейна кажеше, че е необходимо, защото толкова отчаяно искаше да ѝ се хареса. Би направила всичко на света, за да осигури успеха на Дейна...

— Окей, Гала, сега ще ти покажа какво ще трябва да облечеш за снимките — заяви Дейна. — Ела тук.

Пакетите с бельото нова линия на Броуди Флайт бяха разпилени по цялата работна маса в студиото и Дейна отвори някои от тях, за да го покаже на Гала.

— Добре — каза тя, — да видим как ще изглеждаш в това. — Тя ѝ подаде чифт бикини, изрязани точно като мъжки слипове, само че произведени от лилава коприна. Към тях имаше и късо горнище от същата материя, дълбоко изрязано при подмишниците, с което оставяше раменете почти напълно разголени. Гала ги пое, изведнъж изпитала съмнение. Дейна вдигна мъжкия вариант на това изделие.

— Тези са за Калвин — каза тя.

— Кой е Калвин? — запита Гала обърквана.

— Партньорът ти — отговори Дейна и започна отново да рови в купа с бельото.

— Калвин Дженсън е топмодел, Гала. Имаш късмет, че още първия път ще работиш именно с него — намеси се в разговора Ектор. — Освен това той е великолепен човек.

Гала хвърли изпълнен със страх поглед към бельото, а после — към Дейна.

— Не знаех, че ще работя с мъж — каза тя и се изчерви.

— Ще работиш с друг модел! — срязва я Дейна. — И щом той може да съблече дрехите си, за да застане пред фотоапарата, значи и ти можеш.

— Да, да, разбира се... Ще отида да облека това — каза тихо Гала и забърза към стаята за преобличане.

— Тя е малко срамежлива, твоята нова избраница — каза Ектор, докато лакираше ноктите си.

— Ще го преодолее — отговори спокойно Дейна. — Или поне се надявам. Трябва да се справи с това както заради мен, така и заради себе си.

Двамата се смееха щастливо, когато Гала излезе от съблекалнята, облечена в лилавите бикини и горнище и въпреки че беше твърдо решена да забрави предразсъдъците си, тя се сви неуверено под погледите им.

Дейна започна да се върти около нея, да я разглежда както треньор — своето ново жребче преди голямото надбягване. За месеца, откакто беше в Ню Йорк, Гала работеше върху формата си всеки ден. Прекарваше часове на машината Наутилус, вземаше уроци по танци и вдигаше тежести под наблюдението на инструктор. Преплуваше двайсет дължини на басейна и правеше по половин час упражнения йога всяка сутрин и всяка вечер, както и медитация нощем, преди да си легне, която имаше за цел да я успокои и отпусне след хиперактивността през деня. Дейна не й даваше никаква възможност да мързелува, окуражаваше я, понякога й се подиграваше добродушно, друг път я хвалеше... Дори плуваше с нея и я придружаваше на уроците по танци. Дейна създаваше звезда и Гала щеше да бъде в перфектна форма преди да застане пред фотоапарата.

Гала беше поставена на специална високоенергийна и нискокалорична диета. Тя вече не беше мършава. Лицето ѝ отново беше разцъфнало, беше нежно, закръглено и меко като лицето на малко момиченце. Тя имаше примамливи трапчинки на бузите, а очните ѝ ябълки като че ли бяха изваяни от слонова кост. Съвършените ѝ дълги крака с изваяни мускули ѝ придаваха вид на атлетка, ако снимката беше направена умело и под определен ъгъл. Бедрата ѝ бяха тесни и стройни като на момче, горе закръглени, но стегнати, талията — тънка.

— Гала — каза щастливо Дейна, — можеш да станеш основоположничка на съвсем нова мода по отношение на телата. Изглеждаш страхотно!

Гала се отпусна. Дейна си помисли, че момичето наистина изглежда добре и не би трябвало да се притеснява от факта, че ще бъде снимано по бельо. Все пак, това е като да си облечен в бански костюм. Понякога даже той разкрива повече, отколкото бельото.

— Облечи и другите неща — каза Дейна. — А после Изабел ще експериментира с грима си.

Дейна много рядко изпускаше Гала от очи, откакто я беше довела в Ню Йорк. Момичето дори беше отседнало в новия ѝ апартамент на границата на „Гринуич Вилидж“ и когато излизаше, за да отиде на уроци по танци или в „Имиджис“, то пак беше под наблюдение. Единствената част от Манхатън, която Гала беше виждала, беше онова, покрай което минаваше таксито в границите от „Вилидж“ до Западна Петдесет и седма улица, където беше студиото по танци и по другия маршрут — по Трето авеню, където се намираще „Имиджис“. Прекарваше вечерите сама, ако Дейна работеше до късно, което се случваше често. Хранеше се със салата от пиле, нискокалорично кисело мляко и гледаше телевизия, като често превключваше от канал на канал, нетърпелива да погълне с очи блясъка на Америка. Гала още не беше ходила до Сентръл парк или до Емпайър Стейт Билдинг, не беше опитвала хотдог или пица и дори не беше стъпвала в нито един от забележителните ресторанти, с които Ню Йорк се славеше. Но беше ходила в „Блумингдейл“.

Джеси-Ан я беше завела до известния магазин и ѝ беше купила дрехи, достатъчни за един скромен гардероб. Дейна им беше дала указания и Джеси-Ан трябваше да изхвърли всичко, което Гала притежаваше дотогава и да започне от самото начало. Те преминаваха

от един щанд към друг, избираха бельо и пижами, халати за баня и чехли, дънки за всекидневно носене и блузи, маратонки „Рийбок“. Купиха и едно доста по-голямо яке с широки подплатени рамене, няколко ленени панталона, две поли, няколко големи и меки пуловера, колани, обувки и голяма мека кожена чанта, която Гала беше приела със смесица от радост и разочарование, защото нямаше какво да носи в нея.

— Гала, мила — беше й казала с обич Джеси-Ан, — ти си най-непресторената и скромна личност, която съм срещала. У теб няма абсолютно никаква алчност. Сещам се поне за дузина модели, които съм водила тук, които искаха да им купя почти всичко! И то винаги най-скъпото!

— Мисля, че бих предпочела първо да спечеля парите — беше отговорила Гала. — Не ми е удобно да получавам всичко това на кредит, така му казваме в Йоркшир — обясни тя с усмивка, като видя объркването, изписано по лицето на Джеси-Ан.

Но трябваше да си признае, че новите дрехи й доставяха много голямо удоволствие: макар да бяха семпли, те бяха избрани от опитното око на Джеси-Ан, затова бяха елегантни. Гала се чувстваше подготвена за Америка. Вече нямаше защо да се срамува от външността си, сега се вписваше в обстановката.

Над чаша кафе, тя беше доверила на Джеси-Ан много неща, разказа й за детството си, затова че нейните снимки са украсявали стените на стаята й, че за нея тя бе самото олицетворение на съвършенството, блясъка и успеха. Джеси-Ан се беше засмяла и отново заприлича на образа, който Гала добре познаваше и пазеше в сърцето си. После каза на Гала, че тя вероятно ще бъде много по-добър модел от нея. Не беше вярно, разбира се, но Гала реши, че все пак е много мило от страна на Джеси-Ан да каже това.

— Добре, момчета — извика Дейна. — Утре Калвин ще бъде тук и ние най-после ще съберем двата модела. Но искам момичето да порепетира малко. Окей, Гала?

— Окей — усмихна се лъчезарно Гала. Всичко беше направо прекрасно. Дейна знаеше какво прави.

ГЛАВА 17

Маркърс заемаше една от най-хубавите стаи, с вградена камина, в „Блеър Хол“ — същата, в която беше живял и баща му по времето, когато учеше в „Принстън“. Видът на стаята, оформен не на последно място и от характерния за студентите хаос, най-вероятно се беше променил съвсем малко от времето на Харисън. Маркърс и другото момче, с което делеше стаята, бяха стигнали до заключението, че ако просто пускаш на пода дрехите си, спортните си принадлежности, учебниците и тетрадките си, те образуват пластове, които нарастват с всеки ден. Тогава, за да намериш нещо, ти само трябва да поразровиш пластове — така, както копаят и археолозите. Не се знае дали системата им е била добра или не, но видът на стаята им можеше да разкъса сърцето на всяка майка.

Точно когато търсеше любимата си сива тениска и вече беше стигнал до пласт номер шест, Маркърс попадна на броя от списание „Пийпъл“ отпреди две седмици, отворен на страницата със снимката на баща му и Мери Маккол. Макар че закърсняваше за тренировката по гребане и вече трябваше да бъде в базата до езерото Карнеги, той се видя принуден да спре малко и да я разгледа по-внимателно. Двамата бяха уловени от светкавицата на фотоапарата, когато излизаха от ресторанта „Фог Сити Дайнър“ в Сан Франциско. Мери гледаше нагоре към Харисън с усмивка на обожание, а баща му беше обгърнал с ръка красивите й рамене и я гледаше с нежност. Под снимката пишеше: „Редовните посетители на ресторанта Мери Маккол и Харисън Ройл обядваха заедно. Отново. Винаги двамата. Докато красивата Джеси-Ан си стои у дома и се грижи за двете си бебета — «Имиджис» и сина си Джон...“.

Винаги двамата? Баща му и Мери Маккол? Маркърс, смутен, с неудобство прочете текста отново. Само преди две седмици Харисън му беше казал, че модното шоу е главната причина за астрономическата цифра от продажбите и печалбите на „Ройл Гъл Лайн“. И, разбира се, той знаеше, че баща му често лети до мястото,

където се провежда поредното модно шоу, за да види как върви този проект, който всъщност беше неговата любима рожба. Или може би той просто проверяваше как е Мери Маккол?

Като остави списанието на бюрото си, единственото подредено място в неговата половина от стаята, Маркърс гледа дълго време снимката преди да се извърне и да тръгне към вратата. Грабна велосипеда си от стойката му и започна да върти бясно педалите. Премина със скоростта на светлината през студентското градче, надолу по „Елм драйв“, зави наляво при „Фекюлти роуд“ и пое по последната отсечка, която водеше до езерото Карнеги.

Висок шест фута и два инча и с тегло от сто седемдесет и пет паунда, Маркърс имаше стройно и мускулесто тяло, широките мускулести рамене на шампион по гребане и беше член на екипа на „Принстън“. Още от дете той имаше две страсти — лодките и сградите. По време на семейните ваканции, които с баща му прекарваха край лозето на Марта или в Елутера, той беше овладял изкуството да гребе и управлява плавателен съд. По-късно, но все още твърде малък, по време на дългите пътешествия с Харисън през Европа, беше открил любовта към архитектурата. Винаги Маркърс беше този, който молеше баща си да поспрат, за да може да разгледа някое полусрутено абатство във Франция или джамията от времето на древна Византия в Истанбул, или някой квадратен замък във Венеция. Гледаше на дипломата по архитектура, която щеше да получи в „Принстън“ като на трофей, който трябва да бъде спечелен. Само така той можеше да задоволи амбицията на живота си — да се научи как да строи сгради, които според него трябваше да бъдат като живи статуи. Той работеше упорито за постигането на целта си, но в същото време се наслаждаваше на физическата радост, която му носеше гребането. А междувременно успяваше и да се позабавлява, да общува с връстниците си, да потанцува. Маркърс беше привлекателен като баща си, но притежаваше и от чара на майка си, както и нежност, която си беше само негова. Беше млад човек, сигурен какво е мястото му в света, знаещ цената си. Беше чувствителен, беше забавна компания. Обичаше да чете сонетите на Шекспир и любовните поеми на Дон, харесваше музиката на Сатие и Моцарт, както и тази на „Дайър стрейтс“ и Брус Спрингстийн. Имаше приятелки, с които често споделяше мечтите си и понякога леглото, обичаше да излиза с

момчетата по заведенията из града. Животът му беше пълен, непрекъснато беше зает или с работа, или със забавления.

Но докато въртеше педалите и поставяше велосипеда си на стойката му, Маркърс не мислеше за предстоящата тренировка по гребане. Нито пък докато оглеждаше дългото две хиляди ярда трасе и преценяваше посоката и силата на вятъра, мислеше за партито довечера, давано от Джейни Ардли, с която преживяваше напоследък доста приятни моменти.

Дори докато гребеше в ритъм с другите момчета в лодката, той се питаше дали Джейни е видяла списанието и дали е публикувано нещо подобно в клюкарските рубрики на другите вестници и списания. Тревожеше го изразът „отново, винаги двамата“. Той явно намекваше, че баща му и Мери Маккол често биват виждани заедно. Разбира се, Мери беше момичето на „Ройл“ и може би нещата бяха съвсем наред. Все пак баща му беше предан на работата си и особено на този проект. Маркърс загреба още по-усилено, в ритъм с броенето на треньора, като се питаше дали пък баща му не е предан на Мери Маккол. Само преди няколко месеца той би отхвърлил идеята като абсурдна и налудничава, но последните два пъти, когато си беше ходил у дома, му се беше сторило, че Джеси-Ан върви в една посока, а баща му — в друга. Възможно ли е да е дотолкова хлътнал по Мери, че да зареже всичко, което е имало между него и Джеси-Ан? Или пък просто ѝ беше ядосан, че го пренебрегва? Нямаше никакво съмнение, че Джеси-Ан е дълбоко погълната от „Имиджис“ и че вече няма толкова много време за Харисън, колкото му се иска на него.

Треньорът им даде знак да си починат и те се подпряха на греблата. Русата му коса се беше сплъстила от пот, беше уморен. Ако ставаше нещо такова, за каквото се намекваше в списанието, то и двамата бяха виновни. Как е възможно да бъдат такива глупаци, запита се ядосано той, когато знаят колко много ще изгубят? Защото беше сигурен, че баща му обича Джеси-Ан, точно както беше сигурен, че и тя обича Харисън.

Проклет да бъде, ако остане настрани и им позволи да объркат нещата. Ще отиде с колата до Ню Йорк още днес следобед, ще намери Джеси-Ан в „Имиджис“ и без тя да знае ще разбере дали е чула клюката. После ще говори насаме с баща си, за да види какво е истинското положение. И ако клюките се окажат верни, ще направи

всичко възможно, за да убеди баща си, че е глупак и че рискува да загуби Джеси-Ан и малкия си син Джон. И всичко, което те означават в живота му.

В „Имиджис“ цареше атмосфера на трескава работа и също толкова трескаво вълнение. Дейна имаше намерение да започне да прави снимките за кампанията на Броуди Флайт в 2:30 същия следобед, но се бавеше заради ужасната кавга между нея и Калвин, който отказваше да ѝ позволи да подстриже косата му, за да бъде тя в тон с тази на Гала. И отложиха снимките за четири часа.

Карълайн, разбира се, ѝ се притече на помощ. Дръпна Калвин настрана и се опита да го вразуми, галеше го по главата, като отмяташе косата му назад — така, както би постъпила с нещастно дете.

— Помниш ли първата ни среща? — запита го тя нежно. — Не ти ли казах още тогава да оставиш всичко в ръцете на Дейна и че само така ще имаш най-хубавите снимки, които някога са ти правили? Имай ѝ доверие, Калвин, тя знае какво прави.

— Но аз имам и други ангажименти — отговори Калвин, разкъсан от нерешителност. — А хората са свикнали да ме виждат така.

— Тогава може би е време за промяна — отговори на свой ред Карълайн. — Ти пак ще бъдеш Калвин, само че ще се разкриеш в нова светлина.

Карълайн беше успяла най-после почти да го убеди, когато той видя Гала-Роуз. Загледа я подозрително, след като се здрависа с нея. Тя беше с дълъг бял халат за баня и без грим. Платиненорусата ѝ коса беше разресана на една страна и намазана щедро с гел, за да прилепне плътно към главата ѝ, която имаше много красива форма. Изглеждаше срамежлива и неопитна.

— Исусе! — прошепна той на Карълайн, когато се върна при нея. — Това момиче изглежда пълна глупачка. Да не би такава да е представата на Дейна за шега?

— Имай ѝ доверие, Калвин — настоя Карълайн.

Той поклати глава със съмнение.

— Но тук става въпрос и за моята кариера, Къртни — отговори той и седна примирено пред огледалото, докато Ектор търсеше най-

острите си ножици. — Надявам се, че вие всички знаете какво вършите.

Изабел работеше по външността на Гала. Използваше решението, до което снощи бяха стигнали с Дейна. Върху дясната половина на лицето ѝ тя използва бледа като порцелан основа, лавандулово розов руж, който подчертаваше трапчинките на бузите ѝ, очна линия с цвят на аметист, която акцентуваше върху дълбочината на очите ѝ и внимателно поставени сиви сенки. Изабел подчерта миглите ѝ с тъмносива спирала и подсили очертанията на веждата ѝ с няколко бързи щриха молив с цвят на лавандула. На устните ѝ постави виолетово червило, което ги правеше по-сочни. На лявата половина на лицето ѝ Изабел използва златиста основа, начерви бузата ѝ в кораловочервено и добави слънчева светлина в бронзовия ѝ тен чрез жълти сенки и златистожълта спирала за мигли, която беше в тон със златистокораловите ѝ устни. Дясната половина на тялото ѝ беше напудрена в по-бледо и беше като изваяна от слонова кост, докато лявата беше напудрена в златисто. Гала се въртеше пред огледалото, за да се види и отляво, и отдясно. Откриваше две съвсем различни личности. Едната беше малка и дива горска нимфа, която никога не излиза от тъмната сянка на вечнозелената гора и никога не е виждала светлината на ясното небе; а другата беше млада атлетка от древна Елада, със златист тен и дълги загорели крайници, готова за първите олимпийски игри...

— Фантастично! — заяви Дейна, след като я огледа критично. — Окей, Изабел, сега започни работа по Калвин. А теб, Гала, те искам за няколко пробни снимки.

Гала послушно я последва, като избягна изумения поглед на Калвин, когато мина покрай него... Господи, той изглеждаше толкова добре и беше... типичен нюйоркчанин! Вършил е работа като тази хиляди пъти и знаеше точно какво го очаква. Само че сигурно е свикнал да работи с опитни модели. Обиколил е света също като Джеси-Ан, работил е за модни представления и в Европа. Калвин беше звезда! Сърцето ѝ се сви и Гала седна в края на тясното легло, покрито с копринени чаршафи, докато Дейна наместваше прожекторите и даваше нареждания на помощника си, Фрости Уайт, който бързаше да ги изпълни, без да се оплаква.

Джеси-Ан стоеше встрани от центъра на активността и се усмихваше окуражително на Гала, когато погледите им се срещаха.

— Всичко е наред, мила! — извика ѝ тя и изтича, за да я прегърне набързо. — Всички сме тук, за да ти помагаме. Снимките ще станат наистина страхотни. Имаш ли представа колко фантастично изглеждаш? Честно, не мога да реша коя част от теб е по-красива. Неотразима си, Гала-Роуз, и по-добре повярвай на това, защото е истина!

Калвин влезе спокойно в студиото, облечен само в оскъдните слипове на Броуди Флайт. Загорялото му тяло блестеше от опитните грижи на Изабел, а късата му руса коса беше разделена ниско от едната страна и намазана с гел в посока към другата половина на главата му, за да бъде прическата му в тон с тази на Гала. Сърцето на Карълайн прескочи един удар, когато го видя да пристъпва в кръга светлина и дори Джеси-Ан, свикнала с красотата на моделите, ахна.

— Карълайн — прошепна ѝ тя, — нашата Дейна със сигурност знае какво прави. Само ги погледни тези двамата!

Когато седнаха на леглото, към камерата беше левият профил на Гала. Калвин я прегърна със силните си ръце, а тя се облегна леко на него.

— По-близо! — изкомандва Дейна. — И, Фрости, моля те, намачкай малко чаршафа, който образува задния фон. Искам да изглежда така, все едно че сега стават от леглото. Гала, имаш малко скован вид. Какво ще кажеш за чаша вино, която да те отпусне малко?

— Не! — извика тя и с ужас си спомни онази нощ с Кам в студиото на Марли. „Всичко е наред, каза си тя нервно. Това тук не е като с Кам, това е професионално. Сега аз съм истински модел и работя с най-добрия мъжки модел в света.“

— Наистина, всичко ще бъде наред — прошепна в ухото ѝ Калвин. — Това е просто работа, скъпа. Само се отпусни върху мен, намести се възможно най-удобно. Дейна ще ни каже какво трябва да правим. Казвал ли ти е някой някога, че имаш фантастични очи? Наистина са фантастични, знаеш ли, сиви като небето над Англия. Откъде си, сладурче?

— От Йоркшир — отговори също шепнешком Гала и се приближи още малко към него. Но Калвин ѝ се струваше прекалено...

Прекалено гол. Май и тя беше прекалено разголена с тези оскъдни копринени бикини...

— Ходил съм веднъж в Англия — каза ѝ Калвин, с което я изненада. — Ливадите, овцете и ниските каменни стени... Красиво е. Отседнахме в стара странноприемница някъде край блатата на Грасингтън.

— Бил си в Грасингтън? — изпищя Гала, силно изненадана.

— Да, сладурче, отидохме с кола чак дотам. Много ми хареса... Това не ме ли прави почти част от семейството? — добави той с усмивка.

— Почти — призна тя и му се усмихна в отговор.

Калвин я прегърна по-силно, когато Фрости свърши с оправянето, или по-скоро с намачкването на чаршафа.

— Точно така! — извика Дейна. — Снимаме!

Беше 7:30 и Гала чакаше в съблекалнята, загърната в огромната си хавлия за баня, трепереща от изтощение. Мислеше, че са приключили, но очевидно разполагаха само с час почивка и щяха да започнат отначало, като използват съвсем различен подход. Лицето ѝ беше изцяло почистено от екзотичния грим, косата ѝ беше измита още веднъж и изсушена от Ектор. Този път тя образуваше ангелски, пухкав облак около главата ѝ. Докато гледаше отражението си във високото огледало, си помисли, че прилича на добре измито, полуоскубано пиле! Въздъхна и повдигна краката си, които ужасно я боляха, на табуретката, после отхапа вяло от сандвича с пилешко месо. Чаша шампанско стоеше недокосната на масичката близо до краката ѝ. Докато дъвчеше, тя гледаше как мехурчетата се изкачват бавно до повърхността на течността и изчезват. Остави отново сандвича. Просто не можеше да яде. Беше още прекалено напрегната. Облегна се назад в креслото, затвори очи и започна да си спомня последните няколко часа... Топлото тяло на Калвин до нейното, смачканите копринени чаршафи и наполовина откритите ѝ гърди, горещата червенина, която беше заляла бузите ѝ и го беше накарала да се усмихне, чувството за... Да, усещаше повече от ясно неговата мъжественост, така близо до нея. И все пак, Калвин не беше я накарал да се чувства така, както се чувстваше с Кам в онази нощ, нито пък

изпитваше към него чувствата, които изпитваше към Джейк... Може би онова, което я влечеше към Кам, беше желанието да прави секс с него, а Джейк обичаше, беше сигурна в това. Беше благодарна на Калвин, че ѝ помага, че я кара да се чувства удобно с него. „*Всичко това е преструвка, дете, каза ѝ той. Аз се преструвам, че съм луд по теб, а ти се преструваш, че си луда по мен... А как това ще изглежда на снимките, зависи изцяло от Дейна. Ти и аз трябва само да изпълним нашата задача.*“

Дейна ги предупреди, че след почивката ще трябва да изоставят романтичното чувствено настроение. Искаше от тях да бъдат жизнени, бодри. Щяха да скачат във въздуха, да се изправят на ръце, да извиват телата си в дъга... А после, следващата седмица, ще направят няколко заключителни снимки на плажа. Струваше ѝ се, че на работата за Броуди Флайт не ѝ се вижда краят.

Маркът изчака цяла минута преди да проговори. Просто стоеше на прага и попиваше с очи русата красавица с коса като ангелски ореол и най-нежните и най-сладки устни. Очите ѝ бяха затворени и той гледаше лицето ѝ, деликатната извивка на белите ѝ като алабастър клепачи и твърдо очертания прав нос, сладката извивка на бузата ѝ. Коя ли може да е?

— Не искам да ви безпокоя — извини се тихо той, когато Гала отвори рязко очи, много изненадана. — Но май няма никого другиго тук.

— Всички отидоха до заведението на Блейки — побърза да отговори тя. — В почивка сме, а те бяха гладни.

— А вие не сте? — запита Маркът, като забеляза неизядения сандвич.

Гала го гледаше с тревога и известен страх. Беше сама в студиото, а никога преди не беше виждала този мъж. И все пак у него имаше нещо познато.

— Ще се върнат след минутка — увери го тя и се загърна поплътно в хавлията си. — Всъщност дори вече трябваше да са тук.

— Всичко е наред, ще почакам. Дойдох, за да се видя с Джеси-Ан.

Значи трябва да е тук по работа, помисли си Гала и изпита облекчение. Който и да беше, имаше приятно лице. Лице, което подсказваше, че може да се разчита на него. И беше много привлекателен. Тя хареса топлите му кафяви очи и гъстата му тъмноруса коса, която висеше съвсем права и дори влизаше в очите му. „Кой ли е?“, запита се тя, когато погледите им се срещнаха в мълчание.

— Познавате ли Джеси-Ан? — запита най-накрая тя.

Маркърс се усмихна.

— Разбира се, че я познавам. Тя ми е втора майка.

Гала тихо ахна и изправи гръб.

— Ваша втора майка!

— Не е за вярване, нали? Но Джеси-Ан е омъжена за баща ми. Аз съм Маркърс Ройл. — Той ѝ протегна ръката си и се здрависа твърдо с нея, а Гала хапеше устни от притеснение и объркване. Тя беше проявила почти грубост към сина на мистър Ройл... Колко глупаво от нейна страна...

— Моля за извинение... — заекна неуверено тя. — Просто не знаех кой сте.

— Разбира се, нямаше откъде да знаете. — Маркърс се отпусна на стола до нея и погледите им се срещнаха в огледалото. — И? — запита той.

Тя го погледна още по-озадачена.

— А вие коя сте? Не, не ми казвайте... Вие сте Титания, вие сте Уенди, но без Питър, вие сте Тинкърбел или Пак... Изгубен съм. Не бих могъл да дам подходящо име на такова рядко лице. Да не би да сте известен модел? Би ли трябвало да ви познавам?

Гала се засмя и Маркърс си помисли, че през целия си живот не е чувал такъв очарователен звук.

— Аз съм просто Гала-Роуз — каза тя, опита се да потъне още по-дълбоко в хавлията и се усмихна на образа му в огледалото. — И не съм известна. Но Дейна и Джеси-Ан непрекъснато ми повтарят, че ще бъда, когато кампанията „Бодилайнс“ на Броуди Флайт залее нищо неподозиращия свят.

— Кажете ми, Гала-Роуз — наведе се той към нея, — какво трябва да направи едно обикновено смъртно момче като мен, за да накара бъдеща звезда да вечеря с него?

Гала се засмя. Всичките ѝ страхове и тревоги, цялата ѝ нервност и всичките ѝ предразсъдъци изведнъж се стопиха. Маркър Ройл беше искрен и съвсем истински. И беше толкова забавен. А тя, доколкото си спомняше, не се беше забавлявала чак толкова често.

— Да вечерям с вас? — повтори тя и дяволита усмивка озари лицето ѝ. — Ами, първо ще трябва да помолите Дейна.

— Дейна! — Смеситата от изненада и ужас, която се излъчваше от Маркър, накара Гала да се залее в смях.

— Дейна ме доведе тук от Лондон. Тя, така да се каже, управлява живота ми. И досега не ме е пускала нито веднъж навън. Било за вечеря, било за нещо друго.

— Ще променим това положение на нещата веднага! — заяви Маркър твърдо и взе ръката ѝ в своята. — Ще вечеряш с мен довечера нали? Моля те!

— Много бих искала — отговори срамежливо. Всъщност не можеше да се сети за нищо друго в целия свят, което искаше повече, отколкото да вечеря с Маркър Ройл.

Леглото беше заменено от декор — брилянтно синьо небе и бели пухкави облаци, а горещината, струяща от прожекторите, заместваше жаркостта на обедното слънце в разгара на лятото. Калвин, вече преоблечен в яркосини боксерки и нещо като потниците на баскетболистите, чакаше спокойно да му дадат инструкции. Под хавлията си Гала беше облечена в подобно бельо, но с дамска линия и в яркочервено.

— Не мисля, че мога да го направя — прошепна тя на Маркър, изведнъж изпитала старата нервност.

— Разбира се, че можеш. Когато аз не съм наоколо. Както и да е, и бездруго трябва да говоря с Джеси-Ан — каза той и тактично се измъкна през вратата, с което почти се блъсна върху момичето, което подслушваше, скрито в сянката ѝ.

— Съжалявам! — извика той и сграбчи ръката ѝ. — Надявам се, че не съм ви ударил, настъпил или нещо такова.

— Всичко е наред — измърмори Лоринда.

— Сигурна ли сте? — Маркър се колебаеше. Наистина я беше настъпил жестоко по крака. Сигурно дяволски я болеше, но пък не той

я беше накарал да стои тук в тъмното...

— Сигурна съм — отговори Лоринда, издърпа ръката си и направи крачка назад. — Добре съм.

— Ами, тогава... Отново се извинявам.

Тя го видя как изчезва зад другата врата и в безцветните ѝ очи заискри интерес. Това сигурно е синът на Харисън! Какво ли правеше той тук? Какво ли е намислила Джеси-Ан сега? Според Лоринда бяха се случили достатъчно неща за един ден и без Маркърс Ройл да се намесва в действието. След тези срамни снимки, които бяха направени през следобеда, след като бяха накарали това бедно младо момиче Гала да се съблече почти голо и да се търкаля по леглото с Калвин... Не трябваше да си експерт, за да забележиш как се чувства Калвин с онази голяма издуптина, скрита под слиповете му... Господи, потръпваше само като си помислеше за това... Не искаше да гледа, защото така се връщаха всичките ѝ стари грозни спомени — като че ли тя лежеше на онова легло... Но не можеше да откъсне очи от сцената. Дейна беше накарала Калвин да легне върху Гала, не, всъщност той само положи глава върху ръката ѝ, за да си почине, а тялото му беше далеч от нейното, но Лоринда беше забелязала изражението, стаено в очите му — горещите, изпълнени с неща погледи, които двамата си разменяха. Джеси-Ан щеше да отговаря и за изгубената невинност на Гала заедно с всички други злини, които беше извършила през тази седмица, защото беше сигурно, че момичето е вече покварено. И как само гледаше Маркърс Ройл... Погледът ѝ беше топъл, блестящ и мамещ. Дори само той беше достатъчен да предизвика у Лоринда гадене и повръщане. Този поглед... Той връщаше всички онези стари грозни спомени. Така баща ѝ беше гледал Джеси-Ан, умираше от похот по нея...

— Готови ли сте, момчета? — извика Дейна. — Вие двамата, вдигнете ръце и когато преброя до три, започнете да подскочате!

Скрита в сянката зад вратата, далече от ярките и горещи светлини и кръга чаровни и красиви млади хора, Лоринда ги гледаше безмълвно.

Джеси-Ан остави телефонната слушалка и целуна Маркъс, после го притисна силно до себе си.

— Толкова се радвам да те видя! — извика тя. — Поне един член на семейството да си е у дома! Ще останеш ли и през нощта? Харисън не е в града и си помислих, че може би ще вечеряме двамата с теб.

— Татко не е в града? — запита уж между другото, Маркъс.

Джеси-Ан въздъхна.

— Май не организираме живота си много добре напоследък. Аз съм свободна, когато Харисън отсъства, а когато аз съм заета, тогава той, разбира се, си е у дома!

В сините ѝ очи се криеше тъга. Мъката ѝ от отсъствието на Харисън беше очевидна и Маркъс разбра, че не знае нищо за клюките. Беше също така готов да се обзаложи, че ако наистина имаше нещо такова, досега вече половин Ню Йорк щеше да говори за това. Как обикновено ставаше — май съпругата винаги научаваше последна? О, по дяволите, помисли си той мрачно, това си е истински проблем... Ще трябва да се залови здравата с баща си и да се опита да вкара малко разум в главата му, преди да е станало късно.

— Съжалявам, че пропуснах татко — каза той безгрижно. — Кога ще се върне?

— О, в понеделник или във вторник. Има срещи в града през цялата следваща седмица.

— А на вечеря — каза Маркъс с усмивка — трябваше да ме поканиш по-рано. Защото вече имам среща.

— Джейн?

Той поклати глава.

— Гала-Роуз — отговори с весела усмивка.

— Гала-Роуз?

— Защо си толкова изненадана? Тя е най-красивото момиче, което някога съм виждал! С изключение на втората ми майка, разбира се!

— Окей — засмя се тя, — но първо ще трябва да се справиш с Дейна! Обаче, като те познавам, би могъл да очароваш дори дракон. Забавлявай се, Маркъс. И се грижи за нея. Тя е лесно ранима.

— Ще се грижа — обеща той. И наистина го мислеше.

ГЛАВА 18

Лоринда седеше на пода в апартамента си, в ръка държеше чифт остри ножици, а от всички страни беше заобиколена от нарязани вестници и списания. Носеше тънки хирургически ръкавици, както винаги, когато печаташе някое от анонимните писма, защото беше прекалено умна да остави отпечатьци. От лявата ѝ страна беше спретнатата купчинка изрезки, които беше отделила през последните два месеца. На всички имаше снимки или на Харисън, или на Мери, или на двамата. Не бяха чак толкова много, но Лоринда не се съмняваше, че Джеси-Ан е принудила Харисън да отиде в прегръдките на друга жена. А тя съвсем не беше подходящата! Жената, в която той трябваше да се влюби, беше самата тя, Лоринда. Тя беше определена от съдбата да заеме мястото на Джеси-Ан, за да може да се грижи за Харисън и сина му. След безсрамните неща, които ставаха в „Имиджис“ през последните няколко седмици, тя разбра, че вече е време да направи хода си. Първо ще спаси малкия Джон, а после ще се погрижи за Джеси-Ан.

Лоринда огледа малкия си едностаен апартамент. Никой никога не идваше тук. Беше толкова изолирана, колкото би била и ако живееше във ферма в Монтана, но целият блок беше изграден от едностайни апартаменти, обитавани все от млади хора, които се издържаха от кредити и живееха само с оптимизма си. Едно дете щеше да се забелязва толкова, колкото и огромен слон. Трябваше да си намери друг апартамент, някъде по-далеч из предградията, където щеше да може да се скрие всред нормалната среда — жени с деца.

Нямаше да бъде лесно. Трябваше внимателно да направи плановете си. Въпросът беше в това, дали Джеси-Ан щеше да се обърне към полицията или щеше да изчака получаването на бележка с искане за откуп. И дали щеше да се досети, че това е дело на Лоринда? Винаги щеше да съществува този риск, разбира се, но тя беше готова да се обзаложи, че Джеси-Ан ще се страхува да се свърже с полицията, за да не предизвика похитителите да навредят на детето. Лоринда дори

виждаше съвсем ясно как щеше да изглежда бележката за откупа — напечатана с червени букви, също като другите, за да може Джеси-Ан веднага да се сети, че подателят е същият. Само че този път откупът няма да бъде пари, а самата Джеси-Ан. Времето, което тя ще пропилее, като не се обърне към полицията, щеше да бъде съвсем достатъчно за Лоринда да изпълни заключителната част от плана си.

Като вдигна малката купчинка от пода, тя я занесе до масата и напъха всички изрезки в плика. После извади старата пишеща машина от винаги заключения шкаф и започна да съчинява писмата, за да бъдат готови всичките за „големия ден“. А този същия следобед тя имаше намерение да вземе метрото до Куинс, където щеше да си потърси нов апартамент. Искаше нещо подходящо за жена с дете, на оживена улица, където няма да изпъкват толкова много. Щеше предварително да каже на хазяина, че е самотна майка и че за момента детето ѝ ще остане известно време при баба си и дядо си в Монтана, но че тя ще направи всичко възможно да го прибере възможно най-скоро при себе си. А после, когато най-сетне успее да остане насаме с Джеси-Ан, щеше да ѝ каже всичко, което мисли за нея, истината... цялата истина...

Гледаше как червените букви се появяват върху листа, замечтано и със задоволство, с усмивка, съчиняваше най-големите мръсотии и обиди — както дете в предучилищна възраст се радва, когато успее да изпише първите си думи.

Харисън вдигна изненадано поглед. Доволна усмивка озари лицето му, когато видя Маркърс да влиза през вратата. Не се случваше често синът му да го посети в офиса.

— Радвам се да те видя, сине! — възкликна той. — Но какво те води тук в средата на седмицата? Не проблеми в колежа, надявам се? — Засмя се още докато изговаряше думите, защото Маркърс беше едно от най-сериозните момчета в света — работеше упорито, получаваше добри оценки, беше член на отбора по гребане.

— Тук съм по две причини. — Маркърс седна срещу баща си и нетърпеливо се наведе към него, стиснал с две ръце ръба на бюрото. — Трудно ми е да го кажа, но... Ами, татко, напоследък чета в клюкарските рубрики за теб и Мери Маккол. Предполагам, че пресата

страшно е раздухала нещата, но се тревожа за Джеси-Ан. Със сигурност не искам да я виждам наранена.

Харисън се облегна назад в креслото си, сключил пръсти. Избягваше погледа на Маркъс. Момчето се беше изразило толкова деликатно, колкото можеше, не беше го попитало направо дали има нещо между него и Мери. То просто беше поставило въпроса, който самият Харисън често си задаваше — какво щеше да стане с Джеси-Ан? Той със сигурност също не искаше да ѝ причинява болка... Обичаше я и все още отчаяно я желаше. Но Мери запълваше празното пространство в живота му, което не би трябвало въобще да съществува.

— Прав си, Маркъс — отговори най-сетне, — пресата е преувеличила. Мери и аз често сме заедно, когато отида за модното шоу, но не е нещо, за което Джеси-Ан би трябвало да се тревожи.

Маркъс усети, че го лъжат. Но реши да не настоява. Онова, което ставаше между баща му и Мери, си беше тяхна работа, но той нямаше да позволи на баща си да съсипе живота на Джеси-Ан, да пренебрегне любовта ѝ.

— Знам, че Джеси-Ан още нищо не е чула — каза той.

— Предполагам, че е много заета с „Имиджис“ и няма време да чете пресата. Това ще съкруши сърцето ѝ, татко. А ако има наистина проблем... Мисля, че твоето сърце също ще бъде съкрушено.

— Каза достатъчно — отговори студено Харисън. — И оценявам загрижеността ти. Мога да те уверя, че нямам намерение да нараня Джеси-Ан. А сега — добави, като взе няколко листа и ги напъха набързо в коженото си куфарче, — имам среща в центъра на града, за която вече закъснявам. Може би ще вечеряме заедно довечера?

— Съжалявам, имам среща за вечеря. Много важна среща — добави той, като гледаше баща си сериозно. — Познавам я само от няколко седмици, но съм влюбен в нея, татко.

Харисън повдигна вежди.

— Любов, а? Е, на всички ни се случва, когато му дойде времето, сине.

— Сериозно е, татко. Остава да убедя и Гала, че това е истина.

Харисън погледна часовника си. Закъсняваше вече с пет минути.

— Съжалявам, Маркъс, но наистина трябва да тръгна. Защо не се отбиеш да видиш Джеси-Ан? И не се тревожи заради любовта. На

твоята възраст идва и си отива.

— Не и този път — отговори тихо Маркърс.

— Мога ли да те закарам донякъде? — запита Харисън, след като се качиха в асансьора. — Колата ме чака долу.

— Благодаря. Ще повървя.

— Довиждане, сине. Обади ми се, може би по-късно през седмицата ще успеем да вечеряме всички заедно. И доведи момичето, по което си полудял. Впрочем, чакай, този уикенд трябва да бъде в Чикаго...

— Всичко е наред, татко, ще наваксаме...

— Да. Радвам се, че те видях, сине.

Беше прекадено лошо, помисли си Маркърс тъжно, когато голямата кола се отдели от тротоара, че и двамата — и Харисън, и Джеси-Ан — са твърде заети, за да видят какво става с тях, за да го изслушат, когато имаше да им казва нещо важно.

ГЛАВА 19

Пликът с името и адреса ѝ, напечатани с червени букви, лежеше върху бюрото на Джеси-Ан, пристигнал със сутрешната поща. Веднага щом го видя, страхът ѝ се върна и сърцето ѝ заби бясно. Господи, как ѝ се искаше да избяга от всичко това... Но можеше и да се бори! Като хвана плика в единия ъгъл, тя го хвърли в кошчето за отпадъци, но после го загледа с неудобство. Този път във вида му имаше нещо различно, той беше по-издут и по-тежък. Тя се насили да не гледа към кошчето за боклук. Каквото и да беше, не искаше да знае.

Пликът остана в кошчето заедно с другия боклук до късния следобед. Когато студиото утихна и секретарките си отидоха, тя вече не успяваше да устои на любопитството. Извади го и се замисли дали да го отвори или не.

Лоринда стоеше на прага, очите ѝ блестяха триумфално, докато гледаше как по лицето на Джеси-Ан се изписват различни изражения... Несигурност... Гняв... Страх. Лоринда изпита дивашката радост от притежаването на власт над друго човешко същество. Джеси-Ан беше нейна и тя можеше да я манипулира както поиска. Сега тя избираше музиката и щеше да се погрижи Джеси-Ан да танцува по нея. Да, тя ще диктува условията, а Джеси-Ан ще се подчинява всеки път...

Лицето ѝ беше зачервено от радостно вълнение. Влезе уверено в стаята.

— Ето отчетите по сделката с „Авлон“, Джеси-Ан. Трябва да ти кажа, че пак играят старите номера — не плащат навреме. Както обикновено, им напомних, че са длъжни да го правят.

Джеси-Ан погледна Лоринда, но всъщност не я виждаше. Все още мислеше за плика, питаше се какво ли по-различно съдържа този път...

— Също така трябва да имаме по-силен контрол над онези фотографии, които не работят за нас, но наемат студиото ни и моделите ни — продължи да говори Лоринда. — Преследвам Диксън Крос вече

два месеца, но той все твърди, че клиентът му, „Блисфул Фешънс“, още не му е платил.

— О? — запита тя, но всъщност не слушаше.

— Да. Справих се и с това. Обадох се в „Блисфул“ и ги попитах кога имат намерение да платят на Крос, защото той ни е длъжник. Те ми казаха, че са му превели парите преди шест седмици.

— Така ли?

— Естествено, веднага се свързах с него по телефона и му казах, че ако не ни плати веднага, ще влезе в черния ни списък и вече няма да може да наема студиото ни. Чекът му пристигна тази сутрин. — И тя го размаха пред погледа на Джеси-Ан.

— Чудесно — отговори уморено тя.

— Добре ли си, Джеси-Ан? — запита Лоринда, която много се забавляваше. — Изглеждаш наистина уморена. Или може би си ядосана заради нещо?

— Права си. Уморена съм. Отивам си у дома. Сигурна съм, че ще се чувствам по-добре утре сутринта. — С едно-единствено бързо замахане, тя отново хвърли плика в кошчето за отпадъци. Взе чантичката си и тръгна към вратата. — Лека нощ, Лоринда! — извика през рамо. — Благодаря за информацията. Ще се видим утре.

Лоринда гледеше ядосано след нея. После грабна кошчето и измъкна плика оттам. Джеси-Ан нямаше да се отърве така лесно. Тя щеше да намери това писмо на бюрото си отново утре сутринта, и всяка следваща сутрин, докато най-сетне се види принудена да го отвори!

Докато целуваше Джон преди да го сложи да спи, Джеси-Ан затвори очи и го притисна силно до себе си — като че ли се страхуваше да го пусне. Джон беше доста висок за своите година и осем месеца. Тялото му беше слабичко и много гъвкаво, а коленете му бяха целите в рани, което се дължеше на любовта му към приключенията и игрите. С тъмната си коса и огромни тъмносини очи, малкият Джон Ройл притежаваше несъмнен чар и печелеше сърцата на всички. Той прегърна силно майка си в отговор и отиде да се залюлее на кончето си за последен път, преди да си легне в леглото.

— Бутни ме, мамо, бутни ме! — извика той, защото усети тъгата и отстъпчивостта на майка си и реши да се възползва от няколкото отпуснати минути.

Джеси-Ан го залюля и се усмихна, като видя удоволствието му, което се засилваше заедно със скоростта на кончето.

— Спри, Джон — предупреди го тя. — Не искаме отново да паднеш, нали?

Наистина изглеждаше много сладък в жълтите си пижами и с червените каубойски ботуши, с които отказваше да се раздели при каквито и да било обстоятелства. Гувернантката трябваше да ги слага край леглото му, за да може да ги вижда. Те бяха първото нещо, за което той питаше на сутринта. „*Малки червени каубойски ботушки, помисли си тя с любов, това е всичко, което му трябва, за да бъде щастлив.*“ Много ѝ се искаше Харисън също да беше тук, за да го целуне за „лека нощ“, но напоследък Харисън все по-често отсъстваше.

Джеси-Ан беше безпомощна пред завладялата я тъга. Стомахът ѝ се свиваше. Питаше се къде ли е сбъркала. Виждаха се все по-рядко и за все по-малко време, а когато бяха заедно, всъщност не разговаряха. Тя го обичаше... Сигурна беше в това. Той беше мил и любящ с нея, но някак си разсеян. Но къде беше страстта, която ги свързваше в началото? Какво се беше случило с тях, че да забравят какво беше най-важното в живота? Проблемът се дължеше главно на това, защото тя отсъстваше дълги часове от къщи, за да работи, но нима вината беше изцяло нейна? Харисън също отсъстваше много, особено сега...

— Още, мамо, още! — викаше Джон с лице, озарено от радост.

— Не, стига толкова — каза тя твърдо. — Отдавна мина времето, когато трябваше да си в леглото. Хайде, събуй ботушите и си лягай.

— Къде е татко? — запита той, когато главата му се отпусна на възглавницата.

— Татко работи — каза тя тихо и се наведе да го целуне. — Ще си бъде у дома утре.

— У дома — каза тихо и сънено Джон. Клепачите му вече се затваряха.

— Лека нощ, моя малка любов — прошепна Джеси-Ан и го целуна за последен път по топлото чело. Джон се прозина и очите му

се затвориха плътно. Беше дълбоко заспал още преди тя да излезе от стаята.

В малката дневна беше сервирана маса за един. Салата, студено пиле, половин бутилка изстудено шампанско — любимата ѝ напитка, която обикновено я съживяваше в края на дългия работен ден. Икономът побърза да отвори бутилката и да напълни чашата ѝ, а после излезе, като затвори тихо вратата.

Шумът от натовареното улично движение се чуваше, макар и много слабо в апартамента. През огромните прозорци се виждаше синьо-черното небе, осветено в долната си част от светлините на уличните лампи и милиони проблясващи прозорци. Изведнъж тя се почувства много малка и много самотна.

— Защо, о, защо? — запита тя манхатънската нощ. — Защо всичко се обърка сега, когато „Имиджис“ върви толкова добре?

„Имиджис“ заемаше първите страници на всички издания след смелите и „скандално“ еротични снимки на Дейна за „Бодилайнс“ на Броуди Флайт. Калвин, само по белъо на Броуди, изпълваше огромни улични плакати, които висяха застрашително над лосанджелиския булевард „Сънсет“ и нюйоркския „Таймс скуеър“, и караше женската половина от населението да тръпне от удоволствие. А за Гала-Роуз говореше цял Ню Йорк. За това, че понякога приличала на прекрасна нимфа с дълги и коприненомеки крака, преплетени с тези на Калвин. Нейната мека и бледа, прилична на детска уста почти докосваше неговата, техните русокоси и намазани с гел глави, които толкова много си приличаха, се докосваха, и в очите им бе стаен въпрос — дали да продължат онова, което прегръдката им изразяваше? А в следващия миг Гала беше съблазнителна жена, която лежеше с гореща кожа и полуголи гърди на леглото, в прегръдките на Калвин. На друго място, в пълен контраст с тези снимки, можеха да се видят рекламите, на които двамата скачаха весело като деца, хванати за ръце, в слънчевата светлина на деня, сякаш празнуваха, отдадени на радостта от живота.

Дейна беше издигнала до положението на „звезда“ тялото на Калвин, помисли си Джеси-Ан мрачно, а Карълайн е влюбена в него. Е, не би могла да я обвинява, коя ли жена би устояла на импулса да се загледа в него?

А сега Ню Йорк, винаги нетърпелив да грабне новото и различното, беше обърнал поглед към Гала, гледаше на нея като на специален подарък, направен им от Англия за развитието на модната индустрия. Дейна беше изпратила нейни снимки за „Вог“, които запълваха цели десет страници от списанието — снимки, които предизвикаха отзвук във всички медии... Гала в сини дънки и пуловер, с дълги и грациозни крайници и невинен чар; Гала с дълги къдрици (перука) и дрехи висша мода — къса рокля от кадифе и дълги, дълги крака, а по детски закръгленото ѝ лице — гримирано така, че да прилича на дяволито гаменче, излязло на разходка из града; Гала в рокля за десет хиляди долара от органза, в която изглежда, с късата си коса, като съгрешил ангел; и Гала, небрежно облечена в собствените си дрехи — голямо карирано сако и широки панталони, прибрани в талията от широк пет инча кожен колан, седнала на пода на агенцията „Имиджис“ с кръстосани крака, с виолетови сенки под очите от изтощение, в края на дългия работен ден.

Накъдето и да се обърнеш човек, във всеки вестник и всяко списание, виждаше снимки на Гала. Името ѝ вече се споменаваше всеки ден в клюкарските рубрики. Тя се появяваше на партита, но винаги придружавана от Дейна, която бдеше над нея, за да рекламира „Бодилайнс“ на Броуди Флайт, но също така и „Имиджис“.

Дейна имаше повече работа от обикновено сега. Всъщност повече работа, отколкото би могла да свърши. Графикът ѝ в „Имиджис“ беше запълнен за следващите десет месеца. В момента тя беше за снимки на някакъв остров заедно с Гала. Сега Дейна, заедно с Джеси-Ан и Карълайн, беше вече партньор в агенцията. „Имиджис“ имаше повече поръчки, отколкото би могла да поеме. Джеси-Ан предполагаше, че дори само работата за „Ройл“ би била достатъчно печеливша, но с поръчките на „Авлон“ и Броуди, със снимките за „Вог“, които сега редовно им бяха поръчвани, както и с работата на другите млади фотографи, които използваша студиото им, те наистина бяха обречени на успех.

Тогава защо, чудеше се Джеси-Ан, след като беше постигнала онова, за което беше мечтала, за което беше работила, всичко ѝ се виждаше безсмислено. Защо? Всъщност знаеше отговора. Защото го нямаше Харисън, който да изслуша разказа ѝ за всичките ѝ успехи, да

я поздрави. Нямахте го Харисън, с когото би могла да сподели всичко това, по дяволите!

Закрачи из стаята, замислила се с ревност за Мери Маккол. Казваше си, че се радва, задето ѝ бяха спестени всички усилия на работата да бъде момичето на „Ройл“, напрежението от това да изглеждаш винаги възможно най-добре, но признаваше, че в известна степен завижда на Мери Маккол. И дори ревнува. Защото самата тя можеше да е там, на път, с Харисън... Тя можеше да се забавлява и да се смее с него, вместо да бъде загрижената преуспяла бизнесдама, в която се беше превърнала. Разбира се, тя беше малко разтревожена, че Харисън прекарва толкова много време на път с тима, който работи по промоцията на „Ройл“ — и Мери — че лети всяка седмица, за да бъде с тях ту в Чикаго, ту в Хюстън, ту в Сан Франциско, но му вярваше напълно, безрезервно. И все пак се питаше с тревога и нетърпение кога ще свърши всичко това.

Отпусна се уморено в едно кресло, събу обувките си от крокодилска кожа, зарови лице в меките копринени възглавнички и потърси най-мекото местенце, където да положи своята уморена глава, която отново силно я болеше. Не е чак толкова зле, реши мрачно тя. Дейна е на върха в модния свят. Гала вече е преобразена, а Карълайн е влюбена. Три от четири да са щастливи не е лошо за отбора на „Имиджис“. Само тя беше напълно и отчаяно нещастна.

ГЛАВА 20

Сега, когато най-после, заслужено получи признание и постигна голям успех, Дейна реши без колебание да протяга ръка към желаните неща. Реши, че нищо, освен най-доброто, няма да бъде достатъчно за нея. Не че щеше нарочно да създава трудности. Макар че, ако се наложеше, щеше да бъде скандално несговорчива! Инстинктивно усещаше обаче, че за да остане на върха, трябва да се заобикаля само с най-добрите, полезни за нея хора. Използваше само най-добрите модели, което не означаваше непременно най-известните на света, а онези, които според нея бяха върховни; стараяше се също така всички места за снимки да избира лично. Тя отхвърляше всички, освен най-добрите предложения за своето протеже Гала-Роуз и дори тогава не даваше да я експлоатират много, защото знаеше твърде добре как Ню Йорк може да „погълне“ новите лица и да ги „изплюе“ след шест месеца — нежелани, защото са били показвани прекалено често. И, разбира се, само тя снимаше Гала-Роуз.

Малкият самолет, който правеше курсове до Карибите и с който пътуваха Дейна и нейните четири модела, с Изабел, която винаги гримираше Гала-Роуз, и още един гримьор, Ектор и един стилист, моден редактор от „Вог“ и помощникът на Дейна, както и доста багаж, състоящ се от дрехи, шапки, аксесоари, обувки, бижута и фотографското оборудване, се приготви да кацне на малкото летище, което според Дейна беше достатъчно отдалечено от оживените части на островите. Тя искаше да направят снимките за януарското издание на „Вог“ тук, за да бъдат те пълни със слънчева светлина и плажен шик. През илюминатора видя спираща дъха гледка — извитата дъга на плажа, по цялата дължина на който растяха палми, а морето блестеше в различни нюанси на синьото. По-надалеч се виждаше яносиня лагуна, чиято кристална чистота и съвършена форма съперничеха с тези на облицования в черни плочки плувен басейн, който принадлежеше на единствения за островите хотел — „Харбър Хаус“.

Луксозната розова хасиенда и множеството бунгала бяха разположени примамливо между морето и лагуната и предлагаха комфорт.

Малкият самолет се наклони отново, с което предизвика шеговити крясъци на ужас и смях от страна на групата. Сега през прозореца на Дейна се виждаше само ясното безоблачно небе, сгорещено от следобедното слънце. *„Успехът започна да се сипе над мен толкова неочаквано, помисли си тя, докато гледаше синевината, че ако спра да работя за него, цялата му деликатна структура може да се разпадне.“* Животът ѝ беше вихрушка от неспирно действие — съзидателно, творческо действие. Броуди Флайт беше поставил началото на успеха ѝ, но нейните идеи и нейните снимки бяха привлекли вниманието на цялата страна. Не всичко, което се говореше беше добро, разбира се. Имаше и критики, особено в по-малките градове и от по-старите хора, че снимките ѝ са прекалено еротични, за да украсяват техните улици, или за билбордове, които да се извисяват на десет фута височина. Но критиката в печата само увеличаваше интереса към серията реклами за кампанията на Броуди Флайт. И продажбите на „Бодилайнс“ достигнаха огромни, нечувани цифри.

Броуди я изведе на вечеря в „Льо Сирк“ (нищо, освен най-доброто за Дейна Лорънс, великия фотограф, както каза той). Държа ѝ ръката, докато се хранеха, макар тя да му се оплака, че така ѝ е много трудно. Изпиха голямо количество шампанско и се смяха много. Компанията му ѝ достави огромно удоволствие. Всъщност не се беше забавлявала толкова много от дълго време — от времето с Брахман. Но тя все пак не пожела нещата да отидат по-далеч от приятелското държане за ръка и целувка за „лека нощ“.

— Сигурно защото съм просто един здрав пънкар от Бронкс — измърмори без настроение Броуди, когато тя твърдо го остави пред вратата на апартамента си и му пожела „лека нощ“. — Не знам как да се държа с момиче като теб, в това е проблемът, нали?

— Броуди — въздъхна тя, — забрави тези глупости за момчето от Бронкс. Знаеш така добре, както и аз, че си привлекателен, чувствителен мъж с творческо въображение, който е в добри отношения с повечето издигнали се дами в света. Щом те не се оплакват, защо би трябвало аз да се оплаквам? Ти си чаровник, Броуди Флайт, и го знаеш!

— Тогава, щом като съм така дяволски чаровен, защо не ми позволиш да остана?

Изразът на мъка и невинност, изписан на суровото му лице, я накара да се засмее, но беше твърдо решила да се придържа към плановете си. Въпреки че Броуди беше чаровен, интересен и много привлекателен. Беше се заклела да вложи цялата си енергия в работата. Знаеше, че Броуди Флайт ще ѝ бъде само в тежест, защото ще иска прекалено много от нея — ще отнема прекалено много от времето ѝ, от страстта ѝ, от енергията ѝ. В друг момент от живота си Дейна може би щеше да каже „да“... Но не сега.

— Отивай си у дома, Броуди. Утре имам много работа.

— Аз също — оплака се той.

— Значи и двамата имаме нужда да се наспим добре, нали? Благодаря ти за чудесната вечер. Храната беше превъзходна и много ми беше забавно да бъда с теб.

— Кариеристки! — оплака се Броуди, пъхна ръце в джобовете на панталоните си и тръгна по коридора. — Обади ми се, Дейна, когато хватката на бизнеса се поразхлаби малко около теб — извика през рамо, когато започна да слиза по стълбите.

И това беше. Понякога, сама в апартамента си след дълъг ден, когато още кипеше от енергията и възбудата от работата, Дейна се замисляше дали да не му се обади. Но Броуди не беше от мъжете, които биха били щастливи от някоя и друга случайно споделена нощ... И така, тя не му се обади, а вместо това прекарваше вечерите навън с Гала.

Гала вече имаше свой собствен апартамент в същата сграда, за да може Дейна все още да я държи под око, а и Гала ѝ беше казала, че се чувства много по-сигурна, като знае, че ги делят само два етажа. Бедната малка, несигурна Гала, с такава неохота се беше разделила с „рая“, както наричаше малкия апартамент на Дейна, защото се страхуваше, че ще се върне самотата, която беше изпитвала в гарсоньерата си на „Падингтън“. Когато Маркърс се появи на сцената, вижданията на Гала по този въпрос се промениха.

Дейна не беше мислила, че любовта може да влезе в живота на Гала толкова скоро. Някак си приемаше, че Гала ще остане само нейна. Тя ѝ казваше как трябва да изглежда, как трябва да се облича, как да се държи с пресата и на кои обществени места да ходи. Дейна ѝ беше

избрала апартамента и контролираше диетата ѝ. Гала-Роуз беше нейна собственост — докато не се появи Маркърс Ройл.

„Удивително е, помисли си тя, когато самолетът се понесе по малката прашна бяла писта, как Маркърс промени Гала.“ Преди две седмици Гала беше излязла с Маркърс, без да попита Дейна дали това е добре или зле. И въпреки че на следващия ден щяха да направят първите, много важни снимки за „Вог“! И след като Дейна беше прекарала безсънна нощ в ходене напред-назад из апартамента, Гала се беше върнала в шест часа сутринта и изглеждаше наистина изтощена, с огромни сини сенки под сивите очи. Вечеряли в девет часа, обясни тя възбудено на Дейна, а после танцували подред в три фантастични клуба, които Маркърс знаел, а после отишли да закусят в някакво малко уютно заведение в Гринидж вилидж и само говорели, говорели...

Дейна я гледеше мълчаливо и неодобрително, със склучени вежди, а после заяви на Гала, че нито заради Маркърс Ройл, нито заради когото и да е друго, ако ще това да е и принцът на Англия, тя няма да излиза вечерта преди работа. Каквато и да е работа, а да не говорим пък за онази, която може да промени целия ѝ живот!

— Утре е най-важният ден в живота ти! — каза ѝ тя. — А ти обърка всичко, като остана навън цяла нощ. Само се погледни!

И тя дръпна Гала пред огледалото, накара я почти насила да види умората, изписана на лицето ѝ, и сенките под очите. Изброи ѝ пораженията, които сама си беше нанесла, а Гала се разплака.

— За Бога, не плачи! — извика Дейна и я прегърна. — Очите ти ще се подуют и ще изглеждаш още по-зле...

— Какво можем да направим? — запита тихо Гала и направи върховно усилие, за да спре сълзите си.

— Ще отидем веднага в спортния център — заяви Дейна и я поведе към вратата. — Ще преплуваш двайсет дължини на басейна, после ще поседиш в сауната, а после отново ще се потопиш в басейна, за да се охладиш. После ще ти направят масаж, включително и лицев. Ще изпиеш един плодов сок и ще хапнеш малко салата. И ще се почувстваш така, сякаш си имала едноседмична почивка.

Всичко стана точно така и снимките се получиха много добре, а на една от тях тя дори използва сенките под очите на Гала. На въпросната снимка Гала беше облечена в къса и блестяща, много секси рокля, на краката си носеше високи златисти сандали с каишки, а

Дейна я беше накарала да влачи самуреното си палто по пода и да „овеси“ уморено глава на гърди, за да прилича на уморено богато момиче, което се връща у дома след бурно парти, все още с балон в ръка. Оттогава насетне Гала винаги се подчиняваше на нарежданията ѝ, макар Маркъс все още да изглеждаше огромна заплаха за Дейна.

— Ще се върнем ли до четиринайсети? — запита я Гала седмицата, преди да тръгнат за снимките на Карибите.

— Защо? — отговори с въпрос, станала подозрителна, Дейна. — Закъде бързаш толкова?

— Маркъс иска да ме заведе на мача между „Харвард“ и „Принстън“ — отговори тя и се изчерви. — Няма нищо, ако не се върнем. Пет пари не давам, наистина.

— Ще се върнем — отговори ѝ рязко Дейна, защото прекрасно знаеше, че това има огромно значение за Гала. Но виждаше как властта ѝ над Гала се стопява, как момичето, малко по малко се изплъзва от контрола ѝ. Тя беше създавала това момиче и тя трябваше да пожъне успехите от новия имидж на Гала, а не Маркъс Ройл! Не искаше Гала да се влюбва, искаше да работи!

— Не е ли красиво? — възкликна Гала, когато закрачиха към малкия четвъртит двор пред бялата сграда, която беше терминалът на летището. — През целия си живот не съм виждала толкова ярки, направо блестящи цветове! След това Англия ще ми се вижда безцветна.

— Не е съвсем така — отговори ѝ Дейна. — В свежите английски пейзажи има точно толкова нюанси на зеленото, колкото нюанси на синьото има в това море. Просто въпрос на нагласа. И на виждане. Окей, да започваме! Хайде! — извика тя, като пусна куфарите си на земята и започна да дава команди на помощниците си. — Раздвижете се! Проверете дали ни чакат лимузините, къде е човекът от хотела, който трябваше да ни посрещне, ще имаме нужда от карти на острова и коли...

— Дейна — въздъхна Мерилин, жизнената модна редакторка на „Вог“, — отпусни се. Нали щяхме уж да спрем в Маями и да се забавим малко на остров Барбадос... Нека просто да отидем в хотела, да се изкъпем и, моля те, разреши ни поне по едно питие. После, що се отнася до мен, аз си лягам. Ще мислим за мястото на снимките утре.

— Ти ще мислиш за мястото на снимките утре — отвърна остро Дейна, — а аз ще мисля по този въпрос довечера.

Малката групичка я гледаше мрачно.

— Хей, Дейна — оплака се и Ектор, — държиш се като надзирател на роби.

Тя се изчерви от гняв и мълчаливо седна в лимузината, която трябваше да ги закара до „Харбър Хаус“. Не се смяташе за надзирател на роби, беше тук, за да работи и беше твърдо решена, че това ще бъдат най-добрите, най-съвършените снимки, които някога е правила. Тя щеше да работи все по-упорито, ако се налагаше, но работата ѝ трябваше да става все по-добра и по-добра с времето. Тя щеше да търси начини да прави всяка снимка различна от останалите, по-драматична, по-смела. Беше твърдо решена никой никога да не може да каже, че работата на Дейна Лорънс е станала рутинна. И беше готова да вложи цялата си енергия и време, дори другите да не искаха да постъпят така. Освен, разбира се, Гала-Роуз, която винаги щеше да прави точно това, което Дейна ѝ каже.

Барът на „Харбър Хаус“ беше разположен на широката дървена веранда. Барплотът беше изплетен от бамбук, пред него имаше високи столчета също от бамбук. Той беше отворен от трите си страни към топлата, тъмна, благоуханна нощ. Имаше и ниски плетени масички, дълбоки плетени столове с дебели меки възглавнички и огромен дървен вентилатор, който раздвижваше топлия тропически въздух в подобие на лек бриз. За Вик Ломбарди, взел душ, избръснат и най-после освежен, облечен в бели памучни панталони и свободна синя риза, това беше най-близкото подобие на рай, което виждаше от три месеца насам. Коктейлът във високата чаша, забъркан от Хулио, усмихнатия барман, беше добре изстуден, а изгледите за вечеря, когато щеше да седне на истинска маса с истинска колосана ленена покривка и салфетка в скута, когато ще му бъде сервирана истинска храна от келнери в бели ръкавици, беше нещо, което той с удоволствие, без да бърза предвкушаваше. През последните месеци беше свикнал да живее като горилите в джунглата, която прекосяваха. Всъщност, дори се налагаше да ядат онова, което горилите ядяха, когато им омръзнеше студеният ориз и консервираните храни. Май определено имаше нужда

от още едно питие. Освен това, помисли си Вик, второто питие ще му даде възможност да наблюдава екзотичната тълпа, която се беше изсипала в бара преди половин час. Те изглеждаха толкова изтощени, колкото беше и самият той.

Гледаше разочарован как те, един по един, скоро поеха нагоре към стайте си. Накрая останаха едно червенокосо момиче и съвсем младо русо момиче.

— О, за бога, Гала-Роуз! — възкликна Дейна, когато момичето отново се прозина. — Ти също можеш да отидеш да си легнеш! Обади се на румсървиса и им кажи да ти донесат сандвич с пилешко месо, без майонеза, а после легни да поспиш малко, иначе утре ще приличаш на развалина.

— Но аз мислех, че утре няма да правим снимки. Не трябва ли първо да намерим подходящото място?

— Разбира се, че трябва — отговори Дейна раздражено. — Но ще бъде страотно, ако нямаш отново сенки под очите. И помни, че утре трябва да се пазиш от слънцето. Не искам по тялото ти да има отпечатъци от дрехи, презрамки, каквото и да било. Изабел ще ти придаде тен по изкуствен начин.

— Но тук е направо прекрасно! — възкликна Гала. — Искам да плувам и да се излежавам на слънце... О, добре — побърза да добави тя, като видя раздражението, изписано по лицето на Дейна. — Знам, че съм тук, за да работя. — Като целуна Дейна по бузата, тя затътри уморено крака по верандата, а после през благоуханните тропически градини, към бунгалото.

Дейна грабна „Никона“ си, фокусира го върху отдалечаващото се момиче, улови светлината под какъвто ъгъл искаше и направи няколко бързи снимки на бледата русокоса Гала, облечена в бяла рокля, на фона на тъмната тропическа растителност. Дългият ѝ бял шал се вееше след нея, раздвижван от лекия бриз... Призрачно видение на момиче в джунглата...

Седна върху едно от високите столчета край бара и загледа тъжно право пред себе си.

— Какво да бъде, мис? — запита я Жулио, докато лъскаше чашите.

— О, не знам — отговори тихо тя. — Каквото и да е, но много студено и да освежава.

— Опитайте това. — Вик посочи към високата си чаша с кубче лед, парченце плод и малко мента в нея. — Това е тукашната версия на плантаторски пунш.

Дейна го изгледа студено със зелените си очи. Тази вечер не беше готова да си бърби с други туристи. Искаше само едно питие. Но пък този изглеждаше малко по-различно от типичните загорели отпускари, които идваха тук заради забавленията. Беше в трийсетте си години, както тя предположи, беше прекалено нисък и слаб. Имаше светли кафяви очи и тъмна, леко чуплива коса. Изглеждаше така, както тя самата се чувстваше, уморен и хладен към околните.

— Благодаря — отговори тя. — Може би ще го направя.

Вик я гледаше как вади нова лента от чантата си и зарежда фотоапарата си. Има великолепна коса, помисли си той, с цвета на тропически залез. И красиви очи, макар да гледаха ледено.

— Това хоби ли ти е? — запита я той, когато Хулио остави питието ѝ пред нея.

Дейна го изгледа леденостудено.

— Разбира се, че не.

— Съжалявам — сви рамене той и ѝ се усмихна. — Може би след това питие ще трябва да изпиеш чаша горещо кафе. То ще помогне да се разтопи ледената ти обвивка.

Дейна премести стола си по-надалеч от него.

— Просто не ми се говори. Уморена съм и нямам нужда от компания.

— Ясно. — Като довърши питието си с една последна дълга глътка, Вик кимна за „лека ноц“ на Хулио и тръгна без да бърза към ресторанта. Щом дамата не иска компания, това е добре дошло и за него. Той и бездруго искаше само да вечеря. Напоследък, дори много често, беше сънувал само храна.

Ресторантът изглеждаше точно така, както той си го беше представял в онези дълги, пълни с насекоми ноци всред дивата пустош на Ел Салвадор, когато си позволяваше да спи само с едно затворено око, за да се пази от беди, и мечтаеше за бутилка превъзходно шампанско, изстудено в красива сребърна кофичка с лед, с ледени капчици по стените на бутилката, които блещукат примамливо. Когато мечтаеше за баровете, които беше посещавал, за вкусна и питателна храна в ресторантите на цивилизацията.

Ресторантите, които често обикаляше в качеството си на репортер за телевизия NBC. Тези видения го предпазваха да не полудее в моменти на стрес. А те не настъпваха, когато трябваше да се действа, защото тогава той нямаше време да мисли. Тогава просто държеше главата си сведена надолу и работеше — за да поднесе на хората истинските, неподправени новини, за да ги запознае с вида, звука и миризмата на войната, вместо да използва само думи и пластични модели. Вик Ломбарди обикаляше само горещите точки в света със своя състав — оператор и звукооператор — от шест години. Той не можеше да си представи по-интересен начин на живот. Но Господи, наистина се наслаждаваше на хубавите неща в живота, когато му се отпуснеха няколко дни почивка.

От листа с вината избра „Пол Роджър сър Уинстън Чърчил“, реколта 1979, и в чест на великия деец, на когото беше кръстено, и защото беше отлично шампанско. Поставено в кофичка лед до масата му, то изглеждаше точно както си го беше представял през всичките онези седмици. Няколко двойки вечеряха тихо, а огромен мъжага, островитянин, свиреше на пианото нежни мелодии от Равел, Дебюси, Джеръм Кърн и „Роджърс енд Харт“, точно както и последния път, когато Вик беше тук. Доволен, че никога нищо не се променяше, освен към по-добро, в „Харбър Хаус“, той посвети вниманието си на менюто.

— Извинете? — Червенокосото момиче стоеше до масата му и прокарваше длан през и без това вече рошавата си коса. Усмиваше му се извинително. — Съжалявам — каза Дейна. — Не исках да бъда груба. Помислих, че сте още един турист, който няма какво да прави...

Вик отметна глава назад и се засмя.

— И какво ви накара да промените мнението си? — запита той и издърпа един стол за нея.

— Ами... После се сетих кой сте. Чувствам се такава глупачка, че не ви познах веднага.

— Няма причина да се чувствате глупаво. Обикновено не изглеждам толкова чист и спретнат по телевизията — отговори той, когато тя седна.

— Наистина се възхищавам на работата ви! — възкликна тя и се наведе към него. — Но сигурно е ужасно, когато около теб летят куршуми!

Вик сви рамене, без да се усмихне.

— Разбира се, страшно е, но такава ми е работата. Аз съм репортер и това е единственият начин да поднеса новините на хората, които си седят у дома.

Дейна стисна нетърпеливо, възбудено „Никона“ си.

— Чудя се... Искам да кажа, дали бихте имали нещо против... Е, всъщност, вие имате много интересно лице, мистър Ломбарди. Дали бихте имали нещо против да ви направя няколко снимки?

Тя го гледаше толкова напрегнато, та Вик си помисли, че сигурно щастието ѝ зависи от това. Отново сви рамене.

— Щом е толкова важно за вас, мис...

— Дейна. Дейна Лорънс. И наистина е важно за мен. Аз съм професионален фотограф. Може би сте виждали някои от работите ми? — Той придоби озадачен вид и тя побърза да обясни: — Рекламите за Броуди Флайт, например? Или пък снимките на Гала-Роуз във „Вог“? „Авлон козметикс“...? Не?

Лицето ѝ помръкна, когато той поклати отрицателно глава. Вик ѝ се усмихна съчувствено.

— Съжалявам, Дейна, но отсъствах много дълго от страната. Предполагам, че съм пропуснал много неща. Значи с това ще се занимавате тук, ще правите модни снимки?

— Току-що пристигнахме, но другите са толкова уморени, че отидоха да си легнат.

— А вие не сте? — Вик направи знак на келнера да им налее шампанско.

— Аз никога не се уморявам. Само бих искала да е вече ден, та да можем да потърся подходящо място. Нямам търпение да започнем! Наричат ме експлоататор, надзирател на роби — призна тя малко засрамена. — Но аз просто много обичам онова, което върша. И очаквам от тях да се чувстват по същия начин. Особено от Гала-Роуз.

— Слабичката блондинка?

— Да, тя е Гала-Роуз. Предполагам, че просто очаквам прекалено много от хората. Очаквам от тях да имат моята енергия, също като мен да живеят само заради работата...

— Предполагам, че и те като вас само правят модни снимки?

Дейна го изгледа остро. Дали не долавяше сарказъм в гласа и в думите му?

— Виж, Дейна Лорънс, ще сключи сделка с вас — каза Вик. — Ще вечеряте с мен, а после можете да правите колкото снимки искате.

Дейна се взря в светлокафявите му очи. Спомни си последния път, когато мъж ѝ беше казал това — Томазо Алиери в Рим. Спомни си също как беше свършила вечерта.

— Сделката е добра — каза тя и се засмя.

— Какво е толкова смешно? — запита той.

— О, нищо... Нищо наистина — отговори тя, все още усмихната.

— Мисля, че трябва да се опитате да се усмихвате колкото можете по-често — каза той нежно. — Усмивката много ви отива, мис Лорънс.

— Разкажете ми за себе си — помоли го тя, докато си хапваха от лекия като перце мус с извара. Отпиваха от превъзходното шампанско и тя го слушаше как говори. Реши, че наистина ѝ харесва външният му вид. Да, определено харесваше мургавата му маслиненна кожа и силното му стройно тяло. Харесваше ѝ чувствителното му лице с твърдата брадичка, ситните бръчици около очите му... Очи, които искаше да запечата на лентата. Искеше да запечата и чашата с шампанско, която в ръката му приличаше на крехко кристално цвете.

Като се подпря на лактите си, Дейна го гледаше очарована, докато той изяде спокойно и последователно няколко блюда. Не беше виждала човек, който така да умеє да се наслаждава на храната, откакто беше нахранила Гала-Роуз в индийския ресторант онази първа вечер.

— Аз съм роден и отраснал в Ню Йорк — каза ѝ той, — макар че, както вероятно сте се досетили, семейството ми е от Италия... Имигранти. Живели са първо в Лоуър Ийст Сайд, после в Бронкс, а после в уютно предградие на Лонг Айленд — три поколения. Но не в най-елегантната част на Лонг Айленд — призна той с усмивка. — Баща ми кара такси. Изкарваше достатъчно, за да плати колежа на мен и на брат ми, но не остана много след това. Обаче двамата с мама са щастливи в къщичката си. Предполагам, че е доволен, когато ме вижда по телевизията. Мама вече не гледа новините, заради мен. Каза, че единствения път, когато ме видяла, така се уплашила, че това ѝ стигало за цял живот. Не може да разбере защо трябва да прекарвам живота си в обикаляне на най-опасните места в света, защо трябва да снимам поредната купчина мъртви тела в Индия или Ел Салвадор — говореше

той, докато двамата с Дейна отпиваха от шампанското си. — Но аз обичам да си мисля, че моите репортажи помагат на хората. Освен това късметът досега винаги е бил с мен.

— Но защо, наистина, го правите? — запита тя. — Защо рискувате живота си заради една новинарска емисия?

Вик се усмихна — със същата онази леко изкривена на една страна усмивка, която тя познаваше от репортажите му.

— Някой трябва да го прави. Как иначе, по дяволите, ще знаем какво наистина става по света? Човек не може да живее цял живот с капаци на очите. Човечеството трябва да е видяло войната, трябва да знае колко безчувствена е тя, как дори невинните биват жестоко избивани... Може би това ще накара всички ни да прогледнем, да почувстваме безчовечността и безчувствеността и, само може би, нещо ще бъде направено...

— Значи не е само заради приключенията? — настоя тя.

Вик пресуши чашата си с шампанско и поръча още една бутилка.

— Може би и заради това, но само малко — призна той. — Междувременно имам няколко дни за почивка и възстановяване, докато възникне следващият проблем в Латинска Америка. И ще се погрижа добре да им се насладя, Дейна Лорънс.

В погледа на хубавите му светлокафяви очи се съдържаше въпрос, който Дейна отбягваше. Тя приближи фотоапарата до лицето си и го „хвана на прицел“.

— Уговорката ни остава — каза той, удобно облегнат назад.

— Тук съм, за да работя — отговори тя, но едва чуто.

— Ами всичката онази енергия, която ще остане неизползвана? Аз и вие много си приличаме, Дейна Лорънс. И вие обичате приключенията като мен, само дето ги предприемате в различен свят. Готов съм да се обзаложа, че джунглата на модния свят в Ню Йорк е дори по-жестока от истинската по време на война! Но дори хората като вас и мен трябва да знаят, че ако човек само работи, накрая затыпява.

Дейна се засмя и започна да щрака с фотоапарата.

— Обърнете малко глава вляво — каза тя. — Точно така. Не, още малко този път. Точно така! Стана! Сега погледнете в далечината... Господи, лицето ви е великолепно, идеално за фотографиране — ъгли и светлосенки...

— Така ли говорите и на моделите си? — запита той, като протегна ръка и отмести фотоапарата ѝ.

— Те не са и наполовина така интересни, както сте вие — отговори тя. — С изключение на Гала-Роуз, разбира се.

— Разбира се. — Очите му се присвиха, когато улови погледа ѝ. — Искате ли да отидем да танцуваме, Дейна?

— Да — съгласи се Дейна. Изведнъж всичките ѝ добри намерения се бяха изпарили.

Той ѝ подаде ръка и когато тя я пое, като че ли електрически вълни преминаха между двамата... Магическа връзка, която напълно съответстваше на израза на очите им.

Ръцете на Вик я обгръщаха, главата ѝ почиваше на рамото му. Двамата се поклацаха под ритмите на нежната чувствена латиноамериканска музика, изпълнявана от петчленния състав, който всяка вечер свиреше в „Кептънс кльб“ в хотела. Първоначалните ѝ намерения за това време на денонощието не бяха такива, мислеше замечтано Дейна. Тя трябваше да бъде в стаята си и да планира утрешните действия, да се концентрира напълно в работата си. А вместо това ето я тук, в прегръдките на този непознат. Толкова ясно усещаше туптенето на сърцето му до своето, че не можеше да мисли за нищо друго. Долавяше мириса на кожата му и нежния аромат на одеколона му, пръстите ѝ усещаха мускулите на раменете му и когато вдигна поглед към очите му, почувства, че потъва в непознато досега усещане.

С щастлива въздишка тя отмести поглед, зарови глава в рамото му. В живота ѝ беше имало и други мъже — просто гаджета или пък любовници, в това число и Брахман — но досега не беше изпитвала такова моментално и толкова силно физическо влечение. Чувстваше се безпомощна да попречи на онова, което имаше да става... И не искаше да му попречва да се случи. Всъщност, ако сега някой я попиташе какво най-много иска на света, щеше да отговори — да се люби с Вик Ломбарди.

Музиката спря и двамата застинаха на място, но все още прегърнати.

— Луната изгря — прошепна Вик и погали с длан голата ѝ ръка, което накара тялото ѝ да настръхне в очакване. — Искаш ли да се разходим край брега?

Топлият нощен въздух ги обгърна, когато, хванати за ръце, те вървяха по плажната ивица там, където водата и сушата се съединяваха. Покритите с бяла пяна вълни нашепваха нещо на пясъка и този тих звук се смесваше с шумоленето на палмовите листа и неспирното „бърборене“ на цикадите. Спряха, за да се насладят със сетивата си на красотата на пейзажа — красота, която по всяко друго време щеше да накара Дейна да посегне към фотоапарата си и да се замисли как да я използва в модните си снимки. Но точно сега нищо друго нямаше значение, освен мъжът до нея. Тя се обърна с лице към него, в кръга, който ръцете му заключваха около нея, и Вик Ломбарди я целуна. Искаше ѝ се никога да не откъсва устни от нейните...

Бунгалата на „Харбър Хаус“ бяха разпръснати на площ от трийсет акра, на достатъчно голямо разстояние едно от друго и скрити зад високите бугенвиллии и олеандри, засадени пред всяко от тях. Екзотичният аромат на нощните цветя изпълваше въздуха, докато двамата, прегърнати, се изкачваха по няколкото ниски стъпала, които водеха към неговото бунгало, хванали обувките си в ръка и поръсвайки пясък по чистите и хладни теракотени плочки.

— Душ — прошепна Дейна между целувките. — По мен има прекалено много пясък...

Вик я целуваше и докато разкопчаваше бялата ѝ сатенена блуза без ръкави. Смъкна я надолу по ръцете ѝ и откри високите ѝ гърди с вече изправени възбудено зърна. Съблече и собствената си риза и притисна Дейна до себе си. Допирът до плътта му беше повече, отколкото тя можеше да понесе.

— Красива, прекрасна Дейна — прошепна той, наведе глава и пое в устата си малкото ѝ кораловочервено зърно... Тя нададе стон и сграбчи тъмната му и гъста коса, притисна главата му към себе си. Искаше да го поеме в тялото си, да го докосне, да го възбуди... Отчаяно го желаше...

В луксозната баня Вик пусна душа и те съблякоха и останалата част от дрехите си. Той стоеше гол пред нея, символът на мъжествеността му привличаше погледа ѝ, ръцете ѝ, устата ѝ. Тя

коленичи пред него и започна да вкусва от страстта му, докато той не я отблъсна грубо, с тръпнещо тяло.

— Чакай, чакай — замоли я той, дръпна я под струята вода и на свой ред коленичи пред нея. С безкрайна нежност Вик насапуниса краката ѝ и изми пясъка от тях. После насапуниса и цялото ѝ тяло, а Дейна отметна глава назад и започна да стене от удоволствие, когато той реши да изследва най-интимните ѝ части.

— Моля те — замоли го Дейна, — моля те. Вик... О, моля те...

Тялото ѝ се извиваше от огромно, предизвикващо болезнен копнеж удоволствие, когато той я повдигна и я сложи върху възбуждения си член, притисна я по-близо, още по-близо и още по-близо, изпълни я със страстта си... Докато, тръпнещи, те стояха така, впити един в друг, хладната вода се смесваше с потта им и се стичаше на струйки по косите и гърбовете им.

— Дейна, о, Дейна — прошепна той и обсипа с нежни целувки лицето ѝ, после погали косите ѝ, чийто цвят беше станал по-наситен под водата. — Като медночервеното на древните етруски — прошепна той и се отдръпна, за да я разгледа по-внимателно. — Колко си красива — дива, мокра русалка... Венера, която излиза от морската пяна... Или, в този случай, изпод душа.

Те се засмяха и с това нарушиха еротичната магия. Вик я загърна в огромна бяла хавлия за баня, а косата ѝ подсуши с друга хавлия, която после остави като тюрбан на главата ѝ. С все още треперещи колене Дейна го последва навън на терасата, която гледаше към шепнещото, осветено от луната море.

Докато гледаха лунната пътечка, образувала се по спокойната повърхност на водата, тя обърна глава, за да изучи мъжа, който току-що беше извикал у нея страст, на която тя не знаеше, че е способна. Профилът на Вик беше очертан на фона на тъмното нощно небе. Когато на лицето му не падаше директна светлина, той изглеждаше по-млад и по-уязвим. Косата му се къдреше леко и падаше над челото. Тогава той нетърпеливо я отмяташе назад. Обърна се и срещна погледа ѝ. За първи път в живота на Дейна я грозеше опасност да се влюби.

— Е, любима? — запита той, като я гледаше все така внимателно, дори малко напрегнато.

Трябваше само да я погледне, и цялото ѝ тяло се разтърсваше от тръпки, помисли си Дейна.

— Е? — отвърна му с въпрос тя.

— Тъкмо се питах какво толкова специално има у теб. Защото това не е обикновена среща, Дейна Лорънс, осъзнаваш ли го?

Тя кимна и проследи с пръст очертанията на лицето му.

— Не изпитвам това към всяко срещнато момиче. Дори след три месеца сред пустошта! Това е повече от обикновен отговор на тялото към вида на прекрасно момиче, а по-дълбока страст, нещо, което не мога да обясня. Знам само, че не искам да се разделя с теб.

Тя знаеше, че той е прав. Онова, което изпитваха един към друг, беше истинска страст — онази, за която пишат поетите и заради която се самоубиват влюбените. Но също така знаеше, че трябва да пази ума си, трябва да помни, че е момиче, което преследва кариера... Дейна Лорънс, моден фотограф. Това е само страст, увери тя самата себе си, просто страст, това е всичко. Не е любов. Но каза на Вик:

— Тогава, не ме пускай да си отида. — Прегърна го и се притисна до него. — О, моля те, не ме пускай да си отида тази нощ.

И тогава устата му се спусна към нейната, която беше нетърпелива, готова да го посрещне, ръцете му започнаха отново да я гаят и магията отново започна да действа... Под това вълшебно, обсипано със звезди небе, с плясъка на вълните и шепота на палмовите листа и цикадите, които сякаш възпяваха великолепието на слетите им тела.

ГЛАВА 21

Гала истински се разтревожи за Дейна, когато тя не се появи в седем часа на закуска. Разбира се, не беше единствената, която не се появи на срещата им сутринта. Другите модели също се бяха изпокрили. Когато Гала обиколи стаите им, за да се опита да ги събуди, те се завиха през глава и отказаха да станат от леглата си. А Мерилин, модната редакторка, беше поставила на вратата си бележка: *„Не ме безпокойте“*, написана на четири езика, а под тази на английски беше надраскала допълнително: *„Това се отнася и за теб, Дейна Лорънс“*. Като че ли никой не беше готов да се наслади на чудесната сутрин. Дори и Дейна, въпреки че Гала безкрайно дълго чука на вратата ѝ. Накрая, защото в „Харбър Хаус“ никой не заключваше вратата си, тя влезе и извика името на Дейна, но после видя, че в леглото въобще никой не е спал.

„Всичко е наред“, казваше си Гала. Върна се в бунгалото си и сподели с Джейн, тъмнокосата манекенка. Най-вероятно Дейна е станала още преди пет часа и вече е излязла, за да търси място за снимките. Сигурно е разбрала, че останалите няма да се събудят така лесно и, типично за нея, щеше да свърши цялата работа сама. И камериерката вече е оправила леглото ѝ.

Докато пиеше портокалов сок на терасата и гледаше към ясносиньото море, в напразни опити да определи точката, в която то се слива с небето, Гала си мислеше, че сигурно точно така изглежда райската градина. Разкошни цветя надничаха от всяко ъгълче, а зеленината имаше необичаен наситен цвят. Блестящата яснота на слънчевата светлина придаваше особена пъстрота на пейзажа — нещо, което никога не се случва в мъгливата, вечно измита от дъжда английска провинция. Но в истинската райска градина и Маркърс щеше да бъде с нея. Не беше мислила, че може толкова силно да чувства липсата на някого, когото познава само от няколко седмици. Струваше ѝ се, че познава Маркърс от цяла вечност. Нямахше да каже на Дейна, но Маркърс ѝ се обади по телефона снощи. Просто да ѝ каже *„здрости“*,

„липсваш ми“ и „обичам те“. Гала си помисли, че понякога ѝ се вие свят от толкова много любов. Любовта прилича на нежно, нарастващо чувство, което те завладява отначало бавно, после бързо и все по-бързо — като въртележка. И накрая цялото ти същество закрепва от радост. А радостта беше съвсем ново и непознато чувство за нея. Като се замислеше за детството си, не можеше да си спомни нито един-единствен миг, когато да е изпитвала такава всепоглъщаща, огромна радост, както когато беше с Маркърс Ройл. Имаше моменти, когато беше щастлива, например, когато работеше за Деби Блекър и когато се сприятели с Джейк, но никога не беше изпитвала неподправена радост. Това чувство я караше да се усмихва и дори високо да се смее, сърцето ѝ преливаше от прекрасното ново усещане, когато държеше ръката на Маркърс Ройл и двамата се разхождаха из Сентръл парк или седеше до него в някое бистро и двамата ядяха пица и пиеха червено италианско вино, или когато танцуваше с него, тяло до тяло в някоя тъмна манхатънска дискотека. Каквото и да правеше с Маркърс, то ѝ носеше чисто удоволствие. Но двамата още не се бяха любили.

Загледа втръчено голямата жълта пчела, която се блъскаше в стените на стъклената ѝ чаша. Взе лъжичката и я извади, постави я на масата, където тя опъна крилцата и краченцата си, за да се изсуши на слънцето. Не защото тя не искаше да се любят с Маркърс, а защото никога не бяха стигали толкова далеч. Прегръщаха се нежно, целуваха се страстно и тя полудяваше от удоволствие, но Маркърс никога не отиваше по-нататък. Той галеше косите, лицето, гърба ѝ по цялата му дължина, а тя лежеше до него и очакваше момента, когато той ще погали гърдите ѝ... Но той не го правеше. А, разбира се, тя не можеше да го докосне първа, не беше възможно. Просто не можеше, независимо колко копнееше за докосването му.

„Може би му трябва време“, тревожеше се Гала и търсеше възможните причини, но тъй като нямаше никакъв опит, не беше сигурна коя от тях е истинската. Може би тези неща не се случваха веднага. Сигурно на страстта също ѝ трябва време, за да стане по-силна, да се натрупа — като любовта. Само ако Дейна не беше така неблагоприятна към приятелството ѝ с Маркърс, можеше да попита нея. Но понякога ѝ се струваше, че върви по силно обтегнато въже между тях двамата — Дейна я обвиняваше, че позволява на Маркърс да монополизира времето ѝ, когато трябва да се концентрира върху

кариерата си, а не да бяга при всяка възможност от „Принстън“, а Маркъс ѝ казваше, че е монополизирана от Дейна и би трябвало да има собствени чувства и собствена воля. Той просто не разбираше, че Дейна я беше спасила. Без Дейна тя беше нищо. Дори по-лошо — беше Хилда Мърсфийлд. И най-вероятно щеше да се върне в Гартуейт, за да работи в местната кръчма или нещо подобно. Дейна направи възможно тя най-после да стане Гала-Роуз. И заради това тя винаги ще обича Дейна. Нямаше нищо, което не би направила за нея. Проблемът беше в това, че също така нямаше нищо, което не би направила за Маркъс!

Гала реши малко да поплува в тези кристалночисти води, а после щеше да последва съветите на Дейна — да се намаже с бодилосион, да облече дълга риза, да сложи на главата си широкопола сламена шапка, да седне на сянка и да чака Дейна да се върне.

Групата, разположила се под тръстиковия покрив на плажния ресторант се наслаждаваше на прекрасния обяд, сервиран със специалното вино на хотела, с което бяха пълни високите им кристални чаши. Добре изстудено, с няколко резенчета лимон и няколко кубчета лед вътре, то изглеждаше разкошно и имаше неповторим вкус. Всички бяха в изключително весело настроение, когато Дейна, в бял бански костюм и с черни слънчеви очила тръгна покрай басейна към тях.

— Здравей, Дейна! — извикаха те и ѝ се усмихнаха. — Тук сме още от седем сутринта! Чакахме теб! Къде е „Никонът“ ти, Дейна? Намери ли подходящото място, Дейна?

И още:

— Е, Дейна, кога тръгваме на снимки? Всички сме тук, готови за работа. Само кажи и започваме!

Те всички се кискаха неудържимо. Без да им обърне никакво внимание, тя се отпусна в един плетен стол и си поръча „много висока чаша с много студен натурален сок“. Свали очилата си и предизвикателно срещна многозначителните им погледи.

— Харесват ми сенките под очите ти — прошепна Мерилин. — Както и сините места по ръцете ти... Ммм, всъщност изглеждаш

страхотно, Дейна! Имаш голямо подобрене! Точно както би изглеждала всяка задоволена жена!

Вик се появи до другия край на басейна, махна весело на Дейна, скоочи във водата и започна с равномерни движения да плува от единия край до другия и обратно.

— Започвам да се чудя — добави Мерилин. — Дали той не е причината за доволната усмивка, изписала се на лицето ти?

Гала забеляза новата нежност, появила се в очите на Дейна, когато тя гледаше мъжа в басейна и спокойната ѝ отпусната стойка. Това тук не беше вчерашната Дейна, нетърпелива да вложи енергията си в работата, винаги изискваща от тях да работят все повече и все по-добре. Дейна изглеждала така, както се чувстваше Гала, когато беше с Маркърс!

Като откъсна най-последен поглед от загорялото мускуесто тяло на Вик, Дейна се усмихна предизвикателно.

— Всички ние имаме нужда от малко отпускане — каза тя, притисна студената чаша до пламналата си буза и се наслади на хладината ѝ. — Довечера ще работим.

— Да, ура! — извикаха весело те и направиха знак на келнера да донесе още от изстуденото вино. — Ще прием за това!

— Чакайте малко. Довечера ли каза? — запита Мерилин.

— Разбира се — отговори Дейна, като мислеше за това как изглежда плажът на лунна светлина, за фосфоресцентните вълни, тъмните очертания на палмовите листа на фона на по-светлото индигово небе, за това как ще изглежда Гала-Роуз в бяла рокля, чезнеща сред зеленината... И почувства отново да блика в нея онази съзидателна енергия, само че този път имаше и още нещо — нещо специално, което досега не беше изпитвала и което щеше също да бъде отразено в работата ѝ. Нямахте нищо — опит или чувство, което да не може да бъде пренесено върху снимките и използвано. Онова, което се беше случило между нея и Вик снощи щеше само да обогати образите, които тя създаваше.

Според Дейна, нямаше съмнение, че Вик нарушава работния ѝ график. Както и равновесието ѝ. Дългите чувствени нощи, прекарани в правене на любов, забавяха организирането ѝ сутрин и тя започваше работа по-късно от обикновено. За голяма радост на моделите, между другото. С изключение на Гала-Роуз, която ядосана, ставаше винаги

бодра и я чакаше на терасата с чаша портокалов сок в ръка, като добро момиче, точно в 7:00.

И Дейна винаги се чувстваше виновна, когато направо от прегръдките на Вик, взела студен душ, най-после се появяваше на закуска в 8:30. Бяха снимали през цялата втора нощ, прекарана на островите — първо бяха запечатали върху лентата залеза, а после здрача, след това — тъмносинята звездна нощ. Починаха си малко край огъня, стъкнат и запален от мениджъра на хотела, пиеха шампанско и чакаха първите лъчи на зората да докоснат хоризонта. И тя беше уловила точно онзи миг, в който Гала-Роуз, застанала като русалка в тръпнеща рокля от перленосив шифон, прилепнала към стройното ѝ тяло, с лице, озарено в прасковено и златисто от лъчите на изгряващото слънце, всъщност приличаше на богинята на зората. След тези първи снимки, които грижливо прибра в чантата си, Дейна се успокои. Знаеше, че каквото и друго да направи на острова, ще бъде по-незначително от това. Но продължаваше да води групата след себе си на изоставени плажове и до буйни водопади и снимаше — весели, жизнерадостни снимки, пълни със слънчева светлина и разцъфнали цветя, които щяха да придадат на зимните страници на „Вог“ цвят, живот и обещание за по-добри, слънчеви, бляскави дни.

Без да обръща внимание на многозначителните им и втречени погледи, тя вечеряше насаме с Вик всяка вечер, нетърпелива да разбере повече неща за него. Да разбере самия него. Не беше правилно да не познава мъжа, към когото изпитваше такава огромна страст. Искаше да знае за всички страни на Вик Ломбарди, не само тази, която се разкриваше непосредствено пред нея.

— Разкажи ми повече за себе си — помоли го тя, докато пиеха обичайното шампанско преди вечеря.

— Какво има за разказване? — запита той, а в същото време си мислеше колко красива е тя в жълтата копринена рокля и свободно пуснатата медночервена коса.

— Например, какъв си бил като малък? — настоя тя.

— Като всички други малки деца на италианци от блока, в който живеехме, предполагам — отговори той с усмивка.

— Не... Наистина. Всъщност те питам какви бяха амбициите ти тогава.

— Амбицията ми беше да ям възможно най-големия сандвич в заведението на Емилио Дели, с говеждо месо, наденички и червен пипер винаги, когато ми се удаде случай. И трябва да ти кажа, лейди, че сандвичът беше достоен за истински герои!

— Окей, окей! — извика Дейна през смях. — Предавам се. Повече никакви въпроси.

— Значи е мой ред?

— Какво искаш да знаеш? — запита тя като изправи гръб и се престори на изключително сериозна.

— Какви са твоите амбиции? — Вик отпиваше от шампанското си и я гледаше с присвити очи. — Хайде, кажи ми! — настоя той, когато тя се поколеба. — Никога не говориш за себе си.

— Разказах ти за семейството си, за живота си... — отговори тя, сякаш да се защити.

— А за амбициите си? Може и за тях да ми разкажеш — каза той и взе ръката ѝ в своята, — защото амбицията те огрява отвътре, блести в очите ти и грее от лицето ти. Ти си отдадена на работата си, Дейна Лорънс. Чудех се...

Тя чакаше, бездиханна, да чуе какво толкова има да се чуди, но той само отпи от шампанското си и нищо не каза.

— Да, наистина, работата е всичко за мен! — извика тя и се наведе, озарена от радостна възбуда към него. — Аз съм добра в това, което правя, Вик. На двайсет и седем години съм и вече съм се издигнала до върха в тази нелека област. Имаш ли представа какви усилия са необходими, за да се задържиш там? Окей, аз съм успехът, най-добрият фотограф на тази година, но трябва непрекъснато да имам нови идеи, да работя, да бъда победител всеки път, за да имам успех и следващата година.

— Разбирам — отговори той сериозно. — Само се чудех...

— Е?

— Дали си заслужава? Модни снимки — сви рамене той. — Забавно е, да. Но те са нещо, което отминава моментално, още докато излезе в списанието. Все пак, Дейна, ти само помагаш на жените да си купят рокли, а те биха могли също така лесно да влязат в някой магазин и да ги вземат от закачалките. Питам къде е задоволството от работата? Какво получаваш ти от нея, а не какво ѝ даваш. Освен,

предполагам, добри пари и твоето име, отпечатано с малки букви, на страниците на „Вог“.

— С големи букви! — отговори гневно Дейна. — И ми плащат наистина много за таланта ми, Вик Ломбарди!

— Сигурен съм, че е така — въздъхна Вик. Взе ръката ѝ, обърна я с дланта нагоре и я целуна нежно. — Сигурен съм, че е така, прекрасна Дейна. И заслужаваш всеки цент от парите. Не оспорвам неоспоримия ти талант, нито твоята интелигентност. Но четенето на списания при мен е ограничено до „Тайм“, „Нюзуик“, „Икономист“, когато успея да се добера до него, а понякога и „Джейнс Дифенс Уикли“... И, да ти кажа, снимките в списанието на Джейн много често са някакви размазани петна, направени от сателит снимки на някакви нуклеарни ядра, секретни самолети, уловени от шпионска камера, и други такива. Не са от твоята класа.

— Така ли? Никога ли не четеш „Таун енд Кънтри“, „Харпърс Базар“, „Тотлър“, „Харпърс енд Куин“...?

Изражението ѝ, смесица от гняв и изумление, го накара да се засмее и Вик малко съжали, че се отнесе така с нея, но искаше да ѝ каже, че в света има много повече неща от модните снимки.

— Колко струва това ваше пътуване? — запита той и си наля още шампанско.

— Много. Плащат ми и всичкото шампанско, което мога да изпия.

— Туш съм — отговори той. — Моето аз си го плащам сам.

— Не си избрал както трябва, отбора и играта, Вик Ломбарди — отговори тя.

— Странно, аз си мислех същото за теб.

Болеше я, задето той мисли работата ѝ за обикновена и маловажна, но Дейна се опита да мисли по-разумно, повтаряше си, че неговият свят е по-сериозен — свят, където на снимките е отразена борбата на живот и смърт. Как би могла да очаква от него да разбере и да оцени нейния успех? Защото тя имаше успех, в истинския свят на Ню Йорк, където всичко това имаше значение. Останаха известно време да седят в мълчание, а после Дейна каза:

— Дали не бихме могли просто да забравим целия този разговор?

— Разбира се — отговори той. — Извинявам се, ако съм те разстроил.

— Какво ще кажеш да вечеряме тогава? — запита тя, опитвайки се да възвърне предишната интимност между тях.

— Сделката е сключена — ти обещавах да не говориш за „Вог“ и за света на модата, а аз обещавам да не говоря за „Джейнс Дифенс Уикли“.

— Не издържам повече! — извика тя и присмехулно се хвана за сърцето. Но наистина искаше да каже това. Искаше да запази нещата с Вик Ломбарди точно такива, каквито бяха — страстна любовна връзка на красив остров, обречена като любов по време на плаване с презокеански лайнер, която ще приключи, когато двамата се върнат към истинския си живот.

Беше ранна неделна утрин, седмият ден от пристигането им, когато Дейна реши, че е време да си починат. Искаше да прекара целия ден и цялата нощ насаме с Вик, да обиколят острова с взет под наем джип и да отседнат в някой от по-малките хотели на острова. Да бъдат само двамата, без другите да ги наблюдават непрекъснато и крадешком, да ги карат да се чувстват неудобно! Щяха да напуснат острова във вторник, но Дейна беше решила да не мисли за това, докато не стане крайно време.

Двамата спяха, голи и стоплени от любовния акт, краката ѝ все още обгръщаха тялото му, телата им бяха отпуснати едно до друго в пълна хармония, когато телефонът иззвъня.

— Исусе! — възкликна Вик и грабна слушалката. — Какво има? — Въпросът му прозвуча като стон.

Дейна отметна косата от очите си, подпря се на лакът и започна да го гледа как набързо нахвърля някакви бележки.

— Точно така — каза той. После: — Окей, Бил. Да, записах. — И накрая: — Да, ще бъда там. Ще се видим.

Отпусна отново глава на възглавницата и втренчи поглед в тавана.

— Какво има, скъпи? — запита Дейна. Но вече знаеше истината.

— Трябва да взема първия полет обратно до Барбадос — каза безизразно Вик. — А оттам — за Лондон, а после — за Делхи. Отново има размирици в Амрисар и искат да отида там.

— Разбирам — отговори тя. Опита се да сдържи чувствата си. — Окей, тогава... Ами, ти трябва да опаковаш нещата си... Искам да кажа, сигурно нямаш много време. По-добре ще е да ти помогна.

— Всичко е наред — каза той нежно! — Свикнал съм да се справям с това сам. И с годините ставам все по-добър.

— Разбира се — каза тя тихо, стиснала чаршафа плътно около себе си. Така много искаше да не заплаче... Исусе, това е смешно... Той е просто мъж, когото е срещнала по време на ваканция на остров и въобще не беше нейният тип. Ако го беше срещнала в Ню Йорк, сигурно нямаше да намерят и две думи, които да разменят... Вик си имаше свой собствен свят, а тя — неин. Нима не й беше дал ясно да го разбере онази нощ?

— Защо трябва да го правиш? — Думите се изплъзнаха от устата й преди да може да ги спре. — Защо трябва да заминаваш? Да рискуваш живота си?

— Сладката ми. — Вик я прегърна и нежно я притисна до себе си, като че ли беше направена от най-скъп порцелан и всеки момент можеше да се счупи. — Аз съм журналист. Това ми е работата. Това е моят живот, Дейна.

— Разбирам — каза тя, но в очите й бликнаха сълзи. — Ти си имаш своя живот и нашите пътища просто не се пресичат. Освен на неутрална територия като тази.

— Ти също сама си избрала живота си, любима — каза той, като я хвана за раменете и се взря в очите й.

— А ти го презираш! — отговори тя, внимателно подбирайки думите. Изпитваше отчаяние, но реши да го скрие под маската на гнева.

— Не го презирам — отговори той също така внимателно. — Само... го поставям под въпрос.

После той побърза да опакова нещата си и след по-малко от половин час тя стоеше на терасата и гледаше как джипът на хотела го откарва надалеч — към летището, а после далеч на изток. Далеч от нейния живот.

ГЛАВА 22

Броуди Флайт е хубав мъж, реши Дейна. Беше привлекателен по свой начин — като уличните побойници, които винаги се бият за доброто. Беше чаровен и беше надарен с таланта да води нескончаеми и интересни разговори, които винаги я караха да избухва в щастлив смях. Също така той беше постигнал огромен успех и беше много богат. Тогава защо, питаше се тя, докато двамата вечеряха в „Четири сезона“, все още чакаше онази тръпка, която се предполагаше, че трябва да изпитва с момче като Броуди, което все ти повтаря, че е лудо по теб.

— Това не зависи от мен — говореше Броуди с печална нотка в гласа. — Всичко, от което се нуждаеш, беше да се влюбя в модна фотографка, която ще прави великолепни снимки за моите конкуренти и ще бъде причина за техните астрономически продажби всеки път, когато се скараме! Опитвах се да се преборя с любовта си, Дейна, но загубих... Но съм готов да приема другото предизвикателство, образно казано... Ще бъдеш ли моето момиче, Дейна Лорънс?

— Ах! — въздъхна театрално тя. — За миг си помислих, че ще ми предложиш брак.

Той ѝ се усмихна обезоръжаващо. Очите му гледаха уморено, а по брадичката му беше набола двудневна брада, защото работеше и денем, и нощем по следващата си колекция. Светлосинята му риза беше безупречно изгладена, а костюмът му — перфектно ушит. *„Той изглежда, помисли си Дейна, точно така, както трябва да изглежда един дизайнер. Небрежно-елегантен, уж груб, но всъщност мъжествен... Тогава защо, по дяволите, не чувствам нищо към него?“*

— Всичко по реда си — каза той весело. — Искаш годежен пръстен, такава ли е работата? Утре ще отидем до бижутерияния магазин на Хари Уинстън или до този на Ван Клийф. А може би нещо от „Картие“? Ти избираш. Но първо искам да ти дам възможност да откриеш какво значи да живееш с лудо момче като мен. Всъщност, Дейна, това не е истина — добави той, станал изведнъж сериозен. —

Не те моля направо да се омъжиш за мен, защото се страхувам, че ще кажеш „не“. Реших, че може би първо трябва да свикнеш с идеята.

— Броуди... — Дейна прокара тревожно ръка през гъстата си червена коса, като се питаше какво да му отговори. — Виж — каза тя най-накрая, — не може ли да оставим нещата между нас така, както са си поне за малко? Винаги съм щастлива, когато съм с теб, Броуди... Харесвам те повече от почти всички мъже, които познавам...

— Харесваш ме? — Той повдигна въпросително вежди. — Почти? Не са хубави тези думи, бейб... Бих могъл да преживея това „харесвам“ известно време, докато те накарам да преоцениш нещата, но „почти“ — това ме кара да мисля, че има мъж, когото харесваш повече от мен. Така ли е?

Дейна поклати глава и втренчи поглед в прекрасно наредените в бялата чиния плодове пред себе си... Но, разбира се, Броуди беше прав. Тя не успяваше да се освободи от образа на Вик Ломбарди, от вида на мускулестото му тяло, от профила му, очертан на фона на тъмносиньото небе, нито от предизвикателството, което се съдържаше в погледа му, когато я запита каква е стойността на нейния талант, за желанието, което завладяваше и двамата, когато той я докоснеше, за страстните им тропически нощи...

— Всичко е наред, Дейна — каза Броуди и хвана ръката ѝ през масата. — Реших, че трябва да опитам, това е всичко. Още ли сме приятели?

— Все още ли ме искаш само за приятелка?

Погледът на зелените ѝ очи, тревожен, срещна неговия и Броуди Флайт се прокле за това какъв е глупак, но наистина харесваше това момиче. Тя беше влязла под кожата му с тази своя смесица от напористост и уязвимост...

— Разбира се, че искам да сме приятели — отговори той и целуна дланта ѝ. — И предложението все още остава, Дейна. По което време кажеш.

Но когато по-късно лимузината спря пред нейния блок, Броуди не настоя да влезе за последно питие. Само я целуна леко по бузата.

— Обади ми се следващата седмица, бейб — каза ѝ той. — Ще обядваме заедно. Окей?

Дейна беше обзавела с много любов просторния си апартамент в любимите си цветове бяло и черно, беше си купила модерна

съвременна хай-фи техника, картини на постмодернисти, беше добавила малко по-ярки цветове чрез абстрактни рисунки, подредени в редица по стените, но тази вечер той ѝ се струваше безличен и самотен... Просто колекция от предмети и идеи. Една от стените беше запълнена с лавици за книги, които съдържаха подвързани в черно албуми. В тези албуми тя пазеше всички снимки, които беше правила и смяташе, че заслужават да се запазят. Да, пазеше само онези, които говореха за таланта ѝ. В предното си жилище, което беше много по-малко, тя забождаше снимките направо на стените и беше запълнила всяко свободно пространство с тях, но по-късно реши, че никога вече няма да показва работата в дома си. Сега имаше само една снимка в спалнята — първата снимка, висока цели три фута, която беше направила на Гала-Роуз. На нея вниманието привличаха огромните ѝ невинни очи и нежните, меки, чувствени устни.

Взе един албум и коленичи на лакирания паркет. Нямахше нужда да разлиства страниците, за да намери онова, което търси. Албумът се отваряше автоматично на снимката на Вик Ломбарди, направена на острова. Познаваше лицето му добре, все още си спомняше всяка негова бръчица и всяко негово изражение — широкото му чело и тъмната коса, прекрасните му очи, присвити и весели, решителната му брадичка и малко несъразмерно големия нос... „*Лицето му подсказва, че той е човек, който никога не прави компромиси*“, помисли си тя и затвори албума с въздишка. Беше глупачка, че позволява на спомените да я обсебят. Да, този мъж беше променил целия ѝ живот. Беше получила само една-единствена пощенска картичка от него — на индийски храм — но сърцето ѝ беше прескочило два удара, когато тя прочете съдържанието... „*Липсваш ми, Дейна Лорънс!*“ Това беше всичко. Беше се подписал простичко: „Вик...“ Нито „С любов“, нито „Прегръдки“, нито „Целувки“, никакви страстни изявления, че не може да живее без нея. А тя се страхуваше, че не може да живее без него.

Трябваше обаче да признае истината поне пред себе си и да се справи с положението. Вик беше преминал през живота ѝ като бляскава комета. Май щеше да го вижда толкова често, колкото и Халеевата комета. Освен по телевизията, където се появяваше редовно, но винаги от някое далечно място, където разумен човек не би стъпил. След първите няколко седмици тя си наложи да престане да претърсва

каналите, предаващи новини, само за да види лицето му. Съсредоточи се върху работата си и върху редките си срещи с Броуди Флайт.

Вдигна телефонната слушалка и се обади на момичето, което записваше телефонните обаждания до нея.

— Здравей, Дейна — каза ѝ бодро то. — Гала-Роуз се обади и каза, че пак ще те потърси по-късно.

„По-късно?“, помисли си Дейна. Гала трябваше вече да си е в леглото. Утре щяха да направят снимките за поредицата „Грижа за кожата на младите“ на „Аелон Козметикс“ и тя трябваше да изглежда възможно най-добре. Прослуша автоматично и разсеяно останалите си обаждания, като продължаваше да мисли за Гала. После вдигна отново слушалката и набра номера ѝ, но никой не отговори. Тя, загубила всякакво настроение, отиде до прозореца и се загледа в назъбения нощен пейзаж на Манхатън. Чувстваше се дори по-самотна отпреди. Значи Гала отново беше навън. Най-вероятно с Маркъс Ройл, който, изглежда, монополизираше цялото ѝ свободно време!

Отиде в спалнята, вече изпаднала в отчаяние от чувството за самота, съблече се и си легна, като потръпна от допира на чаршафите до голата си кожа. Сви се на кълбо, затвори очи, обгърна тялото си с ръце и се запита какво я беше прихванало, та така глупаво отклони предложението на Броуди Флайт заради един случайно срещнат непознат като Вик Ломбарди.

„Направо невероятно колко бляскаво изглежда Гала днес“, помисли си Дейна, докато гледаше към нея през лещите на фотоапарата „Хаселблад“. Каквото и да беше правила предишната нощ, очевидно имаше положителен ефект върху нея — момичето просто грееше. Очите ѝ блестяха, кожата ѝ беше безупречна... Гала изглеждаше като всяко момиче, което току-що се връща от разходка сред хълмовете или което е плавало на яхта по крайбрежието на Вайнярд Хейвън, макар че бяха работили през целия ден! Беше удивително колко бързо Гала разви умение да изглежда всеки път различно пред камерата. Сега, изглежда, можеше да се превъплътява без усилие в личностите, които Дейна или работата изискваха от нея. Беше идеална за рекламната кампания, насочена към девойките на възраст от петнайсет до двайсет и четири години, защото цялата

концепция беше базирана на безупречната чистота на кожата, блестяща от здраве. Днес Гала беше олицетворение на този идеал.

— Прекрасно, Гала-Роуз, изглеждаш фантастично! — извика Дейна. — Ще направим няколко моментални снимки само за да проверим светлината. — Гледаше как помощникът ѝ Фрости Уайт проявява полароидните снимки и разглежда всяка още при излизането ѝ. Гала стоеше търпеливо пред фотообектива и си представяше, че е на някое прекрасно място заедно с Маркърс, че двамата се разхождат по тихия плаж, вятърът шепне в косите им, а хладният пясък гали краката им... Че от време на време той докосва нежно ръката ѝ и се взира в очите ѝ... Че я целува...

— Великолепно, Гала! Фантастично! Запази замечтаното изражение на очите си още няколко минути, после ще опитаме нещо различно.

Гала си спомни, че Маркърс я чака в стаята си в „Принстън“. Тя имаше намерение да вземе влака в 5:30. Насочи нетърпеливо поглед към часовника, закачен на стената в студиото. Вече беше 4:15, а Дейна продължаваше да снима. Дори да приключеше след половин час, пак щеше да има време, само че щеше да се наложи да си потърси такси, а после да помоли шофьора да кара като бесен през пиковия час в Ню Йорк. Щеше също така да бъде с всичкия този грим по лицето си, защото нямаше да има време да го почисти, а мразеше да показва на Маркърс лицето си на модел. Когато беше с него, искаше да бъде самата себе си.

— Исусе, Гала! Какво се е случило? — извика Дейна. — Загуби онова изражение, което ми трябва. Изведнъж заприлича на изтормозена домакиня от предградията, която има ужасно лош ден!

Гала я погледна, наранена, когато Дейна започна да вика стилистката.

— Окей, Моника, обработи я с онези английски гримове на Джоузеф... Може би вдъхновението ѝ ще се върне.

— О, аз мислех, че... — извика Гала, но когато видя заплашителното изражение на Дейна, млъкна изведнъж.

— Да, Гала? Какво си мислеше? Че сме свършили за деня? О, видях те като гледаше часовника. Къде мислиш, че се намиращ, Гала-Роуз? Във фабрика, където звънецът известява края на работното време в 4:30 и всички оставят инструментите и си отиват у дома? — Тя

изглежда гневно Гала, като в същото време си мислеше колко страхотно изглежда. Вече не беше така сърцераздирателно слаба и бедна, както когато я намери в Лондон. Изглеждаше шик, странно красива, щастлива — като момиче от... Къде? Не приличаше на момиче от Ню Йорк, нито от Калифорния... Не, Гала беше европейка. И беше придобила такава... жизненост. Вижте сега как отвърща на погледа ѝ — нещо, което не би направила преди няколко месеца... И, по дяволите, не биваше да го прави и сега!

— Обещах на Маркърс да хвана влака в 5:30 — каза Гала. — Не съм разбрала, че ще работим до толкова късно... Все пак, тук сме от десет сутринта...

Дейна почувства, че и нейната енергия е на привършване. Оживление ѝ даваше единствено съзнанието, че кампанията върви страхотно, а ето че Гала съсипа всичко.

— Напоследък говорим все за Маркърс, нали? — избухна гневно тя и хвърли „Никона“ си на масата. — Само за него мислиш. В лошо настроение си и не можеш да работиш, когато не е наблизо, а когато е — искаш да си с него! Никога не мислиш за работата си или за отговорностите си!

— Дейна, това не е вярно — възрази Гала. — Знаеш, че работя до късно — докато ти кажеш. Никога не съм поставяла Маркърс преди работата.

— Ами аз? — извика Дейна. — Вече пет пари не даваш за мен! Аз те доведох тук, помниш ли? Извадих те от онази дупка, в която живееше в Лондон... Не заради Маркърс Ройл!

— Разбира се, че помня. И винаги ще ти бъда благодарна — каза шепнешком Гала, а по бузите ѝ се затъркаляха сълзи. — Как бих могла да ти го докажа? Вече ти казах, че ще работя... Веднага ще се обадя на Маркърс и ще му кажа, че няма да успея.

— Не си прави труда! — отговори Дейна. По лицето ѝ се стичаха сълзи на самосъжаление и падаха върху бялата ѝ блуза от сатен. — Аз те създадох, Гала-Роуз, а сега Маркърс иска да те открадне. По дяволите, не е честно!

— Но аз пак ще бъда твой модел, Дейна, никога няма да работя за когото и да било друго — каза умолително Гала, хлипайки и подсмърчайки. — Обещавам, че ще бъда на разположение винаги, когато кажеш. Точно както и сега.

— О, така ли? Бих искала да видя как ще стане това, когато Маркъс каже: „Хей, Гала, моля те ела на мача между Принстън и Йейл“, а ние имаме снимки на другия ден. Или ако имам нужда от теб в Европа, а ти се мотаеш без настроение и гледаш тъжно във фотообектива, защото копнееш за любимия си. Любов! Господи! Мразя любовта!

Завъртя се на пети и излезе с гръм и трясък от студиото, като остави Гала да хлипа безпомощно. Дейна изтри с ръкава на бялата си блуза своите собствени сълзи, изкачи стъпалата и отвори рязко вратата на офиса си, а после я затръшна след себе си.

— Е, е — каза Вик Ломбарди и ѝ се усмихна от мястото си върху тапицирания в скъпа кожа стол до прозореца. — За какво е всичко това? Война в модния свят? Буря в чашата за чай на „Вог“?

— Ти? О, ти! — извика Дейна, отметна червената си коса назад от очите, за да го види по-добре, и затропа гневно с крак. — Защо се появи точно сега?!

ГЛАВА 23

Дори когато се излежаваше мързеливо на дивана, Вик изглеждаше много по-жив от повечето хора, които бързаха по улиците, помисли си Дейна и протегна ръка към фотоапарата, но сериозно се питаше дали въобще е възможно да се запечата неговата безгранична енергия върху лентата... Нямаше да прави цветни снимки, разбира се, защото лице като неговото имаше нужда от подчертаване на решителността, от играта между белия и черния цвят. Но нещо не беше както трябва, обстановката не беше подходяща. Очите, които я гледаха през обектива, съдържаха неизмерима мъка, говореха за видени трагедии, знаеха прекалено много. И нейният стилен, обзаведен с вкус към глезенето апартамент изглеждаше странно нереален, сравнен със света на Вик Ломбарди...

— Предполагам, че сега се чувстваш по-добре — каза той и остави чашата си върху масичката за кафе до хартиените кесии, в които бяха взели храна от китайския ресторант.

— Какво искаш да кажеш с това по-добре? — запита подозрително Дейна.

— Отново държиш фотоапарата и аз си помислих, че си по-добре. Дали не е от китайската храна? Или заради нещо, което казах?

Дейна се засмя.

— Съжалявам, Вик. Не исках да бъда груба. И така... негостоприемна.

— Значи се радваш да ме видиш?

— Нямаше да те поканя тук, ако не беше така — отговори тя, но избягна погледа му.

Вик се наведе напред, подпрян на лакти. Отпи от кафето си и продължи да я наблюдава някак напрегнато. Нямаше нужда да си гений, за да усетиш, че днес Дейна е по-разтревожена, отколкото признава. Но досега не беше отронила и дума за това, за чувствата и настроенията си.

— Би ли искала да ми кажеш за какво беше онази сцена през следобедата? — запита той.

Тя го погледна предпазливо, а после отново посвети вниманието си на фотоапарата — започна да слага нова лента.

— Не.

— Ясно. — Той повдигна рамене с привидно безразличие. — Но когато решиш да споделиш, ще те изслушам с удоволствие.

— Ще бъде прекалено тривиално за твоите интелигентни уши — отговори заядливо Дейна. После остави фотоапарата и го погледна засрамено. — О, съжалявам, Вик. Не исках да кажа това. Само дето плановете ми се объркаха малко тази сутрин и изведнъж се почувствах дезориентирана — като че ли всичко, за което съм работила през последните няколко години, може изведнъж да изчезне. О, знам, всички си мислят, че съм издръжлива и непобедима. Не знаят колко трудно ми е било. Те не са имали такъв старт в живота, нали така? Искам да кажа, че бях обикновено малко дете като всички останали, ходех на уроци по балет и играех с топка — такива неща. Жените не се раждат с желание да правят кариера, те стават такива в някакъв етап от живота си!

— Онова, от което имаш нужда. Дейна, е промяна — отговори Вик с весела усмивка. — А аз съм точно мъжът, който може да ти я предложи. Утре заминавам за Вашингтон. Възложиха ми нова работа — да отразя живота в столицата за разнообразие. Аз ще имам работа с дипломатическия корпус, Дейна — партита, приеми, лимузини и шампанско. Защо не дойдеш с мен? Вземи фотоапаратите си и направи няколко снимки на хората на властта, когато работят и когато почиват. Мога да гарантирам, че дните ти ще бъдат пълни с изненади. И освен това искам да си с мен. Какво ще кажеш?

Защо тя, също като другите, да не улови щастието, докато все още има възможност? Дейна се замисли, защото беше сигурно, че с този мъж и с неговия пълен със събития живот, в който той трябва да реагира бързо, щастието не може да трае дълго. А във Вашингтон тя ще може да види света на властта отвътре... Със сигурност щеше да стане страхотно фотоесе. И Дейна реши да отхвърли задълженията и отговорностите си в „Имиджис“ като прекалено тежка пелерина.

— Ще дойда с теб, Вик — каза с блеснали очи.

— Какво те убеди? — запита той с горчива усмивка. — Вашингтон или аз?

— И двете — отговори му простичко.

Той взе фотоапарата от ръцете ѝ и внимателно го остави на масата.

— Надявах се да кажеш това — каза тихо и я взе в прегръдките си. — Защото това беше единствената причина, поради която приех новата поръчка. Помислих си: „Или Дейна и Вашингтон, или никакъв Вашингтон.“

Дейна отпусна глава на рамото му и въздъхна доволно... Имаше нужда от Вик Ломбарди тази вечер, от неговата спокойна увереност. Защото, въпреки че външно изглеждаше силна, тя все още се чувстваше несигурна и се страхуваше понякога. Вдигна лице към него и устата му завладя нейната. И тогава тя забрави съмненията си и това, че се беше ядосала на Гала. Изчезнаха и всичките ѝ тревоги за кариерата. Тя беше просто Дейна, изгаряща от любов.

— Това е — каза Вик, когато излязоха от таксито и започнаха да изкачват стъпалата, които водеха към хотел „Уотъргейт“ на път за третото си парти тази вечер. — Така се сключват сделките — на приеми в посолството и на индустриални коктейли, на вечери, давани от домакини, които са обществени фигури. Последните решения на правителството се вземат в хотелски коридори и доходоносни договори биват предлагани в мъжката тоалетна. До този момент вероятно сме срещнали поне дузина шпиони, но не успяхме да разпознаем нито един!

— Аз се сетих за един! — отговори тя със смях. — Какво ще кажеш за онзи дебелак, който пуши пура, застанал на рецепцията? Обзалагам се, че е продал поне дузина тайни за времето, когато е бил шпионин.

— Този, моя скъпа, невежа Дейна, беше един от нашите най-уважавани сенатори — отговори Вик и ѝ направи път да влезе преди него във вече претъпканата зала, където се даваше прием в чест на балетен ансамбъл от острова, който, не чак преди толкова много години, за малко не причини свалянето на президента. Като взе две чаши от минаващия край тях келнер, той успя да им проправи път до

едно по-спокойно местенце край прозореца и въздъхна, когато ѝ подаде шампанското.

— Господ знае защо съм тук — каза шепнешком.

— Мислех, че знаеш защо — отговори тя и погледът ѝ, дълбок и интимен, срещна неговия.

— Обичам те — усмихна се той. — Права си. Господ сигурно знае защо съм тук. Защото те обичам.

Ръката ѝ трепна и шампанското от чашата ѝ пръсна върху ризата му. Дейна вдигна изненадано поглед към него.

— Кажи го отново, Вик Ломбарди — каза тя. — Моля те, кажи го отново... Бавно и ясно.

— Аз... те... обичам... Дейна... Лорънс — повтори той, толкова високо и ясно, че хората извърнаха глави към тях и се усмихнаха. — Макар че ме заля с шампанско.

— Съжалявам, съжалявам... О, искам да кажа... сигурен ли си?

— Разбира се, че съм сигурен — отговори той, придобил озадачен вид. — Защо въобще ми задаваш този въпрос?

— Ами защото... Защото досега никой не се е влюбвал в мен — призна тя.

„Дали това е истина?“, запита се той с безкрайна нежност към нея. Ето я тук, издръжливо и неуморно манхатънско момиче, което тъжно заявява, че досега никой не я е обичал. Исусе, искаше още сега, веднага, да я прегърне и да ѝ каже, че всичко е наред...

— Да се махаме оттук — каза той и я хвана нетърпеливо за ръката. — Искам да бъда насаме с теб... Май ми липсва онзи наш остров.

— И, разбира се, онова наше малко бунгало и лунната светлина, разляла се по плажа — шепнесе тя в ухото му, докато той им пробиваше път през тълпата. — Толкова много пъти мечтаех за това, ти толкова много ми липсваше...

— Хотел „Четири сезона“ — каза Вик на шофьора на таксито. — Много бързаме...

Техният апартамент беше луксозен и пълен с цветя, леглото беше с кралски размери и ги очакваше. Двамата се желяеха отчаяно... Дейна потъна отново в прегръдките му и в усещания и чувства, за чието съществуване не знаеше. Правиха любов нетърпеливо и страстно, като че ли се страхуваха, че никога вече няма да имат такава възможност...

Но тя знаеше, че ще имат. Това между тях беше прекалено силно, за да бъде просто флирт или краткотрайна връзка и със сигурност не можеше да приключи след тези няколко откраднати дни заедно във Вашингтон — време, в което бяха забравени всичките им отговорности и реалността.

— Аз също те обичам — прошепна тя и сля тялото си с неговото.
— Не ме напускай...

Дейна премести фотоапарата от едното си голо рамо на другото, защото кожата ѝ се беше вече зачервила. Късата ѝ черна вечерна рокля от „Ив Сен Лоран“, чието горнище беше плътно по тялото и без презрамки, а полата — бухнала, със сигурност беше великолепна и ефектна, но просто никак не беше удобна за момиче с фотоапарат. Двете неща просто не се съчетаваха и фотоапаратът изглеждаше съвсем не на място. Всъщност след четири дни, прекарани в сред обществения и политическия елит на Вашингтон, самата тя вече се чувстваше не на място. Беше излязла извън средата си, чувстваше се като лекомислено момиче, попаднало в сериозния свят на възрастните.

— Тук аз нямам никаква власт — оплака се тя възмутено, преди да тръгнат за благотворителния бал, устройван в помощ на децата. А дали тази вечер нямаше да се събират приятелите на операта? Беше му изгубила края... — На моя територия аз съм кралят!

— Кралицата — поправи я той с усмивка.

— Сексист — не му остана дължна тя. Но казаното от нея беше истина. Чувстваше се изгубена във Вашингтон, като че ли талантът ѝ беше недоказан. Тя не означаваше нищо в коридорите на истинската власт. А за нея точно властта беше примамката.

— А, ето къде си! — възкликна Вик. — Изгубих те в тази тълпа.

— Направих набързо няколко снимки на присъстващите — каза тя тихо и повдигна пак фотоапарата си.

— Все същите лъскави лица присъстват — каза той. — Все се повтарят, нали, Дейна? И това са жените, за които така упорито се трудиш, за да бъдат те доволни, нали?

— Не е точно така. — Тя обърна пламналото си от яд лице към него. — Модната индустрия представлява доста голяма част от

националната и аз работя това да остане така. Моите снимки помагат да се продава стока за милиони долари.

— Точно така... окей. Щом това те прави щастлива. Ти си наистина много добра в работата си, Дейна. Обзалагам се, че продаваш повече от всички други.

— По дяволите! — извика тя през стиснати зъби. — Защо трябва непрекъснато да се заяждаш с мен?

Той я хвана за ръката и я дръпна встрани от тълпата.

— Защото мисля, че талантът ти е прекалено голям, за да се занимаваш с това, че ти си прекалено силна, прекалено истинска, за да останеш завинаги в този лъскав нереален свят. Имаш нужда да напредваш, да израстваш, да докажеш на себе си, че можеш да дадеш повече на света. Зная, че можеш да го направиш, Дейна. Точно затова се заяждам с теб.

— И какво, по-точно, предлагаш да направя по въпроса? — запита тя, все така ядосана и зачервена. — Да не би да очакваш да зарежа всичко, за което съм работила — всичко, което печеля? И пак ти повтарям, Вик Ломбарди, то е дузина пъти повече, отколкото печелиш ти! Ти не би могъл да ми купиш работа в „Сен Лоран“, за Бога!

Вик я изгледа студено.

— Права си — каза най-накрая. — Не мога. А парите са показателни за успеха на човека, нали? Е, извини ме, Дейна, имам работа. Аз също трябва да заработя хляба си.

Той ѝ обърна гръб и след миг изчезна сред елегантната тълпа.

„Исусе! помисли си Дейна. Имаше ужасно главоболие. Какво очаква да направя? Да летя с него до Бейрут? Да рискувам живота си като него, за да правя снимки на разрушени жилищни блокове и на старици в черни дрехи? Не съм понасяла толкова време капризите на Брахман, не съм си скъсвала задника от работа през всичките тези години, за да ме застрелят! Добра съм в онова, което правя, по дяволите, всички казват, че съм най-добрата. Какво бих правила на друго място?“ И с чувство за вина си спомни отложените снимки... Рискуваше кариерата си заради този мъж! А нима не се беше заклела, че точно това никога няма да се случи?

Като успя някак си да сподави сълзите, тя отиде в дамската тоалетна. Наведе се над мивката и напръска лицето си със студена

вода. Нещата никога нямаше да тръгнат гладко между тях. Въпреки че обичаше Вик, имаше истинска бездна между техните разбирания... По-добре ще бъде просто да изчезне, помисли си тя, да прибере чантичката и фотоапарата си и тихо и незабелязано да се върне в Ню Йорк, където ѝ е мястото. Вик щеше да е толкова зает, че тя едва ли ще му липсва...

ГЛАВА 24

Идиличното студентско градче на „Принстън“ с прилежно окосените тревни площи и красивите бели сгради — смесица от стиловете колониален, готически и съвременен — се стори на Гала пълно с красиви и уверени в себе си момичета. Въпреки че Маркъс стискаше силно ръката ѝ, тя се чувстваше тук не на място.

— Ето, това е — заяви Маркъс и отвори вратата, която водеше към стаята му.

Гала надникна вътре и застина на място, като видя хаоса. Нейният нов апартамент беше малък, но тя го поддържаше в идеален ред.

— Е, какво ще кажеш? — запита той с нескрита гордост. — Баща ми е живял в същата тази стая преди повече от двайсет години.

— Дали тогава не е била по-подредена? — запита тя, наистина ужасена от царящия вътре хаос.

Той набързо освободи един от столовете, като хвърли книгите и пуловерите, които го затрупваха, на земята.

— Мислиш, че това е бъркотия? Трябва да видиш някои от другите стаи! Трябва да ти кажа, Гала-Роуз, че тази е една от най-хубавите и най-спретнатите в цялото градче. Нека ти покажа къде спя.

Той я хвана за ръката и я заведе до нишата във формата L, в която се намираше тясното легло. Под него имаше дървени плоскости и то беше почти под тавана. Свободното място до леглото беше затрупано с дрехи, хавлии и учебници. Въпреки че не одобряваше липсата на ред, Гала се засмя.

— Но защо спиш толкова нависоко? — запита го тя.

— Така имаме повече свободно място под леглото. Както и сама виждаш, то ни е нужно. Окей. Вече знаеш къде прекарвам живота си — когато не съм с теб, разбира се. А сега ще те заведе в бара на Конте да изядем по една пица.

Барът не беше голям, а Маркът изглежда познаваше всички. Гала разглеждаше внимателно момичетата, които Маркът поздравяваше и забеляза как те носят косите си — дълги, блестящи (може би намазани с гел) и свободни, а понякога прибрани на конска опашка. Бяха облечени или в тениски, или в блузи със спретнати якички и шорти бермуди, които не скриваха почти нищо от дългите им красиви стройни крака. Някои бяха небрежно наметнали раменете си с пуловери, а други бяха завързали жилетки на кръста си. Всички носеха или учебници, или ракети за тенис. Излъчваха увереност, че са точно хората, подходящи за това място. Замайна от техните спокойни и самоуверени маниери, тя ги гледаше втренчено и им завиждаше за това, че имаха достъп до свободния свят на младите хора, за чието съществуване дори не знаеше, макар че беше почти на същата възраст. Би дала всичко, за да бъде като тези безгрижни умни момичета, които се разхождаха из студентското градче и които изглеждаха така, като че ли бяха родени тук.

Маркът наблюдаваше как различни изражения се изписват на лицето ѝ и се питаше за какво ли мисли. Деликатната, очарователна красота на Гала-Роуз криеше хилядите ѝ страхове и неувереността ѝ в собствените сили. Беше удивително как е възможно момиче, което е преминало през толкова трудности като нея и оцеляло, да бъде толкова неподготвено за живота. Тя беше най-неувереното момиче, което беше срещал. И най-уязвимото. Историята на живота ѝ го беше разчувствала дълбоко. Беше се влюбил в Гала-Роуз, но тя беше толкова крехка, че той се боеше да не я нарани с някоя погрешна стъпка. Искаше да му вярва, да вярва безусловно, че никога и по никакъв начин няма да я нарани, че винаги ще я обича — защото, разбира се, така щеше да бъде. Тя го очароваше, озадачаваше и го привличаше с простотата на характера си, с искреността си, с липсата на притворство под каквато и да е форма. Гала беше известна, лицето ѝ беше познато на цялата страна, а той беше уверен, че тя дори не забелязва как всяко момиче я оглежда със завист, как критично преценява външността ѝ, стила ѝ на обличане, поведението ѝ. Днес, защото не беше на работа, тя не беше гримирана, а косата ѝ с цвят на мед падаше свободно над огромните ѝ очи. Беше облечена в дънкова пола и каубойска риза, прибрана в деколтето с голяма карфица, изработена от сребро и тюркоаз, а на краката си носеше обикновени обувки с ниски токове. Гала

изглеждаше като всяко друго безупречно облечено и чисто младо момиче, но ноктите ѝ бяха лакирани в изненадващия тъмночервен цвят, а косата ѝ дъхаше на свежа зелена трева. Като докосна нежно хладната ѝ длан, Маркърс прекърсна хода на мислите ѝ.

— Давам много пари, за да узная за какво мислиш — каза той.

— О... Просто си мислех... Ами, нищо, всъщност.

— Нека аз ти кажа. Мислеше за това колко са красиви момичетата тук. Наистина са красиви. А те си мислят за това колко страхотно изглеждаш ти. Нима не забелязваш втренчените им погледи? Те, вероятно, никога досега не са виждали известен модел на живо. И със сигурност не са виждали толкова красив модел като теб.

— Но тези момичета са на моята възраст, Маркърс — каза тя замислено, — а ето че са в това прекрасно училище, без никакви грижи и с чудесно бъдеще пред себе си. Чувствам се на светлинни години от всичко това.

— Тези момичета са работили здравата, за да дойдат тук — отговори Маркърс рязко. — А много от тях трябва и сега да работят, за да могат да останат. Плащат си сами за престоя и обучението. Може би на теб ти се струва, че това тук е някакъв огромен клуб и ние само се мотаем и ходим по партита, но ние наистина приемаме живота сериозно. Всички смятаме, че учението ни е добра инвестиция за бъдещето, че поставяме основите на бъдещия градеж. Ти си постигнала всичко това по друг начин. И трябва да призная, че ти е било по-трудно, че си се чувствала самотна, за разлика от нас, но ти си в началото на дълга и успешна кариера. Нима не разбираш, че тези момичета ти завидват — всички до едно? Че в техните очи ти си щастливката, тази, на която трябва да се възхищават, тази, на която трябва да подражават?

Тя го гледаше без да мига и се питаше за какво ли биха могли да ѝ завидват те — та тя беше само тяло, на което окачаха дрехи, лице, което Дейна моделираше, за да заснеме. Той обърна ръката ѝ с дланта нагоре и нежно я целуна.

— Какво да правя с теб, Гала-Роуз? — въпросът му прозвуча измъчено, като стон или вопъл за помощ.

— Затова ли искаш да бъдеш с мен? — запита тя, изпълнена с подозрения. — Искаш да те виждат с известен модел?

Маркърс не знаеше дали да се засмее, или да побеснее от яд.

— Ще забравя, че си казала това, Гала-Роуз — прошепна той.

Тя го погледна, изпълнена с разкаяние. Как можа да каже нещо толкова глупаво? Маркъс Ройл нямаше нужда от модел, увиснал на ръката му, за да привлеча вниманието. Той беше привлекателен, богат, очарователен и толкова мил... Можеше да има дузина модели, ако пожелаеше, можеше да излезе с всяко едно от тук присъстващите момичета.

— Съжалявам — прошепна тя, — нека не се караме.

— Окей — съгласи се той. — Но е време да поговорим за магията, на която Дейна Лорънс те кара да бъдеш подвластна. Нима не осъзнаваш, че Дейна управлява живота ти? Щом Дейна ти каже, че изглеждаш страхотно, ти й вярваш. Позволяваш на Дейна да ти казва какво да ядеш, или по-скоро — какво да не ядеш. Обзалагам се, че няма да посмееш да си признаеш пред нея, че днес следобед си яла пица. Дейна ти казва в колко часа да си лягаш вечер, кога да станеш сутринта, по кое време да излезеш, къде да отидеш — дали да правиш упражнения, дали да отидеш в здравния клуб, в студиото или на парти... По дяволите, почти се налага да питам първо Дейна, когато искам да те поканя на среща!

— Но, Маркъс — възкликна тя огорчена, — трябва да разбереш, че без Дейна нямаше да постигна нищо. Нищо! Дейна ме измъкна от дъното, тя ме създаде, тя ме промени в Гала-Роуз...

— Това са глупости. Дейна не те е създала. Гала само е ускорила нещата. Или, по-скоро, е успяла да извади на бял свят това, което притежаваш. Тя е свършила по-лесната работа — само ти е придала малко блясък, за да започнеш да отговаряш на нейните нужди. Но онова, което тя всъщност иска, си ти, Гала или Хилда, личността, която си всъщност, личността, която сама си успяла да утвърдиш. Точно ти, личността, си известен модел, а не парцалената кукла на Дейна Лорънс! И освен това — добави той, като се наведе през масата към нея и я погледна внимателно в очите, — в теб, Гала-Хилда-Роуз, съм влюбен аз.

В очите й бликнаха сълзи на щастие. Значи той я обича, сега е сигурна в това. Той не иска просто образа от рекламите и страниците на списанията, той истински обича и желае онази, макар и трудно определяема личност, която е самата тя.

— Аз също те обичам — прошепна тя, забравила за студента келнер, облечен в червена тениска на райета, който стоеше прав до масата им с огромна димяща пица в ръка.

— Е, е, вие двамата! — извика нетърпеливо той. — Престанете да говорите и ми направете място. Да порботим малко, а? Половината със салами, половината — с гъби, нали така?

Те неохотно пуснаха ръцете си и той постави пицата в средата на масата, между тях.

— Двете бири — каза високо — ще пристигнат ей сега...

— Ще се омъжиш ли за мен, Гала? — запита я Маркърс над горещата пица.

— Да — каза тя шепнешком, щастлива. — О, да, Маркърс. Ще се омъжа за теб.

Гала преплете пръсти под масата в молитва. Молеше се той да разбере, че тя трябва първо да пита Дейна и да се увери, че е способна да прояви разбиране...

ГЛАВА 25

Рахел Ройл и съпругът ѝ често бяха говорили да направят околосоветско пътуване, но когато тя решише най-после да запази най-люксоznата каюта апартамент на някой от презокеанските лайнери, Морис си намираще куп други задължения, които естествено бяха приоритетни. Винаги работата беше на първо място за него, а тя непрекъснато му повтаряше, че работи прекалено много. И много често му повтаряше, че има нужда от ваканция. Но Морис беше по природа работохолик и само работата имаше значение в неговия живот. И най-вероятно работата стана причина за смъртта му.

Дори сега Рахел мислеше, че е жалко, дето Морис не се възползва от възможността да пътува приживе. Тя съжаляваше, че ѝ се наложи да направи околосоветското пътуване сама, но признаваше, че дори при тези обстоятелства, плаването с „Куин Елизабет II“ беше изключително забавно.

Като огледа критично външността си в огледалото в „Ролса“, тя приглади суетно бялата си коса и се възхити на лекия приятен тен на кожата си. Това беше по-скоро цветът на здравата кожа, отколкото тен. Тя, естествено, внимаваше много и се грижеше добре за кожата си, винаги използваше крем с висок защитен фактор и носеше широкополи шапки. Отпусна се блажено на възглавничките, докато Уорън, шофьорът, ловко маневрираше в натовареното улично движение по „Уол стрийт“, на път за дома.

Плаването се оказа приятно преживяване. Разбира се, на борда на кораба имаше и хора, които човек не би си правил труда да покани в дома си — по-младите, по-бляскави и по-шумни групички. Имаше и такива, които си мислеха, че самото притежаване на достатъчно пари ще им даде достъп до скъпите и подбрани клубове, към които тя естествено принадлежеше. Нейната малка групичка, както тя обичаше да мисли за нея, скоро се беше събрала, като нейните членове се бяха намерили чрез естествения процес на взаимно преценяване и елиминиране. Бяха се справили много добре, успяха да запазят

интимността си, събираха се на коктейли и вечерни партита, играеха бридж в тишината и спокойствието на стаята, предназначена за игра на карти, не изпитваха нужда да ходят в онзи врящ и кипящ ад — дискотеката. „Общо взето, помисли си Рахел, се забавлявах страхотно.“ Хората от нейната групичка непрекъснато говореха за възможността да си ангажират места за околосветското пътуване и следващата година... А нима не беше чула да казват, че има и такива, които предприемат това плаване всяка година? Рахел разбираше защо го правят. Сега, когато си беше отново у дома, тя много се страхуваше, че животът на кораба ще ѝ липсва. Всъщност нейният голям апартамент щеше да ѝ се стори доста празен тази вечер. „Но пък, помисли си Рахел, докато гледаше през прозореца уличното движение на Манхатън, човек си има своите компенсации.“ Тази вечер щеше да види най-големия си внук, защото днес беше рожденият ѝ ден, а той винаги идваше на вечеря в този ден. И, естествено, Харисън и Джеси-Ан също ще бъдат там. Щеше да научи какво е пропуснала от развитието на малкия си внук Джон и как върви бизнесът, какво ново има в него, какво върви добре и какво — не. Включително за работата по колекцията „Ройл гъл“ и каталога. А в чантичката си имаше цял куп очарователни покани, над които трябваше да се замисли — молби за нейното присъствие в големи къщи имения в Далас и Хюстън, в плантации във Вирджиния, както и в няколко големи и уважавани градове в Англия и Франция... Прекрасни хора бяха всички те. Тя самата трябваше да бъде малко по-активна сега. Да, приятно ѝ беше да си е у дома и отново да се занимава с познатите неща.

В момента Гала беше един от най-скъпо платените модели в Ню Йорк и Дейна я посъветва да си купи апартамент. Дотогава купуването на собствено жилище ѝ се струваше неосъществима мечта и без окуражаването и помощта на Дейна тя нямаше да предприеме нищо. Но сега имаше собствен, макар и малък апартамент. Трябваше да плати още много пари, но все пак си беше неин. Беше боядисан и обзаведен изцяло в бяло, за да потисне завинаги спомените за сиво-кафявите стени, между които беше принудена да живее в Лондон.

Гала разцъфваше при вида на белите килимчета, тапицираните в бяло дивани, семплите бели копринени завеси, белите плочки в банята.

Дори фурната в малката кухничка беше бяла. Дрехите стояха цял ден и цяла нощ там, където ги оставеше, но обувките ѝ бяха прибрани в големите шкафчета, пригодени специално за тази цел. Тя вървеше боса из жилището си, за да не остават петна и следи по белите пътеки. Редовно сменяше огромните букети бели цветя във вазите, които подреждаше върху стъклени рафтове, върху ниската масичка за кафе и върху красивото бюро — по-малко копие на бюрото на Джеси-Ан, което ѝ беше подарено за новия апартамент. Маркът пък ѝ беше подарил красива, съвсем бяла раковина, която беше намерил на плажа на остров Елутера и тя стоеше редом до белия будилник (защото Господ ѝ забраняваше да закъснява за работа, а и с шеф като Дейна това беше невъзможно) на бялото нощно шкафче до леглото ѝ.

Маркът се беше излегнал на белия ѝ диван, вдигнал крака на масичката пред себе си, подложил ръце под главата си — въобще, се беше разположил удобно. Но на младото му и привлекателно лице беше изписана непоколебима твърдост.

Гала седна в края на стола, смръщи загрижено вежди и стисна здраво длани. Помисли си, че в това настроение Маркът прилича изцяло на баща си, така, както е излязъл на снимката, която винаги стоеше на бюрото на Джеси-Ан — същата силна квадратна брадичка, същият арогантен (но в добрия смисъл) нос, същата твърда уста. Тя не беше срещала Харисън Ройл, но беше готова да се обзаложи, че Маркът прилича изцяло на него.

— Знаеш ли какво — предложи Маркът. — Ще те заведа на вечеря. Какво ще кажеш за онзи малък френски ресторант, в който отидохме преди две седмици, онзи, който наистина ти хареса? Или пък винаги можем да отидем в „Карнеги Дели“. — Той ѝ се усмихна. — Оставям на теб да избереш.

— Не бива да ям такава храна — отговори машинално Гала.

— Да идем във френския ресторант тогава. На мен ми е все едно.

— Маркът, моля те. Знаеш, че тази вечер трябва да отидеш на гости при баба си. Сам ми каза, че винаги си там в този ден.

— Добре тогава, ще отида. Но знаеш какви са условията ми. — Той разкръстоса краката си и хлътна един сантиметър по-дълбоко в дивана. Имаше вид на човек, който е много щастлив, че ще може да прекара следващите няколко часа точно там, където е.

Гала въздъхна раздражено от отчаяние. Той знаеше защо тя не може да го придружи до дома на баба му. Първо, Рахел Ройл не я беше поканила. Всъщност баба му дори не знаеше за съществуването ѝ! А Гала въобще не беше сигурна, че мисис Ройл ще бъде доволна да узнае за връзката ѝ с Маркърс. И беше сигурна, че по този въпрос не бива да разговарят точно тази вечер — без никаква подготовка. От онова, което беше чувала за Рахел Ройл от Джеси-Ан и Маркърс, тя се страхуваше, и то не малко, от срещата с нея.

— Хайде, Гала — започна сладко да я придумва Маркърс и да ѝ се усмихва подкупващо. — Ела с мен, моля те. Всичко ще бъде наред, обещавам ти. Джеси-Ан ще бъде там, а ти знаеш, че тя те обича. И малкият ми брат Джон ще бъде там, а той те обожава.

— И баща ти, а той дори не знае за мен.

— С баща ми няма да има проблеми. Ще бъде очарован от теб. Той лесно се поддава на очарованието на красивите жени.

— Значи остава баба ти — продължи да упорства Гала. — Как ще се почувства тя, когато заведеш съвсем непознат човек на семейното събиране?

— Но ти също си част от семейството, Гала. Ти ще бъдеш моя съпруга. — Той стана от дивана и коленичи до нея на бялото килимче. Извади малка кутийка на „Тифани“ от джоба си и ѝ я подаде. — Първият пръстен, който баща ми дал на майка ми, когато били още на седемнайсет години, бил от „Крекър Джакс“ — каза ѝ той. — А покъсно, когато се сгодили, татко направил копие на същия в „Тифани“ — от истински диаманти и смарагди. Погребали я и с двата пръстена, но в „Тифани“ все още пазят дизайна във файловете си и аз направих копие и за теб. За нас. Знаем, че мама щеше да е много доволна, ако можеше да носиш нейния пръстен.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи на щастие, когато той сложи пръстена на пръста ѝ.

— Маркърс, толкова е красив... — Тя гледаше очарована пръстена, който щеше да каже на целия свят, че Маркърс я обича. — Прекрасен е — прошепна тя, когато той я взе в прегръдките си. — Толкова много те обичам.

— Сега, когато официално си бъдещ член на семейство Ройл — прошепна Маркърс и нежно целуна дланта ѝ, — ще дойдеш ли на вечерята по случай рождения ден на баба ми?

Гала все още се колебаеше.

— Не съм сигурна, че подходящият момент е този... Не можем ли да запазим нашата тайна още малко? Само още мъничко? — Тя го молеше, а в същото време мислеше за това, как ще реагира не само мисис Ройл, а и Дейна, когато узнае... „*О, защо животът трябва да е толкова сложен?*“, мислеше си тя тревожно.

— Никакви пазарлъци — отговори Маркърс твърдо. — Искам да бъдеш моя съпруга и искам целият проклет свят да го знае! Така би трябвало да се чувстваш и ти.

Тя знаеше, че е прав. Гала трябваше да се гордее с любовта на Маркърс... Те ще се оженят, а после ще живеят щастливо, също като онези момичета от романите на Барбара Картланд, които четеше скришом под бюрото, когато нямаше много работа във „Фигър Ит Аут“. Внезапно бъдещето ѝ се представи пълно с оптимизъм и щастие, с Маркърс до нея тя ще може да се изправи срещу целия свят и всичко ще бъде направо свършено, сигурна беше.

Маркърс отново я целуваше и тя го прегърна здраво през врата, притисна се към него, погали с длани гъстата му коса, която леко се подвиваше малко над яката му. Дори можеше да усети биенето на сърцето му до гърдите си... Като отдели устни от нейните, той прошепна:

— Толкова много те обичам, Гала, толкова много...

Тя отметна глава назад и започна да се топи от удоволствие от докосванията му, а той бавно обсипа врата ѝ с целувки. После дланите му обхванаха нежно гърдите ѝ и на нея ѝ се прииска той никога да не престане да я докосва... Искаше да я люби... Не искаше да се откъсва от прегръдките му...

— Гала, не можем... Аз не трябва... — изстена Маркърс и я отдалечи от себе си.

— Всичко е наред — прошепна тя, ясно доловила треперенето на ръцете му и нежеланието му да се откъсне от нея. — Искам да ме...

— И аз го искам. Господи, сигурно знаеш това!

Сивите очи на Гала изразяваха силно желание — такова, каквото изгаряше и него, но тя беше най-невинното момиче, което беше срещал през живота си, и въпреки желанието ѝ да се подчини на страстта му, да му се отдаде, начинът, по който реагираше на докосванията му, го караше да се колебае.

— Не искам да те насилвам — прошепна той, стиснал здраво ръцете ѝ в своите. — Скоро ще се оженим, мога да чакам...

Погледът на Гала се беше замъглил от любов и страст, у нея се надигаше силна нежност към него. Любовта ѝ беше толкова истинска, толкова чиста, че тя беше сигурна, че няма нищо лошо в това да се люби с Маркърс. Искаше само да му подари любовта си...

— Няма нужда да чакаме, мили — прошепна тя и притисна горещата си буза до неговата. — Ще се любим до края на живота си, така че — защо да чакаме сега?

Ръцете на Маркърс докосваха нежно тялото ѝ и ѝ идваше да се удави в погледа му. После той целуна страстно устните ѝ, без да се сдържа, и тогава Гала осъзна, че да правиш любов означава не само да даваш, но и да получаваш, да изискваш от любовника си неговите целувки, неговите ръце, неговото тяло... Тя също искаше да го докосне, да го вкуси... Гала затвори очи в екстаз, когато Маркърс я взе в обятията си... Ах, тя не беше си представяла, че любовта е такава, че е толкова красива...

ГЛАВА 26

Джеси-Ан седеше пред тоалетката, решеше косата си и гледаше отражението на Харисън в огледалото със сребърната рамка. Той имаше уморен вид и беше някак си разсеян, като че ли имаше много неща, за които да мисли. Дали се тревожеше за нещо в „Ройл“? Или може би не се чувстваше добре? Знаеше, че той работи много напоследък — даже прекалено много. Непрекъснато летеше нанякъде — Лос Анджелис, Близкия изток, Европа. Захвърли четката и отиде до него.

— Остави на мен — каза тя, хвана краищата на черната му копринена вратовръзка и му се усмихна. Харисън винаги се обличаше официално и грижливо за семейните вечери в дома на майка си. Докато майсторски правеше съвършен възел, тя си мислеше колко красив е съпругът ѝ. Наклони леко глава на една страна и огледа новите фини бръчици, които се бяха образували по лицето му.

— Казвала ли съм ти наскоро колко много те обичам?

— Мисля, че да. Доколкото си спомням. — Сериозният поглед на тъмните му очи срещна нейния.

— Никога не казвам неща, които не са стопроцентова истина — отговори тя и лека усмивка повдигна ъгълчетата на устните ѝ.

— Значи да разбирам, че още ме обичаш?

Това беше казано с такъв копнеж, че сърцето на Джеси-Ан се сви.

— Не съм се променила, Харисън — прошепна тя. — Може и да имам вина, че съм толкова заета в „Имиджис“, но това не означава, че не те обичам. Само дето... Е, напоследък май имаме проблеми с времето, което прекарваме заедно, и не разговаряме много често...

— Ти си заета, Джеси-Ан — каза той и облече вечерното си сако.

— И ти си много зает! — избухна неочаквано тя. Все пак вината не беше изцяло и само нейна.

— Вярно е.

— По дяволите, Харисън, съжалявам. Само дето... Предполагам, че нервите ми са малко опънати тези дни. Може, след всичко, да се окажеш прав — може би не трябваше да се захващам с „Имиджис“. Но сега съм вече ангажирана и работата много ми прилича на грижите за невръстно дете — изисква всеотдайност. Искаш да се грижиш за него, да го храниш и да го гледаш как расте, докато то най-сетне намери мястото си в света. И винаги има толкова много проблеми — добави тя с мисълта за злостното мръсно писмо, което беше получила същата сутрин.

— Мога ли да помогна с нещо?

Харисън изглеждаше искрено загрижен и тя веднага се почувства виновна.

— Аз би трябвало да ти задам този въпрос. Изглеждаш така, сякаш носиш бремето на света! Не си вземал почивен ден повече от година — каза тя. — Може би точно от това имаме нужда — от две седмици на остров Елутера. Ще можем дори да дадем почивка на гувернантката и да имаме Джон само за себе си.

— Звучи страхотно. Кога можем да тръгнем?

Лицето ѝ помръкна, когато си спомни за всичките си задължения.

— Ами, ще съм много заета през следващите две седмици. Ще открием двете нови фотографски студиопомещения, а те са ангажирани вече за месеци напред... Трябва да бъде тук и за следващата усилена рекламна кампания на „Авлон“, защото не мога да разчитам, че Дейна ще се справи с всичко съвсем сама. Напоследък тя е много нервна и не работи добре...

— Само ми кажи, когато можеш — отговори рязко Харисън. Погледна часовника си. — Закъсняваме за вечерята на Рахел. По-добре се облечи, Джеси-Ан.

— Съжалявам, скъпи — прошепна тя разкаяно. — За почивката, имам предвид. Ще намеря време, обещавам. Копнея да бъде насаме с теб, далеч от всичко това. Искам да... да се открием един за друг отново.

Харисън я гледаше без да се усмихва.

— Не мислиш ли, че е по-добре да побързаш? Спомни си, че Рахел трябва да прегледа новия каталог на „Ройл“. Тази вечер може да има война, Джеси-Ан.

Исусе! Напълно беше забравила, че Рахел още не е видяла новия каталог. Да, тя беше отсъствала дълго — цели три месеца.

— Не се тревожи — добави той, — първите цифри от продажбите са добри, а и се покачват. „Имиджис“ вече е на път да се утвърди, въпреки че има да измине още дълъг път.

Джеси-Ан облече набързо скъпа и семпла рокля от шифон и зачака Харисън да закопчее малките копченца на врата ѝ. Той я целуна нежно там, където преди миг бяха пръстите му, и тя се обърна към него, изпитала облекчение.

— Мислех, че си ми сърдит! — възкликна и отново се усмихна.

— Как бих могъл да ти се сърдя, като изглеждаш така! — отговори той нежно. — А сега побързай.

— Готова съм, готова съм! — извика тя и се засуети из стаята. Обу сребристите сандали и взе чантата си. — Окей, Рахел, ето ни, идваме!

Рахел изчака да чуе Парсънс, нейната икономка, да въвежда първите гости във всекидневната стая. Хвърли бърз поглед към скъпия позлатен часовник на бюрото си, поставено под големите прозорци, които гледаха към „Парк авеню“, и отбеляза, че са закъснели с десет минути. Типично за Джеси-Ан, помисли си тя презрително, не ѝ беше ясно как това момиче беше успяло в работата си, в която точността струваше много пари. Каталогът на „Ройл“ лежеше на бюрото ѝ, на лъскавата му корица имаше снимка на усмихнато семейство — така, както винаги беше, откакто Морис Ройл беше поел бизнеса от баща си. Само че този път беше различна. Това не беше солидното, земно, типично американско семейство от средните щати, което клиентите на „Ройл“ бяха свикнали да виждат. Членовете на това семейство не изглеждаха като хора, свикнали да прекарват дългите зимни вечери край огъня в камината, когато майката плете или приготвя вечерята, а таткото е погълнат от новините във вестника, когато малкият син се радва на новите си ролери, а сестра му показва как стои новата ѝ рокля. Разбира се, на снимките не беше изобразена точно тази сцена, но каталозите на „Ройл“ досега успяваха да създадат точно това впечатление. Човек винаги знаеше какво може да открие вътре — качествени продукти, никакви изненади, защото по-голямата част от

хората не можеха да си позволят да бъдат в крак с бързо променящия се свят на модата, солидни мебели, утвърдени и качествени стоки за дома, всичко, от което можете да се нуждаете от кухнята до градината, всичко това можеше да се намери на страниците на „Ройл“. На „Ройл“ можеше да се има доверие. Всеки от членовете на това модерно семейство държеше блестяща златна буква. Таткото държеше „Р“-то — по-млад татко, отколкото обикновено използваша досега, прекалено красив и атлетичен, като човек, който може да играе превъзходно бейзбол, вместо само да гледа игрите по телевизията. Майката държеше „О“-то, нейното красиво, дискретно гримирано лице и стройна фигура, елегантно облечена в копринена блуза и ленена пола, говореха, че тя е несъмнено съвременна жена. Сестрата държеше златното „Й“, облечена само в късо потниче и къс клин и широко усмихната, докато по-малкият от нея син на семейството беше стиснал здраво „Л“-то и се опитваше да запази равновесие на ролерите си. На заден план се виждаше малко кученце, което наистина беше много сладко.

Цялата тази работа, беснееше Рахел, беше абсолютна проява на лош вкус. Снимката беше истинска катастрофа. Домакинските стоки изглеждаха безбожно скъпи и клиентите на „Ройл“ щяха да се откажат от тях. А колкото до страниците с банските костюми... Те бяха скандално секси, дори тя можеше да забележи това! Истинска катастрофа! И цифрите от продажбите за седмицата сигурно го доказваха.

Харисън ще трябва да ѝ даде доста отговори тази вечер, мислеше мрачно тя. Нека само се опита да защити Джеси-Ан. Сега разбра защо не ѝ бяха показали резултатите преди да тръгне на околосветското пътешествие. „*Никога вече, закле се тя, няма да допусна това!*“ Щеше лично да проверява всичко. С каталога под мишница, тя влезе с твърда стъпка във всекидневната и спря изненадана, като видя Маркъс и момичето до него.

— Бабо! — извика той, отиде при нея и я прегърна. — Честит рожден ден и добре дошла отново у дома! Господи, бабо, какво са направили с теб на това плаване, че си отслабнала така? Да не би да не са ти давали да ядеш? Лека си като перце. — Той я вдигна със силните си ръце и я завъртя няколко пъти.

— Маркър! Моля те! — извика тя и се усмихна, макар да не й се искаше. Винаги, още откакто беше малко момче, внукът й беше неустоим за нея. Той беше истински чаровник и сега, когато Морис вече го нямаше, Маркър държеше ключа към нейното сърце. — Не знаех, че ще доведеш и гостенка — каза тя и погледна многозначително Гала.

— Това е много специална гостенка, бабо — отговори Маркър. — Може ли да ти представя моята годеница, Гала-Роуз. Гала, това е баба ми Ройл.

— Годеница ли каза? — запита Рахел изумена.

— Да, бабо. Много съм горд да кажа, че Гала се съгласи да се омъжи за мен.

Рахел затвори очи, все още стиснала каталога. Това вече беше прекалено много. Беше смешно, че той вече мисли за женитба. Годещт беше нелеп за момче на тази възраст. Та той беше още в колежа... Пък и кое, по дяволите, беше това момиче? Не беше от семейство, което тя познава лично. Отвори отново очи и срещна предизвикателния поглед на Маркър. За първи път в живота си Рахел не знаеше какво да каже.

— Аз, ами... Баща ти знае ли за това? — запита тя най-накрая.

— Ти си първата, бабо. Та ние се намерихме съвсем скоро, нали така? — Той се усмихна на Гала. — Хайде, бабо, няма ли да ни поздравяш? Поне ела да се срещнеш с Гала, тя затова е тук, за да се запознаеш с нея.

— Със сигурност няма да ви поздравя за това, което смятам за моментна проява на младежка лудост и глупост. — Тя погледна към Гала. — Мис Роуз, така ли?

— Гала-Роуз. Като Джеси-Ан — каза шепнешком Гала, замръзнала неподвижно под ледения поглед на Рахел. Старицата я оглеждаше критично от главата до петите, наклонила арогантно глава на една страна. „Аз съм Гала-Роуз, известният модел, мислеше си тя. Аз съм постигнала успех и печеля повече пари, отколкото някога съм смятала за възможно... И Маркър Ройл ме обича, аз нося пръстена му и допира на тялото му. И се гордея със себе си. Гордея се и с Маркър. Проклетата да бъда, ако се огъна под властта на тази старица...“

— Гала-Роуз — продължи спокойно да говори Рахел. — Е, мила, виждам, че си много млада, но трябва да ти кажа още отсега, че ако си

мислиш, че бракът с представител на богато семейство ще ти осигури значително богатство в съда по време на развода — защото, няма съмнение, че по план крайната ти цел е разводът — нека ти кажа, и то веднъж завинаги, че Маркърс няма собствени пари и няма да има, докато не наследи попечителския фонд, а тогава ще е на двайсет и седем години. Щом искаш да се омъжиш за него, ще е по-добре да му осигуриш разточителния живот, с който е свикнал. Както знаеш, Маркърс — обърна се тя към внука си, — имах намерение да ти оставя по-голямата част от моето богатство, но ако продължаваш с тези глупости, ще трябва да отстраня името ти от завещанието си.

— Минутка, бабо! — възкликна Маркърс. — Аз помолих Гала да се омъжи за мен. За мен, Маркърс, не за богатството на семейство Ройл. Мили Боже, бабо, винаги си мислила, че животът и светът се въртят около семейния бизнес и парите, които той носи. Е, нека сега ти кажа, че този път грешиш!

— Няма нищо, Маркърс — каза Гала и гласът ѝ прозвуча изненадващо високо в настъпилата тишина. — Мисис Ройл, няма защо да ме заплашвате. Вашите пари не ме интересуват. Печеля достатъчно като модел и Маркърс може да сподели с мен всяко пени, ако иска.

— Ха! Още един модел! — извика презрително Рахел. — Като че ли онова, което правите, може да се сравни с нашите предприятия!

Харисън се спря на прага и с един поглед обхвана напрегнатата сцена, която се разиграваше във всекидневната. Погледът му срещна този на Джеси-Ан за миг, а после се върна към Маркърс и красивата блондинка, изправили се срещу майка му в очевидна схватка.

— Какво, по дяволите, става? — обърна се шепнешком към Джеси-Ан. — И кое е момичето?

— Ако съм разбрала правилно — отвърна също шепнешком тя и издърпа Харисън обратно в коридора — Маркърс току-що заяви на баба си, че е влюбен в Гала-Роуз. И дори, че иска да се ожени за нея.

— Влюбен? Да се ожени? Но коя е тя? Как така не съм я виждал, щом Маркърс е влюбен така силно? Пък и без това той е прекалено млад, за да се ожени.

— Гала-Роуз е моделът, който Дейна доведе от Англия. Тя наистина е много очарователна, много сладка и нежна. Бързо се налага в света на модата, жъне успех след успех. Не си я срещал досега, Харисън, защото напоследък си толкова рядко у дома, че не можеш да

се срещнеш с когото и да било. Не си ли спомняш на колко години си бил самият ти, когато за първи път си се влюбил и оженил? И синът такъв, какъвто бащата, не е ли такава поговорката?

— Но, по дяволите, Джеси-Ан, та аз познавах Мишел през целия си живот... Това е различно. Чудя се от колко ли време Маркърс познава момичето... Седмици? Или два месеца?

Тя го погледна някак тъжно.

— Може и да не е най-подходящият пример — каза тя тихо, — но... Колко дълго беше нашето познанство, когато се оженихме? Няколко седмици? По-малко от два месеца. Защо очакваш от Маркърс да се държи по-различно от баща си? И освен това аз съм повече от сигурна, че той обича Гала. О, хайде, Харисън, та това е най-хубавото нещо на света — двама млади, отчаяно влюбени един в друг. Като Ромео и Жулиета?

Тъмните очи на Харисън срещнаха нейните, но тя не можа да разгадае изражението им — в тях се отразяваха прекалено много мисли, прекалено много промени...

— Ами, тогава — отговори замислено той, — по-добре да влезем в стаята и да вземем положението в свои ръце, преди майка ми да се намеси в хода на истинската любов. — Той взе дланта ѝ в своята и я целуна леко. — Радвам се, че се ожених за теб, Джеси-Ан — прошепна той, — макар да те познавах само от две седмици. Но...

— Но? — запита тя с блеснали очи.

— Но... по-добре да се притечем на помощ на двамата млади. — Ръка за ръка, усмихнати, те влязоха във всекидневната.

— Честит рожден ден, майко! — извика Харисън. — И добре дошла у дома! Плаването ти се е отразило добре, изглеждаш превъзходно, но ми се струваш малко... напрегната. — Тъмните му очи проблясваха, докато я целуваше и по двете бузи. После той я отдалечи малко от себе си и разгледа внимателно леденото ѝ лице. — Да, определено изглеждаш добре, майко. Колко жалко, че така и не успя да накараш татко да попътувате заедно.

— Даже е много добре, че баща ти не е тук тази вечер — отговори Рахел, като издърпа изпод мишницата си каталога на „Ройл“. — Като имам предвид тази катастрофа и... това... — И тя направи жест по посока на Маркърс и Гала, които стояха, хванати за ръце в центъра на стаята. — Това фиаско! Сигурно се обръща в гроба!

— Никак не ти отива да бъдеш мелодраматична, Рахел! — възкликна Джеси-Ан и целуна свекърва си по бузата, с което изпълни дълга си.

— Радвам се да те видя, Маркърс — каза Харисън и го прегърна. — А това е Гала-Роуз, разбира се. Чувал съм доста неща за теб от Джеси-Ан. — Като взе ръката на Гала в своите, той добави: — И всичко е много похвално. Сега и сам мога да видя, че била права.

Гала изпита облекчение, като чу думите му. Изглежда, нямаше да ѝ се наложи да се пребори с цялото семейство Ройл само за една вечер.

— Веднага мога да ти кажа, че аз и Гала сме сгодени и ще се оженим — каза Маркърс и нетърпеливо зачака реакцията на баща си.

— Сгодени? Така ли? Е, това е може би малко неочаквано, но предполагам, че вие двамата знаете какво правите. Както Джеси-Ан ми напомни преди малко, аз самият се ожених много млад. Така че не възразявам. Поздравления и за двама ви. Това означава ли, че трябва да целуна бъдещата си снаха?

Лицето на Гала грейна от облекчение.

— О, разбира се, че трябва! — извика тя и импулсивно прегърна Харисън. — Много ви благодаря, мистър Ройл.

— Има само едно нещо, за което настоявам — Маркърс да завърши колеж — каза той.

— Нищо не би могло да ме спре — отговори той с усмивка. — Може и да мине много време, татко, но някой ден компанията „Ройл“ ще има свой собствен архитект, който да проектира нейните нови магазини.

— Ба! — възкликна Рахел и ги изгледа гневно. Трябваше да вложи цялата си воля, за да не затропа ядно с крака — нещо, което никога през живота си не беше правила! — Знаеш моето мнение по въпросите, Маркърс. И ще го обсъдя с баща ти по-късно. Очевидно, ти не само няма да прекратиш тази глупост, но, изглежда, искаш да изоставиш „Ройл“! Господи, архитектура! И кой, ако мога да попитам, ще управлява семейния бизнес, когато баща ти се пенсионира? Някакъв непознат? Така, както вървят нещата, не ми се струва вероятно компанията „Ройл“ да има собствени магазини! — Като хвърли лъскавия каталог на абаносовата масичка, тя изгледа гневно Джеси-Ан. — Предполагам, че тази работа е твое дело!

— Ами, да, разбира се, но заслугата не е изцяло моя — отговори скромно Джеси-Ан. — Продукцията е на „Имиджис“.

— Това е истински срам! — извика Рахел, а ноздрите ѝ потрепваха от гняв. — Как си се осмелила да смениш имиджа на „Ройл“ и да разтревожиш поколения наши редовни клиенти?!

— Точно в това е въпросът — отговори Джеси-Ан, внезапно започнала да се забавлява от спора. Поне веднъж беше успяла да притисне Рахел до стената. — Каталогът на „Ройл“ не беше в крак с времето, стилът му беше безнадеждно остарял и трябваше да се осъвремени. Ние просто използвахме за корицата хора, които всеки ден можеш да видиш по улиците на предградията. А аз ги познавам добре тези хора, защото съм израснала по същите тези улици.

— Глупости! — срязва я рязко Рахел, като потропваше по лъскавата корица с безупречно поддържаните си, лакирани в розово маникюри. — Погледни само това... това животно!

— Знаеш как е с кучетата — отговори Джеси-Ан, без да се смущава. — Те винаги объркват нещо в последния момент, макар дотогава да са се държали добре. Но решихме, че така снимката е по-реалистична.

Рахел се обърна към сина си... Беше сигурна, че той, също като нея, не харесва каталога. Тя не одобряваше неговата преданост към съпругата му, но как ли щеше да се държи сега, когато трябва да се изправи срещу фактите?

— Сигурна съм, че цифрите от продажбите за последните два месеца показват, че новият имидж на „Ройл“ е истинска катастрофа, Харисън. Предлагам да намалим загубите си, като просто преиздадем миналогодишния си каталог, само да вмъкнем сезонните стоки. Веднага да се върнем към стария формат и да организираме нов каталог колкото е възможно по-скоро. Без съмнение, фотографите, които „Ройл“ използва от години и които са ни предани, ще свършат работата повече от задоволително, и то в стила, създаден и утвърден от баща ти.

— Не е точно така, майко. — Харисън не искаше да я тревожи повече, но тя трябваше да знае истината. — Новият каталог беше повече от успешен. Цифрите от продажбите надвишават с 37% тези от същия месец на миналата година. И не само това, каталогът на „Ройл“ се превръща в ценност за колекционерите. За него, а също и за

„Имиджис“, говорят на „Мадисън авеню“. Нашият каталог всъщност се превръща във вестник, списание, та дори и в телевизионна мрежа, която покрива цялата страна. Всъщност, майко, мисля, че компанията „Ройл“ трябва да изкаже благодарности на трите жени, които осигуриха успех на каталога — Джеси-Ан, Дейна Лорънс и Карълайн Къртни. С общи усилия те измъкнаха „Ройл“ от блатото на четирийсетте години и му дадоха достъп до осемдесетте. Мисля, че говоря от името и на останалите мениджъри, когато казвам, че всички сме много доволни от резултата.

Рахел се държеше здраво за ръба на черната лакирана масичка и се питаше дали ще припадне. Но не, тя просто не беше от типа хора, които се предават, винаги беше имала смелост да защитава убежденията си и нямаше да се промени сега, макар че може би щеше да ѝ се наложи да промени малко тактиката си. Не искаше да дразни Харисън като се покажеше несговорчива, нито пък искаше да загуби внука си.

— Не мога да споря с цифрите — каза тя безизразно. — Изглежда, аз съм грешала досега. Мисля, че съм по-остаряла, отколкото смятах. Тази вечер казвам все това, което не трябва. — Тя се отпусна уморено в малкото позлатено кресло, чиято възглавничка беше избродирала собственоръчно, и ги загледа изпод полуспуснати клепачи. — Мисля, че можеш да отвориш шампанското, Харисън, защото май имаме да празнуваме не само моя рожден ден.

— Ние си тръгваме, бабо — каза Маркъс, хванал Гала за ръката, и двамата се отправиха към вратата.

— Не!

Джеси-Ан погледна Рахел с нескрита изненада.

Гласът ѝ беше омекнал малко, а това в очите ѝ дали не бяха сълзи?

— Доведи Гала да се срещне с баба ти, Маркъс — каза Рахел и успя да се усмихне. — Май ще трябва да се примиря с факта, че вие правите по-добър избор и да оставя вас, младите, да живеете свободно живота си. Ще прием за вашия годеж и за успеха на каталога. А после ще вечеряме. Джеси-Ан, би ли звъннала на Парсънс да ѝ кажеш, че Гала ще остане за вечеря? А после искам да ми кажеш как е малкият ми внук.

Докато Рахел остави Гала да целуне гладката ѝ студена буза, Джеси-Ан се питаше какво ли е намислила, защото Рахел досега не беше бягала от спорове. В едно беше сигурна: това не беше последната ѝ дума нито за женитбата на Маркърс, нито за каталога на „Ройл“.

По-късно същата вечер Джеси-Ан се сгуши в прегръдките на Харисън, все още разцъфнала от страстното им любене. Чувстваше се по-щастлива от месеци насам. Чудеше се дали това, че бяха видели Гала и Маркърс така щастливи, не ги беше накарало да осъзнаят какво могат да загубят. Техният акт на любов беше почти като одобряване, като че ли предизвикваха съдбата, ако може, да им отнеме онова, което имаха. Изведнъж приоритетите в нейния живот ѝ станаха кристално ясни — нейният съпруг и детето им. Може би сега, когато Карълайн беше здраво поела контрола над „Имиджис“, тя щеше да започне малко по малко да се освобождава от работа и да прекарва повече време с Харисън. Защото сега, когато започна да анализира всичко, осъзна, че животът без „Имиджис“ е поносим, но животът без Харисън е немислим.

ГЛАВА 27

Беше десет часът в понеделник сутрин и Карълайн оглеждаше щастливо новия си офис. „Имиджис“ се разрастваше бързо и сега имаше точно четири студия, просторна приемна и нова, много опитна млада секретарка. Всяка от трите партньорки имаше свой просторен офис, в дългата и добре проветрена задна стаичка Лоринда наглеждаше счетоводните книги и преследваше закъснелите с плащанията клиенти като хрътка, подушила лисица, а двете нови секретарки неуморно тракаха на пишещите си машини по цял ден.

Карълайн сама боядиса новия си офис, като използва бяло и леки нюанси на сивия цвят. Имаше мек гълъбовосив килим и тапициран в сиво-синьо диван, квадратно, бяло, лакирано бюро и много зеленина. Офисът изглеждаше семпъл, но удобен както за работа, така и за почивка. Като остави внимателно голям букет от любимите си рози и жълти маргаритки на бюрото, тя съблече сакото си и го закачи на семплата бяла закачалка за дрехи и отиде до прозореца, за да види как вървят новите растения, които скоро беше посадила в малки бели саксии. Листата се бяха разтворили щастливо под ласките на слънчевата светлина и Карълайн се усмихна доволно. Освен домът ѝ, където беше и Калвин, офисът ѝ беше другото място на света, където ѝ се искаше да бъде.

Тя наистина имаше нужда от допълнителното пространство, защото точно нейният офис се оказа най-посещаван от всички, свързани с „Имиджис“. Винаги при Карълайн изтичваха разплаканите модели или онези, които искаха да се оплачат от грима или прическата си, и с малко чар и голямо количество горещ чай, Карълайн успяваше да им вдъхне чувството, че е истински загрижена за тяхната кариера и за проблемите, които имат с приятелите си. И наистина беше. Също в нейния офис идваха и членовете на роксъставите, решили да се отморят между снимките с бутилка кока-кола. „Колата държим в хладилника“, казваше им весело тя. Понякога не ѝ оставаше никакъв

избор, освен да си затвори очите за някои неща, но проклета да беше, ако си затвореше очите за употреба на наркотици!

Нямаше съмнение, че най-после беше намерила призванието си. „Имиджис“ беше като малък театър на Бродуей, мислеше си тя, докато бързо отваряше сутрешната поща. Да, „Имиджис“ беше като театър, но в умален мащаб — всяко студио поставяше собствена пиеса, имаше си собствени представления — сутрешно, матине и вечерно, със свои собствени персонажи и собствен сценарий. Тя управляваше „Имиджис“ успешно и лично обръщаше внимание на всеки един от клиентите им. Последната ѝ идея беше да назначи готвач, за да спести на клиентите тичането до заведението на Блейки или да изпраща някого другото за храна. Бюфетът на „Имиджис“ беше станал известен в модния свят, както и в света на рекламата. И се оказа точно онова дребно, но необходимо нещо, което караше клиентите да идват при тях по-бързо, отколкото можеха да ги обслужат.

Ефикасност, учтивост, любезност бяха ключовите думи, които Карълайн беше успяла да наложи и на работещите в студията. *Колко мило от ваша страна, че сте избрали „Имиджис“, казваше тя на клиентите. Сигурна съм, че няма да съжалявате за решението си, и моля ви не забравяйте да ни кажете какво вино предпочитате. Готвачът ни е превъзходен. И: Толкова сте сладки,* отговаряше им тя, когато накрая ѝ благодаряха. После пишеше писма не само до изпълнителните директори на рекламните агенции и модните редактори в списанията, но също така и до не така уверените членове на роксъстави, които сега търсеха непрекъснато Дейна за снимки. *Нямаме търпение да ви видим тук отново,* пишеше им тя. *Снимките доставиха удоволствие и на нас. Благодарим ви, че използвахте „Имиджис“.* Грижеше се винаги да има достатъчно количество добре изстудено вино и ледено шампанско за клиентите и лично се погрижи за репортера от CBS, който дойде да направи десетминутен репортаж за „Имиджис“, излъчен по каналите из цялата страна, и то в пиковото време точно след новините и така направи името им известно на всяко домакинство.

Вече нямаха проблеми с намирането на работа. Поръчките валяха една след друга. Проблемът беше да си вземат парите от клиентите навреме! И точно големите сметки им създаваха трудности. Предната вечер Лоринда ѝ беше предоставила отчетите за последния

месец. Парите в брой, с които разполагаха, наистина не бяха много и това беше тревожно. Разширяването им беше излязло доста скъпо, въпреки че Джеси-Ан беше купила съседните сгради със собствени пари. Но непрекъснато нарастващата сума за ремонти и обзавеждане, плюс новото оборудване, от което имаха нужда, бяха привършили парите в брой на „Имиджис“ и сумата под чертата накара Карълайн да ахне! Разбира се, накрая плащанията щяха да постъпят, помисли си тя, докато разрязваше поредния плик с малкото си джобно ножче, украсено с перли. Още една сметка. Ако не беше солидната поръчка на „Ройл“ — вече започнаха снимките по каталога за следващата година — „Имиджис“ можеше да се окаже в беда. Като сложи сметката на купа, който щеше да предаде на Лоринда, тя се замисли за годежа на Гала и Маркъс. Не можеше да се каже, че той е изненада, защото те бяха така влюбени един в друг, че това беше логичното заключение — за всички, освен за Дейна! А какво Дейна щеше да си помисли за това, беше съвсем отделен въпрос. Слава Богу, че тя беше извън града за няколко дни. Така нещата щяха да останат спокойни още няколко дни, защото със сигурност щяха да си имат проблеми, когато Дейна разбере за действията на своето протеже!

Като се замислеше за това, тя не знаеше точно къде е Дейна в момента. Тя просто се обади по телефона и каза: *„Ще си взема няколко дни почивка, но ще се върна навреме за снимките по кампанията на Марио следващата седмица. Ще се видим.“* И изчезна. *„Ах, добре, помисли си Карълайн. Надявам се да е с някой мъж и да е щастлива. Дейна прекарва прекалено много сама. И е доста напрегната. Влага всичко в работата и нищо друго няма значение в живота ѝ.“* Всеки заслужава почивка, и особено техният главен фотограф.

— Карълайн? — Джеси-Ан подаде глава през вратата. — Сама ли си?

Карълайн я изгледа остро.

— Страшно си бледа. Какво има?

— Току-що ми се обади Рахел Ройл — обясни Джеси-Ан с нещастен вид. — Искаше да знае дали съм чула клюките за Харисън и Мери Маккол. Харисън и Мери Маккол, Карълайн! Каза ми, че във всички вестници и списания има техни снимки, че редовно пишат за тях в клюкарските рубрики...

— Ами, разбира се, че ще е така — прекъсна я Карълайн. — Мери е момичето на „Ройл“, а Харисън се грижи рекламната кампания да бъде отразена в пресата. — Тя погледна измъченото лице на Джеси-Ан и се опита да повярва в онова, което току-що беше казала.

— Казах ѝ, че нищо подобно не съм чела и че нещата вървят великолепно между мен и Харисън...

— Тя просто иска да си го върне за изненадата с каталога, това е всичко! — извика възмутено Карълайн. — И се опитва да се бърка в личния ти живот.

— Истината е, Карълайн — каза тъжно Джеси-Ан, — че до последния уикенд нещата между нас двамата наистина се бяха объркали. О, знам, че вината е изцяло моя, че трябваше да прекарвам повече време у дома, да не съм толкова погълната от усилията да изправа „Имиджис“ на крака, да не бързам чак толкова да задоволявам собствените си амбиции... И очевидно съм ужасно заета, та не мога да прочета клюките за собствения си съпруг! А той също отсъства много, вечно е по пътя с Мери...

— Сигурна съм, че всичко между тях е в рамките на бизнеса — отговори Карълайн, както се очакваше от нея. — Нима самата ти не ми каза колко сте били щастливи миналия уикенд?

— Това е вярно — призна тя и лицето ѝ грейна. — Може би сега, след като Рахел ми отвори очите за клюките, започвам да си въобразявам разни неща.

— Знаеш колко добре ви е заедно — на теб и на Харисън! — възкликна Карълайн. — Винаги съм ти завиждала!

— Докато не срещна Калвин — завърши изречението вместо нея Джеси-Ан и се засмя.

— Точно така.

Те се усмигнаха и усмивките им изразяваха разбирателството помежду им.

— Окей, ще се връщам на работа — каза Джеси-Ан. — Имам среща с Броуди Флайт след половин час, макар да мисля, че всъщност той се надява да срещне Дейна. Между другото, къде е Дейна?

Карълайн сви рамене.

— Всичко, което знаем, е, че ще се върне следващата седмица.

— Любовник, когото пази в тайна? Или пък е забягнала с всичките си фотоапарати? Залагам на последното. На Броуди Флайт

никак няма да му е лесно с нашата Дейна. Трябва да отивам в офиса си. — Тя отиде до вратата, където се обърна с усмивка. — Знаеш ли какво? Мисля, че твоят офис ми харесва повече от моя! Ще трябва да сменя червения и синия цвят...

— Почакай, докато си получим парите от клиентите! — извика Карълайн и се засмя.

Усмивката ѝ се стопи, когато вратата се затвори. Нямахше съмнение, че Рахел Ройл се цели право в сърцето. И то с отровна кама. Можеше само да се надява, че Харисън се е осъзнал, и беше благодарна, че Калвин не беше чак толкова пълен с енергия като Харисън. Просто не можеше да си представи Калвин да прекосява континенти, за да преследва някое момиче. Той се чувстваше много удобно в дома ѝ, връзката с нея също му беше удобна. И тогава защо да преследва момичетата? Карълайн знаеше, че когато не пътува по работа, той винаги ще я чака вкъщи. Ще бъде излегнат на дивана, босоног, с разрошена коса и със Стоманения Козмо, котката със сребрист косъм, сгушила се в краката му. В хладилника винаги ще има бутилка от любимото им шампанско и може би двамата ще правят любов преди вечеря — или пък след нея. А може би и два пъти, в зависимост от настроението, в което се намират. Изпълнена с щастие, тя се засмя високо. Искаше да може веднага да прегърне Калвин и да му благодари за това, че я прави толкова щастлива.

ГЛАВА 28

Карълайн гледаше в почуда как Дейна излиза с гръм и трясък от студиото, как вика през рамо на помощника си Фрости: „За Бога, можеш ли да работиш по-организирано!“ Откакто се върна от Вашингтон преди месец, Дейна вечно беше раздразнена и нервна. Дори нещо повече. Беше като жена, обзета от мания, жена, в която са се вселили дяволи. Гримьорите, стилистите и фризьорите бяха вечно кисели и недоволни, и мълчаха през дългите часове на работа. Моделите си намигаха уморено една на друга и гледаха като в транс, унесено, Дейна, а зад гърба ѝ мърмореха, че никак не е лесно да се работи с тази кучка. Моника, една от стилистките, ядеше непрекъснато шоколади, за да потисне нервността си, а Фрости мъкнеше оборудването от единия в другия ъгъл и едва се сдържаше да не избухне като вулкан.

Дейна наистина нямаше никакво право да се отнася така с хората, помисли си Карълайн. Тя не би ги обвинила ни най-малко, ако някой ден си тръгнат просто така. Но снимките, които Дейна правеше, бяха фантастични, работата ѝ беше търсена от всички топ списания, беше любимката на всички модни редактори и изпълнителни директори. Щом работиш с Дейна, значи ще се къпеш в слава, затова естествено никой не напускаше работа. Но атмосферата в „Имиджис“ се беше променила драстично. Карълайн обичаше да си мисли, че агенцията им е като малък и интимен театрален клуб, където всеки познава всеки и уважава техните таланти. Сега обаче приличаше на извънградско шоу, което всеки момент ще бъде смъкнато от сцената! Дейна, тиранина, я наричаха зад гърба ѝ. И Карълайн се страхуваше, че са напълно прави.

Естествено, беше замесен мъж — нима не е така винаги? Такива бяха мрачните мисли на Карълайн, докато слизаше към студио 3, за да види какво, по дяволите, не е наред този път. Гала ѝ беше казала, че проблемът е Вик Ломбарди, телевизионният репортер, когото Дейна срещнала по време на снимките на острова. Сигурно с него Дейна

беше избягала във Вашингтон, като ги беше оставила на милостта на разярени клиенти, на които нямаше как да се извинят. И ако Дейна не можеше да се справи с чувствата си, всички те щяха да страдат заедно с нея.

Спря пред вратата на студиото, за да чуе нещо, което да ѝ подсказе какво става вътре, но там цареше тишина. Не се чуваше нито музика, нито гласове, нито подсмърчания... Нито смях. Дейна ги беше нарекла „тримата мускетари“ в началото, но принципът: „Един за всички и всички за един“ май вече не важеше. И двете — и Джеси-Ан, и Дейна, бяха потънали в собствените си проблеми и това ставаше за сметка на „Имиджис“. И винаги на дъното на цялата работа имаше мъж!

Като отвори вратата, Карълайн обгърна с поглед заплашително тихата сцена: Гала, в къса и прилепнала черна копринена рокля, се беше подпряла уморено на стената, изритала на една страна извънредно високите обувки, на изящно гримираното ѝ лице беше изписана смъртна умора. Дори когато беше уморено, това момиче притежаваше някаква вълшебна красота, помисли си Карълайн, и ѝ се усмихна окуражително. Фрости се беше настанила на стола, наклонила глава на една страна. В ръката си държеше бутилка кока-кола, беше много бледа, но стоически се държеше. Моника дъвчеше последното парченце от поредния шоколад, а опаковките на предишните два лежаха смачкани в краката ѝ. Ектор пушеше мълчаливо в ъгъла, въпреки че в „Имиджис“ имаше строго правило да не се пуши. Изабел се беше облегнала на обсипаната с боклуци маса в съблекалнята, обхванала главата си с ръце и гледаше мрачно отражението си в огледалото. Цяла редица изящни дрехи, произведения на редица американски топдизайнери, чакаха Дейна да им обърне внимание, а до едната стена имаше отворени куфари, пълни с аксесоари — обувки, колани, чанти, бижута, панделки, шалчета.

— Предполагам, че няма смисъл да питам какво не е наред? — запита Карълайн и въздъхна тежко.

— Както обикновено, това е всичко — смутолеви Моника. — Типичното за Дейна настроение отново ни е хванало като в капан.

— Този път не е съвсем типично — поправи я уморено Гала. — Цели четири часа снимахме само тази рокля, а тя не е доволна от нито една снимка. Обвини Моника, че не е подбрала подходящите

аксесоари, крещи на Ектор, че косата ми не е в ред. Опитвахме дузина прически, но тя не хареса нито една. Изабел промени основните цветове на грима ми, придаде ми първо изискан, после невинен вид, но това не можа да задоволи Дейна. А бедната Фрости просто нищо не може да направи както трябва.

— И обвинява Гала за всичко — добави Ектор. — Дейна държи бедното момиче под ярките и горещи светлини от единайсет часа сутринта и дори не ѝ позволява да седне, защото роклята може да се измачка... Моника я съблича грижливо всеки път, когато Изабел трябва да поправи грима. За всички ни е изключително тежко, но само Господ знае как издържа Гала! — каза той и се обърна към Гала. — Ти си лице номер едно в Съединените щати. Не си длъжна да търпиш. Можеш да си избереш който и да е фотограф, каквато и да е работа.

Гала гледаше уморено подутите си крака. Високите обувки бяха поне с половин номер по-малки и се бяха врязали дълбоко в плътта ѝ.

— Сигурна съм, че Дейна не го прави нарочно, за да ни ядоса — каза тихо тя. — Само че не може да постигне ефекта, който иска... Не се получава и това е. И тя е ядосана! Нима не можете да разберете?

— Честно, аз мога — отговори Фрости с леден глас. — Тя знае прекрасно, както и аз, че и ти, и роклята, изглеждате страхотно. На клиентите не им трябва нищо повече от това да уловим точния ъгъл за снимката и да намерим подходящото осветление, а това сме го постигнали.

— Държи се така, сякаш е втори Рембранд — оплака се Ектор. — И ни подлудява всички!

Застанала на прага, Дейна изгледа студено всички подред.

— Така ли, Ектор? Щом ви подлудявам чак толкова, можете да напуснете. И то преди да съм ви уволнила!

— Съгласен съм, така ще е най-добре за мен! — изръмжа Ектор и на свой ред я изгледа студено.

— Престанете и двамата! — побърза да се намеси Карълайн. — Сигурна съм, че няма нужда да отивате толкова далеч. Мисля, че Дейна може да си вземе почивен ден. Това важи за всички вас, Ектор. Вие сте хора с творческа натура и знаете как е, когато нещата вървят великолепно. И колко потиснат е човек, когато, въпреки усилията, които полага, работата просто не върви и не върви. Дайте малко

почивка на Дейна, а? Тя с всички сили се опитва да постигне нещо специално.

— Опитвах се! — поправи я Дейна. — Но вече не. Напускам!

Всички я гледаха замръзнали от изненада.

— Какво?! — запита невярваща Карълайн.

— Напускам. — Дейна се отпусна на един от столовете, облегна се назад и прокара уморено длани през косата си, която и без това изглеждаше като пострадала от циклон. — Обадох се на редактора на „Вог“ и му казах, че няма нищо ново, което да се прибави към тези дрехи. Разполагам с топмодели и съм най-добрият фотограф. И мразя работата, която ми се налага да върша в момента.

— Обадила си се на редактора на „Вог“ и си му казала това?!

— Да. — Дейна гледеше така внимателно тавана, като че ли беше таванът на Сикстинската капела с фреските на Микеланджело. Лека бръчка се беше врязала между двете ѝ вежди. Приличаше на дете, което знае, че е било непослушно, но което също така знае, че възрастните са изцяло в негова власт.

— А може ли да чуем какъв беше отговорът на редактора на „Вог“? — запита тя с леден глас.

— Разбира се. Той се съгласи с новата ми идея. — Погледът на Дейна се премести върху Гала, която все още се подпираше на стената, защото се страхуваше, че като седне, ще измачка скъпоценната рокля. Беше обхванала с длани единия си крак — този, в който изпитваше адски болки.

Всички чакаха мълчаливо Дейна да продължи, но тя нищо не каза.

— Е? — запита Карълайн. — Каква е новата ти идея?

— Просто казах, че тези дрехи са почти еднакви, че в тях няма нищо ново. И той се съгласи с мен. Казах му още, че онова, от което тези дрехи имат нужда, е добрият старомоден блясък — онзи, който излъчват двайсете и трийсетте години на двајсети век. Че трябва да бъдат заснети в пищни околности, при необичайни действия, които да придадат на обикновените рокли необикновена, магическа привлекателност... за да бъдат пожелани от необикновени жени — жени, които обичат предизвикателствата. Мислиш, че в момента си олицетворение на този образ, Гала-Роуз? — запита тя подигравателно.

Гала сви рамене.

— Ще направя всичко, каквото пожелаеш, Дейна.

Ектор я погледна с нескрито отвращение.

— Защо никога нямаш собствено мнение? — запита той. — Какво не е наред с теб, Гала-Роуз?

— Гала-Роуз е умна, това е всичко — отговори вместо нея Дейна. — Знае, че никой, освен мен, не може да я накара да изглежда така, както изглежда в момента. Без мен Гала-Роуз просто не съществува.

Ектор погледна Гала, защото очакваше някакъв отговор, но тя просто се беше втренчила в пода. Бузите ѝ горяха в аленочервено, тя хапеше силно устни.

— По-лошо е, отколкото си мислех! — извика той с все същото отвращение. — Ти не само се мислиш за Рембранд, Дейна, но се мислиш също и за Бог!

— И такава съм си — в моя малък свят — отговори Дейна. — Онези, на които това не се харесва, могат веднага да напуснат.

— Имаш предвид мен, нали така? Добре! — Без да погледне назад, Ектор отиде в съблекалнята и започна шумно да хвърля гребени, четки и шишета шампоан в чантата си, като си мърмореше под нос нещо за кучка, която се мисли за богиня.

— Чакай, Ектор, моля те. — Гала застана на прага, а сивите ѝ очи наистина го умоляваха. — Тя не знае какво приказва. Тя просто е много... много ядосана в момента. Заради онзи мъж. Мисля, че той я е наранил много и сега тя си изкарва на нас. Ние просто понасяме онова, което тя ни прехвърля от несполуките в личния си живот.

Ектор се изправи.

— Тя ли ти каза това? — запита той все още с яд в гласа.

— Да... не. Е, отчасти. — Гала не искаше да споделя с Ектор подробности, но вечерта, в която Дейна се върна от Вашингтон, тя ѝ позвъни и ѝ каза веднага да отиде при нея. Гала беше отишла и беше заварила Дейна обляна в сълзи и ядосана — и на себе си, и на Вик Ломбарди. Беше решила да изпие толкова бутилки шампанско, колкото може, за да удави мъката си. Такъв беше нейният начин, защото мразеше твърдия алкохол. След като изпразни втората бутилка, започна да споделя какво ѝ беше казал Вик. Не беше помолила Гала нито за нейното мнение, нито за съчувствие, искаше от нея просто да бъде там и да я изслуша. Тя се защитаваше, казваше, че права е тя, а той просто подценява работата ѝ, таланта ѝ, цялата ѝ личност, за Бога! После пък

беше говорила от гледната точка на Вик и хлипайки, твърдеше, че прав е той, че нейната работа е тривиална, че тя е майстор, но само технически погледнато. И че все още не се е научила как да използва таланта си за нещо наистина значимо. *„Той признава, че имам талант, плачеше тя. Но сега пък аз започвам да се съмнявам. Преди никога не съм се съмнявала в себе си, Гала, и това е ужасно — подлагала съм на съмнение всичко, което съм научила, което някога съм искала, което съм постигнала в кариерата си...“*

— Повярвай ми — каза тихо Гала на Ектор, — Дейна не искаше да каже това. Тя е ядосана на себе си, не на теб, на мен или на когото и да е от останалите. Не напускай, Ектор.

Не беше възможно да се устои на умолителния ѝ поглед и Ектор отстъпи.

— Е, може би аз също попрекалих малко — призна той. — Но, Гала, не бива да ѝ позволяваш да ти говори така. Просто не е правилно. И не е честно!

— Може би... — отговори Гала, но в сърцето си мислеше, че Дейна има право. Без Дейна, Гала, топмоделът, нямаше да съществува.

— Моля ви — поде и Карълайн, когато Ектор и Гала излязоха от съблекалнята, — да не изпадаме в крайни настроения. „Имиджис“ има нужда от всички вас. Хайде, Дейна, знаеш, че никога няма да намериш фризьор като Ектор, а ти, Ектор, знаеш, че Дейна е най-добрият фотограф в Ню Йорк.

— Окей. Съжалявам — каза Дейна и изражението ѝ изведнъж омекна. — Признавам, че днес се държах като истинска кучка, но вече всичко приключи. Извинена съм, нали? Чуйте, ще купя шампанско за всички. И нека бъде най-доброто за моя екип, Карълайн, защото ние все още сме екип, нали така? — Тя им се усмихна подкупващо, зелените ѝ очи блестяха. Жълтата ѝ лента за коса беше паднала над веждите, ръкавите на бялата ѝ копринена блуза бяха навити над лактите и Гала си помисли, че изглежда като ексцентрична и прекалено слаба тенисистка. Но, изглежда, само тя забелязваше несъответствието между ослепителната усмивка на Дейна и напрежението и тревогата, стаени в погледа ѝ... Дейна беше далеч по-уязвима, отколкото който и да е от тях подозираше.

— Добре — съгласи се Ектор, отиде до Дейна и я целуна леко по бузата.

— О, за Бога, донесете шампанското — нададе уморено стон Фрости, докато останалите се тълпяха около Дейна за сърцераздирателни прегръдки и целувки. — И дано най-последно направим тези проклети снимки!

Седнала на задната седалка в таксито, с което пътуваше към дома си, Гала се чудеше как ще каже на Маркъс, че този уикенд ще трябва да пътува за допълнителни снимки... Дейна не знаеше колко дълго ще отсъстват — три, четири или пет седмици, беше казала доста неясно.

— Това няма да бъдат просто модни снимки, това ще бъде фотоесе за модата. „Вог“ ще го издаде в три последователни издания. Ще бъде триумф, Гала, върхът в моята кариера. Досега.

Точно това „досега“ разтревожи Гала. Към какво друго би могла да се стреми Дейна? Тя притежаваше неизчерпаема енергия, но изтощаваше всички около себе си, изцеждаше ги до последна капка. Уморено потъна по-дълбоко в седалката. Не можеше да обвинява другите, че я смятаха за склонна да понася безропотно всичко, което идва от Дейна. Те всички мислеха, че е като омагьосана от нея. И може би беше така. Сведе поглед към сиво-белите обувки „Фратели Росети“, купени само преди няколко дни от техния елегантен и изключително скъп магазин на „Мадисън авеню“, и си спомни с какъв копнеж ги гледаше на витрината на един магазин на „Бонд стрийт“ в Лондон, когато обикаляше улиците, за да си търси работа. Сега имаше дузина обувки от „Росети“, имаше вечерни рокли на „Валентино“ и бельо на Ралф Лорен и ако пожелаеше да носи кожено палто, можеше да си го позволи. Притежаваше свой собствен апартамент и имаше, поне на нея й струваше, достатъчно пари в банката. Познаваха я, където и да отидеше. Всички я смятаха за постигнал успех топмодел, който има пред себе си още по-бляскава кариера. И, най-хубавото от всичко, имаше любовта на Маркъс. Да, и истината беше, че без Дейна не би имала нищо от всичко това.

Плати на таксиметровия шофьор, мина през въртящите се врати и прекоси забързано обзаведеното и декорирано с дискретен вкус фойе, което беше по-голямо от всички стаи на къщичката им в Йоркшир. Огромните букети биваха подменяни редовно на всеки два дни — множество свежи рози, карамфили и лилии. Стените на асансьора бяха облицовани с дървена ламперия от бледо и много красиво дърво. Превъртя ключа и отвори вратата към своя красив,

целият в бяло апартамент... Домът, който беше изцяло и само неин, където всичко беше ново и неизползвано от други хора. Тя сама се грижеше за реда в жилището. Обличаше стари дънки и блузон, завързваше косата си с шалче и пускаше прахосмукачката, бършеше праха, търкаше мивките и ваната с удоволствието на абсолютен владетел. В началото наистина се страхуваше да живее на двайсетия етаж и мислеше, че никога няма да свикне с небостъргачите на Манхатън. Те върнаха старите кошмари за Уейн Брейсуел, който крачи неуверено по онзи покрив, а земята е така далеч под него. Само че сега беше още по-свикнала с кошмара и успяваше да го изтика назад в подсъзнанието си.

Събу внимателно красивите си обувки и прекоси боса мекия бял килим, за да отиде до телефона и набере номера на телефонния си секретар. Нямаше обаче съобщение от Маркъс. Тя отиде в спалнята, съблече се и подреди дрехите си, за да бъде всичко спретнато. И когато застана под хладката струя вода на душа умората започна да се топи. После пусна гореща струя, за да намали болката в костите ѝ, вдигна глава, за да може водата да се стича и по лицето и косата ѝ, за да отмие гела, спрея за коса и напрежението от целодневната работа.

Онова, което никой не разбираше, беше, че тя обича Дейна. Дейна ѝ беше истинска приятелка. За Гала беше истински кошмар да узнае, че не е необходимо да бъдеш беден, за да бъдеш самотен. Дейна, която беше преуспяла и беше богата, беше толкова самотна, колкото самата тя беше в Лондон. Дейна живееше единствено за работата си — заради всичките онези приеми във висшето общество, заради всичките модни шоуто, на които трябваше да присъства и от които не ѝ оставаше време за личен живот. Когато Дейна се прибереше у дома вечер, тя намираще празен апартамент, а телефонът непрекъснато звънеше, защото хората нямаха търпение да получат услугите ѝ, защото присъствието ѝ на представянето на нечия колекция беше абсолютно наложително. Но никой не се обаждаше просто за да каже: „Здравей, Дейна“, да побъбри с нея и двамата да се посмеят. Гала знаеше, че Броуди Флайт беше насила изгонен от живота на Дейна и той не се обаждаше вече. Защото какъв смисъл имаше да обикаля безкрайно около нея с надеждата, че тя ще промени решението си? А ето сега тази истинска катастрофа с Вик Ломбарди... Този път Дейна беше засегната дълбоко.

Тя с радост би помогнала на Дейна да преживее трудните моменти — точно така, както Дейна ѝ беше помогнала. Гала си обеща, че ще направи за нея всичко, каквото може, защото приятелите са за това, излезе изпод душа и се подсуши грижливо с бяла пухкава хавлия. Ако сега откажеше да отиде на снимки с Дейна, фасадата, с която тя прикриваше болката си, можеше да се пропука. И с Дейна щеше да бъде свършено. Гала се молеше само Маркърс да я разбере, само това искаше от него!

ГЛАВА 29

Докато правеше рутинната си обиколка из студиата и помещенията на „Имиджис“, Джеси-Ан с тъга се питаше къде бяха изчезнали първите радостни тръпки. Бизнесът процъфтяваше и за „Имиджис“ се говореше из целия град, макар че все още непрекъснато ги грозеше опасност да излязат на червено в банката. Нима не беше постигнала успех във всичко, с което се беше захванала? В работата си като модел, в начинанието с „Имиджис“, в брака и майчинството? Какво повече, питаше се тя, може да иска една жена? Тогава защо изпитваше съмнения, макар и скрити дълбоко в подсъзнанието ѝ? Защо точно когато „Имиджис“ най-много имаше нужда от нея, започваше да се пита дали тя има нужда от „Имиджис“?

Ще каже на Карълайн, че ще намали малко работните си часове, а после ще се опита да убеди и Харисън да направи същото. С това решение тя се върна в офиса си. Напоследък между тях се беше възцарила някаква учтива отдалеченост. Той беше в Япония вече от две седмици, а тя направо полудяваше от мъка по него. Наистина много ѝ липсваше.

Вратата на офиса ѝ беше отворена. Лоринда поставяше огромен пакет хартия на бюрото ѝ.

— Здравей, Лоринда! — извика тя. — Още работа за мен?

— Само някои сметки, които искам да одобриш преди да ги платя — отговори Лоринда и извърна поглед от огромния издут кафяв плик, който току-що беше поставила върху таблата на Джеси-Ан. Онзи същият с изрезките от вестниците — наново опакован, за да не го разпознае Джеси-Ан.

Джеси-Ан се настани удобно в големия си син фотьойл и взе пред себе си купа със сметките. Подписа някои от тях, за да може Лоринда да ги плати, а други отдели, за да ги прегледа и Карълайн. Докато подаваше подписаните сметки на Лоринда, погледът ѝ падна върху кафявия плик.

— Какво е това? — запита тя и се усмихна. — Не още сметки, надявам се?

— Не знам — смутолеви Лоринда и тръгна към вратата. — Беше тук, когато влязох... Е, благодаря, Джеси-Ан...

Джеси-Ан си помисли, че Лоринда е рязка днес и като че ли много забързана. Може би я товареха прекалено? Може би беше по-добре да разговаря с Карълайн и за това. Колкото и да не обичаше момичето, признаваше, че е добра в работата си и не искаше да я загуби. След което отвори кафявия плик. Оттам изпадна цял куп изрезки и Джеси-Ан започна да ги сортира, защото си помисли, че са ѝ изпратени от рекламния отдел, откъдето ѝ изпращаха всяка дума, отпечатана в пресата по отношение на „Имиджис“. А после се втренчи, объркана и изненадана, в голямата снимка на Харисън и Мери Маккол, които *„танцуват буза до буза в дискотека в Сан Франциско“*, смръщи вежди над друга тяхна снимка — *„двамата засмени над обяда си“* в ресторант във Вашингтон, при третата — *двамата край изискан басейн в Палм Бийч, Флорида*, вече не беше способна на каквато и да е реакция. Прегледа, без да вярва, всичките снимки и изрезки от клюкарските колони, като се спря на снимката на Харисън и Мери на маса в японски ресторант. Мери беше облечена в оскъдно копринено горнище, беше прегърнала Харисън през врата и притиснала буза до неговата в такава интимност, че Джеси-Ан изведнъж изпита увереност, че тя познава съпруга ѝ толкова добре, колкото и самата тя, а може би дори още по-добре...

Смътната неувереност, която изпитваше дотогава, изведнъж прерасна в паника. Значи Рахел се оказа права, все пак! Дали пликът не беше изпратен от Рахел? Би ли могла Рахел да бъде толкова жестока, толкова отмъстителна? Разпръсна изрезките по бюрото, видя писмото и със страх разпозна червените букви. *„Би трябвало да измиеш устата си със сапун“*, прошепна тя, като прочете част от текста. *„Ти, ужасен, жесток, луд човек.“* А после осъзна фактите и огромна буца заседна на гърлото ѝ. Горещи сълзи бликнаха от прекрасните ѝ сини очи, когато проплака: *„О, Господи, направи така, че това да не е истина, моля те... Направи чудо.“* Но знаеше, че е истина и дори не искаше да мисли за това, защото болеше прекалено много. Не искаше да мисли за Мери и колко е красива тя, колко очарователна и достъпна. Не искаше да мисли и за Харисън, който беше сам с Мери в Япония.

Болката от изгубената любов я проряза. С едно-единствено движение тя помете всички изрезки в кошчето за отпадъци. За секунда изхвърча от „Имиджис“, скочи в едно такси и пое към дома. У дома? Дали онзи апартамент беше за нея дом? Спомни си уюта и спокойствието на къщата в тип ранчо от детството ѝ — къщата, която винаги беше в безпорядък, където навсякъде бяха разхвърляни книги, списания, дрехи, плочи, а телефонът непрекъснато звънеше, от кухнята се носеха ароматни миризми, отбиваха се приятели. Къщата им беше съвсем обикновена, малко поостаряла, но весела — истински дом.

Сълзи се стичаха по лицето ѝ, докато таксито си пробиваше път през натовареното улично движение, и тя безуспешно се опитваше да ги попие с вече мократа си кърпичка.

— Не го приемай прекалено навътре, Джеси-Ан — каза ѝ шофьорът, който я позна. — Винаги има много повече момчета около една жена, отколкото тя би искала!

Позна от първия път, помисли си нещастно тя.

Докато чакаше асансьора в изисканото фоайе, болката изчезна и беше заместена от гняв. Как е могъл Харисън да постъпи така с нея? Как се е осмелил? Дали въобще се замисляше за доброто на Джон, докато летеше по света, за да се срещне с Мери? Трепереше от все по-нарастващия гняв. Така влезе в апартамента и извика нетърпеливо гувернантката.

Джон тъкмо привършваше вечерята си. Бъркаше щастливо в чинийката си с храна и се усмихваше. Гувернантката вдигна изненадано поглед към лицето на Джеси-Ан с размазания от сълзите грим.

— Опаковайте нещата на Джон — нареди Джеси-Ан, целуна сина си по главичката и почисти лицето му от кашата. — Тръгваме си.

Гувернантката я изгледа с тревога. Мисис Ройл май беше наистина разтревожена. Въобще не приличаше на себе си... Нещо не е наред, разбра тя.

— Но, мисис Ройл — каза тя, — къде отиваме? На почивка?

— Не на почивка, мисис Мейтлънд. Просто пригответе всички дрехи на Джон, играчките му... всичко. Заминаваме оттука завинаги!

Гувернантката мисис Мейтлънд пребледня като платно.

— Но, мисис Ройл, това е толкова внезапно, не мога да се справя с всичко ей така. Не би ли трябвало да почакаме и да поговорим с

мистър Ройл?

— Не бива да говорим с мистър Ройл — отговори студено Джеси-Ан.

— Ще имам нужда от време — запротестира мисис Мейтлънд, която знаеше, че страховете ѝ относно младата мисис Ройл са повече от основателни. Тя беше нестабилна, чувствителна, вечно измъчваща се между задълженията си у дома и онази ужасна агенция. Не, реши тя, това не е на хубаво...

— Накарайте прислужничките да ви помогнат — каза Джеси-Ан, вдигна телефонната слушалка и набра номера на хотел „Карлайл“.

— Но, мадам, аз наистина мисля, че първо трябва да говорим с мистър Ройл. — Гласът на гувернантката затрепери, когато Джеси-Ан я изгледа гневно. — Да разговаряме поне с мисис Рахел Ройл...

— Трябва да тръгнем оттук след час, мисис Мейтлънд, и очаквам от вас да бъдете готови — каза твърдо Джеси-Ан.

След час и половина тя и малкият Джон, с дузина куфари и множество картонени кутии, пълни с играчки, придружени от колебаещата се гувернантка, се преместиха в най-хубавия апартамент на хотел „Карлайл“.

Джон развълнувано тичаше от стая в стая, отваряше гардероби и чекмеджета, чудеше се какво може да бутне в банята. Гувернантката имаше нещастен вид и се нуждаеше от чаша чай, която да успокои опънатите ѝ нерви. А Джеси-Ан трябваше да пожъне резултата от необмислените си действия сама, заключена в луксозната, но безлична спалня, където плачеше неудържимо.

ГЛАВА 30

Рахел Ройл беше открила, че светът — или поне нейната малка част от него — винаги скача с готовност да изпълни заповедите ѝ. Никога не беше имала трудности да получи точно онова, което иска от хората. Дори съпругът ѝ, Морис, се прекланяше пред желанията ѝ, макар понякога да се оплакваше, че прекалено много я глези. Но Харисън винаги следваше собствените си разбирания — справяше се добре в училище и се отличи в колежа. Ожени се за дъщерята на семейните им приятели — момиче, което самата тя беше избрала. Родиха им се прекрасен син — нейният внук Маркъс. Тя отчаяно се опитваше да им помогне в онази първа ужасна година след смъртта на Мишел, но той, изглежда, не искаше да говори за това. Харисън се справи с болката от смъртта на съпругата си по същия начин, както и с тази от смъртта на баща си. Тя предположи, че той мълчаливо я е приел като факт — така, както беше приел да продължи семейния бизнес. Естествено, тя никога не го попита дали точно с това иска да се занимава. Като неин единствен син, негово задължение беше да продължи бизнеса и тя го беше преценила правилно. Той се отличи особено в онези години, които последваха смъртта на Мишел, когато той се потопи изцяло в работата, купуваше и поглъщаше компании, увеличаваше печалбите на „Ройл“ и те започнаха да се мерят с най-големите корпорации в Америка. Всъщност Харисън беше идеалният син, докато не се поддаде на повърхностния чар на младата манекенка, чиято единствена добродетел беше, че дари Рахел с втори внук, който да продължи името и империята на Ройл.

Когато гувернантката, мисис Мейтлънд, ѝ се обади, за да ѝ каже, че Джеси-Ан е отишла да живее в „Карлайл“, Рахел разбра, че е дошъл моментът за неизбежния сблъсък. Тя ще предприеме действия сега, преди Харисън да е чул каквото и да било.

— Мисис Рахел Ройл е тук, мадам — каза мисис Мейтлънд, в гласа на която се долавяше облекчение. Може би всичко ще се реши още сега, помисли си тя и ще могат да се върнат в онзи красив

апартамент. Просто не беше правилно да се отделя едно малко момче от дома му без знанието на баща му... Боже мой, не беше правилно, не. Хората не постъпват така в Англия, не и в семействата, които тя познаваше. В Англия, дори в един брак да имаше разногласия, другите никога не узнаваха това... Животът продължаваше да си тече гладко и спокойно във всекидневната стая, както и в детската, и, тя беше сигурна дори в това, в спалнята.

— Рахел! — Джеси-Ан се стресна. Беше се сгушила на дивана, където подремна малко. Веднага се почувства неспретната и неудобно в компанията на безупречно облечената си и вчесана свекърва.

— Няма да хабя думи и време, Джеси-Ан. Достатъчно е да кажа, че съм тук, за да отведа внука си у дома.

С пребледняло лице Джеси-Ан гледаше, без да вярва на чулото.

— Какво каза, Рахел?

— Хотелът не е място за малко дете. То трябва да си бъде у дома. След като си решила, малко неочаквано и без да помислиш за никого друго, да се преместиш, предлагам да заведа Джон у дома, при баща му. И след като Харисън явно е много зает, аз ще остана в апартамента, за да се грижа за детето.

Като си пое дълбоко дъх, Джеси-Ан се опита да потисне гнева си.

— Как разбра, че съм напуснала Харисън? — запита тя. — Аз самата взех решението си едва снощи. И все още не съм говорила със съпруга си.

— Точно така! Правиш, каквото си искаш, без дори да обсъдиш нещата с него. Не мислиш ли, че първо трябваше да се посъветваш с Харисън преди да му отнемеш сина?

Рахел свали ръкавиците си и грижливо ги прибра в чантата си, след което автоматично завъртя в правилно положение големия си пръстен с диаманти и рубини.

— Слава Богу, има членове на домакинството ти, които притежават поне частица здрав разум и на които може да се има доверие — каза тя с леден глас.

— Разбирам — отговори тихо Джеси-Ан. — Мисис Мейтлънд, Е, тя винаги е била на твоя страна, Рахел.

Застанала твърдо на мястото си пред камината, Рахел предизвикваше Джеси-Ан да се осмели да ѝ се противопостави.

— Сега ще наредя на гувернантката да опакова нещата на Джон и да дойде с мен у дома — каза решително тя. — Мисля, разбираш, Джеси-Ан, че онова, което правя, е в интерес на момчето. Той е Ройл, както знаеш.

— Ройл! — изкрещя Джеси-Ан. — Ти, глупава стара жено, дете все се бъркаш в хорските работи! Само защото си живяла като глезена котка през целия си живот, като си си позволявала да командваш всички, нямаш право сега да отнемаш сина ми! И ако се осмелиш дори само да се опиташ, ако докоснеш Джон само с един пръст, ще извикам адвокатите си тук толкова бързо, а и полицията, прокурора, че няма дори да се усетиш! И като се даде публичност на случилото се, има да се чудиш откъде е дошъл ударът за Ройл! Ще разкажа новините на таблоидите и на телевизията, ще им кажа как си се опитала да ми откраднеш сина. И репортерите ще започнат да се тълпят пред вратата ти, ще се опитват да ти направят снимки като излизаш от дома си... Предупреждавам те, Рахел, стой далеч от нас? Онова, което става, засяга единствено мен и Харисън. А Джон е наш син.

Докато Джеси-Ан изливаше тази тирада като разгневена валкирия, Рахел постепенно отстъпваше към вратата.

— Не си въобразявай, че можеш да ми отнемеш моя внук — заплаши я тя на свой ред. — Защото не можеш и скоро ще го разбереш!

Джеси-Ан гледаше, трепереща от гняв, как вратата се затваря след свекърва ѝ. Дори в такъв момент, помисли си тя, тази жена не блъска вратите! Отиде в стаята на Джон, където, знаеше добре това, гувернантката подслушваше.

— Мисис Мейтлънд! — извика. — Вземете нещата си и си тръгвайте. Уволнена сте!

Без да обръща внимание на гневното възклицание на жената, тя вдигна телефонната слушалка с все още трепереща ръка. Поколеба се, питайки се към кого може да се обърне за помощ. Реши, изпитала облекчение, че ще се обади на Маркърс... Може би той ще знае как да се справи с баба си.

ГЛАВА 31

Карълайн вървеше бързо по „Трето авеню“ като внимаваше да е само по слънчевата страна, защото вятърът внезапно беше станал много студен и напомни за зимата. Без да обръща внимание на множеството таксита, тя бързаше с наведена глава, загрижено смръщила вежди.

Финансовото положение на „Имиджис“ внезапно беше се влошило драстично и тъй като Джеси-Ан беше потънала в личните си тревоги, тя нямаше с кого да обсъди кризата. Дейна беше в Кицбюел или може би в Гренландия, или пък в Уайоминг, за да прави все нови и нови снимки на Гала, но и тук да беше, помисли си мрачно Карълайн, едва ли би могла да помогне. Дейна беше творческа натура и не разбираше нищо от бизнес. На всичкото отгоре през последните два дни и Лоринда не беше идвала на работа... Дори не се беше обадила, за да предупреди или да каже кога ще се върне, и Карълайн предполагаше, че е толкова болна, та дори не може да отиде до пощата. Смешно ѝ се виждаше това, че Лоринда няма телефон, който да използва в такива спешни случаи. Все още дълбоко смръщила вежди, тя изчака един камион да се отдалечи бавно, а после стъпи на платното точно когато светофарът светна червено, но дори не чу клаксоните и псувните по свой адрес. Нека почакат, те и без това също преминават на червено.

Запита се дали Джеси-Ан ще я сметне за безчувствена, ако ѝ се обади в „Карлайл“, за да обсъди финансовите затруднения на „Имиджис“. Все пак Харисън беше ключова фигура в сегашното им затруднение. Плащанията на „Ройл“, които преди винаги постъпваха навреме, сега се бавеха вече с два месеца. На Харисън не му приличаше да бъде толкова подъл, а и след като фактически той беше виновен за семейните им проблеми, не биваше да излива гнева си върху „Имиджис“. Всъщност тя не вярваше, че това е негово дело. Като се замислеше, стигаше до извода, че Рахел Ройл е дала някое и друго нареждане на счетоводния отдел. Та нали счетоводителите

работеха там още от времето на съпруга ѝ и всички до един бяха предани на „Ройл“. И все пак, продължаваше да мисли с тревога тя, не може просто ей така да се обади на Харисън, за да му изложи проблема, защото Джеси-Ан люто ще ѝ се разсърди.

След успеха на предишния каталог Дейна беше потънала в работата по новия, като беше дала пълна свобода на буйното си въображение, което обаче струваше цяло състояние на „Имиджис“. С все още неплатените си сметки и разходите по новите издания, „Ройл“ дължеше на „Имиджис“ вече стотици хиляди долари. Лихвите по техните плащания достигаха вече астрономически суми, които Карълайн дори не можеше да запомни! „О, по дяволите!“, помисли си гневно тя и бързо закрачи към дома си. Поне в Калвин можеше да има доверие. Той щеше да я посрещне и да я изслуша със съчувствие.

Калвин беше на телефона в спалнята.

— Здравей! — извика тя и хвърли куфарчето с последните доказателства за катастрофата в „Имиджис“ върху един стол, където то беше последвано от сакото и чантичката ѝ. Събу обувките си и отиде до вратата на спалнята, откъдето се усмихна с обич на Калвин, който се беше излегнал на леглото и говореше тихо в слушалката.

— Добре, сладурче, вече трябва да приключвам — каза той.

Карълайн се върна във всекидневната и се наведе да вдигне котарака, който я беше последвал там и мяучеше.

— Твоята любов наистина минава през стомаха — прошепна тя, сгушила нос в меката му козина. — Всичко, което искаш от мен, е храна...

— Здравей, бейб. — Ръцете на Калвин се склучиха около нея, той я целуна по косата, а котаракът отскочи уплашено назад с настръхнала козина.

— Ау! — извика тя и погледна дългия и дълбок белег от одраскването, който вече кървеше. — Ти го стресна, Калвин!

— Съжалявам... Наистина съжалявам, сладурче. Хайде, ще го намажа с лекарство. — Той бързо я поведе към банята, извади антисептика от аптекката и намаза мястото.

Карълайн го гледаше и се питаше кого ли беше нарекъл „сладурче“ в телефонния разговор преди малко...

— Окей, Къртни, ще живееш! Какво ще кажеш сега за бутилка „Бланш де Бланк“... Наистина имаш вид на човек, на когото ще му дойде добре! Какво се е случило? Да не се е срутил покривът на „Имиджис“?!

— Образно казано — въздъхна Карълайн. — Или поне мисля, че може да се срути.

Наклонил глава леко на една страна, Калвин изучаваше тъжното изражение на лицето ѝ.

— Мога ли да помогна с нещо?

— С нищо. Благодаря. Но идеята за шампанското е страхотна. — Като се върна, все така без настроение, във всекидневната, тя се сви на дивана и подложи ръка под брадичката си.

— Шампанското идва ей сега, сладурче! — извика Калвин и отиде в кухнята.

Телефонът извънтя пронизително и Карълайн го изгледа с празен поглед. Нямаше никого, абсолютно никого, с когото да иска да разговаря тази вечер... С изключение, разбира се, на Джеси-Ан. Сграбчи слушалката и нетърпеливо каза:

— Ало!

— Здравейте, Калвин там ли е?

Гласът беше женски, но не беше на никоя от познатите на Карълайн.

— За теб е! — извика тя и остави слушалката на дивана.

Калвин прекоси стаята без да бърза, взе слушалката и се настани на плетения стол до прозореца.

— Да? — каза той. И после: — Хей, отново ли си ти? Хайде, сладурче, нали те помолих да не звъниш повече... Да, това го знам... Разбира се, аз също... — Със слушалката, прикрепена под брадичката му, той закрачи из тясното пространство между килима и прозореца.

Карълайн беше съсредоточила поглед върху босите му стъпала, които крачеха ту насам, ту натам. Вече не се преструваше, че не слуша. Интуицията ѝ подсказваше, че този разговор засяга и нея. Чувството ѝ за сигурност беше сериозно разклатено.

— Разбира се, че съм, сладурче — каза Калвин. — Но знаеш как стават тези неща... О, хайде сега, нека не бъде по този начин... Да, добре, аз също. Да. Съжалявам, сладурче, без лоши чувства? Разбира се. По всяко време. Чао.

Като остави слушалката на мястото ѝ, той тръгна отново към кухнята. Неясното беспокойствие, свило се на топка в стомаха на Карълайн, вече се беше превърнало в болка. Може би беше глупачка, надяваше се, че може би греша, но ѝ се струваше, че Калвин познава прекалено добре жената, с която разговаря преди малко. „Интимно“ беше думата, която би описала по-добре техните взаимоотношения. Изведнъж ѝ прилоша и тя се хвана за стомаха. „Господи, нека греша...“, помисли си.

— Ето, сладурче! — извика Калвин, който бързаше откъм кухнята с табла пълни догоре чаши. — Шампанското е най-доброто лекарство за уморени хора, което познавам...

— Всички знаят, че чаша чай също прави чудеса — отговори тя, но мислите ѝ бяха далеч от това. Въздържа се да не зададе въпроса, който беше на устните ѝ.

— И така? Какво ново в „Имиджис“?

Явно той дори нямаше намерение да обясни тези две телефонни обаждания. Щеше да се държи така, все едно че нищо не се е случило. Карълайн втренчи поглед в чашата си, без нищо да каже.

— Хей, Къртни, нещата не може да са чак толкова лоши — каза той, взе дланта ѝ в своята и я стисна. — Нищо ли не може да се направи?

— Изглежда, имам повече проблеми, отколкото първоначално смятах! — избухна изведнъж тя. — Коя, по дяволите, нарече „сладурче“ по телефона, Калвин Дженсън?

Той я гледа цяла дълга минута, без да каже нищо. А после:

— Хайде, Къртни, това всъщност не те засяга.

— О? И защо да не ме засяга? Къртни и Калвин — щастливата двойка? Е, тогава, коя е тази „сладурче“?

— Тя няма никакво значение, Къртни. Просто момиче, което познавам... познавах.

— Значи тя е минало? — В очите ѝ заискри надежда, но Калвин отново изпита колебание. Истинска ирония беше, че онова, което най-много обичаше у Калвин, беше неговата абсолютна честност. Калвин винаги казваше истината, винаги говореше онова, което мислеше...

— Виж, сладурче, защо го приемаш толкова навътре? — отговори най-после той. — Казах ти вече, това е нищо.

— Нищо? Как може да е нищо? Тя ти се обади вече два пъти тази вечер! Може би иска да дойде и да остане за през нощта, както правят „старите приятели“? — Карълайн го изглежда гневно. Хапеше устни, за да не заплаче. Изведнъж ѝ се прииска да е някъде другаде, където и да е, но не тук. Да не казва тези неща на мъжа, когото обича...

— Къртни, чуй, тя няма значение. Тя е просто момиче, модел, правихме заедно снимки в Швеция.

— В Швеция? Но това беше само преди две седмици и дори по-малко — може би преди десет дни!

— Но тя не означава нищо за мен, любима. Тя е просто хубавко момиче и, предполагам, се чувства малко самотна тази вечер, затова ми се обажда.

— Точно така, както е правила и в Швеция?

Калвин я гледаше несигурно. Чувстваше се неудобно.

— Вече ти казах, че всичко онова няма никакво значение. Знаеш как е, когато правим снимки навън. Човек е дезориентиран, светът му се струва нереален... Човек е самотен там, Къртни! И нещата просто се случват! Никой обаче не го взема на сериозно. То е без значение... Просто... забавление.

Карълайн внимателно остави все още пълната си догоре чаша и вдигна високо брадичка, за да не потекат сълзите по лицето ѝ. После се изправи, прекоси стаята и взе обувките си от ъгъла, където ги беше оставила на влизане.

— Хей, Къртни, сладурче... Толкова съжалявам. Но нали ти казах, това беше нищо. По дяволите, Къртни, защо трябваше да ме питаш!? — Калвин я гледаше гневно. Тя също му отвърна с гневен поглед, полузамъглен от сълзите, които сега се стичаха свободно по лицето ѝ.

— А ти защо, по дяволите, трябваше да ми го кажеш!? — извика тя. — Можеше да се преструваш... Можеше да измислиш някакво извинение... Ах, ти, идиот такъв, Калвин Дженсън! Мразя те! — Тя го ритна с всички сили по глезена.

— Исусе! — Калвин отскочи назад и разтри ударения си крак. — Защо правиш това, Къртни? Хей, хей, почакай минутка... — Той се скри зад дивана, когато тя тръгна заплашително към него. — Хайде, Къртни, това е нищо, заклевам ти се — нищо. Любима, аз те обичам...

Виж само какво направи от нашата спокойна, изпълнена с любов вечер...

— Какво аз съм направила ли?! Мили Боже! — Изпълнена с разочарование, гняв и болка, Карълайн го гледаше смразяващо, но единственото, което ѝ беше подръка, беше изящна порцеланова ваза, пълна с жълтите рози, които той редовно ѝ купуваше, а тя не можеше да понесе мисълта, че трябва да запрати точно нея по него... Но, по дяволите, искаше да го нарани — също толкова лошо, колкото той беше наранил нея... Само го погледнете в мекия кашмирен пуловер и бели дънки... Колко е надарен този самотен модел... Изведнъж ѝ проблесна какво да направи. Завъртя се на пети и тръгна към спалнята. Тяхната обща стаичка гардероб беше претъпкана с негови дрехи и спортни принадлежности — всъщност три четвърти от нея принадлежеше на Калвин. Като се протегна, Карълайн захвърли на пода първо коженото му яке от „Версаче“, после го последваха дузина костюми от Армани, тренчоута му от „Джанфранко Фере“. После напъха дрехите в огромен куфар и върху тях хвърли чифт обувки от „Гучи“. Само с едно движение помете на пода цял рафт, запълнен с меки кашмирени пуловери, направи ги на топка и ги напъха в куфара, след което седна върху капака, за да го затвори. Закопча го и погледна победоносно Калвин, който стоеше на прага на стаичката и я гледаше в почуда.

— Къртни? — запита той. — Какво става? Какво правиш с дрехите ми? Хей, не мислиш да ме изхвърлиш, нали? Защото, предупреждавам, че ако такива са намеренията ти, аз няма да си тръгна.

Като пъшкаше тежко под тежестта на куфара, Карълайн го помъкна през антрето. Отвори входната врата, пробута куфара през пролуката и изгледа Калвин, преди да затръшне вратата под носа му. Гневът ѝ придаде сили, за да замъкне тежкия куфар до асансьора. Натисна продължително и нервно бутона. Кабинката най-сетне пристигна и вратите се отвориха. Знаеше съвсем точно какво ще направи, мислеше гневно, докато тътреше куфара навътре, знаеше съвсем точно как да си го върне на Калвин...

— Къртни, чакай... Хей, чакай... — Калвин се хвърли към асансьора точно когато вратите се затваряха. — Сладурче, какво правиш? Къде отиваш с нещата ми?

Но Карълайн продължаваше като се молеше само асансьорът да се задейства по-бързо. Но вместо това той спря и елегантна сивокоса двойка влезе в кабинката. Те изгледаха с нескрито любопитство изцапаното от сълзите и грима лице на Карълайн, после — куфара в краката ѝ, а тя проследи погледите им, като се питаше какво не е наред.

— Е, ами... — каза Калвин, като се опита да се усмихне, — мисля, че просто съм забравил да си обуя обувките. Няма значение, има повече от достатъчно в куфара ми. Всичко, което ще направя, е да убедя дамата да ми позволи да си взема един чифт.

— Струва ми се, че това няма да ти бъде лесно, синко — отвърна мъжът, намигна на Карълайн точно в мига, в който асансьорът спря, след което двамата непознати се отдалечиха.

— Хайде, остави ме да ти помогна с това! — възкликна Калвин, когато Карълайн отново започна борбата с тежкия куфар.

— Не ме докосвай! Махни се! — извика тя.

Той отстъпи назад, изненадан от гнева ѝ.

— Къртни, никак не приличаш на себе си! Това не е тихата, спокойна, разумна и логично разсъждаваща, красива Карълайн Къртни, която познавам.

— Да, можеш да се обзаложиш, че не е! — изръмжа тя, спря едно такси и хвърли куфара вътре.

— Къде отиваме? — запита Калвин, като отвори една от вратите.

— Ти, Калвин — отговори Карълайн като я затръшна, — отиваш точно никъде.

— Къртни, краката ми започнаха да замръзват! — извика той и заподскача нагоре-надолу, а минувачите започнаха да се смеят.

— Накъде, лейди? — Лицето на таксиметровия шофьор беше безстрастно, той нямаше никакво намерение да се намесва в семейни спорове...

— „Ривърсайд Драйв“ — каза тя и изгледа безмилостно през прозореца умолителното лице на Калвин.

Калвин гледаше, без да вярва на очите си, как таксито се отдалечава, а после скочи в друго такси.

— Следвайте онова такси! — извика той, скочи вътре и тръшна вратата след себе си.

— Сериозно ли? — Шофьорът го изгледа с тревога.

— Разбира се, че говоря сериозно, по дяволите, момичето ми е в него. С дрехите ми!

— Можеше да ти остави поне чифт обувки — каза шофьорът, като погледна със съчувствие босите му крака. — Добре, човече... Господи, наистина искам да го направя. Знаеш ли, досега никой не ме е молил да следвам друго такси. Не е ли удивително, в целия Манхатън! Мисля, че вече никой не гледа криминални филми, където има много преследвания...

— Тръгвай! — изкрещя Калвин и се наведе напред, за да потърси с поглед таксито на Карълайн в натовареното улично движение. „Ривърсайд Драйв“, така каза тя на шофьора! — спомни си той и се зарадва, че разполага с някаква информация.

— „Ривърсайд“? Окей, това е лесно... Ще стигнем преди тях... — Шофьорът натисна силно педала на газта и се вля в движението, а на лицето му беше изписана радостна възбуда.

Карълайн огледа улицата.

— Точно тук, моля! — Гласът ѝ звучеше заплашително, като този на леля Катриона.

Шофьорът спря до тротоара и я изгледа загрижено.

— Сигурна ли сте, че няма да размислите? Бедното момче изглеждаше наистина...

— Бедното момче, както го наричате, е подъл лъжец и измамник. Мразя го! — отговори Карълайн с треперещ глас.

— В такъв случай — въздъхна шофьорът и слезе от колата, — позволете да ви помогна с куфара. Прекалено е голям за вас.

— Благодаря ви. Много сте любезен. — Той остави куфара на тротоара и Карълайн пъкна в ръката му десетдоларова банкнота.

— Хей, лейди, рестото? — извика той след нея, когато тя затътри куфара надолу по улицата.

— Задръжте го, ваше е.

Той поклати глава и продължи да гледа, разтревожен, как тя спира до парапета, който гледаше към реката... Дали това момиче няма да се хвърли във водата? Таксито на Калвин спря всред стържене на спирачки и той изхвърча навън.

— Къртни! — извика. — Не го прави, сладурче!

Карълайн се наведе и разкопча куфара.

— Гледай, Калвин! — извика тя. Награби толкова от скъпите дрехи, колкото можа, и ги запрати в реката. После няколко чифта обувки Гучи последваха дрехите.

Калвин спря по средата на крачката си в почуда. А двамата шофьори на таксите ги гледаха безмълвно.

Единият си запали поредната цигара.

— Винаги съм мислил, че англичаните са спокойни, приятни хора... Че всички са като Нейно Величество, нали разбираш...

Карълайн прехвърли и коженото яке „Версаче“ през парапета, където го последваха половин дузина пуловери.

— Боже мой, виждаш ли? — беше коментарът на другия шофьор. — Изхвърля целия гардероб на момчето в реката.

Калвин се втурна напред, но се сви от болка, когато стъпи върху остро камъче. Като стигна до парапета, изгледа първо Карълайн, а после втренчи поглед в реката. Якето му плуваше над мръсната кафява вода, а пуловерите, вече напълно мокри и съсипани, се виждаха в далечината. Една обувка „Гучи“ се въртеше в някакъв малък водовъртеж като миниатюрен каяк, готов за състезание.

Карълайн награби още дрехи и направи усилие, за да ги прехвърли през парапета.

— Чакай, остави на мен — каза Калвин учтиво. Взе саката от нея, наведе се напред и ги хвърли във водата.

Карълайн изгледа първо него, а после — дрехите.

— Калвин, но това беше любимият ти костюм от „Армани“!

Той кимна, докато гледаше как течението отнася дрехите му.

— Знам. — Обърна се към нея. Очите ѝ бяха зачервени и подути, вятърът рошеше косата ѝ. Тя беше най-красивото момиче, което беше виждал. — Няма значение. Нито една от тези дрехи нямаше значение за мен, Къртни. Те са просто дрехи. Единственото нещо на света, за което ме е грижа, си ти. И ако ме напуснеш, мисля, че ще последвам дрехите си в реката. Прости ми, Къртни. Не исках да те нараня. Обичам те. Единствено теб обичам.

— О, Калвин! — Той я взе в прегръдките си, целуна я и всичият ѝ гняв изчезна. Да, вещите наистина нямаха значение. От значение бяха само те двамата. Вече нищо друго не съществуваше — нито манекенката от Швеция, нито някоя друга манекенка или модел. Те се обичаха.

Единият от шофьорите подсвирна учудено.

— Гледал ли си онзи филм с Богарт? Май беше с Ингрид Бергман. Онзи, бе, дето тя се качва на самолета и го оставя? Е, искам да ти кажа, човече, тази сцена беше по-добра от който и да е филм. — Той се усмихна и извика: — Вие двамата ще се прибирате ли у дома или какво?

— Ще се прибираме ли у дома, Къртни? — запита Калвин, след което отново я целуна.

— А къде другаде? — прошепна тя със затворени очи.

Обърнаха се още един път, за да видят дрехите, които плаваха по реката. И Калвин започна да се смее.

— Ти си луда и аз те обичам! Знаеш ли какво? — извика той. — Можем да започнем от самото начало! — Наведе се и с един замах изхвърли куфара с останалите дрехи в реката. Здравно прегърнати, те се наведоха над парапета и избухнаха в гръмогласен смях, а чакащите ги шофьори клатеха глави в недоумение.

— Луди — казаха замислено те. — Ноел Кауърд ли беше казал, че англичаните са луди?

ГЛАВА 32

Маркърс Ройл застава лице в лице с баба си в нейната изискана всекидневна. Много му се искаше да не се налага да казва онова, което мислеше. Въпреки че тя се стремеше да доминира над всички, той я обичаше много. Рахел Ройл беше по-силна от повечето хора, беше богата и беше свикнала нещата да стават така, както желае. Можеше да бъде много опасна.

— Е, Маркърс, това се казва изненада! — възкликна тя. — Предполагам, че си чул новините? Да, затова си тук, разбира се. И то когато трябва да бъдеш в колежа. — По лицето ѝ премина тръпка на силно раздразнение. — Джеси-Ан разрушава живота на всички ни с глупавите си постъпки.

— Бабо Ройл, мисля, че грешиш като се опитваш да отнемеш малкия Джон от Джеси-Ан — каза Маркърс, впуснал се направо в борбата. — Трябва да позволиш на баща ми и неговата съпруга да оправят сами живота си. Не се бъркай.

— Но ти се бъркаш, нали така? — В гласа на Рахел се долавяше силен сарказъм. — А междувременно моят внук е с онова глупаво момиче. Само Господ знае какво може да му се случи с нея. Може би тя ще го заведе в Монтана при семейството си, ако ѝ се даде възможност.

— А защо да не го направи? Джон е внук на семейство Паркър толкова, колкото и твой. Единствената разлика между тях и теб, бабо, е, че ти имаш повече пари.

— Джонатан е Ройл! — отговори остро тя. — Такъв си и ти, Маркърс. Изненадана съм да чуя такива думи от устата ти. Нима нямаш никакво чувство за преданост към семейството?

— Към моето семейство, да. Но не и към теб, когато се държиш така. — Маркърс с усилие успяваше да запази спокойствието си и да говори без да повишава тон. Не искаше да ядосва баба си. — Джеси-Ан е част от семейството. Само ти така и не прие този факт.

— Глупости, момичето никога не ни е приличало. Никога не е била подходяща съпруга за Харисън. Мисля, че ще бъде повече от доволна да получи парите, които той, без съмнение, щедро ще ѝ даде. И най-вероятно ще ги влее в онази глупава модна агенция, и парите на Ройл ще отидат напразно! Но момчето е мое. — Ястребовият ѝ поглед срещна този на Маркърс и заблестя победоносно. В съзнанието на Рахел битката беше вече приключила.

— Бабо — каза бавно Маркърс, — искам да знаеш, че ако се опиташ да отнемеш Джон от майка му, ще загубиш завинаги внука си.

Рахел си пое рязко дъх и се хвана за ръба на бюрото, за да запази равновесие.

— Не бива да ми говориш така, Маркърс — отговори едва чуто тя.

— Съжалявам, че трябваше да го кажа, бабо, но по същия начин ти заплашваш Джеси-Ан... Искаш да ѝ отнемеш сина завинаги.

Като приглади и без това безупречно прибраната си коса, Рахел се отпусна във фотьойла, чиято възглавничка беше избродирала сама.

— Не бива да спориш с баба си, Маркърс. Ти си още момче... Трябва да уважаваш решенията на хора, по-стари и по-мъдри от теб, хора, които имат повече опит в живота...

— Това са глупости, бабо, и ти го знаеш!

— И какво предлагаш, тогава?

— Ще чакаме. Ще оставим баща ми и неговата съпруга сами да вземат решение.

— Да чакаме! — изсумтя Рахел. — Да чакаме, докато това момиче прави планове да отнеме не само внука ми, а и парите на Ройл!

Маркърс въздъхна... При баба му винаги беше така — бизнесът и парите бяха неизменно на първо място. Никога не би ѝ дошло на ум, че Джеси-Ан може въобще да не се интересува от парите на Ройл, че може да обича истински баща му и че може би нещата между тях са се объркали само временно. Джеси-Ан беше страхотна и той много я обичаше. Беше сигурен, че в главата ѝ няма нито една лоша мисъл, че нито едно от действията ѝ не е продиктувано от егоистичен интерес. Тя просто не съзнаваше какво причинява на баща му.

— Много си настоятелен, Маркърс — каза Рахел, скрила се зад обичайното за нея студено изражение. — Но това не решава проблема.

— Но ти можеш да решиш поне един от проблемите и затова съм тук. — Отиде до нея и взе ръката ѝ в своята. — Обичам те, бабо, нали

знаеш? Помниш ли, когато бях малко момче и татко беше в Европа, или просто беше много зает, винаги търсех теб, помниш ли? Въпреки че бях заобиколен с играчки и гувернантки. Още помня как двамата с теб играехме футбол във всекидневната стая на онази голяма къща в Кънектикът.

— И счупихме вазата, принадлежала някога на династията Минг!
— отговори Рахел. — Ти беше силно момче, въпреки че тогава не беше много голям.

— А ти ме водеше на пикник в най-далечния ъгъл на градината. На мен ми се струваше, че пътят дотам е дълъг цели мили. Имаше и поточе, край което седяхме заедно...

— И ти си поряза крака на един камък... О, Маркърс, колко ми липсва това... Искан ми се и с Джон да бъде същото...

В очите ѝ се четеше дълбок копнеж и Маркърс за първи път си помисли, че възрастта започва да ѝ личи. Като коленичи на пода до нея, той целуна нежно ръката ѝ.

— Всичко ще се оправи, бабо, обещавам ти — каза той. — Само им дай време. И знаеш ли какво? Мисля, че ако се държиш по-меко и по-мило с Джеси-Ан, тя ще бъде щастлива да ти даде възможност да се включиш в живота на малкия Джон. Та нали бабите са за това — да глежат внучетата си! Не можем да лишим Джон от малко разглезване, нали?

Кафявите му очи, съвсем същите като на баща му, изискваха от нея съчувствие към Джеси-Ан. И като си спомни какво сладко малко момченце беше той, Рахел заплака... Боже, не беше плакала от смъртта на Морис и със сигурност нямаше да плаче сега, каза си тя твърдо.

— Хайде, бабо, обещавай ми. Никакви вмешателства, нали?

— О, много добре — каза тя и се предаде с въздишка.

— Но искрено се надявам да се окажеш прав, Маркърс. Хайде, прегърни и целуни баба си. Внезапно се почувствах много самотна.

— Никога няма да бъдеш самотна, бабо, ако сама не се изключиш от семейния живот — прошепна той в ухото ѝ и я целуна по меката, леко напудрена буза. — Знаеш ли, аз много те обичам... Ти си по-добра от всички баби, които познавам.

— Достатъчно, достатъчно — отговори тя и му се усмихна. — Ще останеш ли да обядваш със стара жена като мен?

— Самосъжаление? — запита той с усмивка.

— Възможно е — отговори Рахел.

— Най-доброто лекарство за това е обяд в „Льо Сирк“ — реши той. — Хайде, бабо, сложи си шапката... Нямам търпение да видя лицата на всички в ресторанта... До един ще се запитат дали Рахел Ройл не си е намерила млад любовник!

— Маркъс! — извика тя шокирана. Но после се засмя и в очите ѝ се появи блясък, който той не беше виждал от дълго време. Може би баба му наистина беше самотна, помисли Маркъс с болка, по-самотна, отколкото бяха предполагали, защото тя винаги успяваше да запази външно спокойствие. Баба му се нуждаеше от забавления. По време на обяда той я убеди да предприеме още едно околосветско пътуване. А защо през лятото да не наемат вила на Ривиерата? Може би цялото семейство ще успее да отиде... Ако изгледят отношенията си... Рахел и нейните двама внуци, Гала-Роуз, Джеси-Ан и Харисън. Баба му имаше нужда да намери мястото си в семейството толкова, колкото и всеки един от тях. Ако... Не, когато нещата се оправят, той ще се погрижи това да стане.

ГЛАВА 33

Дейна и придружаващите я модели нетърпеливо преминаха през паспортната контрола и митницата на летището в Залцбург, след което се качиха в чакащите ги лимузини, с които щяха да отидат до международния курорт Кицбюел. Това беше вече петата и, дай Боже, последната седмица, в която бяха на път, помисли си Фрости, като отново започна да проверява камерите и оборудването, и да наблюдава товаренето на куфарите, в които бяха скъпоценните дрехи и кожени палта на караваната. След което цялата им малка процесия можеше да потегли.

Серията снимки в три части на Дейна щеше да се казва „Изненади“ и във всички беше представена Гала-Роуз. През последните няколко седмици бяха обиколили половината свят, за да намерят точно онези великолепни пейзажи, които Дейна търсеше. Беше снимала Гала-Роуз в Исландия в пищна вечерна рокля, с тежки бижута и грим, сама на фона на светлото, студено северно море — екзотична, уязвима красота, обгърната в блед шифон. Беше снимала Гала в образа на елегантен пройдоха в смокинг, черна вратовръзка и огромни диамантени обеци на архипелаг във Финландия, населен само от черно-бели тупици и кресливи чайки. Беше направила снимка на Гала гола, загърната само в самурено палто, което струваше двеста хиляди долара, и огърлица от едри сапфири на отдалечено ледено поле в Норвегия. Фрости и останалите бяха навлечени в топли пуловери, якета и ботуши и искрено съжаляваха Гала за изпитанията, на които беше подложена в тази студена част на света. Тя беше успяла да запази спокойствието на лицето си и усмивката си, но празното и отдалечено изражение в очите ѝ само прикриваше факта, че всъщност е вдървена от студ.

В търсене на малко слънчева топлина отлетяха за Турция. Въпреки че там слънцето далеч не беше в летния си разгар, на тях им се стори като благословия след леда на северните европейски държави. Гледаха, изпълнени със съмнение, как Дейна прави снимки на Гала от

хеликоптер, който кръжи над бърза моторна лодка, на ръба на която Гала неуверено пази равновесие. Тя приличаше на древна амазонка със златистия грим на Изабел и присвитите си срещу вятъра очи. Гала вече не издържаше на напрежението и след снимките тя буквално рухна. Но Дейна заяви, че снимките си струват всичко това. Бяха наистина прекрасни. И всички бяха принудени да го признаят.

Прекосяха цяла Европа, за да търсят точно онова бласто, което им трябва. И накрая го намериха в Ирландия. Там Дейна направи снимки на Гала в безценни шалове от кашмир и костюми от туид по последната висша японска мода. За първи път на Гала ѝ беше топло и удобно. Фрости си мислеше, че никога дотогава не е виждала някого, толкова уязвим като Гала. Тънките ѝ глезени се подаваха изпод пластове дрехи и някак си снимките напомняха за онази епоха, когато да зърнеш женски глезен се е смятало за върха на еротиката. След това Дейна откри гора във Франция, в която имаше много глигани. Там тя нареди красивото голо тяло на Гала да бъде боядисано, за да се слива с дърветата. Гала наистина беше олицетворение на дивата природа... Лицето ѝ блестеше примамливо на слънчевата светлина, която се процеждаше през клоните на дърветата, огърлицата от смарагди около врата ѝ и смарагдовите обеци на ушите ѝ блестяха със своя собствена светлина.

Един-единствен път Гала се противопостави на Дейна и то беше, когато Дейна я накара да застане на ръба на висока скала, която гледаше към морето. Облечена в бяла, подходяща за девица бална рокля и с черна пелерина, развяваща се на гърба ѝ, тя тръгна към ръба на скалата, но спря наред път с преbledняло лице. Като трепереше видимо от страх, тя обърна умолителен поглед към Дейна, която я убеждаваше да продължи.

— Хайде, Гала! — викаше нетърпеливо Дейна. — Каква полза да стоиш там. Застани на самия ръб!

Фрости забеляза, че кокалчетата на пръстите, с които Гала стискаше пелерината пред гърдите си, са побелели. Гала затвори очи и направи още няколко крачки напред, които обаче не бяха достатъчно, за да бъде Дейна доволна. На следващата сутрин Дейна заяви, че снимките са истинска катастрофа и че виновна за това е изцяло Гала. Изглежда я свирепо, а тя тихичко каза: „Съжалявам, Дейна, просто ми се зави свят. Няма да се повтори.“ Фрости се надяваше, че наистина

няма да има втори провал, защото опитите на Дейна започваха да стават все по-опасни — не само за Гала, но и за самата Дейна. Откакто откри за себе си хеликоптера, Дейна разбра, че може да заснима под неизпробвани ъгли, и заприлича на дете, което е получило нова играчка. Придържана само от обезопасяващите ремъци, тя висеше под хеликоптера, като че ли беше каскадьор в някой от филмите за Джеймс Бонд, а всички гледаха със свити сърца как тя се носи над главите им.

„Това ми е повече от достатъчно“, реши уморената Фрости, докато лимузината ги носеше към хотела с подходящото за него име „Романтикехотел Тенерхоф“, сгушен в подножието на покритите със сняг върхове. Нямаше да предприеме нито едно пътуване повече с Дейна, която ги тормозеше, докато започнеха едва да се държат на краката си. Струваше ѝ се, че Дейна е така погълната от желанието да блесне със снимките, че дори не осъзнава какви рискове поема. А този елемент никак не се харесваше на Фрости. Това беше тяхната последна спирка, а когато се върнеха в Ню Йорк, Фрости щеше да напусне.

Гала с благодарност се отпусна по гръб на мекото легло и положи глава на пухените възглавници. Чувстваше се отпусната и нахранена след горещата вана и вкусната супа. И без това нищо друго не ѝ се ядеше. Умореното ѝ тяло най-после се беше стоплило. Беше ѝ много приятно да остане сама в луксозния апартамент с камината, която хвърляше весели отблясъци. Искаше ѝ се и Маркърс да беше тук, за да сподели с нея този луксозен рай. Обстановката ѝ се виждаше дори още по-уютна, след като погледнеше през прозореца към покритите със сняг планини.

Другите бяха отишли в казиното на хотел „Голдънър грийф“, жадни за „малко развлечения“, както се беше изразил Ектор, след като дълго време бяха на снимки все в отдалечени краища на света. А Дейна беше излязла сама, за да разгледа заснежените улици на стария град, чиито стени бяха от дванайсети век. Гала беше отказала да излезе под какъвто и да е предлог с извинението, че има нужда от сън, но истината беше, че просто иска да остане сама, за да може да поговори с Маркърс. Той щеше да ѝ се обади всеки момент, а когато това станеше, тя щеше да затвори очи и да си представи, че е до нея.

Маркърс не се беше ядосал, когато му каза, че трябва да замине на снимки с Дейна за неопределено време. Само я беше погледнал замислено, когато тя набързо му беше обяснила, че не може да разочарова Дейна точно сега.

— Важно е за мен, Маркърс — беше завършила умолително.

— Разбира се, че е. Нима мислиш, че не разбирам? — беше отговорил той. — Наистина се надявам, че Дейна ще открие каквото търси, Гала, но всъщност се тревожа за теб. Тя те уморява до смърт. Обсебва времето ти и не мисля, че това е добре за здравето ти. Нито пък за нейното. Не знам дали го осъзнаваш, но Дейна е дошла да те търси в Лондон, защото е имала нужда от теб също толкова, колкото и ти — да бъдеш намерена от нея. — Вдигна ръка, за да предотврати протестите на Гала. — Дейна е от хората, които могат да работят непрекъснато и неуморно. От онези, които винаги търсят нещо, но никога не го намират.

— Вярно е — беше признала с тъга Гала.

— Обещаваш ли, че това ще бъде за последен път, Гала? — беше казал той. — Въпреки че все още не го знае, Дейна вече няма нужда от теб. А и ти нямаш нужда от нея. Бъди нейна приятелка, Гала, не нейна робиня. Искам да бъдеш Гала-Роуз, моята красива любима.

Гала се заслуша в лекото шумолене на снега по перваза на прозореца, във веселия звън на звънчетата на шейните и в пръхтенето на конете, което долиташе от предния двор на хотела. Знаеше, че Маркърс е схванал и определил съвсем точно ситуацията. Дейна търсеше нещо, което тя никога не би могла да й предложи. Тя беше просто модел, стройно тяло, на което да обличат дрехи, и красиво лице, което да гримират. Като се сетеше сега за опасните номера, които Дейна я караше да прави, изтръпваше от страх. Хеликоптерът летеше прекалено близо до главата ѝ, лодката се носеше твърде бързо, но най-опасна беше онази скала. „Не бива да мисля за това“, каза си и овладя нарастващата си паника. Само още една седмица и всичко ще приключи.

Дейна се разхождаше по „Хиндерщад“ и жадно вдишваше хладния свеж нощен въздух. Миришеше на обгорено дърво, горещ шоколад, ябълков пай, кафе, на коледни дръвчета, на коне, чиито

звънчета като че ли пееха коледни песни. Градът приличаше на град от вълшебна приказка. Дори звуците тук бяха различни, приглушени от падащия сняг... Мекото стържене на ските по склоновете, скърцането на ботушите на кочияшите по замръзналата земя, смесицата от езици — френски, английски, немски. На този фон музиката на оркестъра, който свиреше на терасата на хотел „Зур Тен“, като че ли беше не на място.

С фотоапарат в ръка, тя се възхищаваше на сградите от тринайсети век, чиито фасади бяха боядисани в розово, охра, синьо и зелено, чиито прозорци бяха все с дървени капаци и сандъчета за цветя. Всяка сграда тук беше произведение на изкуството! Дебели стени опасваха стария град, а украсени арки водеха към тихи алеи. А наоколо и отгоре, всъщност — навсякъде, бяха планините, чиито върхове блестяха в бяло под слънчевите лъчи.

Дейна вдигна глава към тях и стаи дъх. От едната ѝ страна върхът на Кицбюел се връзваше в нощното небе, а от другата ѝ страна се извисяваше Ханенкам, чиито заледени склонове блестяха в мрака. За първи път разбра какво имат предвид заклетите планинари, като казват „магията на планината“, защо непрекъснато се връщат при нея, защо понасят студа, защо търсят красотата ѝ.

Край нея минаха група ски инструктори със загорели мускулести тела, елегантни в своите червени якета. Отиваха към близкото кафе-бар, където можеха да поръчат лека вечеря. Изведнъж и тя почувства глад. И когато ги последва в кафето, ѝ хрумна идеята... Ски инструктори, облечени в червени ски якета, все красиви високи мъже, и Гала, във фантастичната яркочервена вечерна рокля от Бил Блас. И лунната светлина, заливаща планините... Виждаше съвсем ясно снимката! Всъщност знаеше съвсем точно какво иска. Може би щяха да са необходими няколко дни подготовка, защото Гала никога досега не беше стъпвала на ски. Няма нищо невъзможно, реши Дейна и си поръча горещ ром с подправки и канела — нещо, което най-добре щеше да прогони студа от крайниците ѝ. Всичко можеше да бъде постигнато. Дори идеята за Гала върху ските беше съвсем реална!

Цялото тяло на Гала я болеше толкова много, че едва можеше да пристъпва, след като каза „довиждане“ на своя ски инструктор. Като

вдигна ските си на рамо, тя се отдалечи от пистата за начинаещи. Беше вторият ден от нейното обучение. И без това щеше да разполага само с два дни, така ѝ беше казала Дейна. Защото щяло да има пълнолуние на третата нощ и тогава щели да направят снимката.

— Трябва да я научите само да се държи на ските — беше казала на инструктора. — Не искам да си счупи крака. Не и докато не завършим снимките! — И се беше засмяла, като беше видяла възмущението, изписано по лицето на Гала. — Не бих искала да си счупиш крака по което и да е време, Гала. Пък и ще ти струва цяло състояние, защото няма кой знае колко работа за модел с гипсиран крак!

Дейна беше наела едно от кафетата, което се намираще по средата на склона за тяхна база. Отлична скиорка още от детството си, когато прекарваше зимните ваканции в планините Роки, тя реши, че виещата се по склона на Ханекам писта е идеална за техните снимки.

— Глупаво е, мадам, да очаквате от новак да се спусне по нея — каза ѝ инструкторът, шокиран.

— Нямам никакво намерение да я карам да се спуска — отговори тя. — А само да изглежда така, като че ли се спуска. Вие трябва да ѝ помогнете да създаде такова впечатление.

— Рисковано е — предупреди я той. — Момичето е с естествени заложби на спортистка. И след седмица, може би десет дни, ще кара достатъчно добре. Но два дни!

— Само с толкова разполагаме — каза Дейна твърдо. — Тя ще бъде достатъчно добра. Гала никога не ме разочарова.

Гала се обърна и изгледа втренчено склоновете на Ханекам и далечните, миниатюрни фигурки на скиорите, които се спускаха. Планината беше много красива. Можеше да разбере идеята на Дейна, но като си представеше как тя е някъде там, далече високо над долината, я полазваха тръпки на ужас. Страхуваше се да се качи на отворените кабинки на лифта, който водеше до пистата за скиорите, и днес инструкторът я беше завел дотам със закрыта кабинка. Тя стискаше здраво металните перила вътре, беше затворила очи, за да не вижда колко далеч остава долината. Отвори ги едва когато кабинката спря. Коленете ѝ трепереха, когато стъпи на снега, а по гърба ѝ се стичаха струйки пот. Тя вдъхна с пълни гърди свежия въздух, който идваше чак от океана, за да се успокои поне малко. После се огледа и

откри, че сякаш се намира на върха на света? Долината се простираше като миниатюрен гоблен под нея, ехото отекваше... Старият страх завладя Гала и ѝ се зави свят... „*Всичко ще бъде наред*“, каза си тя и стисна зъби. Та горе имаше толкова много хора! Виж ги само как се спускаха по склона и изпитваха неописуем възторг? Разбира се, че всичко ще е наред... Пречеше ѝ само споменът за онзи хлъзгав покрив и ужасът, стаен в очите на Уейн... Изкара някак си деня, но се радваше много, когато всичко свърши.

„*Дори не си помисляй за това*, заповяда си тя, докато вървеше към автобуса, който караше скиорите до хотела. *Инструкторът също ще бъде там. Освен това ще бъде тъмно, така че няма да видиш колко високо си всъщност. Дейна не би те накарала да направиш нещо, което е прекалено рисковано. От теб се нека само да позираш заедно с инструктора... Ще свърши още преди да си се усетила.*“ А сега ѝ се искаше само дълго да стои в горещата вана!

Според прогнозата за времето облачността щеше да се сгъсти през нощта и щеше да превали слаб сняг. Дейна гледаше небето с тревога. То беше тъмносиньо и обсипано със звезди, осветявано от пълна, яркожълта луна. Загърнатата в дълго до земята палто от сребърна лисица, Гала също вдигна поглед към луната. Искаше ѝ се тя да се скрие, защото ѝ разкриваше колко висока всъщност е планината. На лунна светлина беше дори още по-страшно, отколкото на слънчева. Склоновете бяха застрашително смълчани без веселите скиори. Струваше ѝ се, че местността е пълна с призраци.

— Гала в палто от сребърна лисица и червени ботуши вдига поглед към Луната! — извика Дейна и се засмя на въображаемия надпис под снимка, който току-що беше измислила. — Окей, всички! — извика тя. — Да започваме! Прекалено е студено, за да бъдат полароидни. Не искаме Гала да умре от студ, нали? Предполагам, че имаме най-много пет минути.

Гала пригответи ските си, като се насили да запази спокойствие. Правеше автоматично всичко, което ѝ наредят. С Руди, инструктора, до себе си, тя последва другите по склона. Инструкторите включиха електрическите си фенерчета и осветиха заледената писта. Дейна свали червения предпазен шлем на Гала, съблече палтото ѝ и го подаде на Фрости. Леденият нощен въздух удари Гала в ноздрите, атакува

тялото ѝ, тя ахна и стисна по-здраво щеките. Дейна се спусна малко по-надолу по склона, докато стигна до избраното от нея място.

— Окей — извика тя. — Да започваме!

С насочените към нея фотоапарати „Ролей“, заобиколена от своите бодигардове с включени фенерчета, Гала се спусна елегантно надолу по склона.

— Чудесно! — извика Дейна, докато правеше снимка след снимка на Гала, която, стиснала червената бална рокля между коленете си, се спускаше по заледения склон. — Направо великолепно! — викаше развълнувано Дейна. — Ти си най-добрата... Продължавай така... Почти свършихме...

Дългите поли на Гала, развявани от вятъра, се заплетоха в краката ѝ. Тя извика, тялото ѝ се наклони напред, ските се завъртяха във въздуха. Дейна чу виковете на другите и застина на място. В следващия миг видя, че инструкторът е пред Гала. Той се наведе и я хвана, с което предотврати по-нататъшното ѝ пързаяне надолу по заледения склон. Руди ѝ помогна да се изправи и провери дали не е ударена лошо, след което направи знак с вдигнати палци, за да покаже на другите, че всичко с Гала е наред. Съблече якето си и обгърна раменете ѝ с него, след което я поведе нагоре по опасния склон.

Едва тогава Дейна си позволи да изпусне въздуха, който съдържаше, във въздишка на облекчение. Господи, за миг си помисли, че Гала е лошо ранена! Руди се наведе, вдигна нещо от снега и отиде до нея.

— Вижте, мадам — каза той с нотка на неодобрение и дори обвинение, като ѝ показва една обеща от рубини и диаманти. — Заради това рискувахте живота на момичето, нали? Няма да участвам повече в тази лудост!

— Нещата въобще не стоят така — запротестира Дейна, когато той ѝ обърна гръб. — Разбира се, не искам Гала да пострада!

Когато се върнаха в кафето. Гала облече отново коженото палто, а Моника започна енергично да разтрива ръцете и краката ѝ. Ектор ѝ даваше от чашата с горещ ром, а Дейна се усмихна с облекчение, когато видя, че руменината се връща на лицето ѝ.

— Слава Богу, че си добре! — възкликна тя. — Какво се случи?

— Полата ми се закачи на една от ските — въздъхна Гала. — И преди да се усетя, вече летях във въздуха, а после се пързаях надолу

по планината. — Тя се усмихна колебливо на Дейна. — Но дотогава всичко беше окей, нали? Получи ли се, както искаше?

— Разбира се! — Дейна се усмихна и я прегърна. — Ти си най-добрата, нали знаеш! Моят страшен модел! Ти си предизвикателство за всички. Изглеждаш превъзходно, Гала.

— Е, слава Богу, че вече приключихме със снимките — отговори Гала с усмивка на облекчение.

Дейна ѝ се усмихна, в очите ѝ вече гореше нетърпение.

— Всъщност, Гала, имам още една идея, която искам да заснема, докато сме тук. — Гала я изгледа измъчено и Дейна побърза да добави: — Само още едно нещо, Гала. Обещавам, че ще бъде последното.

Гала се загърна още по-плътно в кожата и се опита да направи така, че страхът да не проличи в очите ѝ. С усилие запази спокойствие и застави крайниците си да не треперят.

— Само още една снимка, Дейна — съгласи се тя. — Добре, но наистина само една.

— Нима не би могла да го фалшифицира! — запита Ектор, загледан втренчено в покрива на дървената колиба, чиито украсени с дърворезба стрехи и балкони бяха покрити поне с трийсет сантиметра сняг и от които висяха висулки с големината на сталактити. Силуетът ѝ изпъкваше ярко на фона на ясното синьо небе и тя приличаше досущ на хижа от коледна картичка. На покрития със сняг покрив се виждаше червен сак, от който се бяха разпилели бижута, а Гала отново трепереше от студ, облечена само в рокля от бял сатен, която струваше пет хиляди долара. Позираше, облежната на комина.

— Знаеш, че не иска повече да прави такива снимки — прошепна ядосано Фрости. — Каза ми, че изпитва ужас от височината. Видя какво се случи, когато Дейна я накара да се доближи до ръба на онази скала.

— Тогава защо, за Бога, го прави? — възкликна ядосано и Ектор. — Дейна е луда, осъзнаваш го, нали? Като си помисля само какво трябваше да преживее Гала, за да получи тя проклетите си снимки, питам се дали няма да е по-подходяща за някоя друга работа. Може би трябва да прави филми... Там поне ще получи действието, за което

толкова много копнее... Та тя прилича повече на проклет филмов режисьор, отколкото на моден фотограф!

— Затваряйте си устите, хора, ето я, че идва!

В обсега на зрението им се появи малък жълт хеликоптер. Той увисна точно над хижата.

— Окей, Гала! — извика ѝ Фрости. — Ако можеш, се отпусни малко.

Стиснала здраво зъби, Гала с всички сили се опитваше да не поглежда надолу, защото знаеше, че вместо истинската сцена ще види отново онзи училищен двор и бетонното игрище... Закле се да не мисли повече за Уейн Брейсуел. Не биваше. Докато хеликоптерът се приближаваше към нея, Гала си спомни как стоеше на покрива на училището с Уейн до себе си... Да, беше се осмелила да го направи. Всички те ѝ се бяха присмивали жестоко, докато накрая срамежливостта ѝ и инстинктите ѝ бяха заглушени от желанието да им покаже, да им даде да разберат. *„Хайде да те видим, крещяха присмехулно децата, събрани в кръг. Тромавата Хилда не може да изкачи дори стъпалата...“* Истина беше. Като дете, движенията ѝ не бяха координирани, а понеже беше срамежлива, те обикновено бяха още по-тромави, когато я гледаха. Тя отчаяно искаше да им покаже, че не пада по-долу от тях, затова последва Уейн на покрива. За един кратък миг спря, вдигна поглед и видя Уейн на ръба, от другата страна на който покривът се спускаше надолу. Беше като билото на планина. Ироничният му смях отекна над целия училищен двор. *„Не можеш да се изкачиш чак догоре“*, присмя ѝ се той. Дори сега Гала си спомняше как сърцето ѝ бие в гърлото. Когато най-после стигна до него, Уейн свря ухиленото си лице в нейното. *„Обзалагам се, че не можеш да направиш това, ти, страхливо момиче!“*, присмя ѝ се за пореден път той. Разпери ръце, изправи се и тръгна по ръба на покрива. Приличаше на въжеиграч. Страхът ѝ даде сили да остане там и да направи като него. Вървеше предпазливо и страхливо след него към сивия комин в центъра. Не се осмеляваше да погледне надолу. *„Погледни, страхлива котко, падаш“*, пак ѝ се присмя той, застанал с ръце на хълбоците. Гала, изпаднала в паника, вдигна поглед към него, после сведе глава към двора, където цяла група деца ѝ се присмиваха... После небето се завъртя около нея, тя чу викове, видя изкривени лица... От страх крайниците ѝ омекнаха и тя се хвана здраво за комина. И тогава се чу и

друг звук — бръмченето на самолет или хеликоптер. Като на забавен кадър, тя отново видя как кракът на Уейн се подхлъзна, тялото му се преметна и мина покрай нея с протегнати ръце. „Помощ, Хилда, Хилда...“, извика той. Ужасеният му поглед срещна нейния и тя протегна ръка, за да го хване... Остана така, с гръб, като че ли залепен за комина, с ръка, все още протегната към мястото, където преди стоеше той. Чу се един-единствен вик на ужас, последван от тихо охкане и възглас на тълпата деца. Тогава тя погледна надолу и видя Уейн, преметнат на телената ограда, а от устата и тялото му капеше кръв и се стичаше по белите му крака, които сега изглеждаха толкова малки и уязвими...

Жълтият хеликоптер се приближи и Гала вдигна поглед към него ужасена. Беше забравила къде се намира, какво се предполага, че трябва да прави... Мислеше отново за Уейн, за това, че тя е виновна за падането му. Ако беше протегнала ръка навреме, той нямаше да свърши върху телената ограда. А ето че сега всичко започваше отново... Жълтият хеликоптер се приближи още повече и на Гала ѝ се стори, че той закри слънцето, че светлината на деня изгасва. И тя отново беше на онзи хлъзгав покрив и се плъзгаше надолу, надолу...

— Мили боже, Гала! — изпищя Фрости. — Дръж се...

Но Гала не можеше да се държи повече. Бялата рокля я обгърна като покрив, когато тя се претърколи през ръба на покрива.

ГЛАВА 34

Карълайн наблюдаваше заспалата Гала и си мислеше, че лицето ѝ прилича на това на невинно дете. Беше пребледняла от умората и шока, дългите ѝ мигли се сливаха с тъмновиолетовите сенки под очите ѝ, меките ѝ устни бяха полуотворени. Тя дишаше с помощта на дихателна тръба. Маркъс седеше до нея и държеше безжизнената ѝ ръка в своята, милваше я нежно и я гледаше така, сякаш силата на любовта му можеше да я накара да отвори очи. Истината обаче беше, че Гала така и не отвори очи след падането от покрива на хижата. Като по чудо, дебелият сняг беше омекотил удара и тя не беше си счупила гръбнака, но едно счупено ребро се беше забило в белия ѝ дроб. Беше счупила на няколко места и костта на лявото си бедро. След дълга операция, тя беше съединена и прикрепена със стоманени шини. Но въпреки че мозъчният скенер не беше намерил причина за комата, тя не излизаше от нея.

Фрости и Ектор звъннаха до Ню Йорк и истеричните им гласове бяха събудили Карълайн в малките часове на нощта. Тя слушаше, без да вярва на ушите си, техните коментари за поведението на Дейна: била неразумно дръзка, егоистична и пет пари не давала за другите, нарочно поставяла живота на Гала в опасност, интересувала се само от снимките... Казаха ѝ, че Гала е откарана със самолет до болница и че в момента е в операционната и че Дейна крачи из болничния коридор като обезумяла, настоява да ѝ дадат информация за състоянието на Гала, плаче, че тя ѝ е като сестра, че много я обича, знае, че я е убила, че вината е изцяло нейна... „Виновна е единствено тя!“, бяха последните думи на Ектор, след което линията замлъкна.

Но това никак не се връзваше с Дейна, помисли си Карълайн. Не и с Дейна, която тя познаваше. Беше пълна с ентузиазъм, да, беше работохоличка, определено. Беше перфекционистка, без съмнение. Но егоистка, безразсъдна, незагрижена за останалите? Какво се беше случило, че Дейна, която познаваха, така се беше променила? Беше невъзможно да разбере истината, защото Дейна просто беше

изчезнала. Никой не знаеше къде е тя. Телефонът в Ню Йорк вдигаше секретарката ѝ и казваше, че тя отсъства вече от седмица. Не беше се обаждала в „Имиджис“, не беше се свързала и с Джеси-Ан. Карълайн се беше обадила на майката на Дейна в Калифорния, но тя също не знаеше къде е дъщеря ѝ. Беше изчезнала просто без следа...

Маркърс се наведе напред и докосна с върха на пръстите си затворените клепачи на Гала. Жестът му беше толкова изпълнен с нежност, че извика сълзи в очите на Карълайн... Бедният Маркърс. Бедната Гала. „О, моля те, моля те, Господи, замоли се тя наум, нека Гала се оправя...“ Но погледът ѝ беше привлечен като от магнит от множеството апарати, които поддържаха жизнените функции на Гала. Ритъмът на сърцето ѝ и честотата на дишането ѝ светеха на мониторите и отмерваха живота ѝ. Млад живот, който очакваше толкова много неща... Да, пред Гала се разкриваше бляскаво бъдеще, тя още не беше изживяла любовта си... „О, Дейна, помисли си безпомощно Карълайн, Дейна, как може да направиш това?“

Вдигна глава, сепната, когато гласът на Маркърс наруши тишината.

— Карълайн, защо не отидеш в хотела да си починеш малко? Аз ще остана с Гала.

Умората, която тя не искаше да признае, внезапно я обзе и тя с копнеж си помисли за легло и възглавница.

— Аз ще ти се обадя... Ако е необходимо — каза Маркърс тихо. Избягна да изрече с думи онова, от което и двамата се страхуваха.

Тя го прегърна и двамата останаха така безмълвни един кратък миг, след което тя излезе от тихата стая. Хотелът беше само през няколко сгради и след като остави съобщение на рецепцията да я събудят веднага, ако се обадят от болницата, Карълайн уморено се пъкна в леглото. Последната ѝ мисъл, преди да заспи, беше, че ако въобще някой може да помогне на Гала, това е Маркърс.

— Гала? — Маркърс се наведе ниско над нея, за да е сигурен, че тя ще го чуе. — Гала, любима, тук съм, с теб, държа ръката ти... Ти само спиш, любима, и когато се събудиш, ще ти се струва, че си

сънувала лош сън... Само лош сън, бейби, това е всичко... И знаеш ли какво ще направим, когато се почувстваш по-добре? Ще заминем на ваканция — ти и аз, Гала — какво мислиш, мила? Ще отидем на остров Елутера, там много ще ти хареса. Къщата ни е на брега и ще оставим прозорците отворени през нощта, за да чуваме шума на морето. Ще те храня с манго и пъпеш на закуска, ще ловим омари, които ще ядем на вечеря, а слънцето ще ни топли, Гала. Морето там е тихо и спокойно, нежно като коприна. Птиците ще пеят сутрин, когато се събудиш, а вечер ще слушаме цикадите. Нощите там са толкова топли, толкова нежни, Гала, такива нощи не си имала преди...

Гласът му я гали през цялата дълга нощ. Той говореше нежно на изпадналото в несвяст момиче, милваше ръката ѝ, целуваше я по бузата, пееше ѝ песните, които и двамата обичаха, споделяше с нея плановите си за бъдещето, амбициите си, говореше колко много обича малкия си брат Джон и как те двамата някой ден ще имат деца... Ще имаме много деца, обеща ѝ той.

— Извинете, господине — сестрата, швейцарка, го погледна със съчувствие, — но мисля, че ще е добре да си починете малко. Тук сте вече цял ден и цяла нощ. Погледнете през прозореца — вече се зазорява.

— Дръпнете завесите — нареди неочаквано Маркърс. — Искам Гала да види утринното слънце.

Сестрата го изгледа колебливо. Може би младият човек беше малко луд — говореше вече от часове, а как би могло момичето, изпаднало в кома, да види...

Зората беше още млада и слънцето беше само червена топка на хоризонта и хвърляше само отблясъци по сивото небе.

— Гала, трябва да видиш това! — извика Маркърс и стисна силно ръката ѝ. — Светът изглежда така, както в часа на създаването си, Гала! Хайде, мила, хайде, стани и ела с мен да погледаме... — Той я гледаше втренчено, подканяше я да отвори очи, но единственият признак на живот беше лекото повдигане и спускане на гръдния ѝ кош и мигането на машините, които му казваха, че Гала е още жива. Маркърс, вече изтощен, се отпусна отново на мястото си и я загледа тъжно.

— Позволете да ви донеса малко кафе, мосю — предложи сестрата. — Трябва и да хапнете нещо. Не можете да продължавате

така.

Като прие само горещото кафе, Маркърс се загледа втречено в тръбите и тръбичките, които подхранваха живота в Гала, в електродите, прикрепени към главата и гръдния й кош... Остави чашката и отново взе ръката й в своята.

— Гала — каза той твърдо, — чуй ме сега! Никога няма да те изоставя, знаеш това, ето защо по-добре да побързаш да се събудиш, защото на света има много по-хубави места от това, където да бъдем... Искам да те заведа у дома, Гала. Хайде, бейб, да си вървим у дома...

Когато, същата сутрин, Карълайн се върна в болничната стая, той беше заспал, като все още държеше ръката на Гала в своята.

— Не иска да се отдели от леглото й — прошепна сестрата, очевидно развълнувана от неговата преданост. — Говори й непрекъснато, като че ли тя може да го чуе и да му отговори... Никога не съм виждала нещо, подобно на това. — Тя отново прегледа показанията на мониторите. — Пулсът й спада — прошепна изненадано. — Сега е почти като на човек, който спи... А ритъмът на сърцето е стабилен. Вчера по това време все още беше хаотичен и прекалено бърз. — Тя извика лекаря, който дойде да прегледа Гала и заяви, че сега тя е по-силна и вече няма нужда от дихателната тръба, защото може да диша сама. Значи, помисли си Карълайн, все пак има надежда. Вчера по това време мислеха, че такава няма. Седна до леглото, за да бди над Гала, докато Маркърс спи.

Маркърс се събуди сепнато. Втречи се в Карълайн и каза:

— Мога да се закълна, че Гала току-що стисна ръката ми.

— Сигурен ли си, Маркърс? Ти беше заспал и може би толкова силно искаш това, че ти се е сторило.

— Не! — възкликна разгорещено той. — Не съм сънувал... Почувствах движението на ръката й. Казвам ти, Гала помръдна, Карълайн! Гала — прошепна той и се наведе да я целуне. — Гала, скъпа, тук съм, почувствах ръката ти в моята. Стисни я отново, мила, и тогава ще знам, че ме чуваш. — Ръката на Гала помръдна в неговата и той изгледа триумфално Карълайн. — Гала, о, Гала — каза той, като не знаеше дали да се смее или да плаче, — о, любима, най-последно...

Гала проговори едва късно следобед, макар че още не беше отворила очи. Устните й се движеха отначало без да издават звук.

Множество изражения преминаха бързо по все още бледото ѝ лице, като че ли тя търсеше точните думи, с които да изрази мислите си.

— Маркърс — прошепна едва чуто, на пресекулки. — Маркърс... Къде е слънцето... Заведи ме... навън.

— Ще те заведа, Гала — отговори ѝ също шепнешком той, — веднага, щом си готова. Слънцето те чака, както и къщата на брега... Трябва само да се оправиш, да заякнеш, любима.

Той срещна очите на Карълайн, пълни със сълзи.

— Такова е моето момиче — каза с глас, който изразяваше дълбоки чувства. — Тя умее да се бори, моята Гала. И ще излезе победител!

Гала отново заспа, но този път, както казаха лекарите, сънят ѝ беше различен — сънят на изцелението. Карълайн обаче мислеше, че лицето ѝ все още е измъчено, че очите ѝ се местят неспокойно зад затворените клепачи — като че ли сънува кошмари. И точно в най-тъмния час на нощта, малко преди зазоряване, тя най-после отвори очи и каза:

— Трябва да ви кажа... — прошепна тя неуверено, слабо. — Вината не е на Дейна... Моля ви, не я обвинявайте... Беше заради нещо... от миналото ми... — Сивите ѝ очи бяха изпълнени с тревога, когато погледна Карълайн. — Аз постъпих глупаво... Сама съм си виновна...

— Не се тревожи, мила! — Карълайн я погали по косата, за да я успокои. — Всичко вече приключи. Моля те, не мисли за това.

Гала обърна измъченото си лице към Маркърс.

— Къде е... Дейна? — запита шепнешком.

— Дейна не е тук, бейби — каза ѝ той, като много искаше да избегне този въпрос. — След като разбра, че си добре, изчезна...

— Знаех си, че ще избяга... Но тя не е виновна... Трябва да я намерите, да ѝ кажете... Всичко е наред... Намерете Вик... Вик ще ѝ помогне... Трябва да намерите Вик... — настоя тя с глас, който все още приличаше на въздишка. — Сега Дейна има нужда от него... — Тя затвори отново очи, а гръдният ѝ кош започна да се повдига и спуска по-бързо заради усилието да говори.

— Ще я намерим, Гала — обеща Карълайн, която я гледаше с тревога.

— Вик — прошепна тя отново. — Дейна...

— Обещавам, че ще намерим и него — каза Маркъс. — Не се тревожи за това, мила, просто си почини сега.

— Маркъс, не си отивай — каза тя и лицето ѝ омекна, стана полъчезарно. — Обичам те.

Карълайн излезе тактично и на пръсти от стаята. Остави ги сами, със сплетени ръце, а новата зора струеше на златисти лъчи през прозореца. От хотела тя се обади на Джеси-Ан, която нямаше търпение да чуе новините, а после — до телевизията, за да ги помоли да намерят Вик Ломбарди.

След разговора си с Карълайн, който не протече гладко заради многото смущения по международната линия, Вик незабавно тръгна към летището на Делхи. Спря се само да изпрати един факс до телевизията, с който да ги уведоми за плановете си, преди да хване първия самолет за Лондон, откъдето щеше да се прехвърли на друг — за Ню Йорк.

Като премисли неспокойно цялата история, за пореден път се запита каква част от вината е негова. Нима не беше той този, който подтикна Дейна да се доказва пред света? Не се ли опита да ѝ покаже, че има нови полета за изява там, където всъщност такива нямаше? *„О, Дейна, Дейна, любима, каза си той, не това имах предвид... Аз исках само да разшириш хоризонта си, да отвориш очите си за своя собствен потенциал, да се освободиш от прекалено тесния свят, в който беше затворена...“*

Беше се обадил няколко пъти на Дейна след тяхното бягство във Вашингтон, но тя никога не си беше у дома. Всеки път той затваряше, без да ѝ остави съобщение. Каква полза от съобщение на телефонния секретар, когато беше на шест хиляди мили разстояние от нея? Как би могло то да оправи бъркотията в отношенията им? Единственият лек би бил разговор на четири очи... От рода на: *„Не, ти каза...“*, *„Обаче ти каза...“*. Би помогнала само кавгата, може би малко сълзи и после много любов. Защото Дейна Лорънс беше част от неговия живот, независимо дали тя го съзнаваше или не. Само ако не го бяха

изпратили спешно в Индия още на следващия ден, след като се върна от Вашингтон, нещата може би нямаше да стигнат дотук. Мислеше, че ще отсъства само седмица, след което ще се върне в Ню Йорк и двамата ще изяснят отношенията си, но... Трябваше да знае от опит, че нищо в неговата работа не е само за седмица — ако нещо не приключи за дващсет и четири часа, значи могат да минат няколко седмици или дори месеци.

Този път обаче нищо, нито дори работата му, нямаше да застане на пътя му. Карълайн беше казала, че Дейна е в беда, че е отчаяна... Дейна мислеше, че е убила Гала, и само Господ знаеше къде може да е и какво може да направи. Докато седеше сам над чаша бира на летище „Хийтроу“ в Лондон, Вик се сети къде може да я намери... Защото Дейна нямаше къде да избяга, освен у дома.

Дейна дремеше на пресекулки в черното си кожено кресло, екранът на телевизора мигаше мълчаливо в мрака, когато телефонът иззвъня. Тя се стресна и подскочи, а той продължи да звъни пронизително, настоятелно. Няма да вдигне слушалката. Няма, защото не иска да чуе ужасните новини. Не иска да чуе, че Гала е мъртва. Защото това е единствената причина някой да иска да ѝ се обади, сигурна беше. Звънът рязко прекъсна и стаята потъна отново в тишина — толкова пълна, че можеше да чуе дишането си.

Тя изключи телевизора и отиде боса до прозореца, за да дръпне завесите и да види новия ден. Ню Йорк лежеше разпрострян пред нея, небостъргачите, изградени от стомана и стъкло, приличаха на кулите на древни замъци. Какво се случи, запита се тя, с момичето с блестящите очи от Калифорния, което с фотоапарат в ръка, с високите си идеали и изгарящи амбиции изплува пред очите ѝ сега? Къде беше изчезнало то, онова прекрасно момиче с огнена червена коса и весела усмивка? „Загубена съм, прошепна отчаяно сама на себе си тя. Аз съм просто една цифра от статистиката, нищо и никакъв среднестатистически гражданин на Ню Йорк... Унищожих сама себе си — като толкова много други хора, хванати в капана на успеха, виждащи и гонещи само него...“

Извърна се унило от прозореца и отиде в банята, светна лампата над огледалото и се вгледа в изражението си. Косата ѝ висеше на

кичури покрай бледото ѝ лице, очите ѝ бяха подути от непрестанния плач. Прокара пръст по напуканите си устни, после пусна чешмата и наплиска лицето си със студена вода. Изглеждаше ужасно, но какво значение имаше?! На кого му пукаше за нея? Кой можеше да я види? Нима на земята имаше човек, който да иска отново да говори с нея...?

Внезапно и изненадващо звънна звънецът на входната врата и тя погледна страхливо, като че ли онзи, който звънеше, можеше да надникне вътре в апартамента ѝ. Никой не знаеше, че е тук. Не беше отговаряла на телефона и не беше излизала, откакто се беше прибрала у дома. Храната ѝ бе доставяна от близкия ресторант. Може би беше разносвачът? Беше ли поръчала нещо? Не можеше да си спомни. В съзнанието ѝ дните се сливаха, всичките до един еднакви.

Звънецът звънна отново, този път без да спира. Човекът май нямаше намерение да свали пръста си от бутона! Дейна прекоси стаята на пръсти и надникна през шпионката на вратата. Отстъпи назад с тихо възклицание. Не можеше да бъде! Отново долепи око до шпионката. Беше Вик! О, не! Не сега... Изглеждаше ужасно... Не искаше да види Вик отново, той също щеше да я намрази, също като другите...

— Дейна, отвори вратата! — извика Вик и изречението прозвуча като команда.

Тя се поколеба, после се подчини. Отвори бавно и отстъпи назад с наведена покорно глава — като престъпник, който очаква присъдата си.

— Дейна, любима! — извика той, шокиран от външния ѝ вид. — Какво правиш със себе си? О, Дейна, защо се подлагаш на всичко това?!

Той направи крачка към нея с разтворени обятия. Искаше да я прегърне, но тя бързо отстъпи назад.

— Няма да искаш да останеш, когато разбереш какво се случи — каза тя, — така че можем веднага да приключваме.

— Няма нужда. — Той поклати глава. — Знам всичко. Че дори и повече. Имам съобщение за теб от Гала-Роуз. — Тя вдигна рязко глава и погледът ѝ, пълен със страх, срещна неговия. — Тя каза да ти предам, че ти не си виновна. Не бива да се самообвиняваш, Дейна. Не се е изплашила от хеликоптера, а от някакъв спомен от миналото ѝ. Обстоятелствата били почти същите и предизвикали падането ѝ. — Той пристъпи по-близо до нея, а тя го гледаше с невярващи очи. —

Гала няма да има спокойствие, докато не се увери, че сме ти предали думите ѝ. Мога ли да ѝ кажа, че ѝ прощаваш, Дейна?

— Дали прощавам на Гала?! Затова че почти я убих?! О, Господи! — простена Дейна и зарови лице в дланите си. — Мислех, че вече е мъртва...

— Напротив, Гала-Роуз е жива и чака да ѝ се обадиш. — Той най-после се приближи достатъчно до нея, за да сложи ръце на раменете ѝ. — Много си жестока към себе си, Дейна. И знаеш ли какво? Много си упорита. Ела тук, моя любима, ела при мен. Позволи ми да те прегърна, да ти кажа, че всичко ще бъде наред... Вече никога няма да те пусна да си отидеш...

Дейна заплака, отпуснала глава на гърдите му, а той зачака тя да се успокои поне малко.

— Окей, Дейна Лорънс — каза ѝ нежно, — отиди да си измиеш лицето, докато аз приготвя кафе в прекалено чистата ти кухня, а после двамата ще си поговорим хубавичко. Окей?

— Окей — отговори тя. Имаше вид на послушно, хубаво поплакало си дете. Като стигна до вратата на банята се обърна към него. — Вик?

— Да?

— Сигурен ли си, че Гала е добре?

— Да, тя наистина ще се оправи. Сега всички се тревожим за теб. Приятелите ти се тревожат за теб, Дейна — Джеси-Ан, Карълайн, Гала.

По лицето на Дейна се изписа слаба надежда. Тя неуверено се усмихна.

— Значи все още са ми приятелки? Въпреки онова, което направих?

— Не си направила нищо друго, освен че си проявила глупост — отговори той. — Хайде, отиди си измий лицето и срещи косата си...

— Вик?

— Да?

— Защо си тук?

— Защо съм тук ли? Защо мислиш, съм тук? Защото те обичам, разбира се. Хайде, съвземи се най-после, Дейна Лорънс. После ще разговаряме.

Тя влезе в банята. Чувстваше се така, като че ли от плещите ѝ беше паднала цялата тежест на света. Гала-Роуз щеше да се оправи, а Вик беше тук. И я обичаше. Огледалото в банята ѝ разкри лице, все още подпухнало и зачервено, но очите ѝ разкриваха различна отпреди личност. Жената, която сега се оглеждаше, най-после беше намерила себе си. И любовта.

ГЛАВА 35

Джеси-Ан се радваше, че отново е в офиса, защото ѝ се струваше, че двамата с Джон се лутат самотни из огромния апартамент на хотел „Карлайл“. От агенцията за работа ѝ търсеха нова гувернантка. Този път знаеше какво момиче иска и нямаше да се примири с нищо друго. Междувременно се беше погрижила Рахел Ройл да не се приближава до сина ѝ. Не изпускаше момчето от поглед. Той беше тук с нея и в момента, и си играеше с книжка с картинки. С радост късаше все нови и нови страници и не обръщаше никакво внимание на новите скъпи играчки. Разбира се, тя знаеше, че „Имиджис“ не е подходящо място за малко дете, но идването му тук щеше да бъде само временно.

Лоринда се беше спряла на прага на офиса ѝ, а на устните ѝ играеше усмивка, изразяваща съчувствие.

— Влез! — извика ѝ Джеси-Ан и вдигна глава от книгата с ангажиментите на моделите.

— Исках само да ти кажа... Ако има нещо, което мога да направя, с радост бих ти помогнала, Джеси-Ан. Бих сторила всичко. Ти ми помогна веднъж и аз ще се радвам да ти върна услугата.

— Благодаря, Лоринда. — Джеси-Ан успя да се усмихне. Много ѝ се искаше това момиче въобще да не се мярка пред очите ѝ. По гърба ѝ полазваха тръпки всеки път, когато Лоринда се усмихнеше.

— Бих направила всичко — повтори Лоринда, а малките ѝ тъмни очи не се откъсваха от Джон. — Бих се грижила за него винаги, когато ме помолиш, както направих и в Спринг Фолс. Знам, че ще бъдеш заета с... — Тя отмести поглед встрани, като че ли смутена от нещо. — Адвокати и други такива неща. Предполагам, че няма да можеш да вземаш малко дете със себе си на тези места...

Джеси-Ан си каза, че момчето само се опитва да бъде любезно.

— Благодаря, но точно в момента искам Джон да бъде тук с мен. — Нямаше намерение да се впуска в обяснение на причините, въпреки че Лоринда със сигурност е чула клюките...

— Е... — Лоринда премести неуверено тежестта на тялото си върху другия крак. — Просто си помислих, че денят е прекалено дълъг, за да стои това дете непрекъснато затворено. Искам да кажа, няма чак толкова много неща, които той да може да прави в „Имиджис“, и със сигурност ще се отегчи. Какво ще кажеш, да го изведе ли на разходка? В парка или малко по-надолу по улицата, до магазина за играчки... Или в зоологическата градина?

— Отново ти благодаря — отговори Джеси-Ан. — Оценявам загрижеността ти. И ще имам предвид предложението ти.

Усмивката на Лоринда изчезна в мига, когато тя затвори вратата след себе си. На лицето ѝ се изписа разочарование. Не забеляза Карълайн, която се приближаваше откъм нейния офис, докато не се блъсна в нея.

— Извини ме — прошепна тя и извърна поглед.

Карълайн я изгледа учудено. Питаше се какво ли се е случило. Дали двете не се бяха скарали? Но заради какво? Заради сметките? Дали Лоринда нямаше никакви проблеми с Джеси-Ан? Тя се поколеба пред затворената врата на офиса на Джеси-Ан. Питаше се дали да влезе и да разбере какво има, но поглед към часовника ѝ подсказа, че вече закъснява за срещата си в рекламната агенция на Никълс Маршъл. Каквото и да беше, щеше да се наложи да почака.

Лоринда затвори силно вратата на дамската тоалетна след себе си и отиде до една от редиците мивки. Хвърли чантата си на един от столовете и погледна разяреното си лице, което се отразяваше в дългото огледало. С треперещи пръсти проследи бръчката на загриженост между веждите си и по-малките бръчки на разочарование, очертали се около устните ѝ. Беше си мислила, че ще бъде лесно! Когато научи, че мисис Мейтлнд е уволнена и Джеси-Ан се грижи сама за Джон, докато ѝ намери заместничка, тя разбра, че дългоочакваният момент най-после е настъпил. Ако беше умна, Джеси-Ан сама щеше да предаде момчето в ръцете ѝ! Новият апартамент беше готов, имаше дори детско креватче, в което да спи малкият Джон, и играчки, с които да играе. Дори хладилникът беше натъпкала с неща, които, според нея, обичаха малките деца. Щеше да го държи при себе си, докато си отмъсти на Джеси-Ан, а после щеше да го върне на Харисън, като умело изиграе ролята на ангел-хранител и за двамата. Разбира се, ако нещо се объркаше, а като математик тя

беше изчислила вероятностите, признавайки, че все нещо може да пообърка внимателно направените ѝ планове — тогава малкият Джон щеше да бъде принесен в жертва. Но не искаше да нарани Харисън. „Не бива да бъдеш сантиментална по този въпрос, предупреждаваше сама себе си, втренчила очи в огледалото. *И то само защото си влюбена в Харисън Ройл!*“ Трябваше да помни, че Джон е също така дете на Джеси-Ан и същата скала на вероятностите показваше, че той може би е наследил голям процент от злото, покварило нея.

— О, здравей, Лоринда. — Вратата се отвори и Анабел, моделът на Ектор и вече една от звездите на „Имиджис“, влезе забързано. — Господи! — възкликна тя. — Наистина имам нужда от една цигара, а това е единственото място, където мога да я изпуша, без Джеси-Ан да ме види! — Тя се подпря на една от мивките, извади пакет „Марлборо“ от джоба си и запали цигара, като разпръсна дима пред лицето си с ръка с безупречно поддържан маникюр. — Добре ли си, Лоринда? — запита тя, втренчила се в момичето с изненада. Мислеше, че е прекалено бледа и... странна...

Лоринда пхна ръце дълбоко в джобовете на пуловера си и се извърна от огледалото.

— Добре съм. Може би съм малко уморена, това е всичко — отговори рязко тя.

— Може би стоиш прекалено до късно вечер, а? — подкачи я Анабел. — Трябва да престанеш с палавите нощи, Лоринда, това не е хубаво! — Издиша дима от цигарата си и се закашля, след което отново издиша дим. — Господи, трябва да престана с цигарите. Те ме убиват.

Ръката на Лоринда се склучи около връзката метални ключове в джоба ѝ — ключовете за нейния апартамент. До утре Джеси-Ан може да намери нова гувернантка и ще бъде вече късно... А тя не можеше да чака повече. Трябваше да отвлече малкия Джон днес! Без да ѝ проговори, тя мина покрай Анабел с лице, смръзнало се от презрение.

— Хей, съжалявам! — извика Анабел. — Аз само се пошегувах. Не исках да те обидя, Лоринда. — И загледа в почуда как вратата се тръшва след отдалечаващото се момиче. — Господи — прошепна нервно на себе си тя. — Та това беше само шега!

„Какъв тежък ден!“, помисли си Джеси-Ан, когато се отпусна изтощена във фотьойла си. Беше вече пет часът, а напрежението не беше стихвало дори за миг. Всяко студио беше с пълен график и „Имиджис“ щеше да се пръсне по шевовете от модели, фотографии и хора, които изпълняваха различни поръчки. Беше дори още по-лошо, отколкото когато Дейна беше тук и се държеше така, както беше преди онзи нещастен случай... Струваше ѝ се, че всички са полудели и се движат прекалено бързо. Струваше ѝ се, че постиженията на всички се разминават с техните очаквания. „Очаквания!“, помисли си Джеси-Ан — ето, това беше дума, която всички разбираха различно. Какви бяха нейните очаквания, когато се омъжи за Харисън? Освен че очакваше любовта им да продължи вечно? И нейната наистина беше, защото тя все още обичаше лудо Харисън. В същото време обаче ѝ се искаше да не е така, защото от това болеше още повече. Ако си беше мислила, че многото работа в „Имиджис“ и липсата дори на една свободна секунда ще отвлече мислите ѝ от проблема, беше сгрещила. Защото в подсъзнанието си мислеше само за това дори когато обсъждаше с клиентите графика и сметките, дори когато проверяваше как върви работата във всяко едно студио. И всеки път, когато погледнеше малкия Джон, с неговите искрени сини очи и тъмна коса, той ѝ напомняше толкова много за Харисън, че наистина изпитваше физическа болка.

Синът ѝ спеше на дивана, тапициран с бял туид, свил слабичките си краченца с кокалести колена, а малката му ръчичка беше сгусена под бузата. Никой не можеше да знае колко много тя обича това дете... Той ѝ носеше само радост от деня, в който се беше родил. И сега, почти две години по-късно, ѝ беше най-скъп приятел. Джон беше интелигентно момче, много любопитно, непрекъснато питащо за света около себе си. Изглежда разбираше неща, които малките деца обикновено не разбират. Винаги усещаше настроението ѝ, дори когато тя си мислеше, че успешно се преструва на весела и щастлива. А когато тя си позволише да даде израз на истинското си настроение, той протягаше ръчичка към нея и казваше: „Обичам те, мамо“. Но сега той страдеше, защото, вместо да излезе с гувернантката навън и да поиграе, беше принуден да стои сам в офиса ѝ. Джон лесно се беше приспособил към промяната на дневния режим, обикаляше след майка си от студио в студио. Беше много очарован от телефоните и

компютрите. Но по-рано през следобеда я беше попитал кога ще види татко си и дали не може да му напише писмо. Тя беше хванала малката му ръчичка, която държеше един пастел, и двамата започнаха да пишат: „*Скъпи татко, липсвам ми, обичам те. Джон*“. Изпълнен с гордост, Джон гледаше сериозно как тя поставя доста изцапаното с пастел писмо в плик, как го запечатва и му залепя марка. „*Ще го пуснем на път за вкъщи*“, обеща му тя, но сега, изглежда, отиването у дома отново се отлагаше. Имаше проблеми в студио 3 и тъй като Дейна отсъстваше, а Карълайн беше излязла по-рано през следобеда, на нея оставаше да оправи нещата. Погледна с тревога заспалия Джон. Не искаше да го буди, но трябваше да се погрижи за бизнеса.

— Джеси-Ан. — Лоринда беше отново на прага с листове в ръка. — Искан само да ти оставя това, преди да си тръгна. — Погледът на студентите ѝ очи се премести върху заспалия на дивана Джон.

— О, Лоринда! — извика Джеси-Ан, изпитала облекчение. — Можеш ли да ми направиш услуга? Трябва да отида до студио 3. Ще се забавя само пет минути. Или най-много петнайсет. Не искам да будя Джон, който спи толкова сладко. Може ли да почакаш малко тук с него? Обещавам, че няма да се бавя.

Обикновено бледото лице на Лоринда сега беше силно зачервено. Тя остави листовите на бюрото на Джеси-Ан и приседна на дивана до Джон.

— Не се тревожи за нищо — каза тя. — Свърши си работата, Джеси-Ан.

— Лоринда, ти си ангел! — извика тя, вече преполовила разстоянието до вратата. — Ще се забавя само толкова, колкото е необходимо. Проблеми с моделите — само от това имах нужда днес! Благодаря ти много, Лоринда!

Лоринда изчака да чуе как стъпките на Джеси-Ан заглъхват нагоре по стълбите, после излезе в коридора и предпазливо се огледа. Дочу музика, когато вратата на студиото се отвори и после отново се затвори, изчака още няколко секунди, за да види дали някой няма да се зададе от другия край. Не се чуваше нито звук от останалите офиси. Беше почти пет и половина и секретарките отдавна си бяха отишли. Върна се в офиса на Джеси-Ан и погледа секунда-две спящото дете. „*Наистина е хубаво, помисли си тя. И толкова невинно.*“ Също като в

онази вечер в Спринг Фолс, когато той заплака, а тя го взе в скута си и двамата заспаха на дивана.

— Събуди се, Джон — прошепна, като се наведе над него. — Време е да вървим.

Джон отвори очи и я загледа изненадано.

— Отиваме си у дома? — запита той. — У дома, при татко?

— Разбира се — отговори Лоринда. — У дома, при татко. Хайде, да вървим.

Джон я изгледа предпазливо.

— Искам мама — заяви високо той.

— Разбира се, ще отидем при мама — каза Лоринда и започна да му облича пуловера, макар че той никак не искаше. — Мама те чака отвън. И каза да побързаме.

— Окей — отговори той и лицето му светна, след което ѝ позволи да закопчее пуловера му.

Лоринда забърза по коридора, после надолу по стълбите, с детето на ръце. Коридорът беше тих. Тя отключи и двамата излязоха навън, след което затвори тихо вратата. Сърцето ѝ биеше силно в гърлото. Притиснала Джон до гърдите си, тя вървеше толкова бързо, че главата му подскачаше и се удряше в нея. Успя! Направи го!

— Къде е мама? — извика Джон. — Къде е моята мама?

— У дома — натърти думите тя. — Тя е у дома с татко.

— Не! — извика детето и я зарита силно с червените си ботушки. — Мама! Искам мама!

— Тихо! — изсъска Лоринда, която ясно усещаше втренчените любопитни погледи на минавачите. Едва когато излезе на „Трето авеню“ и се огледа за такси, се сети, че е забравила чантичката си в офиса. По дяволите, не разполагаше с никакви пари! Обзе я паника, от която я заляха горещи вълни. Тя остави Джон на тротоара, хвана го здраво с едната ръка, а с другата затършува из джобовете си. Намери само ключовете и дребни монети, които обикновено държеше там за машината за кафе или за честите си посещения в отсрещната сладкарница, където продаваха сладки само за четвърт долар. Поне веднъж страстта ѝ към сладките неща щеше да ѝ свърши услуга — имаше достатъчно, за да вземе метрото! Помъкна Джон след себе си по улицата.

— Ау! — извика той. — Боли ме...

Лоринда го стисна още по-силно и отново го задърпа.

— Хайде, върви! — извика, но после успя да му се усмихне. — Искаш да видиш мама и татко, нали? — Беше студена вечер, а тя беше забравила палтенцето на Джон. Усещаше как бият на очи. А когато той заплака, те привлякоха вниманието на всички минувачи. Вдигна го на ръце и избърса сълзите му с длан. — Хайде, не плачи — каза му. — Ще вземем метрото. Бил ли си някога досега в метрото? Сигурна съм, че ще ти хареса, Джон. — Тя се промъкна през стоманената бариера към метрото като продължаваше да му бърби, за да отвлече вниманието му и да предотврати възможна сцена. Но когато той видя новите за него неща, бляскащите светлини на влаковете, забрави и за майка си, и за татко си. Седнала с него в скута си, Лоринда се чувстваше като истинска майка, която води детето си у дома за вечеря. И неочаквано се усмихна топло на Джон. Напрежението беше отминало, щяха да се почувстват по-спокойни.

Карълайн влезе в „Имиджис“ и се спря до входната врата, за да се послуша и разбере кой е все още на работа. Но, като се изключи студио 3, навсякъде беше тихо и безлюдно. Изтича леко нагоре по стълбите и надникна в офиса на Джеси-Ан, но и там нямаше никого. Сигурно и тя вече си е отишла у дома... Или, по-скоро, поправи се тъжно, в хотел „Карлайл“. Всъщност Карълайн се беше върнала тази вечер в „Имиджис“ заради Джеси-Ан. Трябваше да се прибере у дома веднага след срещата, защото Калвин щеше да я чака, но Джеси-Ан беше нейна приятелка и тя се тревожеше за нея. Искаше да я покани, заедно с Джон, на вечеря, но май беше закъсняла. По-късно щеше да се обади на Джеси-Ан по телефона, за да се увери, че е добре, реши тя и тръгна към тоалетката. Хвърли направо чантичката си на стола и се извърна разярено, когато тя падна на пода, ударила се в нечия чужда чанта. Всичките ѝ принадлежности се разпиляха по пода. Наведе се да ги събере, както и тези от другата, голяма кожена чанта, като се запита на кого ли може да е. Вътре имаше компактна пудра, черна спирала за мигли, много блед руж и много ярко червило. Със сигурност не беше на някой от моделите, помисли си Карълайн с усмивка, докато слагаше огромния метален гребен обратно в чантата. Взе малкото шишенце парфюм и сбърчи нос, когато разпозна миризмата. Разбира се, чантата

беше на Лоринда! Тя най-вероятно щеше отново да работи до късно и беше я забравила тук. Вдигна някакъв бял плик от пода и го хвърли при другите неща на Лоринда, когато погледът ѝ попадна на червените букви. Карълайн се поколеба, защото не обичаше да наднича из хорските неща, но в този плик имаше нещо... Нещо странно познато. Пред очите ѝ сякаш изскочиха онези яркочервени букви... Беше адресиран до Джеси-Ан Паркър в „Имиджис“, също като онези другите писма — онези мръсни, заплашителни писма!

Втренчи се в плика, а стомахът ѝ се сви на топка. Не можеше да е истина! Не Лоринда! Не тъпата, вечно кисела Лоринда от малкия градец, на която Джеси-Ан беше помогнала! Карълайн си спомни неудобството, което винаги изпитваше в присъствието на Лоринда. Спомни си какво ѝ беше разказвала Джеси-Ан за семейството на това момиче, и изведнъж всичко си дойде на мястото! Лоринда винаги беше завиждала на Джеси-Ан! Докато продължаваше да гледа втренчено писмото, у Карълайн не остана вече никакво съмнение, че Лоринда е изпращала писмата и че тя е напълно откачена.

Като остави чантата ѝ върху стола, тя бързо излезе от тоалетната, внезапно изпитала страх, че Лоринда може да дойде да си я потърси. Ще вземе такси и ще си бъде у дома след петнайсет минути, откъдето ще се обади на Джеси-Ан в хотел „Карлайл“.

— Окей, момчета! — извика Джеси-Ан, като много искаше наистина да е толкова весела, колкото се преструваше. — Ще се видим по-късно.

Махна на моделите и фотографите, затвори вратата на „Имиджис“ след тях, въздъхна облекчено и погледна часовника си. Разбира се, трябваше ѝ не два пъти, а три пъти повече време, отколкото беше предвидила, а бедната Лоринда я чакаше! Изтича, изпълнена с чувство за вина, нагоре по стълбите, после по коридора, и извика:

— Ето ме! — Мина като вихър през вратата и се спря рязко, като видя, че в офиса няма никого. — Лоринда? Джон? Вече свърших.

Не получи отговор и тръгна бавно по коридора към офиса на Лоринда. Меките ѝ кожени ботуши не издаваха почти никакъв звук. Всички офиси бяха някак си странно смълчани. Хората, които работеха в студио 3, бяха решили, като никога, да си тръгнат по-рано, а работата

в другите студии също беше преустановена. Тя отвори нетърпеливо вратата на офиса на Лоринда. Предполагаше, че го е довела тук, за да го поразвлече.

— Здравейте! — извика тя.

Но в офиса беше тъмно и озадачена, Джеси-Ан затвори вратата и огледа безлюдния коридор. Може би Джон е огладнял и Лоринда го е завела да хапнат нещо. Но, по дяволите, не може да е направила това! Не и без да я пита! Сигурно Лоринда ѝ е оставила бележка. Изтича обратно в офиса си и нетърпеливо прегледа книгата по бюрото си. Но бележка нямаше.

Хвана се за ръба, за да не падне. Каза си, че няма смисъл да изпада в паника, че сигурно има логично обяснение за всичко. Джон беше с Лоринда, приятелка на семейството, така че нищо лошо не можеше да му се случи. Момичето просто е постъпило неразумно, като не ѝ е оставило бележка, и сигурно ще се върне скоро...

Телефонът иззвъня и тя грабна слушалката.

— Лоринда?

— Джеси-Ан, открих те най-после! — чу тя гласа на Карълайн. — Вече няколко пъти ти звъних в „Карлайл“. Чуй, трябва веднага да те видя! Спешно е! Жизненоважно!

Спешно? Жизненоважно? Джеси-Ан стисна слушалката, лицето ѝ силно пребледня.

— Джон... За Джон ли се отнася? — запита едва чуто тя, защото гласът изведнъж престана да ѝ се подчинява.

— За Джон? Разбира се, че не. — Карълайн като че ли се поколеба, но после въздъхна примирено. — Не, Джеси-Ан, става въпрос за онези гадни писма, които получаваш...

— За писмата? — попита тя объркана.

— Джеси-Ан, няма да повярваш, но онези ужасни писма са ти били изпращани от Лоринда.

Джеси-Ан почувства как земята се изплъзва изпод краката ѝ, и приседна немощно на един стол.

— Лоринда — прошепна тя. — Лоринда ли каза?

— Намерих едно такова писмо в чантата ѝ. Адресирано до теб. Със сигурност е Лоринда. Сигурно ти завижда още от дете. Тя е побъркана. Лоринда е луда!

Гласът на Карълайн, с прецизния британски акцент, отекваше в мозъка на Джеси-Ан. Луда... луда... луда... Лоринда е луда.

— Карълайн — успя да каже тя накрая. — О, Карълайн, случи се нещо ужасно. Джон е с Лоринда.

— Как така? — запита Карълайн. — Джеси-Ан, обясни ми. Джеси-Ан, кажи нещо! О, Господи, добре, остани там, където си... Ще бъда при теб след десет минути!

Джеси-Ан остави слушалката и остана да я гледа втренчено. Сега всичко ѝ стана ясно — като че ли беше подредила и последното късче от мозайката. Джон беше с Лоринда, а Лоринда беше луда. Лоринда ѝ е изпращала всички тези писма през годините. Лоринда я е наричала с всички тези ужасни имена... Лоринда беше заплашила, че ще я убие! И изведнъж осъзна цялата истина. Започна да трепери, прииска ѝ се да запищи от страх. Страхуваше се, че Лоринда може да убие Джон. Забравила за времето, Джеси-Ан седна и зачака Карълайн, която щеше да знае какво трябва да се направи... Тя ще намери Лоринда и Джон.

— Джеси-Ан! — Карълайн прекоси бързо стаята и коленичи до приятелката си. Прегърна я, за да я успокои. — Всичко ще бъде наред, Джеси-Ан — прошепна тя. — Всичко ще бъде просто чудесно. Само ми кажи какво се случи, и двете скоро ще намерим Джон.

Калвин стоеше тихо отзад, докато Джеси-Ан разказваше.

— Не разбирате ли — запита тихо тя, — аз сама предадох Джон на Лоринда. Аз, Карълайн! Аз съм отговорна за това, че детето ми е в ръцете на една луда! О, Боже!

Тя покри преbledнялото си лице с длани и заплака тихо, а сълзите закапаха през пръстите ѝ.

— Трябва да извикаме полицията! — Карълайн протегна ръка към телефона.

— Чакай — побърза да я спре Калвин. — Ако Лоринда е отвлякла детето на Джеси-Ан, ще я предизвикаме, ако се обърнем към полицията. Следващият ѝ ход ще бъде да се свърже с Джес и да поиска откуп. Онова, което трябва да направите, е да извикате Харисън.

Джеси-Ан свали ръце от лицето си и ги погледна втренчено.

— Харисън? — прошепна тя. — О, мили Боже, Карълайн, той ще полудее! Той обожава Джон!

— Къде е Харисън? — запита Калвин. Когато не получи отговор, повтори въпроса. — Хайде, Джеси-Ан, сигурно знаеш къде е.

— Не знам... Не съм го виждала. Дори не знам дали е в Ню Йорк, защото не ми се е обаждал. Мислех, че ще ми се обади — добави тя и ги погледна с мъка в очите. — Дори след като го изоставих, мислех, че ще ми се обади.

— Аз ще се обадя — реши Карълайн. — Уорън обикновено знае къде е Харисън. — Тя набра номера и забарабани нетърпеливо с пръсти по бюрото. — Тук е Карълайн Къртни — заговори бързо. — Мистър Ройл у дома ли си е? Не е. А може ли да ми дадете телефонен номер, на който да се свържа с него? — Тя слуша секунда-две, после извика: — По дяволите, Уорън, не ме засипвай с глупостите, обикновено използвани от английските икономисти, защото става въпрос за нещо много важно! А сега ми дай номера на Харисън. — Тръшна силно слушалката и бързо записа номера. — Вашингтон — каза тя, погледна Джеси-Ан и започна отново да набира.

— Мистър Ройл, моля. Карълайн Къртни се обажда. — Послуша малко, после каза ядосано: — Тогава, моля, прекъснете срещата. Това е най-важното обаждане, което мистър Ройл е получил през живота си!

Погледите и на двамата бяха втренчени в нея, докато тя барабанеше нетърпеливо с пръсти по бюрото.

— Харисън! — извика и в гласа ѝ се усети облекчение. — Слава Богу! Не... Не става въпрос за Джеси-Ан, тя е тук с мен сега. Харисън, за Джон е... Той е отвлечен. Е, ти нищо не знаеш, но историята започва с това, че Джеси-Ан от дълго време получава гадни, мръсни писма, в които я заплашват със смърт. Тя не искаше да те тревожи, Харисън. Сега вече знаем, че Лоринда е писала писмата. Лоринда отвлече Джон! Точно така — каза тя и кимна с глава. — Окей, ще отидем в твоя апартамент и ще чакаме. Много добре, никаква полиция. Веднага ли тръгваш? Да, разбира се, че ще чакаме.

Тя уморено остави слушалката.

— Той е на път. Обади се на пилота да пригответи самолета още докато говореше с мен. Трябва да почакаме в апартамента, Джеси-Ан. — Тя погледна безпомощно Калвин, когато Джеси-Ан не реагира, а остана на стола, покрила лицето си с ръце.

— Хайде, сладурче — каза Калвин и нежно прегърна Джеси-Ан през раменете. — Всичко ще бъде наред. Харисън ще си бъде у дома,

обзалагам се, Джон също.

ГЛАВА 36

Лоринда наблюдаваше входа на хотел „Карлайл“ вече повече от час, като вървеше нагоре-надолу по тротоара и държеше под око полицейските коли. Наблюдаваше също влизащите и излизащите, за да види дали няма цивилни полицаи. Знаеше, че е рисковано, но трябваше да предаде писмото на Джеси-Ан тази вечер. Изчака, докато фоайето се напълни с хора, и се втурна вътре с намерението просто да го остави на рецепцията, но администраторът веднага я забеляза.

— Само минутка! — извика ѝ високо. Лоринда се опита да се измъкне, когато хората се обърнаха и започнаха втренчено да я гледат. — Какво е това? — запита я той.

Като избягваше да го погледне, Лоринда измърмори:

— Писмо за мисис Ройл, което тя очаква. — После буквално изтича през вратата и надолу по стъпалата. Бяга, докато краката ѝ не започнаха да се огъват от умора. Спря се до входа на един магазин, за да си поеме дъх. После, като видя спряло такси, се качи в него, без да мисли, с единственото желание да избяга. Шофьорът я остави до един изключително оживен шопцентър в квартала „Куинс“ и оттам тя извървя пеш разстоянието до своя нов апартамент. Ускори ход, когато наближи вратата.

Законът за вероятностите работеше много по-често против нея, отколкото си беше мислила. И то в моменти, когато съвсем не очакваше това. Вярваше, че най-трудната част от плана ѝ ще бъде да отнеме малкия Джон от майка му, а тя се оказа най-лесната. Истинските проблеми започнаха, когато пристигна с Джон у дома. Той започна да пици веднага след като излязоха от метрото и хората се обръщаха да ги изгледат. Лоринда се преструваше на ядосана майка, която заплашва детето си с пердах, ако не започне да се държи както трябва. Но заплахите не го успокоиха и тя го задърпа бързо през коридора на жилищния блок, където беше наела апартамент, принудена да държи дланта си на устата му, за да заглушава виковете му. Не ѝ беше лесно да се оправи с ключовете, да се опитва да отвори

вратата и в същото време да се справя с подивялото дете. Когато най-после затръшна вратата след тях, тя го вкара в детската кошарка-легло в спалнята, като трепереше от яд и страх.

Джон дълго време силно и неудържимо плака, а Лоринда го гледаше като обезумяла и се питаше как въобще ще го накара да млъкне. Хапчетата за сън бяха идеалното разрешение на проблема. Тя много внимателно счупи хапчето на четири и му даде една малка четвъртинка. Разбърка я с намачкан банан и натъпка кашата в устата на Джон, която той не искаше да отвори, поради което се наложи да държи носа му стиснат, за да го принуди. Едва го насили да преглътне. Хапчето подейства като вълшебна пръчица и само след няколко минути Джон вече спеше. Трепереща и покрита с пот, Лоринда се отпусна уморено на един стол и се запита как ще го накара да мълчи през следващите няколко дни, защото той със сигурност щеше да започне да вреци веднага щом се събуди и не види майка си. Може би не трябваше да му позволява да се събуди. Ще го държи упоен, както правят в болницата, докато си свърши работата. Това обаче означаваше, че Джон няма да се храни, а малко дете като него може да умре, ако не приема храна няколко дни.

Цял час Лоринда седя и мисли по проблема. И накрая взе решение. Налагаше се да ускори малко нещата и да поеме някои рискове — като например да предаде сама писмото, вместо да го пусне по пощата, както беше възнамерявала. Сега не можеше да си позволи да губи време. Ще трябва да се погрижи за Джеси-Ан още тази нощ. При тази мисъл сърцето ѝ прескочи един удар. Трябваше само да съчини писмото и Джеси-Ан щеше да дотича, нетърпелива да ѝ се подчини. И тогава Лоринда ще държи всичко в ръцете си!

Джон все още спеше, когато се върна от хотел „Карлайл“. Тя се наведе над креватчето и нервно измери пулса му. Дали не му беше дала по-висока доза, отколкото би могъл да понесе? Пулсът му обаче беше нормален и тя се усмихна доволно. Въздъхна облекчено и си взе кутийка кола от хладилника. Като махна металното покритие, внимателно го остави в кофата за боклук. Отпи жадно и избърса устата си с книжна салфетка. После затвори кутийката с пластмасова капачка, грижливо избърса масата, за да не остане и следа там, където е стояла кутийката, и огледа със задоволство кухнята. Тя блестеше от непрекъснатото чистене, двата стола бяха покрити с бродирани

възглавнички, както и диванът и столът в съседната стая. Също като майка си, Лоринда пазеше къщата си чиста.

Върна се в спалнята и нетърпеливо затършува из гардероба. Това беше специален случай, най-великата нощ в живота ѝ и трябваше да изглежда възможно най-добре. Беше купила роклята още преди няколко месеца. Беше доста по-различна от всичко, което беше носила досега: черна и блестяща, обсипана с пайети, които блестяха на светлината. Роклята наподобяваше лъскавата кожа на опасна змия.

Беше я зърнала на витрината на малък бутик на „Трето авеню“. Беше привлякла вниманието ѝ от пръв поглед. След това я примамваше ден след ден, докато накрая Лоринда не издържа и се поддаде на изкушението един петък през обедната почивка. Купи я, въпреки че струваше повече от седмичната ѝ заплата. Не беше я пробвала. Само каза на момичето кой номер иска, и плати веднага. За нея беше без значение, че няма случай, в който да я облече. Дори само фактът, че я притежаваше, ѝ доставяше огромно удоволствие. Но сега ѝ се струваше, че е предчувствала тази нощ в живота си, когато я е купувала. Роклята, подобна на змийска кожа, беше идеалната дреха, за да празнува смъртта на Джеси-Ан.

Захвърли нетърпеливо на пода старата си блуза и раздърпаната пола, затършува в чекмеджето, за да намери фини черни чорапогащи. Намъкна роклята през главата си и я приглади върху едрите си гърди и пълен ханш. Роклята прилепна към пълната ѝ фигура и Лоринда се почувства като змия, могъща... Роклята имаше висока поло-яка и я покриваше до под коленете. Лоринда не беше курва като Джеси-Ан, да показва гърдите си или краката си на мъжете... Лоринда беше чиста и невинна. И силна. И тази блестяща черна рокля издаваше нейното положение, характер и чувство за власт. Прибра косата си на кок. После сложи на скулите си крецящо червен руж, на устните — виолетово червило. Отстъпи крачка назад и се усмихна доволно. Обу високи черни обувки и щастливо прекоси стаята, за да вземе палтото си. Разбира се, хубаво щеше да бъде, ако то беше от черна норка, за да е в тон с роклята, но за съжаление тя разполагаше с връхна дреха от кафяв туид. По-късно, когато Харисън с благодарност разбере, че тя го е спасила от злото влияние на Джеси-Ан, той ще ѝ купи палто от норки.

Лоринда погледна часовника си. Беше девет часът — почти време да телефонира на Джеси-Ан и да ѝ определи среща. Издиша бавно, за да се наслади за секунда на момента. За първи път в живота си се чувстваше истински щастлива. Скоро миналото ѝ ще бъде пречистено. Само един замах с ножа и тя отново ще бъде момиче, отново ще може да преживее младостта си. И тя ще бъде като всички други. Ще бъде свободна!

Малкото момченце се размърда неспокойно в креватчето си и тя погледна разтревожено. Дано не се събудеше! Още не беше свършила работата си. Изтича бързо в банята и извади още едно хапче от шишенцето. В кухнята го натроши, сложи малко от него в една чаша и го смеси с вода. Повдигна главата на Джон, накара го насила да отвори уста и наля течността в гърлото му. После положи главата му на възглавницата, покри го с одеялото и се усмихна щастливо. Все пак, ако детето оживее, то скоро ще бъде неин син.

Улиците бяха тъмни и безлюдни. Лоринда забърза през смълчания квартал. Високите ѝ токчета тропаха силно по замръзалия тротоар. Поколеба се при входа за метрото. Можеше дълго време да чака влак, а тя бързаше, но пък метрото ѝ предлагаше анонимност — никой няма да забележи обикновено момиче като нея... Освен ако не захвърли палтото си и не им покаже новата Лоринда! Вече няма нужда да се крие, осъзна внезапно тя, може да държи главата си високо изправена, защото миналото беше почти изцяло зад нея. Тази вечер тя ще бъде отново свободна. И ще може да се разкрие на целия свят!

Махна с ръка на едно минаващо такси, качи се и се намести щастливо на седалката.

— Ъгълът на „Трето авеню“ и Четирийсет и осма! — каза отсечено. — И по-бързо.

ГЛАВА 37

Харисън влезе в тихия апартамент и подаде куфарчето си на Уорън, който му съобщи, че го чакат в библиотеката. Отвори вратата и погледът му затърси Джеси-Ан. Но жената, отпуснала се уморено в креслото, тапицирано със зелена коприна, само слабо напомняше за жизненото и весело момиче, което той познаваше. Обикновено гладко вчесаната ѝ руса коса сега беше в безпорядък, лицето ѝ беше белязано от страха.

— Всичко ще бъде наред, мила — увери я той. — Обещавам ти, че всичко ще се оправи. Вече извиках добър частен детектив, който ще бъде тук след час. Но първо искам да говоря с теб. — Карълайн и Калвин станаха, за да излязат от стаята. — Моля ви, недейте. — Очите му гледаха уморено, напрегнато. — Знаете за това толкова, колкото и Джеси-Ан. Ще имам нужда и от вашата помощ. — Помогна на Джеси-Ан да стане от креслото и я настани до себе си на дивана. — Първо, мила — каза ѝ той, — трябва да установим някои факти. За теб ще бъде по-лесно да ги кажеш на мен, а аз ще ги предам на детектива.

Тя му разказа как Лоринда ѝ е предложила помощта си и как е напуснала сградата около пет и петнайсет.

— Вината е моя — каза отчаяно Джеси-Ан. — Дадох Джон на една луда...

— Нищо не е по твоя вина — каза ѝ той с тон, който не търпеше възражения. — Направила си нещо твърде разумно — помолила си момиче, което си познавала през целия си живот, да остане при детето ти за няколко минути, момиче, което, освен че е приятелка на семейството, работи при теб. Всеки един от нас — аз самият, Карълайн, майка ти или баща ти — би направил същото при тези обстоятелства.

„Но аз не трябваше да постъпвам така! Аз не трябваше да го изпускам от погледа си и за минутка, Харисън. Той трябваше да си е у дома, където му е мястото“, казваше погледът ѝ.

Тя наведе глава и отново заплака, а Харисън я погали нежно по косата.

— Опитай се да не плачеш — каза ѝ тихо. — Ще имаме нужда от всичките си психически сили, за да преминем през това изпитание. — Погледа я тъжно още няколко секунди, след което отиде при Карълайн и Калвин, които дискретно чакаха в другия край на стаята.

— Трябва да знам фактите, Карълайн — каза ѝ той. — Трябва да знам от колко време тя е получавала тези писма, колко често и какво точно пише в тях. Какви са заплахите. О, Господи! — възкликна отчаяно той. — Защо не ми е казала по-рано?

— Не искаше да те тревожи, искаше сама да се справи — побърза да обясни Карълайн. — Джеси-Ан нае детективи и за известно време имаше бодигард, който я пазеше през деня, но писмата престанаха и не бяха се получавали отдавна. Затова тя освободи бодигарда. Сега разбирам — продължи да говори тя и очите ѝ се разшириха от ужас, — че не е получавала такива писма, откакто Лоринда работи в „Имиджис“!

— Хайде да започнем от самото начало — предложи Харисън и хвърли поглед към часовника си. — Март Бъркли ще бъде тук само след няколко минути, а аз искам да спестя на Джеси-Ан много от въпросите му.

Карълайн извади плика от чантата си и му го подаде.

— Намерих съвсем случайно това писмо днес. Беше в чантата на Лоринда. И така узнах. И тогава, естествено, всичко си дойде на мястото. Не съм го отваряла — добави тя.

Харисън отвори плика и зачете бързо, дълбока отвесна бръчка беше прорязала челото му.

— Това е ужасно!

— Тя започнала да получава такива писма, откакто спечелила първия си конкурс за модели — обясни Карълайн и започна да изрежда, а той да записва бързо дати, часове и места. Импулсивно, той я хвана за ръката. — Моля ви, не обвинявайте Джеси-Ан — помоли го тя. — Тя ви изостави, защото не знаеше какво друго да направи. Знаем, че намрази себе си за тази постъпка, защото всъщност искаше да остане тук и да си изясните нещата. И вие знаете, че онова, което е между вас двамата, е прекалено хубаво, за да го захвърлите с лека ръка.

А ето сега и това се случи. Тя никога няма да си прости, Харисън, но се надявам, че вие ще можете да ѝ простите.

Харисън знаеше, че няма какво да ѝ прощава, че вината е също толкова негова, колкото и на Джеси-Ан.

— Ако скоро успеем да върнем сина си жив и здрав — каза той, — тогава всичко ще е наред.

— Мистър Бъркли е тук, сър — каза Уорън.

Мистър Бъркли беше петдесетгодишен, нисък и пълен. Беше облечен в тъмносин костюм на райета, шита по поръчка копринена риза с ръчно избродиран монограм върху нея, чифт обувки от алигаторска кожа, които струваха петстотин долара, а на ръката си носеше огромен диамантен пръстен. Лицето му беше гладко обръснато, а Карълайн долавяше аромата на одеколона му дори през стаята. Изглежда, помисли си Карълайн, като много беден адвокат или като много богат фризьор. Не можеше да реши точно кое. Но репутацията на Март Бъркли говореше красноречиво за способностите му — той беше просто най-добрият в професията си. Ръководеше компанията си, в която бяха инвестирани много милиони долари, от огромното си ранчо в Тексас, което приличаше на крепост. А това беше така, защото той трябваше да бъде защитен от онези, които биха сметнали, че е съсипал живота им с брилянтните си разследвания. Защото разводите, и особено тези, в които се разиграваха много пари, бяха съществена част от бизнеса на Бъркли и го бяха направили милионер. Цяло чудо беше, че Харисън беше успял да си осигури присъствието му. И че той пристигна толкова бързо от Тексас. Сигурно и без друго беше по някаква друга работа в Ню Йорк.

Като стисна твърдо ръката на Харисън, Мат изслуша внимателно разказа му.

— Окей, Джеси-Ан — каза той, като застана пред нея с ръце, склучени на гърба, — съвземи се, защото трябва да поговорим. Харисън ми каза основните факти, но от теб искам да чуя още подробности. Искам да знам къде живее Лоринда, как и с кого. Познаваш момичето още от дете, семейството ти също я познава добре. Искам да ми опишеш външността ѝ, къде има навика да ходи, къде се храни, има ли приятели и какво прави като се прибере вечер у дома. Искам да се замислиш за Лоринда сега, Джеси-Ан, защото трябва да проникна в душата ѝ.

Сините очи на Джеси-Ан погледнаха предпазливо и преценяващо дребния закръглен мъж.

— Ще намерите ли Джон? — запита най-накрая тя.

— С ваша помощ, ще го намеря — обеща той.

Тя въздъхна облекчено, когато погледите им се срещнаха. Разбра, че може да има доверие в мистър Бъркли. Подпомагана от въпросите на Мат, Джеси-Ан описа Лоринда така, както я познаваше от училище. После описа Лоринда — момичето, което работеше при баща ѝ и на което майка ѝ помагаше. Получи се образ на пренебрегвано, самотно дете, потискано от алкохолизма на майка си. А кулминацията беше, когато се разбра как тя е пожертвала таланта си и амбицията си да отиде в колеж.

— Къде са писмата? — запита Мат.

Тя поклати глава.

— Вече съм ги унищожила.

— Ето последното — това, което Карълайн е открила днес — каза Харисън и му го подаде.

Мат повдигна учудено вежди, докато четеше.

— Тук има повече от обикновено разочарование и завист — каза той, сгъна писмото и го пхна в джоба си. — По-късно ще разберем точно какво още. Окей, сега ти, Карълайн, ще ни кажеш къде живее Лоринда.

— Страхувам се, че не мога... Знам къде живееше, но наскоро тя ми каза, че се е преместила, без да ми обясни къде.

Мат спокойно кимна с глава. Тези хора определено не му помагаха много, но нищо не беше лесно на този свят...

— И тя все още не ви се е обаждала?

— Не — потвърди Карълайн, а после се сети, че по това време Джеси-Ан живееше в „Карлайл“. — Освен ако не се е опитала да се свърже с Джеси-Ан в хотел „Карлайл“.

— „Карлайл“? — Той повдигна въпросително рунтавите си вежди.

— Джеси-Ан беше отседнала там заедно с малкия Джон — отговори Харисън.

Лицето на Мат остана безстрастно, когато отново кимна спокойно с глава.

— Добре. Тогава ще се обадим в хотела и ще попитаме дали има оставени съобщения.

— Аз ще го направя — каза Карълайн и скочи, нетърпелива да се впусне в действие. — Тук е Карълайн Къртни — каза, когато ѝ отговориха. — Мисис Ройл иска да знае дали някой не се е обаждал по телефона. Не? Разбирам, благодаря. О! Писмо за нея, предадено на ръка?!

Мат бързо грабна слушалката от ръцете ѝ.

— Тук е Мат Бъркли. Много ви моля, хвърлете един поглед на писмото вместо мен. Окей, добре, опишете момичето. Точно така. Горедолу по кое време беше предадено писмото? Преди час! По дяволите! И кой го донесе? Ще бъда там след малко, човече, запазете това писмо за мен и мисис Ройл, окей? Ще ви платим добре за това, приятелю...

Остави слушалката и се обърна към тях. Лицето му беше все така безстрастно.

— Изглежда, сме получили още едно от тези писма. Напечатано с червени букви. По описанието, предала го е самата Лоринда. Ще отида да поговоря с човека на рецепцията, за да разбере в какво настроение е била, как се е държала и да хвърля един поглед на писмото.

— Сигурно в него се иска откупът! — възкликна Харисън. — Ще платим каквато и да е сума, за да върнем сина си.

— Аз не бих разчитал на това — възрази замислено Мат. — Не съм готов да се обзаложа, че това момиче би искало единствено пари. — Отиде бързо до вратата. — Мисля, че от нея можем да очакваме бързи действия. Междувременно — той изгледа предупредително Харисън, — никаква полиция. Все още. Окей? И не изпускате мисис Ройл от поглед.

ГЛАВА 38

В хотел „Карлайл“ Мат разгледа внимателно плика. Беше същият като този в джоба му, напечатан на електрическа пишеща машина с червена лента, и беше адресиран до мисис Ройл. Съобщението беше само от два реда: „Джеси-Ан, стой до телефона и не се свързвай нито с Харисън, нито с полицията, ако ти е мил животът.“

По дяволите! Очакваше повече от това. Тази жена беше психопат. Беше се надявал, че тя ще действа импулсивно, ще сипе заплахи и други думи, с които ще му подсказе къде е в момента, какво всъщност иска. Макар той да се страхуваше, че всъщност знае отговора на последния въпрос. Лоринда търсеше отмъщение, а не пари. Око за око, зъб за зъб. Лоринда искаше Джеси-Ан. Единственият въпрос, който оставаше, беше — отмъщение за какво? Отмъщението на грозничко момиче срещу красивото? За щастливото семейство, което тя самата нямаше. Отмъщение на бездетната жена към майката? Не, нито едно от това не беше съвсем вярно, защото от писмата ясно личеше, че става въпрос и за още нещо: секс. А как сексът, Лоринда и Джеси-Ан бяха свързани в едно, той все още не знаеше. Едно беше сигурно — Джеси-Ан, също както и синът ѝ, беше в опасност.

Постави писмото в джоба си и бутна петдесет долара към администратора, който му даде точно описание на Лоринда и му каза, че писмото е оставено към 7:30. Мат погледна часовника си — беше почти девет часът. А все още нямаше телефонни обаждания за мисис Ройл. Отиде до обществения телефон и се обади на свои хора. Само след четири минути щеше да има четирима души пред апартамента на семейство Ройл, един във фойето, един пред вратата на сградата, един вътре в апартамента и един до страничния изход. Специалист по свързките също беше там и само след петнайсет минути щяха да започнат да се записват и проследяват всички телефонни обаждания до семейство Ройл. А междувременно Мат щеше да се качи горе и да чака телефонното обаждане, което нямаше да закъснее. От всичко, което знаеше, личеше, че Лоринда копнее за действие.

Джеси-Ан лежеше в затъмнената спалня, на челото ѝ бяха поставили студен компрес, а на нощното шкафче стоеше чашата с вода и недокоснатите хапчета за сън. Как би могла да спи или да се отпусне, когато Джон беше в опасност?! Беше решила да не си позволява да мисли за това, че Джон може да пострада, макар вече да знаеше, че Лоринда е побъркана. Разбиранията ѝ за добро и зло бяха нагаждани така, че да отговарят на собствените ѝ нужди. Лоринда беше способна на всичко! Изведнъж Джеси-Ан се изправи до седнало положение в леглото и се разтрепери от гняв. Ако Лоринда беше сега в стаята, би могла да я удуши с голи ръце... Горещият гняв премина и я остави хладно разсъдлива. Не че не изпитваше гняв, но той беше станал студен и пресметлив. Като че ли компютър беше заменил чувствата ѝ. Хванала глава с ръце, Джеси-Ан се опита да се постави на мястото на Лоринда, да си представи какво би било следващото ѝ действие. Разбра, че планът е замислян отдавна и че Джон сигурно е скрит на място, което също е било подготвено предварително. „*Но Лоринда може да е навсякъде в огромния Ню Йорк!*“, помисли си безпомощно тя. Мат още нищо не ѝ беше казал.

Изведнъж тя осъзна, че нямат намерение да ѝ казват каквото и да било. Те искаха от нея да си почива! Не беше правилно... Джон беше неин син, тя искаше да го намери и защити... Джеси-Ан нададе стон и зарови глава в дланите си. Трябваше да мисли! Не можеше повече да чака. Трябваше да действа! Но как? Къде? Кога? Мисли! Все някъде трябваше да има нещо, което да я наведе на мисълта за действията на Лоринда. Доколкото знаеше, Лоринда нямаше приятели. Тя въобще рядко разговаряше с хората. Изведнъж ѝ проблясна — имаше само едно място, където Лоринда би искала да се срещнат, сега ѝ беше толкова ясно! Знаеше къде може да намери Лоринда!

Неочаквано звънна телефонът. Много ѝ се искаше да вдигне слушалката, но ѝ бяха забранили. Чу се леко „клик“, когато някой приключи този разговор. Тя зачака да я извикат, да ѝ кажат какво е развитието на нещата, но никой не я потърси. Отиде на пръсти до вратата, надникна в коридора и се послуша. Всичко беше тихо и спокойно. Тя сама щеше да се справи с това. Знаеше къде е Лоринда и не можеше да чака повече.

Облече дънки и топъл пуловер, а отгоре — дебело вълнено яке. Обу маратонки, които едва завърза с треперещите си пръсти. После отвори тайния сейф в дъното на гардероба, където, в малки велурени кутийки, се намираще цяло състояние под формата на сапфири, диаманти и перли. Винаги отказваше да държи бижутата си в банка, защото обичаше да ги носи. Но сега би дала всичко, за да си върне Джон. И да узнае, че Харисън още я обича. Посегна към една малка черна кутия и внимателно я отвори. Вътре имаше лъскав пистолет. Джеси-Ан беше добре запозната с оръжието, защото като дете често беше ходила на стрелбището с баща си. Също толкова много часове беше прекарала в ранчото, където се беше упражнявала в яздене и стрелба. Всъщност тя беше отличен стрелец.

Отиде отново до вратата и огледа коридора. От далечния край, където беше библиотеката, долитаха приглушени гласове и тя се поколеба. Щеше да ѝ бъде много трудно да се измъкне без да я видят, но ако беше умна, щеше да се справи. Под ъгъл с този коридор имаше друг, който водеше към трапезарията и кухнята. А от кухнята започваха стъпалата, които водеха към аварийния изход. Имаше и заден асансьор, но тя не би рискувала да го използва.

Стъпваше съвсем безшумно. Поколеба се само като стигна до снопа ярка светлина, който се процеждаше през отворената врата на библиотеката. Но мина благополучно покрай нея, после покрай трапезарията и влезе в кухнята. Ако беше заварила там Уорън или някой друг от слугите, щеше бързо да измисли някакво извинение, но ярко осветената кухня беше съвсем безлюдна. Персоналът си имаше своя собствена всекидневна стая. Според нейните предположения, сега те бяха там и обсъждаха злото, което беше сполетяло работодателите им. Забеляза две от камиончетата на Джон, забравени на плота на мивката, а красивите букви лепенки, които двамата заедно бяха залепили на хладилника все още бяха там. „Джон Ройл“ бяха написали с ярки червени, сини и жълти букви...

Като си забрани да плаче, тя надникна през стъклената врата към коридора, който водеше към аварийния изход. Нямахше никого и тя се промъкна. Започна да тича бързо надолу по стъпалата, като се хващаше за металните перила и се завърташе на всяка площадка и пак — надолу до следващата... След десет площадки се спря и се опита да си поеме дъх. Запита се дали вече не е безопасно да вземе асансьора.

Ако Бъркли беше поставил постове долу, те със сигурност щяха да забележат спирането на асансьора, но ако го вземеше само до втория етаж, щеше да успее да мине покрай тях.

Кухненският асансьор беше винаги празен през нощта и тя се облегна на стената, задиша дълбоко и започна да обмисля какви шансове има. Ако гардът я забележи, тя просто ще изтича покрай него — така реши. Асансьорът спря, вратите се отвориха и тя се огледа предпазливо, но фойето и коридорът на втория етаж бяха безлюдни. Слезе и затича бързо надолу — една, две, три, четири площадки и ето че вече беше в главното фойе.

През стъклото на вратата видя сянката на мъж. Човекът на Мат! О, дяволите да го вземат! Гледаше с яд силуета и в очите ѝ бликнаха сълзи на безпомощност. Този човек ѝ пречеше да се срещне с Лоринда и да спаси сина си. Един глас проряза тишината и я стресна, но не викаха нея.

— Хей, хей, Бил! — извика пак гласът.

Силуетът се обърна.

— Да? — отговори той.

— Амброуз те иска веднага горе. Брад тръгна към „Карлайл“.

Сега се виждаха вече две глави пред вратата. Те се приближиха една до друга и зашепнаха, а Джеси-Ан сдържа дъха си.

— А кой ще поеме поста тук? — запита Бил. — Не мога просто ей така да пренебрегна заповедите.

— Добре, добре, но пак ти казвам, че Мат иска Брад и аз веднага да отидем при него. Брад ще остане да покрива хотела, а аз ще отида с Мат. Ще останем с един човек по-малко, отколкото ни е необходимо, докато не дойде още един от агенцията. Виж какво, докато завием зад ъгъла, Амброуз ще е вече тук и ще остане, докато пристигне заместникът. След половин час ще разполагаме още с двама души охрана. А дотогава трябва да се справяме както можем.

Като мърмореха недоволно, те се скриха от погледа на Джеси-Ан. Тя разполагаше с няколко секунди, за да мине през вратата. Бяха вече на петдесет ярда, като продължаваха да вървят бързо и да говорят високо... Имаше може би десет секунди. Затвори внимателно след себе си тежката метална врата и затича безшумно покрай стената, като се молеше да не започнат да обикалят сградата.

Трябваше ѝ по-малко от минута, за да стигне до шумната и ярко осветена улица, но тази минута ѝ се стори цяла вечност. По „Парк авеню“ животът си течеше както винаги. И Джеси-Ан се загледа объркана в изискано облечените хора, които влизаха и излизаха от ресторантите и нощните клубове. А за нея това излизане беше въпрос на живот и смърт.

Хвана такси на ъгъла на „Парк авеню“ и Петдесет и осма улица. Когато таксито потегли, тя се огледа през рамо, за да види дали не я следят. Нямахте и следа от хората на Мат. Не искаше никой да разбере за плана ѝ, защото знаеше, че само тя може да се справи с Лоринда. Ако се провалеше, Лоринда щеше да убие и нея, и Джон.

— Накъде? — запита нетърпеливо шофьорът на таксито.

— Накъде? — повтори тя, изтръгната от мислите си. — „Имиджис“.

ГЛАВА 39

Мат вдигна телефона още при първото иззвъняване.

— Хотел „Карлайл“ — каза спокойно и безлично.

— Но... Мислех... Поръчах да ме свържат с мисис Ройл...

Тя очевидно очакваше Джеси-Ан да отговори на обаждането ѝ и сега заекваше нервно. Той я беше хванал. Това беше Лоринда, която се готвеше да убива.

— Мисис Ройл излезе, мадам. Ще оставите ли съобщение или номер, на който тя да ви се обади?

— Не... О, не...

В гласа ѝ се долавяше обзелата я паника и тя заговори бързо.

— Ако е спешно, мадам, можете да ѝ се обадите в дома ѝ.

Тя затвори, без да отговори. Той се свърза с човека си в апартамента на семейство Ройл.

— Тя ще се обади всяка минута — каза на Амброуз. — Размърдайте се.

— Добре.

Мат знаеше, че ще успеят да засекат обаждането на Лоринда. Надяваше се, че Харисън ще я накара да говори достатъчно дълго. Междувременно, той беше впрегнал в работа всичките си връзки, за да издири новия дом на Лоринда. Отправна точка им беше информацията, че Лоринда има сметка в същата банка, която използваше и „Имиджис“. Лоринда беше казала на Карълайн, че ѝ е много удобно да върши и личната си работа, когато отива по служебна. Макар и отдавна. Мат беше направил веднъж услуга на председателя на банката и сега беше време услугата да му бъде върната. Беше готов да заложи при едно на петстотин, че той ще им даде новия адрес на Лоринда. Телефонът иззвъня.

— Да?

— Мат? — Беше Карълайн. — Тя се обади, но като чу гласа на Харисън, затвори. Не можахме да проследим обаждането.

Работата никак не вървеше добре.

— Ще ви се обадя след малко — каза той и затвори.

Закрачи неспокойно из апартамента, като поглеждаше часовника си през секунда. Чакаше повторното обаждане на Лоринда. Когато телефонът звънна след десет минути, той се спусна към него, както гладна пантера се спуска върху плячката си.

— Бъркли! — почти изрева в слушалката.

— О, мистър Бъркли, тук е Джеймс Уолъм. Нашият председател и общ приятел, Едуин Грийн, ме помоли да ви предам информация.

— Да, да — заговори нетърпеливо Мат, който много се дразнеше от това празно бърбене. — Имате ли адреса?

— Да, имаме адреса на мис Лоринда Мендоса. Разбира се, знаете, че не бива да ви давам тази информация...

— Нима не говорихте с председателя по този въпрос? — запита Мат. — Да? Ами тогава просто ми дайте проклетия адрес. Добре, записах. Благодаря, мистър Уолъм. И не се тревожете за правилника.

Затвори все така нетърпеливо, грабна отново слушалката и набра номера на семейство Ройл. Отговори Харисън, чиято нервност ясно проличаваше в гласа му.

— Имам адреса на Лоринда — каза Мат. — Ще бъда при вас след десет минути. Кажете на Джеси-Ан да бъде готова. Ще ни е нужна, за да се престорим, че сме готови да я разменим срещу детето.

Чакаха го още до вратата. Карълайн плачеше, а Харисън беше силно разтревожен.

— Джеси-Ан е изчезнала — каза Калвин.

— Не е в апартамента — добави Карълайн. — Претърсихме навсякъде...

— Мислех, че охранявате това място! — извика Харисън. — Как, по дяволите, е възможно тя да изчезне?!

— Това е нещо, което възнамерявам да разбера още сега — каза Мат и отиде към хората, патрулиращи в коридора. Обясниха му, че е могло да се случи само в няколкото секунди, когато при страничния вход се е правела смяната.

В стаята на Джеси-Ан всичко беше в ред. Очевидно, тя се беше преоблякла. Според Харисън, беше обула дънки и маратонки.

— И двамата сте уволнени! — извика Мат на мъжете. — И то веднага! — Обърна им гневно гръб и се върна при групата в библиотеката. — Сигурни ли сте, че Джеси-Ан не знае новия адрес на Лоринда?

— Не... Поне така каза тя, а аз нямам причина да се съмнявам в думите ѝ — каза Карълайн.

Мат смръщи вежди. Трябваше бързо да измисли нещо... Цялата тази работа никак не беше лесна, особено като се имаше предвид заплахата, която висеше над детето.

— Грабвайте палтата си — каза той — и да тръгваме към дома на Лоринда. Мисля, че знам къде са синът ви и съпругата ви, Харисън.

Джеси-Ан затвори яркосинята врата на „Имиджис“ след себе си и трепна, като чу силното тиктакане на часовника. То отекваше като pistolетни изстрели в смълчания коридор. Сърцето ѝ биеше силно. Огледа коридора, като очакваше Лоринда да се появи всеки момент. Напрягна всичките си сетива, но не долови никакъв звук, никакво движение. Извади малкия черен pistolет от джоба си. Той прилегна точно към дланта ѝ. С пръст на спусъка, тя закрачи безшумно по коридора. За първи път пожела „Имиджис“ да не беше се разраствала така бързо. В ранните дни щеше да претърси само две помещения и едно студио, но сега целият комплекс се простираше пред нея. И криеше Лоринда — опасността. С гръб, прилепнал към стената, Джеси-Ан изкачи стъпалата и влезе в първия офис — този на Дейна. Беше празен. Офисът на Карълайн беше следващият. И той беше празен. Спря се пред вратата на своя офис и задиша тежко. Трябваше да намери Лоринда, за да си върне Джон. Засили се и отвори вратата с ритник. След което се сви от страх. Ако не беше толкова уплашена, може би всичко щеше да ѝ се стори просто смешно, защото се държеше като жена детектив от телевизионен сериал. Светна и чак сега офиса ѝ се видя познат. Беше празен. Отпусна се във фотьойла зад бюрото си и се запита какво ще прави сега. Имаше и други офиси в тази част на сградата, но не мислеше, че е вероятно Лоринда да се крие в счетоводния отдел или в тоалетната. Но беше сигурна, че е тук. Усещаше го. Трябваше да помни, че сега ще се срещне не с разумната Лоринда, счетоводителката, а с лудата Лоринда, която беше отвлякла

сина ѝ. С лудата, която ѝ беше писала онези писма. А тази Лоринда със сигурност щеше да избере някое достатъчно драматично място за последната среща. Разбира се — ще бъде в едно от студиата! Студио 1 беше най-старото и най-малкото, студио 2 беше почистено днес, защото по-късно през седмицата щеше да бъде преобоядисано. Фотографът, който работеше в студио 4, си беше донесъл собствените безценни камери, затова собственооръчно беше заключил, преди да си тръгне. Значи оставаше студио 3. То беше украсено във футуристичен стил за снимките на Дейна по последния каталог, опасано от галерия, която му придаваше вид на сцена. Разбира се, Лоринда щеше да го предпочете!

Вратата се отвори безшумно, когато тя натисна леко дръжката. Беше тъмно като в гробница. Изчака няколко секунди, за да свикнат очите ѝ с мрака. Мислеше, че познава това студио като дланта си, но тъмнината променяше пропорциите и разстоянията. Затърси трескаво ключа за осветлението, но все не успяваше да го намери. Това беше смешно, защото прекрасно знаеше, че е там, отляво! За момент сдържа дъха си и се ослуша. Не се чуваше нищо, но тя усещаше присъствието на Лоринда така, както би усетила и присъствието на диво животно...

Беше забравила, че в студиото има предмети. Блъсна се в една стоманена масичка, която падна тежко на земята. Джеси-Ан замръзна от ужас, когато шумът се разнесе из цялото студио.

Горе в галерията Лоринда се засмя високо, щастливо. Ето че мухата беше влязла в капана, дори без да я молят. Светна мощните прожектори, които веднага уловиха Джеси-Ан в лъчите си. Тя замръзна на мястото си като хипнотизирана. Лоринда с презрение си помисли, че много лесно би могла да я убие. И тогава забеляза, че Джеси-Ан държи пистолет в ръката си! Не беше очаквала никакво оръжие и смръщи загрижено вежди. Нищо, това само ще добави малко пикантност към играта. Също така, Джеси-Ан не беше облечена така, както ѝ се искаше на нея. Трябваше да ѝ каже предварително да се облече като курва... В червена рокля, разголена, за да се вижда тялото, което баща ѝ така силно желаше. Няма значение, реши след това, защото баща ѝ виждаше Джеси-Ан в дънки всеки ден, когато се връщаха от училище. Дори когато беше на четиринайсет, тя нямаше нужда от червена рокля, за да бъде олицетворение на греха.

Лоринда седеше до маса, покрита с бяла покривка, върху която блестеше ножът с дълго и силно острие. Седеше и се наслаждаваше на миговете си на власт.

Като заслони очите си с длан, Джеси-Ан вдигна поглед нагоре, но силните светлини я заслепяваха, като оставяха галерията в сянка. Сега, когато моментът беше настъпил, тя беше спокойна. Не се страхуваше. Всичко беше много просто — ако се наложеше, щеше да убие Лоринда, за да си върне Джон.

— Здравей, Лоринда! — извика тя. — Там ли си?

Лоринда я гледаше усмихнато и мислеше, че Джеси-Ан прилича на пеперуда, привлечена от светлината на лампите.

— Лоринда! — извика отново Джеси-Ан, за да я примами. — Знам, че си там. Трябва да поговорим. Не си ли съгласна, Лоринда? Знам, на мое място баща ми също би искал да чуе защо си отвела Джон, без да ме попиташ.

Очите на Лоринда блеснаха.

— Не се осмелявай да ми говориш за баща си! — изпищя тя. А после отново замълча. Джеси-Ан беше успяла да я накара да издаде къде се намира, но тя нямаше да говори за мистър Паркър, не... Нито пък за мисис Паркър. Те не бяха като Джеси-Ан.

— Добре, добре, няма да говорим за него — обеща Джеси-Ан и в същото време се придвижи тихо към стълбището в десния ъгъл на помещението. — Но искам да знаеш, Лоринда, че оценявам грижите, които полагаш за Джон. Веднага се вижда, че много го обичаш... Само как се грижи за него в Спринг Фолс, не го остави да заплаче, а го гушка, докато той заспа... — Джеси-Ан нямаше представа как ще успее да запази спокойствие и ще продължи да говори, докато всичко, което искаше, беше да забие куршум в тялото на Лоринда. Беше тук, за да се бори за детето си и за живота си. — Хайде, Лоринда, да поговорим малко, съгласна ли си? — започна отново да я придумва, защото искаше да я изкара от сянката. — Харисън също е на път насам — добави. — Ще бъде тук всяка минута.

— Не! Не, Харисън не може да дойде тук! — Това не беше част от плана, замисли трескаво, като подивяла, Лоринда... Не трябва да идва, докато тя не е свършила работата си!

Джеси-Ан успя да се качи на първото стъпало, с гръб, залепен към стената, с пистолет, насочен към галерията. Лоринда сграбчи ножа

и изтича до най-горното стъпало. Спря се там и срещна погледа на врага си. Сега ги дяляха само дузина стъпала. Джеси-Ан я гледаше изумена. Момичето изглеждаше невероятно... гротескно. Беше облечено в някаква ужасна рокля — такава, каквато би облякла певица в някой евтин локал. Беше наплескала лицето си с каквото ѝ попадне — очевидно беше тършувала из чантичката с гримове на Изабел. Бузите ѝ горяха в яркочервено, а устата ѝ приличаше на кърваво петно. Джеси-Ан се прицели в нея.

— Окей, Лоринда — каза ясно звънливо, — искам да ми кажеш за какво е цялата тази работа. Само ми кажи къде е Джон, а после, сигурна съм, че ще можем да се разберем, без някой да пострада. Все още можем да бъдем приятелки, Лоринда, нали? Все пак ти и аз се познаваме от дълго време...

— Дълго време — смутолеви Лоринда и слезе едно стъпало. — Но ти никога не си била моя приятелка, Джеси-Ан. Ти винаги се шегуваше с мен, присмиваше ми се...

— Никога — отговори Джеси-Ан. — Аз никога не съм правила това. Ти си въобразяваш...

— Ти и твоите приятелки, вашият малък затворен кръг — присмя се злобно Лоринда. — Винаги заедно, винаги хихикайки зад гърба на хората, а ти винаги си им била водачка... Ти си, която...

Тя внезапно млъкна и Джеси-Ан видя проблясващото острие на ножа в ръката ѝ. Момичето можеше всеки момент да се хвърли отгоре ѝ, но тя не можеше да стреля, докато не разбере къде е Джон. Трябваше да разбере също така защо Лоринда е постъпила така.

— Съжалявам, че ти не беше една от нас, Лоринда — побърза да каже тя, — но ти никога не си изявявала желание да ни бъдеш приятелка. Никога не си искала да бъдеш с нас. Баща ти винаги те чакаше след училище...

— Курва! — изпищя Лоринда и се спусна бързо надолу по стъпалата. Спря на две стъпала от нея, а ножът блестеше под светлината на прожекторите. Пръстът на Джеси-Ан беше на спусъка, но тя все още не можеше да стреля. Лоринда като че ли не забелязваше пистолета... Беше се потопила в своите преживявания. — Ти го примамваше... Възбуждаше го... Въртеше малкия си задник пред него на връщане от училище... О, дори тогава ти знаеше как да съблазняваш мъжете... Виждах те как хвърляш кокетни погледи през

рамо към него, как се усмихваш похотливо... А после... После винаги аз го отнасях... — Гласът ѝ се сниши до шепот. — Мен водеше той в задната спалня, мен докосваше... като си представяше, че си ти... — Тя вдигна рязко глава и изгледа Джеси-Ан с гротескно гримираните си очи. Приличаше на вещицата от евтина комедия. — Теб искаше да чука той... — От гърлото ѝ се изтръгна зловец смях, докато продължаваше да нагрубява врага, да казва право в очите каквото имаше за казване. — Да, теб желаше той, Джеси-Ан, докато го ръгаше в мен всеки следобед в нашата малка спретната стая в предградията. Ръгаше ме, докато не започвах да кървя. И знаеш ли какво? Майка ми никога не попита каква е тази кръв по чаршафите ми... Тя просто ги сменяше и изпиваше още една бутилка, за да се утеша...

— Мили Боже! — прошепна Джеси-Ан, неспособна да свали поглед от лицето на Лоринда, изкривено от злоба, но издаващо единствено мъка. — Ужасно съжалявам... Как е могъл да постъпи така с теб... Та той ти е бил баща...

— Вината не беше негова! — изпищя Лоринда. — А твоя, Джеси-Ан... Твоя! Ти го караше да прави такива неща! — Гласът ѝ заглъхна и тя погледна спокойно Джеси-Ан. — А сега ще те убия — каза тя като нещо, което се подразбира.

— Баща ми щеше да убие твоя, ако знаеше за това! — извика отчаяно Джеси-Ан. — Това е ужасно, Господи, не е за вярване... Толкова съжалявам, Лоринда.

— Твоят баща не бива никога да узнава! — извика Лоринда, изпаднала в паника. — Никой не бива да знае. Само ти. — Тя прокара пръст по острия ръб на ножа и усмивка озари лицето ѝ. — Баща ми го използваше, за да подрязва розите — каза тя, предразположена за разговори, като че ли седяха в гостната в тихия следобед и пиеха чай. — Смешно, той винаги беше толкова нежен с цветята. Казваше ми, че съжалява, задето трябва да реже някои клонки, но че се налага, ако иска да запази другите здрави. А после ме биеше с камшика си, докато не започнех да кървя. — Тя слезе още едно стъпало, а пръстът на Джеси-Ан натисна леко спусъка. Само че разказът на Лоринда беше прогонил всичкия ѝ гняв. Сега тя изпитваше само съжаление. И искаше единствено да си върне Джон... А Лоринда трябваше да ѝ каже къде е.

— Къде е Джон? — запита тя тихо. — Моля те, кажи ми. Той е прекалено малък, за да остава сам. Той има нужда от нас, Лоринда, трябва да отидем при него...

— Джон? — Изведнъж усмивката на лудост озари отново лицето ѝ. — Сега Джон е мой... А когато те убия, аз ще живея с Харисън и ще се грижа за него. Ще се грижа и за двамата. Те няма да бъдат порочни като теб.

— Но къде е той сега, Лоринда? Харисън ще дойде всяка минута — каза, изпаднала в отчаяние, Джеси-Ан. — Той ще иска да знае. Може би двете ще отидем при него... сега?

— Мислиш ме за глупачка, нали? — каза тихо Лоринда и прокара пръст по острието, за да си пусне малко кръв. — Но аз не съм. — Слезе още едно стъпало и Джеси-Ан почувства дъха ѝ върху лицето си. Знаеше, че ако застреля Лоринда, няма да намери Джон.

— Виж, съжалявам за баща ти — заговори тя бързо. — Нека ние ти помогнем. Сигурна съм, че Харисън ще плати за всичко, от което имаш нужда... Виж колко много ти помогнахме вече.

— Помогнали сте ми? — Очите на Лоринда блестяха злобно само на едно стъпало над нея. — Нямам нужда от твоята помощ, Джеси-Ан... Искам те мъртва. — Лицето ѝ се изкриви от внезапен пристъп на гняв и тя се хвърли с писък към Джеси-Ан.

Джеси-Ан изтърва пистолета, почувства миризмата на пот, която се излъчваше от Лоринда, а после — кръвта, която се стичаше по лицето ѝ. Лоринда сграбчи с лявата си ръка дългата коса на Джеси-Ан, за да опъне главата ѝ назад, и Джеси-Ан закрещя от ужас, когато ножът започна да пробоща ръцете ѝ, раменете ѝ... Започна да се бори, да рита...

— Не, не, Лоринда! — пищеше тя, докато се търкаляха надолу по стълбите. Тя успя да задържи ръката на Лоринда, която държеше ножа, на безопасно разстояние от себе си и остана да лежи така, задъхваща се не само заради усилието, но и от страх.

— Сега! — извика Лоринда, която не бързаше да забие ножа, защото искаше да се наслади на момента — на кулминацията на дългогодишния си план. — Сега ти си моя, Джеси-Ан... И е по-добре да се помолиш на Господ да ти прости, защото аз никога няма да ти простя...

Вратата на студиото се отвори рязко, с трясък, и Лоринда се обърна, за да види мистър Бъркли и Харисън, които бързо се приближаваха. Мат стисна вдигнатата ѝ ръка и я изви силно назад, а Лоринда запищя от болка.

— Достатъчно! — каза ѝ той, когато ножът падна на пода. — Вече всичко свърши, така че можеш да престанеш да пициш. Никога не съм обичал силния шум — каза той, докато Лоринда се мятеше в ръцете му. Брад закопча белезниците около китките ѝ. — Някой да извика линейка — каза той, когато видя Джеси-Ан. — И ченгетата...

— Джеси-Ан, о, Джеси-Ан, любима моя — нададе стон Харисън и започна да бърше кръвта от лицето ѝ с носната си кърпа. — Какво ти е сторила тази луда?

Тя гледаше втренчено, объркано, кръвта.

— Джон? — прошепна тя. — Лоринда трябва да ни каже къде е Джон.

— Джон е отвън в колата с Карълайн. Той е добре, любима, Джон е добре.

Джеси-Ан въздъхна облекчено и затвори очи. Джон беше в безопасност и Харисън беше тук... И той все още я обичаше.

— Лоринда — прошепна тя, когато мракът се склочи около нея. — Бедната Лоринда.

ГЛАВА 40

Джеси-Ан щеше да си дойде у дома от болницата и Харисън беше напълнил апартамента с цветя. Прасковено жълти рози ухаеха силно от сребърните вази, а екзотични, малко по-тъмни лилии, запълваха всяка една от античните масички. Виолетките, които Джон беше избрал за майка си, бяха сложени в малка кристална ваза до рисунката, която сам беше нарисувал. Бутилка от любимото ѝ шампанско се изстудяваше в сребърна кофичка с лед, а на леглото ѝ бяха поставени нова дантелена нощница и последна мода бельо.

Джон развълнувано тичаше от стая в стая, следван от новата си гувернантка, двайсет и две годишно момиче, току-що дипломирало се в училището за гувернантки в Лондон, пълно с мъдри практични съвети, но също така жизнено и игриво като Джон. Уорън стоеше до вратата, за да я отвори веднага, когато на нея се почука, и да изрази както от свое, така и от името на персонала радостта, че е жива и здрава, и отново у дома.

— Ето я! — извика Уорън и Джон се спусна към вратата бързо като стрела. Хвърли се в прегръдките на майка си още преди някой да е успял да каже и дума.

Джеси-Ан го взе на ръце и започна да го целува и прегръща, Уорън започна да говори колко много всички се радват, че е у дома, камериерките и слугите от кухнята също дойдоха да я поздравят, следвани от кучето, което наскоро бяха взели заради Джон. С Джон, здраво прегърнал врата ѝ, Джеси-Ан ги изгледа всичките подред, но накрая погледът ѝ отново се спря на Харисън.

— Знаеш ли какво? — каза му тя. — Това си е истинско завръщане у дома.

Харисън я прегърна и я поведе към дневната. Макар неприятно, случилото се напоследък отново ги събра. В седмиците, в които тя беше в болницата, зараснаха не само раните ѝ, но укрепнаха и техните отношения.

— Колко е красиво! — възкликна Джеси-Ан и докосна розите. — О, има и букет от Рахел! И картичка, Господи!

— Тя се опитва да се държи добре! — каза Харисън с усмивка.

— Татко има подарък за теб! — извика Джон и я задърпа, за да привлече вниманието ѝ.

— Не бъди така палав, Джон! — възкликна тя. — Подарък за мен? Колко вълнуващо!

— Два подаръка! — извика Джон и се изтръгна от ръцете ѝ. — Ела и ще видиш.

Застанала на прага на тяхната обща стая, тя се засмя щастливо, като видя цветята, които и там запълваха всяко свободно пространство.

— Тук е истинска оранжерия! — възкликна тя, а сините ѝ очи блестяха от щастие.

— Ето, мамо, погледни... — Джон посочи нощницата и бельото върху леглото. — И това също.

— Джон... Едно по едно... — запротестира Харисън, когато момчето започна нетърпеливо да бутва пакета в ръцете ѝ.

— Мога ли да го отворя сега? — запита тя с усмивка.

— Да, да! — извика той. — Веднага, мамо!

Като махна панделката, Джеси-Ан отвори пакета внимателно.

— Книга?! — възкликна тя и започна да маха опаковъчната хартия.

— Не, не... — викаше Джон, вече на прага на издръжливостта си от вълнение. — Подаръкът е много специален, мамо.

Джеси-Ан гледаше озадачено документите с печатите. Ферма в Стад... Очите ѝ станаха кръгли от изумление и потърсиха обяснение от Харисън.

— Ранчото в зелената провинция — обясни ѝ той. — Такова, каквото винаги си искала.

— Конете, мамо, много коне! — викаше възбудено Джон. — И специално пони за мен!

— Разбира се, мили — отговори тя, изпълнена с щастие, от което ѝ се искаше да заплаче. — И много скоро ще отидем да го видим.

— Веднага, щом мама се подобри достатъчно — обеща и Харисън.

— А междувременно мама трябва да си почине — каза гувернантката и го взе на ръце. — Какво ще кажеш да вечеряме вече,

млади господине?

Джон изглежда щастливо всички подред.

— Скоро! — извика той. — Обещавате ли?

— Обещаваме — отговориха те с усмивки.

Когато вратата се затвори след него, Джеси-Ан и Харисън се изгледаха сериозно. После той я прегърна, а тя се отпусна на гърдите му.

— Обичам те — прошепна тя.

Харисън погали нежно с пръст бузата ѝ.

— Много бих искал да можех да ти спестя това преживяване — каза той. Замисли се за грозните белези, които останаха на няколко места по красивото ѝ тяло — дело на Лоринда.

— Вината не беше твоя — отговори тя тихо. — Вината дори не е на Лоринда... Мога само да съжалявам бедното момиче. Сега поне ще се погрижат за нея.

Изглежда, ударите с нож в тялото на Джеси-Ан бяха по някакъв начин пречистили Лоринда. Тя покорно чакаше в килията си в затвора онова, което щеше да ѝ се случи оттук насетне. Джеси-Ан се беше отказала да повдигне обвинение срещу нея. Психиатрите им казаха, че Лоринда се е върнала изцяло в детството си — към времето, още преди баща ѝ да започне да я бие и изнасилва. Лоринда сега беше щастливо малко момиченце, което живееше в красива къща, за която и за всичко в нея, плащаше Харисън.

— Белезите ми ще зараснат — каза Джеси-Ан на Харисън. — Аз съм късметлийка.

И наистина вярваше в това.

ГЛАВА 41

Гала се беше излегнала в шезлонга на верандата на ранчото Фрамингам. Дългите ѝ крака бяха протегнати пред нея, а очите ѝ бяха затворени. Не спеше. Беше прекалено щастлива, за да похаби чудесен следобед като този. Чуваше щастливите писъци на Джон, който, с помощта на Харисън и Маркърс, се учеше да язди новото си пони. А от кухнята се носеше аромат на нещо вкусно.

Беше тук вече от два месеца. Кракът ѝ започваше да възвръща подвижността си, а тя отново се чувстваше както преди злополуката. Но не като старата Гала. Беше израснала, беше се превърнала в нова, по-завършена личност. Беше приключила с миналото. Вече не изпитваше вина, че не е успяла да хване протегнатите ръце на Уейн. Тя самата щеше да реши дали да се нарича Хилда или Гала. И дали в бъдеще ще стане мисис Маркърс Ройл.

Като отвори очи, видя красивата чувствена статуя, която украсяваше фонтана в градината и която Харисън и Джеси-Ан бяха донесли от Италия, където бяха заминали на втори меден месец. Двама влюбени бяха преплели тела, заобиколени от русалки и морски божества. В далечината се виждаха Маркърс, който яздеше арабска кобила, и малкият Джон върху новото си пони Джоли. Слава Богу, нищо лошо не се беше случило на детето, но бледа дълга линия загрозяваше, макар и леко, красивото лице на Джеси-Ан. Нито тя, нито Харисън, изглежда, я забелязваха, а и тя щеше да изчезне с течение на времето. Както и да е, щастието на Джеси-Ан не идваше от съзнанието за собствената ѝ красота, а от любовта на Харисън, присъствието на Джон и очакването на новото бебе, което беше на път.

„Това е моето ново семейство?“, помисли щастливо и доволно Гала. Това бяха хората, които я обичаха и които и тя обичаше. Те я приемаха такава, каквата беше.

Първоначалната амбиция да стане модел ѝ беше вдъхната от Джеси-Ан, Карълайн ѝ беше помогнала да повярва в себе си, но Дейна, милата Дейна беше тази, която всъщност създаде Гала-Роуз. Тази Гала-

Роуз, чиито снимки украсяваха кориците на шест водещи списания тази година. Догодина успехът щеше да е още по-голям, но нито една от снимките нямаше да е направена от Дейна. Тя беше някъде по света с Вик Ломбарди. „Изненадите на Дейна“, тоест снимките на Гала, направени на онова последно дълго турне, бяха имали огромен успех и получиха признанието на всички фотографи, както и на публиката. Изложбата обиколи големите европейски градове и беше посетена от рекорден брой хора. Но Дейна не придружаваше изложбата, за да види успеха. Тя отиде с Вик до болницата при Гала и двете плакаха, всяка положила глава на рамото на другата, повтаряйки, че вината е нейна. Повтаряха това дотогава, докато то загуби всякакво значение. И после Дейна изчезна, за да намери щастието си другаде.

— Ей, сънливке! — извика ѝ Маркърс и дръпна леко косата ѝ. — Ммм, май мирише на нещо прекрасно.

— И аз усещам аромата — извика Харисън.

— И аз! — извика и малкият Джон, който го следваше по петите.

— Това игра на въображението ми ли е, или ми мирише на нещо изгоряло? — запита Харисън.

Вратата към верандата се отвори и на прага застана Джеси-Ан засрамена. Престилката, която покриваше дънките ѝ до коленете, подчертаваше бременността ѝ. Бузите ѝ бяха зачервени, а косата — в безпорядък.

— Относно ябълковия пай — каза им тя, когато миризмата на изгоряло стана още по-силна. — Никога преди не съм пекла такъв...

„Смехът на това семейство, помисли си Гала, е най-хубавият звук на света. И искам да го чувам постоянно.“

ГЛАВА 42

— Знаеш ли какво? — каза Вик на Дейна, докато седяха в бара на хотел „Рафълс“ в Сингапур. — Животът не е такъв, какъвто го дават на кино.

Тя огледа изискания хотел-бар, анонимна версия на онези, които показваха в по-ранните филми, където те бяха пълни с тайни агенти и опасни жени, където се стреляше с пистолети и се правеха сделки за милиони...

— Нима не те заведох на всички най-добри места в света? — запита я Вик и се усмихна.

— Да — призна Дейна. — Тук е по-хубаво, отколкото на последното място. То беше бардак, ако си спомням добре.

— Малка грешка. — Той сви леко рамене. — Макар че, предполагам, червеният и златистият декор, както и голите жени във фойето, трябваше да ни наведат на тази мисъл. Но пък, трябва да признаеш, онези легла бяха много по-удобни от хамаците с мрежи против комари, които използвахме напоследък.

— Сега ще си наваксаме! — отговори тя чувствено. — Климатична инсталация, истинско легло, гореща баня...

— Вечеря на свещи, бутилка хубаво вино или, може би, дори две...

— Допир на коприна до кожата ми, парфюм, обувки с високи токчета... — продължи да мечтае тя и да се усмихва.

— Ти и така изглеждаш прекрасно, според мен — каза той. — Прическата ти ми харесва. Харесвам те всякак, Дейна Лорънс, и с къса, и с дълга коса, със сатенена рокля, с дрехи за сафари... Обичам те, както и да изглеждаш.

Дейна му се усмихна и нарочно разроши наскоро подстриганата си коса.

— Като си спомня само колко лесно ми беше да нареждам на моделите да подстригват косите си и като си помисля, че на мен ми

беше необходим един месец, за да се реша... И единственото, което натежа на везните беше, че не можех повече да понасям горещините.

— Това няма значение, Дейна. Да се насладим на момента — каза ѝ Вик, изведнъж станал сериозен. — Също като на острова, не знам колко ще продължи.

— Като косата ми — отговори тя и хвана ръката му. — Дълга или къса, ще я нося всякак. Този път идвам с теб.

Вик я погледна извънредно сериозно.

— Виж, Дейна, сигурна ли си, че искаш да дойдеш? Твоите снимки са великолепни, но наистина е рисковано. А и остави такъв успех след себе си в Ню Йорк.

Дейна погледна в кафявите му очи, които изразяваха истинска загриженост, и въздъхна.

— Първо ме уговаряш да оставя добре платената си работа в Ню Йорк — каза тя. — А сега се опитваш да ме върнеш към нея.

— Само защото не ми харесва идеята да бъдеш в опасност. Май постъпих егоистично, Дейна.

— Затова и те обичам толкова, Вик Ломбарди — отговори тя. — Нека да е като в старите филми — каза тя и вдигна чашата си. — Нека живеем за момента, а бъдещето да се погрижи само за себе си. Струва ми се, че прекарах дълги години в планове за бъдещето си... Сега искам просто да го приема такова, каквото дойде. Докато и ти си част от живота ми.

— Сделката е сключена — обеща Вик и погледите им се срещнаха над чашите.

ГЛАВА 43

Последните снимки на Дейна от горещи точки и зони на война по света лежах разхвърляни на бюрото пред Карълайн. Тя ги гледаше отново и отново. Беше като хипнотизирана от търсещата камера на Дейна, както и от онова, което тя разкриваше — свят на разруха, глад и мъка. Тези снимки щяха да се появят по вестници и списания навсякъде по света. Карълайн внимателно ги прибра. Лесно беше да се познае къде е Дейна в даден момент — трябваше само да се гледат новините по телевизията с Вик Ломбарди. Струваше й се, че сега разбира защо Дейна иска да е там. *„Тя най-после намери онова, което търсеше“*, помисли си Карълайн.

Вратата на офиса й беше отворена. Карълайн се отпусна във фотьойла зад бюрото, подложила ръце под главата си. Беше щастлива в своя свят „Имиджис“, така подобен на света на театъра. От задната стая се чуваше тракането на пишещите машини и непрестанният звън на телефона, както и гласът на секретарката, която отговаряше на обажданията.

Някъде се затръшна врата на студио и се чу симфонична музика. Значи шумът идваше от студио 3, където работеше Марк Елис. Той винаги слушаше Бетовен, независимо че моделите искаха да слушат Брус Спрингстийн. От студио 1 се чува силни гласове. Там работеше Фрости Уайт, която трябваше да реши кой модел какво ще облече за рекламата на „Авлон“. Явно споровете бяха разгорещени. А от студио 2 се носеше тракането на метал, защото там подготвяха декорите за заснемането на новата зимна колекция на Броуди Флайт. Студио 4 беше смълчано, но не за дълго... Очакваха Морт Фрийман в шест часа. Той трябваше да поднови работата по каталога на „Ройл“ оттам, където я беше зарязала Дейна. Морт беше дваисет и четири годишен, нюйоркчанин, и според Дейна, най-обещаващият талант в този град. Преди да замине на изток, тя беше обещала на Харисън, че Морт ще даде на „Ройл“ блестящ нов каталог.

Офисът на Карълайн беше прекалено далеч от кухнята, за да долови тя ароматите, които се носеха оттам. Главният готвач приготвяше вечерята за четирийсетте души, които щяха да работят до късно тази нощ. Карълайн отвори очи и погледът ѝ се спря на кристалната ваза с великолепната роза в нея, изпратена ѝ същия ден от Калвин, който ѝ изпращаше всеки ден по една. И техният нежен аромат щеше да ѝ напомня вечно за неговото присъствие в живота ѝ. Тя се опъна уморено. Тази сутрин беше прегледала счетоводните книги на „Имиджис“. Нямаше и следа от сметки на червено. Всички студиа работеха с пълна пара и бяха ангажирани за месеци напред. Техните модели, стилисти и гримьори бяха най-търсените в страната. Идеята ѝ за бюфета им носеше непрекъснат успех, независимо от това, че вече мнозина я копираха. Няма значение, помисли си Карълайн, „Имиджис“ е уникална, защото е истинска. Агенцията умееше да пресъздава точно идеите на хората, пък и предлагаше услугите на Джеси-Ан, Дейна, както и нейните... Освен това, там работеха Гала и Калвин, двата топмодела на Ню Йорк.

Калвин... помисли си замечтано тя, нейният любовник и любовта на живота ѝ. Калвин винаги ще си бъде у дома и ще я чака — сега беше сигурна в това. Когато не беше някъде по работа, разбира се... О, той я обичаше, но много приличаше на Козмо Стийл, котарака, който се втурваше да я посрещне, да се потърка с обич в краката ѝ и да мърка блажено от любов и щастие, но в същото време драскаше болезнено дланите ѝ с острите си нокти. *„Старите клишета за любовта се оказаха верни, все пак“*, помисли си Карълайн. Човек трябваше да приеме и лошото заедно с хубавото, добрите времена, както и лошите, целувките и прегръдките, а понякога и леки ухапвания и ужилвания.

Няколко листенца от красивите рози паднаха върху бюрото ѝ, тя ги погали и се усмихна. Съдбата беше добра към нея, имаше толкова неща, за които ѝ беше благодарна! Пък и тя никога не беше очаквала, че ще ѝ поднесат всичко на златна тепсия, нали така?

Издание:

Елизабет Адлър. Изплъзващи се образи

Английска. Първо издание

ИК „Калпазанов“, София, 2002

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Мариета Суванджиева

Техн. редактор: Никола Христов

Художествено оформление: „Квазар“, София

ISBN: 954-17-0202-3

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.